

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

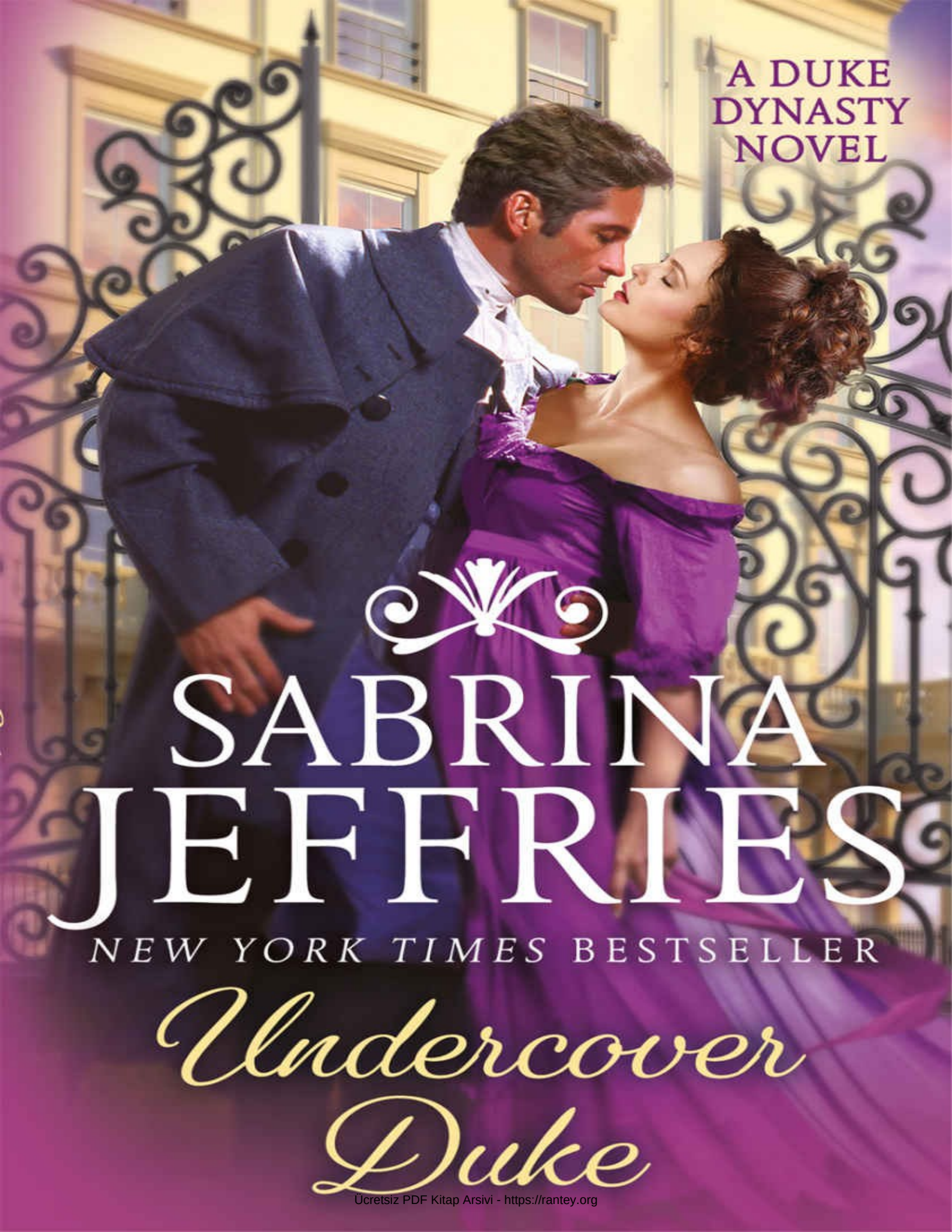
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DUKE
DYNASTY
NOVEL

SABRINA
JEFFRIES

NEW YORK TIMES BESTSELLER

*Undercover
Duke*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Undercover Duke

SABRINA
JE FFRI

Telif hakkı© 2021 Sabrina Jeffries, LLC

Kapak illüstrasyonu © Jon Paul

Yazar fotoğrafı© Tamara Lackey fotoğrafçılığı için Jessi Blakely

Sabrina Jeffries'in Eser Sahibi olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Kensington Publishing Corp'un bir baskısı olan Zebra Books ile yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır.

İlk olarak 2021 yılında HEADLINE ETERNAL tarafından bu Ebook baskısında yayınlanmıştır
HEADLINE YAYIN GRUBU'nun bir baskısıdır

Birleşik Krallık telif hakkı yasası kapsamında izin verilen her türlü kullanım dışında, bu

herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez, ancak önceden yazılı izin alınarak yayıncılar veya reprografik üretim durumunda, Telif Hakkı Lisanslama Ajansı tarafından verilen lisansların koşullarına uygun olarak.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayın Verilerinde Kataloglama British Library'den temin edilebilir

eISBN 978 1 4722 6634 7

HEADLINE YAYIN GRUBU
Bir Hachette UK Şirketi
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.headlineeternal.com

www.headline.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif](#)

[SayfasıHakkı](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Sabrina Jeffries'e Övgüler](#)

[Sabrina Jeffries tarafından da](#)

[yazılmıştır Kitap Hakkında](#)

[Adanmışlık](#)

[Aile Ağacı](#)

[LONDRA SOSYETE ZAMANLARI](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci n Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Bölüm On](#)

[Altıncın Bölüm](#)

[Bölüm OYedinci](#)

[Bölüm OSekizinci](#)

[On Dokuzuncu](#)
[Bölüm Yirmi Yirminci](#)
[Bölüm Yirmi İkinci](#)
[BölümBölüm Birinci](#)
[Sonsöz](#)

[*Dük Hanedanı serisinin göz kamaştırıcı romanlarını
kaçırmayın Günahkâr Talipler tarafından baştan çıkarılın
Halstead Hall'un Hellionlarıyla Tanışın
Headline Eternal hakkında daha fazla bilgi edinin*](#)

Yazar Hakkında

Sabrina Jeffries, 50'den fazla roman ve kısa kurgu eserin (bazıları Deborah Martin ve Deborah Nicholas takma adlarıyla yazılmıştır) *New York Times* çoksatan yazarıdır.

Çevredeki kuruluşlarla konuşmak için harcanmayan zaman ne olursa olsun

Ülkeyi gezerek ya da kahve eşliğinde yazarak, kocası ve yetişkin otistik oğluyla seyahat ederek ya da tutkularından biri olan yapboz, çikolata ve müzikle uğraşarak geçiriyor.

20'den fazla dilde 9 milyondan fazla kitabı basılan Kuzey Carolina'lı yazar, yeni filizlenmekte olan kariyerini bir kenara bıraktığı için asla pişman değil

(İngiliz edebiyatı alanında doktorası var) eğlenceli kurgular yazmaktan büyük keyif alıyor ve bir gün bir kitabının dünyayı kurtarmasını umuyor. O her zaman büyük hayaller kurar.

Daha fazla bilgi için kendisini www.sabrinajeffries.com adresinde,

Facebook'ta www.facebook.com/SabrinaJeffriesAuthor veya Twitter'da [@SabrinaJeffries](https://twitter.com/SabrinaJeffries) adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Seksi kraliçesi Sabrina Jeffries için övgülerregency romantizminin :

'Yazdığı kadınlar ruhlu, zeki, şeytani, cesur, bağımsız ve politik ve kültürel açıdan bilgili. Onlar gerçek kahramanlar' *Bookpage*

"Jeffries'in sarhoş edici üçüncü Dük Hanedanı Regency aşk romanında kimya, bilim laboratuvarında olduğu kadar yatak odasında da yoğun.
Publishers Weekly Kim Bir Dükle Evlenmek İster hakkında

'Parlak şakalar, eşsiz kahraman ve kadın kahraman ve merak uyandıran gizem bu kitabı karşı konulmaz *kılıyor'* *Austenprose* on *Kim Bir Dük ile Evlenmek İster* (5 yıldızlı inceleme)

"Çok satan Jeffries, yeni Dük Hanedanı serisini, büyüleyici karakterler ve ilgi çekici hikayelerden oluşan sonsuz gibi görünen yazarlık kaynağından zekice elde edilen bir başka örnek Regency-set tarihi ile zekice başlatıyor" *Booklist* on *Project Duchess*

'Usta hikaye anlatıcısı Jeffries, oyununun zirvesinde' *RT Book Reviews*

"Kıvrak zekâ, canlı hazırcevaplık ve lezzetli duygusallık, Jeffries'in son serisinin bu günahkârca keyifli ekinin ayrıntılı olay örgüsünü yönlendiriyor" *Library Journal* (starred review)

Sabrina Jeffries tarafından

Dük *Hanedanı*
Projesi Düşes The
Bachelor
Kim Bir Dük ile Evlenmek İster Gizli Dük

Günahkar Talipler
Günah İşleme Sanatı
Baştan Çıkarma Çalışması
Arzunun Tehlikesi
Tutkunun Zevkleri Flörtün
Sırrı

Hellions Of Halstead Hall
Lord Stoneville Hakkındaki
Gerçekler Yatağında Bir
Cehennem
Vahşi Bir Lordla Evlenmek
İstemeyen Bir Leydi Nasıl
Tavlanır?
Bir Leydi Asla Teslim Olmaz

Kitap Hakkında

Undercover Duke

Aşk ilgi çekicidir. . .

Armitage Dükü Sheridan Wolfe, üvey kardeşleriyle birlikte annelerinin üç kocasının şüpheli ardındaki gizemleri çözmeye kararlıdır. Araştırmaları onu büyüleyici Vanessa Pryde ile tehlikeli bir yakınlaşmaya götürür, ancak

Hâlâ trajik bir şekilde kaybettiği aşkının etkisinde olan dük, bu çekime direnmeye kararlıdır. Ayrıca, güzel Bayan Pryde Londralı çapkın bir oyun yazarına sıırıslıkam aşık görünmektedir. .

Vanessa'nın teatral flörtünün tek amacı Dük'ün iş adamı tavrını ve temkinli duygularını aşmaktır, çünkü asıl gözünü ve gönlünü diktiği kişi Sheridan'dır. Dükün

Dük'ün kıskançlığı ortaya , ikili kendilerini sahte bir nişan, gizli bir soruşturma -

ve gerçek aşka doğru belki de çok gizli olmayan bir sıçrama. .

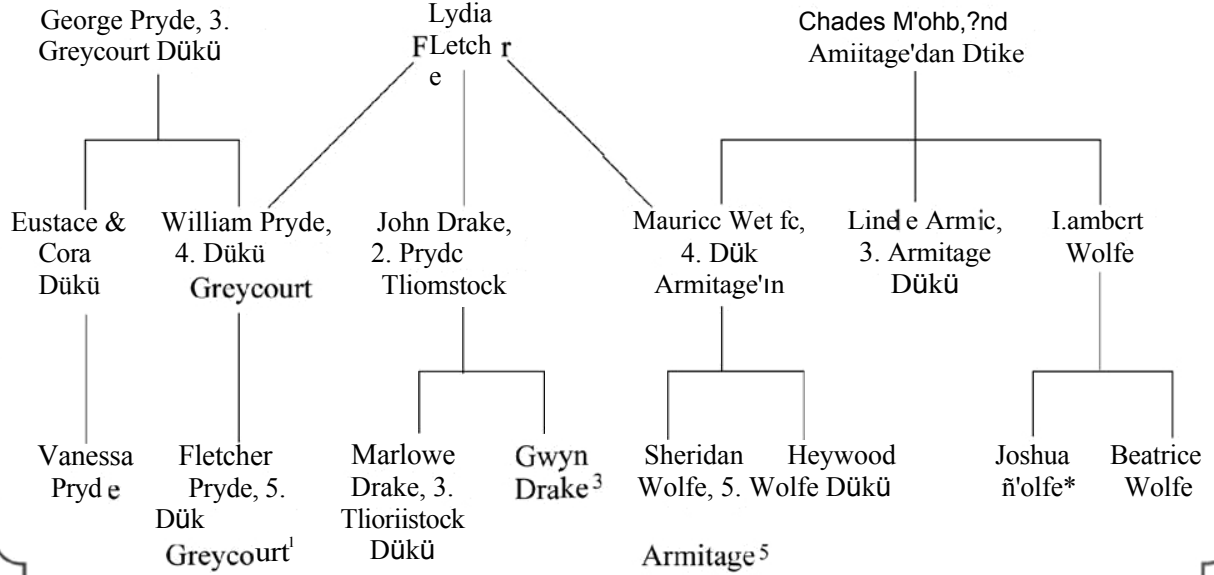
.

*Rahmetli anneme, seni özlüyorum.
ve bu kadar erken gitmemiş olmanı
dilerdim.*

Yıllarca bize ve babama göz kulak olduğunuz için teşekkürler.

Lydia'nın Kocaları ve Çocukları

¹ Pryde Dükü

² Snos'y Gecesi'nde,
"A Perlect hatch", Cassandra ile birlikte

³ The Bachelor

⁴ Who Wants to Marry a Duke,
w/ Olivia Norley

⁵ Undercover Duke

LONDRA SOSYETE **ZAMANLARI**

AYAKTA KALAN SON DÜK

Sevgili okuyucular,

Ben, saygıdeğer muhabiriniz, buna inanamıyorum. O azgın şeytan Thornstock Dükü gerçekten evlenmekle kalmadı, aynı zamanda gelin olarak Bayan Olivia Norley'i seçti! Hem de yıllar önce onu şiddetle reddettikten sonra. Düzelmiş olmalı çünkü siz çok iyi biliyorsunuz ki Bayan Norley başka türlü onunla asla evlenmezdi.

Bu da üvey kardeşi Armitage Dükü Sheridan Wolfe'un, düşesin çocukları arasında henüz evlenmemiş tek kişi olduğu anlamına gelmektedir. Onu kapacak genç bayan için ne büyük bir darbe olacak! Her ne kadar diller onun mal varlığını desteklemek için bir servetle evlenmesi gerektiğini iddia etse de, uygun bir kızı olan hiç kimse için bunun bir önemi . Ne de olsa o bir dük, üstelik genç ve yakışıklı bir dük, ki bu çok nadir rastlanan bir durum. Uzun süre bekâr kalmayacağını söyleyebilirim.

Onu gelinini ararken izlemek ne kadar da lezzetli olacak. Thornstock'un olmadığı yerde Armitage ketumdur ve diğer üvey kardeşi Greycourt Dükü'nden bile daha münzevidir. Dolayısıyla zırhını delip altında atan nadide kalbi ele geçirmek için çok ilgi çekici bir kadın olması gerekecek. Sonucu nefesimizi tutarak bekliyoruz.

Birinci Bölüm

Armitage House, Londra
Kasım 1809

"Greycourt Dükü sizi görmeye geldi, Majesteleri."

Armitage Dükü Sheridan Wolfe, aile konağı Armitage Malikânesi'nin ahırındaki atların listesinden başını kaldırdığında uşağını kapıda buldu. "Onu içeri al."

Üvey kardeşi Grey'in Suffolk'ta olması gerekiyordu. Tanrı'ya şükür durum böyle değildi. Grey hangi atların açık artırmayla satılacağına karar vermeye çalışırken dikkatini dağıtacaktı. Sheridan gerçekten üstün bineklerden ya da birinci sınıf atlardan hiçbirini elden çıkarmak istemiyordu. Ama Armitage düklüğü, rahmetli amcasının aşırı harcamaları ve Sheridan'ın babasının borç dağının altında eziliyordu.

Boğazına bir yumru takıldı. Babasının -Grey'in üvey babasının- çok erken ölmüş olduğu gerçeği.

Sheridan listeyi bir kenara itti. Lanet olsun, bir yıl olmuştu bile. Babasının ölümü neden hâlâ aklından çıkmıyordu? Annesi bile bunu ondan daha iyi idare ediyor gibiydi. Grey'in gelişi olmasaydı, Juno'yu Hyde Park'ta koşuya çıkararak kafasını dağıtabilirdi.

Belki daha sonra. Thoroughbred kısrakının bir hüneri vardı-

Bir iniltiyle Juno'nun artık kendisine ait olmadığını hatırladı. Malikaneyi ayakta tutmak için satmak zorunda kaldığı ilk kısrak oydu. Bunu yapmaktan nefret etmişti - rahmetli amcasının ahırlarındaki en iyi eyerli kısraktı - ama ya onu ya da yarış atlarından birini satacaktı.

Safkan atlar, iyi eyer atları olmasalar bile onlardan damızlık ücreti ve yarış ödülleri olarak para kazanabilirdi.

Ne iç karartıcı bir düşünce. Ayağa kalktı ve konyak sürahisine doğru yürüdü. Öğleden sonra içki içmek için erken olduğunu düşünüyordu ama eğer ata bir brendiye ve Grey'le hoş bir sohbete ihtiyacı vardı. Kendine bir bardak doldurdu ve bir tane de üvey kardeşi için doldurmak üzereydi ki uşak Grey'i içeri aldı ve Sheridan'ın hoş sohbet fikri buharlaştı.

Kardeşi sanki çok fazla konyak içmiş ve şimdi de hesaplarını dökmek üzereymiş gibi görünüyordu. Solgun ve tedirgin olan Grey, Sheridan'ın Londra'daki malikânesinin çalışma odasını her an bir kitaplığın arkasından fırlayacakmış gibi taradı.

"Bir şey istiyor musun?" Sheridan kâhyaya biraz beklemesini işaret ederek kardeşine sordu. "Çay? Kahve?" Elindeki bardağı kaldırdı. "Konyak?"

"Korkarım bunun için zamanım yok."

Sheridan uşağa el salladı. Kapı kapanır kapanmaz sordu: "Ne oldu? Beatrice mi? Bu şartlar altında oyun için kasabaya gelmediğine eminim."

Birkaç saat içinde ailenin geri kalanı Konrad Juncker'in Londra'daki Parthenon Tiyatrosu'nda sahnelenen *Yabancı Bir Beyefendinin Vahşi Maceraları* adlı oyununun hayır amaçlı gösterimine katılacaktı. Sheridan oyun yazarını çok az tanıyor olsa da, diğer üvey kardeşi Thorn ondan gitmesini istemişti çünkü bu hayır kurumu karısının kalbine çok yakın ve değerli bir amaçtı: Half Moon House, her durum ve konumdaki kadının yeniden ayağa kalkmasına yardımcı oluyordu.

Grey başını salladı. "Hayır, Beatrice'le ilgilenmesi için bir doğum uzmanı getirmeye geldim. Yerel ebemiz karımın geç değil erken doğum yapabileceğini söylüyor ve komplikasyonlardan endişe ediyor. Ben de ebenin haklı çıkma ihtimaline karşı Beatrice'i muayene edecek bir doktor bulmak için Londra'ya geldim. Biz konuşurken bile adam arabamda beni bekliyor."

Sheridan bir kaşını kaldırarak, "Beatrice'i 'geç olsun da güç olmasın' diye yatağa attığınızdan şüphelenirdim ama on aydır evlisiniz, yani bu pek de erken bir bebek sayılmaz," dedi.

"Hayır, gerçekten. Ebe yanılıyor olabilir ama buna güvenemem. Bu yüzden çıkarken burada durdum. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Sheridan başını eğdi. "Ne yazık ki bu dünyaya bebek getirme konusunda hiçbir becerim yok, o yüzden-"

"Babamın katilinin katıldığından şüphelendiğimiz o iki ev partisi hakkında Cora Teyze'yi sorgulayacak kişinin ben olmam gerektiğine nasıl karar verdiğimizizi hatırlıyor musun?"

"Gerçekten de öyle."

Annelerinin beş çocuğu sonunda onun üç kez dul kalmasının sadece trajik olayların bir araya gelmesinden ibaret olmadığı sonucuna varmıştı. Sheridan ve kardeşi Heywood'un babası ve Armitage Dükü unvanının önceki sahibi Maurice Wolfe'un da aralarında bulunduğu kocalarını birileri öldürmüştü. Cinayetlerin arkasındaki kişinin, hepsi de ilk iki kocanın öldüğü sırada ev partilerinde bulunan üç kadından biri olduğundan şüpheleniyorlardı. Bu yüzden Sheridan ve kardeşleri şimdi gizli bir soruşturma yürütüyorlardı ve her biri bir görev almıştı. Grey'in görevi, diğerleriyle hiçbir akrabalığı olmayan Cora halasını, nam-ı diğer Leydi Eustace'ı sorgulamaktı.

Sheridan birden "iyiliğin" ne olması gerektiğini anladı. "Hayır. Tanrım, hayır. Bunu yapmayacağım." Lanet olsun.

"Ne soracağımı bilmiyorsun," dedi Grey.

"Tahmin edebiliyorum. Leydi Eustace'ı sorgulayacak kişinin ben olmamı istiyorsunuz."

Grey iç çekti. "Evet, durum göz önüne alındığında."

"Yakında şehre döneceksin. O zamana kadar bekleyebilir, değil mi?"

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse ülkede ne kadar kalmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

Sheridan derin bir nefes aldı. "Evet, ama neden *benden* bunu yapmamı istiyorsun? Onu çok az tanıyorum."

"Diğerleri onu hiç tanımıyor," diye Grey. "Ama sen en azından Vanessa ile arkadaşsın ve bu da sana bir mazeret sağlıyor."

Sheridan da tam olarak bu yüzden bunu yapmak istemiyordu. Çünkü Leydi Eustace'ı sorgulamak, kızının etrafında olmak demektir.

Vanessa Pryde, kuzguni bukleleri, gür vücudu ve canlı gülümsemesiyle onun aklı için fazla çekiciydi.

Sheridan, "Vanessa ile birkaç kez sohbet etmişliğim var," dedi. "Bu beni bu iş için ideal biri yapmaz."

"Ah, ama teyzem ve ben birbirimizden nefret ediyoruz. Bu *beni* zor yapar

"İdeal, çünkü bana gerçeği söylemesi pek olası değil."

Grey'in amcası Eustace'ın çocukken Grey'e kötü davrandığı ve onu bazı mülkleri devretmeye zorladığı aile içinde çok iyi saklanan bir sırdı. Grey'in teyzesi Eustace, kocası bunu yaparken görmezden gelmişti.

Sheridan konyağından biraz yudumladı. "Peki teyzen neden *bana* gerçeği söylesin?"

"Çünkü sen seçkin bir düksün. Ve kızı da genç bir hanımefendi. Vanessa'ya kur yapıyormuş gibi davranmanızı önermiyorum ama annesi bu fırsatı kesinlikle görecektir ve gardını düşürme olasılığı daha yüksek olacaktır."

"Pek emin değilim. Teyzen bana hep soğuk davrandı, muhtemelen *fakir* bir düğ olduğum için. Vanessa için zengin bir adam arıyor. Dürüst olmak gerekirse Vanessa'nın da bir erkeğe ihtiyacı olacak. Şımarık ve küstah biri, karısı için pahalı elbiseler, kürkler ve mücevherler alamayan bir adam için tehlikeli bir kombinasyon. Zaten zar zor ayakta duruyorum. Vanessa gibi bir eş beni boğar."

Grey bakışlarını daralttı. "Vanessa o kadar da şımarık değil, kendi istediğini elde etmeye kararlı."

"Bunun ne farkı var?"

"Şımarık bir kıza her şey bahşedilmiştir, bu yüzden evlendiğinde de bunun devam etmesini bekler. İnanın bana, Vanessa'ya bazı avantajlar sağlanmış olsa da, aynı zamanda çalkantılı bir evde büyümek zorunda kaldı. Bu nedenle kimsenin onu ezmesine izin vermeme konusunda kararlı."

"Yine de böyle bir kadınla evlenmek, evliliğinde sürekli çekişme yaşamak anlamına gelir."

"Gwyn ve Beatrice'in ikisi de bu türden ve şu ana kadar Joshua ve ben oldukça memnunuz. Aslında, ne istediğini bilen enerjik bir kadınla evli olmak hoşuma gidiyor."

"Aferin sana," diye kestirip attı Sheridan. "Ama istersen onu şımartacak kadar paran var, benim yok. Karınızın o lanet olası şair Juncker'e karşı saçma bir saplantısı da yok."

"Ah, evet, Juncker." Grey çenesini okşadı. "Bunun bir kıza aşık olmaktan öte bir şey olduğundan şüpheliyim."

"İnanın bana, Juncker'in 'parlak' oyunları hakkında birçok kez gevezelik ettiğini duydum. Bir keresinde bana Juncker'in nasıl bir 'kara melek' vahşiliğiyle yazdığına dair saçma sapan bir şey söylemişti. Anlamsız herifin nasıl bir adamla evlenmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yok."

"Ama biliyorsun, ," dedi Grey gözlerinde tuhaf bir parıltıyla.

"Gerçekten de öyle. En kötü aşırılıklarını dizginleyecek, gençlik coşkusu daha pratik faaliyetlere yönlendirmesine yardımcı olacak bir arkadaşına ihtiyacı var. Ne yazık ki, sadece ona kötü hizmet edecek romantik fikirleri var ve bunlar onu, çeyizini istediği gibi harcayabilmek için parmağının altında tutabileceğini düşündüğü bir adam istemeye yönlendiriyor."

"Juncker'i kastediyorsunuz," dedi Grey.

"Başka kim olabilir ki? En azından birkaç yıldır onun peşinden koştuğunu gayet iyi biliyorsun."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

Bu soru Sheridan'ı hazırlıksız yakaladı. "Kesinlikle hayır." Grey ona sırtınca Sheridan kötü bir nezaketle ekledi: "Juncker'e açık. Belki daha iyisini yapabilirdi ama çok daha kötüsünü de yapabilirdi."

"Beni ikna ettiniz," dedi Grey kayıtsızca. "Ama ..." "Ne olmadıkça?"

"Sen sadece onun düklerin kibirli ve duygusuz olduğunu düşünmesinden rahatsız oluyorsun. Bu yüzden *seninle* evlenmeyi asla kabul etmez."

"Evet, bana söylemiştin." Bir kereden fazla. Onu kızdıracak kadar sık. "Ve benimle evlenmesi için onu aramıyorum."

"Sanırım onu senden *hoşlanması* için ikna edebilirsin, ama bunun ötesinde ..."

Grey bu düşünceyi havada bırakınca Sheridan dişlerini sıktı. "Demek istediğini anladım."

Sheridan'ın Vanessa'ya kendisini "sevdirmek" gibi bir niyeti yoktu. Onun için doğru kadın değildi. Buna uzun zaman önce karar vermişti.

"Vanessa'nın çeyizini finanse etmeyi kabul etmemiş miydin?" Sheridan ekledi ve

Biraz daha konyak yuttu. "Leydi Eustace'ı, halan itiraf etmezse çeyiz parasını vermemekle tehdit ederek sırlarını açıklamaya zorlayabilirsin."

"Birincisi, bu sadece Vanessa'yı incitir. İkincisi, eğer teyzem köşeye sıkışırsa, yalan söyleyecektir. Ayrıca, tüm bunlar katil hala paçayı kurtardığını düşünürken soruşturmamızı sürdürmemize bağlı. Bu yüzden Cora Teyzeme ve Vanessa'ya babamın arsenikten öldüğünü tespit ettiğimizi söylemedim. Bu da teyzemi sorgulamanız için bir başka neden. Senden şüphelenmeyecektir."

"Peki ya Sanforth?" Sheridan sordu. "Başlangıçta benim kasabada sorular sormama karar vermiştik. Babalarımızın katilini ya da katillerini bulma planımızın *bu* kısmına ne oldu?"

"Heywood Sanforth soruşturmasını gayet iyi idare edebilir." Bu muhtemelen doğrudu. Sheridan'ın küçük kardeşi, emekli bir Albay, kendi mütevazı mülkünde önemli iyileştirmeler yapmıştı bile. Bununla karşılaştırıldığında, Sanforth'un küçük halkına sorular sormak bir öğleden sonra eğlencesi olurdu.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti Grey, "ülkeye dönmeniz için bile bir neden yok. Bu öğleden sonraki oyun için şehirde olduğun sürece, teyzemin kardeşinin tiyatrodaki kutusuna girip neler öğrenebileceğine bakabilirsin. Vanessa ile sohbet etmek için oradaymış gibi ."

Sheridan, "Tabii oyuna katıldıklarını varsayarsak," dedi. "Hayırsever prodüksiyonlar Leydi Eustace'ın hoşlanacağı şeyler gibi görünmüyor."

"Oh, orada olacaklar," dedi Grey. "Vanessa bundan emin olacak. Bu Juncker'in oyunu, unuttun mu?"

"Doğru." Gözlerini parıldayan liköre dikti ve bir yemini ısırdı. ". öğrenmek için Leydi Eustace'ın şüphelerine katlanacağım." Bu aynı zamanda Vanessa'nın Juncker hakkındaki aptalca övgülerine de katlanacağı anlamına .

Boğazı düğümlendi. Umurunda değildi.

Umursamayacaktı da. "Teşekkür ederim," dedi Grey.

"Şimdi sakıncası yoksa ..."

"Biliyorum. Beatrice seni malikânede bekliyor ve epey uzun bir yolculuğun var." Kardeşinin endişeli bakışlarıyla karşılaştı ve ses tonunu yumuşattı. "Her şey yoluna girecek. Wolfe'lar dayanıklı bir soydan gelir. Annemizden bahsetmiyorum bile. Yirmi beş yaşına gelmeden üç kocadan beş çocuk doğurabiliyorsa, kuzenimin de size fazla sorun çıkarmadan bir varis verebileceğinden eminim."

"Ya da bana bir kız ver. Hangisi olduğu umurumda değil. Beatrice hayatta kaldığı ve çocuk sağlıklı olduğu sürece ..."

"Git." Sheridan, Grey' dalgın ifadesinden adamın zihninin çoktan karısına ulaşacağı anı düşünmeye başladığını anlayabiliyordu. "Git onunla birlikte ol. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sheridan aşkın neden olabileceği ıstırapı, ne kadar derine işlediğini, insanın boğazına attığı düğümün ne kadar acı verici olduğunu ilk elden biliyordu. Helene bunu yapmak istememişti ama onu aşka karşı temkinli hale getirmişti.

İşte tam da bu yüzden bir daha asla böyle bir duruma düşmek istemiyordu. Grey'in tedirginliğini görmek bile onu uyarmak için yeterliydi. Aşk bir adamı çiğneyip yutabilir ve Thoroughbred'lerinin koşabileceğinden daha hızlı tükürebilirdi. Sheridan'ın zaten endişelenmesi gereken bir sürü şey vardı. Bu sayıya bir de karısını eklemek niyetinde değildi.

İkinci Bölüm

Vanessa'nın annesi kızının Pryde aile locasına girmesini engellerken, "Bekle kızım," dedi. "Başlığın yamuk." Vanessa'nın süslü türbanına bir şapka iğnesi sokarak kafa derisini sıyırdı.

"Anne! Bu acıttı!"

"Yerinde durmaması *benim* suçum değil. Bridget süslemeyi düzensiz yapmış olmalı. Yeni bir türban almadığın için haklısın."

Annesi her zaman bir şeyi yeniden yapmak yerine yenisini almasını isterdi. Ne yazık ki Vanessa'nın rahmetli babasının mirası yeterince gelir getirmiyordu ve annesinin dul payı da Vanessa'nın pervasızca para harcamasına yetmiyordu. Bu yüzden Vanessa ve hizmetçisi Bridget, annesiyle birlikte kendi imkânları dâhilinde yaşayabilmek için her zaman küçük tasarruflar yapıyorlardı.

Annem bunun ne anlama geldiğini anlamadı. Birincisi, durmadan birilerini ne kadar yüce olduklarıyla etkilemeye çalışıyordu. İkincisi, umutlarını Vanessa'nın iyi bir evlilik yapmasına bağlamıştı.

Vanessa, "Sorun süs değil anne," diye homurdandı. "Senin oynaman yüzünden her şey yamuk yumuk oldu."

"Ben sadece düzeltmeye çalışıyorum. Beyefendiler için güzel görünmelisin."

Vanessa gerçekten sadece *bir* beyefendiye güzel görünmek istiyordu ama beyefendi muhtemelen her zamanki gibi onu görmezden gelecekti. Eğer öyle yaparsa, onun dikkatini çekebilme umudundan vazgeçmek zorunda kalacaktı. Şimdiye kadar bu konuda hiçbir şey işe yaramamış gibi görünüyordu.

Kuzeni Grey'den sonra en sevdiği akrabası olan Noah Rayner Amca, Vanessa'nın kolunu güven verici bir şekilde okşadı. "Annemi bilirsin, her zaman taliplerini düşünür."

"Ve iyi bir nedeni var," dedi annesi. "Konu erkekler olunca kızda Tanrı'nın verdiği akıl yok. Greycourt'la evlenmesi *gerekirdi*, ama yerine ayak sürüdü ve şimdi o aşağılık Bayan Wolfe'la evli."

"O 'alçak' herif," dedi Vanessa, "tıpkı benim gibi bir dükün torunu. Yani o alçaksa, ben de öyleyim. Ayrıca ondan hoşlanıyorum." Vanessa onun evlendiğini görmekten umudunu kestiğinde Beatrice, Grey için uygun bir eş olduğunu kanıtlamıştı.

"Tabii ki öyle." Annem türbanı biraz daha karıştırdı. "Her zaman yanlış insanları tercih ediyorsun."

Vanessa, "Genelde doğru tiplerden daha ilginç olduklarını düşünüyorum," diye homurdandı.

"Şu olduğun oyun yazarı gibi mi?" Annesi başını salladı. "Bazen sırf beni kızdırmak için bulabildiğin en fakir adamla evlenmek istediğini düşünüyorum."

"Bay Juncker çok yetenekli," dedi Vanessa, tam da annesinin onu kızdırmak için söylediği nedenle. Alman ismine rağmen Konrad Juncker, Alman göçmenlerin çocuğu olarak Londra'da büyümüşü. Yakışıklıydı da, güzel bir gülümsemesi, alaycı gözleri ve güzel dişleri vardı, ama Vanessa bunların hiçbirini umursamıyordu.

Amcası oflaya puflaya bir nefes verdi. "Yüzyılın sonundan önce bir zamanda mı kutuya gireceğiz abla?"

"Oh, anız bırak, Noah. Orkestra hâlâ enstrümanlarını akort ediyor."

"Bu bana bir uvertür gibi geliyor," dedi. "İşte bu yüzden Bizim dışımızda koridor boş."

"Neredeyse bitti." Annesi *sonunda* Vanessa'nın türbanını düzeltmeyi bıraktı, sadece Vanessa'nın korsajını aşağı doğru çekti.

Vanessa inledi. "Tekrar sürünecek. Gerçekten anne, bir fahişe gibi görünmemi mi *istiyorsun*?"

"Eğer sana iyi bir koca bulacaksa? Kesinlikle. Artık gençleşmiyorsun, biliyorsun."

Annesi Vanessa'nın yanaklarını sıktı. Sertçe.

Vanessa yüzünü buruşturdu. "Çimdikleminin yılları nasıl geri getirdiğini anlayamıyorum."

"Bu konuda annene güvenmelisin," dedi annem. "Yemin ederim, umarım bir gün senin gibi inatçı bir çocuğun olur. "O zaman

sana hizmet ediyor." Nuh Amca boğazını temizlediğinde, annem kaşlarını çatarak ona baktı ve kapıyı açtı. "Pekala, *şimdi* içeri giriyoruz."

Tanrıya şükür. Annemin entrikaları ve onu "doğru kişiyle" evlendirme girişimleri arasında gezinmek, okyanusun derinliklerinde gemi yüzdürmek kadar tehlikeliydi. Bir an hafif bir esinti onu ipekten kanatlarla taşırken, bir sonraki an fırtınalı denizler onu yutmakla tehdit ediyordu. Annesinden ne bekleyeceğini asla bilemezdi; huysuzluk mu, soğuk bir küçümseme mi, yoksa sahte olduğu kadar iğrenç bir şefkat mi? Annesi hayatı boyunca onun dengesini bozmuştu.

"Bu gece özellikle birini mi bekliyorsun?" Vanessa locaya girdiklerinde sordu. Annesi onu genellikle süslerdi, ama bu biraz abartılıydı.

Annem kutuları gözden geçirirken sesini alçalttı. "Lisbourne Markisi'nin de katılabileceğini duydum."

Vanessa'nın içinden istemsiz bir ürperti geçti.

Annesi fark etmeden devam etti. "Kuzeninden bile daha fazla mülkü olduğunu söylüyorlar. Ve eğer oyuna gelirse-"

"Yanaklarım pembe ve göğsüm yarı çıplak olduğu için sihirli bir şekilde benimle evlenmeye mi karar verecek?"

"Erkekler böyle yapar, bilirsin," dedi annesi. "Seni fark etmesini sağlayacak her şey iyidir."

Lord Lisbourne onu fark ederse Tanrı Vanessa'nın yardımcısı olsun. Bir manastıra katılmak zorunda kalacaktı.

"Lisbourne bir günlüğüne altmış yaşında, Cora," Noah

Amca. "Sağlam bir altmış," dedi annem.

Ve kötü şöhretli bir sefahat .

Noah Amca başını salladı. "Şahsen ben yeğenimin Armitage'ı seçmesi gerektiğini düşünüyorum. Onun yaşına daha yakın, çok uygun ve yeğeninizle akraba."

"Ama dedikodulara göre Armitage'ın kiraya verecek cepleri varmış," dedi annesi.

"O bir dük," dedi Noah Amca. "Kumarbaz olmadığı sürece para kazanabilir."

Annesinin sesi sertleşti. "O zaman bırakın Greycourt'tan alsın, kızımın çeyizinden değil."

"Çeyizim Grey tarafından karşılanıyor anne. Yani Armitage parayı her halükarda Grey'den alacak."

"Evet ama Armitage senin çeyizini borçlarını ödemek için kullanırsa, Greycourt parayı ailesinde tutar ve hem çeyiz hem de kardeşi için mali yardım yapmak zorunda kalmaz. Onun ailesinin kasasını doldurmama gerek yok, değil mi?"

Noah Amca gözlerini kırptırdı. "Bu hiç mantıklı değil. Greycourt'la ne alıp veremediğiniz var?"

Vanessa iç çekerek, "O annemin baş düşmanı," diye açıkladı. "Hangisini daha kötü buluyor bilmiyorum - Grey'in onu benimle evlendirme girişimlerine direnmesini mi, yoksa benim onu hiç sahip olmadığım ağabeyim olarak görmemi mi?"

Annem homurdandı. "Eğer bir ağabeyin olsaydı, hiçbir sorun olmazdı. Ağabeyin babanın mirasını çoktan almış olurdu ve yaşamak için benim zavallı dul payıma bel bağlamamıza gerek kalmazdı. Ama gerçek bir ağabeyin olmadığı için Greycourt'la evlenmeliydin."

"Anne! Ben onunla evlenmek istemedim, o da benimle evlenmek istemedi. Ayrıca, bize karşı çok nazık davrandı." Özellikle de Vanessa daha bebekken ailesinin ona nasıl davrandığı düşünüldüğünde. "Büyük çeyizimin yanı sıra, Londra'da kalabilmemiz için şehirdeki evimizin kirasını da ödedi ki bu çok cömert bir davranıştı." Ve bunu Vanessa bir koca bulabilsin diye yapmıştı. Gerçekten de çok nazikti.

"Yine de," dedi annesi, "Armitage'la evlenmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Eğer Lisbourne'la evlenirsen, ki söylentilere bakılırsa zengin biriymiş, bol bol paran olur."

Annem de şüphesiz Vanessa aracılığıyla bunu ele geçirmeyi umuyordu.

"Ama Armitage'la ," diye devam etti annesi, "ve çeyizin adamın borçlarına giderse, ki gidecek, hiç paran kalmayacak. Grey'in çeyizini iki katına çıkarmasının nedeni, beş parasız üvey kardeşinin seninle evlenmesini sağlayarak çeyizini ailesine geri kazandırabileceğini bilmesiydi."

"Bu çok saçma," dedi Vanessa. "Sheridan -yani Armitage- beş parasız değil. Ayrıca, benimle evlenmek gibi bir niyeti de yok." Daha fazla

yazık oldu.

Amcası onu dürttü. "Onunla arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Pek sayılmaz. Birbirimizi tanıyoruz ve birkaç dansı paylaştık, ama-"
Yakınlardaki biri onları susturdu ve yerlerine oturdular.

Saint Sheridan'la ilk dans ettiği andan itibaren - ona Armitage demeye asla alışamayacaktı - lanet olası adam onu sinir bozucu küçük kız kardeş konumuna düşürmüştü, kendisi yirmi beş yaşındayken o sadece yirmi dokuz yaşındaydı. Üçüncü danslarında Vanessa onun sinir bozucu küçük kız kardeşi olmak istemediğini fark etmişti. Onun *karısı* olmak istiyordu. Bu çok sinir bozucuydu.

Neden o? Hiç de ona göre biri değildi. En sıkı şartı, erkeğin sır saklamaması ve kurnazlık yapmamasıydı; başka bir deyişle, rahmetli babasına olabildiğince zıt olmasıydı. Peki kimden hoşlanıyordu? Sheridan'dan, hem de sırlardan *başka bir* şey ima etmeyen sessizliğiyle. Daha da kötüsü, tek yapmak istediği onları ortaya çıkarmaktı, lanet olsun ona.

Neden kanının kükremesine ve nabzının durmasına neden olan tek erkek oydu? Vücudu bu kadar aptal mıydı? Çünkü her nasılsa, soğuk tavırlarına ve görmezden gelmek için savaştığı tipik dük benzeri suskunluğuna rağmen, tüylerini diken diken ediyordu . . ve sonra tüyleri diken diken oldu.

Onu yakalamak için bir oyun oynadığını düşünebilirdi, ama o oyun oynuyor gibi görünmüyordu. Kesinlikle onu *bu* şekilde fark etmiş gibi görünmüyordu. Ya da ona çekilip çekilmediğini umursamıyordu. Bu onu çıldırtıyordu.

Onu anlayabilirse, güvenilir bir koca olup olamayacağını kanıtlayabilirdi. Annesinin onu zengin bir adamla yakalamak için giderek daha umutsuz bir çaba içine girdiği şu günlerde tek umudu buydu. Vanessa her gün annesinin onu Lord Lisbourne gibi biriyle uygunsuz bir pozisyonda yakalamak için kandırabileceği korkusuyla yaşıyordu.

Neyse ki Sheridan sefahat düşkünü biri olarak bilinmiyordu. *Ne yazık ki*, ilk üç danslarından sonra Sheridan ondan uzak durmuştu. İlk başta bunu Sheridan'ın yas tutmasına bağlamıştı. Ancak yas onun için geçen sezonun başında sona ermişti ve yine onu tutmuştu. Bu arada, annem neredeyse

Vanessa'yı yarım düzine kez Lisbourne'un kollarına attı. Bir gün başaracaktı... Tabii Vanessa daha önce kendine bir koca bulmazsa.

Amcası öne doğru eğilerek kulağına fısıldadı: "Gözüne kestirdiğin Armitage değilse, kim? Belki de annenin iddia ettiği gibi Juncker?"

Tanrım, bu riskli bir konuşmaydı. "Annem neden bahsettiğini bilmiyor."

"Hayır mı? Ona aşık olduğunu söyleyen ilk kişi o değil."

Bu onun kendi hatasıydı. Grey'e isimsiz bir şaire ilgi duyduğunu söylediği güne lanet okudu. Bunu sadece onu kızdırmak için söylemişti. . . . ve Sheridan'a karşı gerçekten bir eğilimi olduğunu tahmin etmesini engellemek için. Çünkü Sheridan'a söylerse ve Sheridan da onu bu yüzden küçümserse, utancından ölürdü.

Daha sonra, Grey'in düşününde Sheridan ona, oldukça küçümseyici bir tavırla, romantik bir ilgi duyduğu şairin kimliğini sormuştu. Önce, Grey'e "şair "den bahsettiği için onu azarlamak istemişti. Sonra, tanıdığı bir şair olabileceğini düşünerek ve Bay Juncker'in şiir kitabını yeni okuduğu için çaresizce Sheridan'a Bay Juncker olduğunu söylemişti.

O andan itibaren, beyaz yalanı hayatını alt üst etmişti. Bay Juncker bunu fark etmiş ve onunla flört etmeye başlamıştı. Grey bunu öğrenmiş ve düzenli olarak onunla dalga geçmeye başlamış, Thornstock ise onu Bay Juncker'ın çapkınlıkları konusunda uyarmak için bir kenara çekmişti. Annem bile duymuştu ve şimdi ona sık sık Bay Juncker'ın "türünden" insanlara kanmaması konusunda öğütler veriyordu.

Bununla birlikte, bunun belirgin bir avantajı vardı. Sheridan kıskanmış görünüyordu. Sheridan çoğunlukla her zamanki gibi anlaşılmaz olduğu için emin olamıyordu. Ama onu yetişkin bir kadın olarak görmesi -ne kadar seyrek olursa olsun- onu hiç görmemesinden daha iyiydi.

Bu da aklıma şu soruyu getirdi: Sheridan bu gece burada mıydı? Armitage ailesinin locasında oturup oturmadığını görece kadar öne eğilmek Vanessa'nın ilgisini çekebilirdi. Sonra aklına bir düşünce geldi. "Anne," diye fısıldadı, "pemoskopun yanında mı?"

Annesi başıyla onaylayarak, silahı cebinden çıkardı. Ama Vanessa onu alamadan annesi sordu: "Bunu kimi gözlemlemek için kullanıyorsun?"

Annesinin Sheridan'a karşı söylediklerinden sonra, onun olduğunu söylemeye cesaret edememişti. "Markiz, tabii ki."

"Benimle oyun oynama, kızım." Annemin her zaman diğer insanların da kendisi gibi yalan söylediğini düşünmesi ne kadar komikti. "O oyun yazarına gönül verdiğini biliyorum ve o senden çok aşağıda."

"Evet, anne."

Annesinden polemoskopu alarak gözüne dayadı ve öne doğru eğildi. Annesi bu meraklı şeyi babasının ölümünden sonra satın almıştı, ama Vanessa onu hiç kullanmamıştı.

Şimdiye kadar. Polemoskop tam olarak bir opera camına ya da dürbüne benziyordu, bu da ironikti çünkü kelimenin tam anlamıyla, kimsenin haberi olmadan sağındaki ya da solundaki kutulardaki insanları gözetlemesine izin veriyordu. Armitage locasındaki herkesi rahatlıkla görebiliyordu.

Thornstock ve Sheridan kız kardeşleri Leydi Gwyn ve annelerinin arkasında oturuyorlardı. İki hanımefendinin sohbet ettikleri belliydi ama kardeşi zaman zaman söze karışsa da Sheridan her zamanki soğukkanlı tavrını takınarak onlardan kopuk görünüyordu. Bir aziz gibi.

Ya da bir sfenks. Geçilmez karakteri göz önüne alındığında sfenks ona daha çok uyuyordu. Birdenbire ona doğru baktı ve kız onun kendisini izlediğini anlayamayacağını bilse de dikkatinden rahatsız olarak irkildi.

Polemoskopu kucağına bıraktı. "O orada mı?" Annem sordu.

"Kim?"

"Bay Juncker'ınız."

Tanrım, kontrol bile etmemişti. "Evet," dedi, öyle olması için dua ederek. Polemoskopu kaldırdı ve diğer kutuları taradı. Ve işte oradaydı, Bay Konrad Juncker, sözde aşkının nesnesi. Pek çok kadın ona vahşi altın sarısı saçları ve İskandinav mavisi gözleri için tapıyordu, ancak sosyete de pek kabul görmüyordu. Bir şair gibi giyiniyor ve bir oyun yazarı gibi konuşuyordu. Gerçekten de şu anda Vanessa'nın tanımadığı bir kadınla flört ettiği belliydi. Bu yüzden ona asla aşık olmayacaktı. O

oldukça çapkın olduğu söyleniyordu, rahmetli babasına ona yakışmayacak kadar çok benziyordu.

Yine de, ona değer veriyormuş gibi davranmasına neden olan sözleri hiç kaçırmamış olmayı diledi. Çünkü bu noktada sevgisini Sheridan'a yöneltmiş gibi görünürse, Sheridan onun dönek olduğunu düşünecekti. Ya da daha kötüsü, derin bir oyun oynadığını. Ki başlangıçta öyle düşünmüyordu. Ama Sir Walter Scott'ın yazdığı gibi, "Ah, ne karışık bir ağ öreriz / Önce aldatmaya çalıştığımızda." Ağı gün geçtikçe daha da karışıyordu.

Polemoskopu yere bıraktı. Vanessa, Sheridan'la konuşma fırsatı bulabilmek için dua ediyordu, ama bunun olacağından umudunu kesmişti. Özellikle de oyun ilk perdenin sonuna geldiğinde ve Armitage'ın locasına hızlıca bir göz attığımda ortadan kaybolduğunu gördüm. Hiç şüphesiz başka biriyle flört ediyordu-

"İyi akşamlar," dedi yumuşak bir ses. "Umarım hepiniz gösterinin tadını çıkarıyorsunuzdur?"

Sheridan sandalyelerin etrafından dolaşp korkuluklara yaslanarak ona ve annesine bakarken Vanessa'nın nabızı hızlandı. Sheridan amcasının kutusunda mıydı? Ne kadar beklenmedik.

Ne kadar lezzetli.

Noah Amca annemin arkasındaki koltuğundan, "Yeni olmadığı için olabildiğince beğeniyoruz," dedi. "Yine de Juncker'in eski bir oyununu başka bir oyun yazarının yeni bir oyununa tercih ederim. Nasıl eğlendireceğini biliyor, hakkını vereyim."

Sadece Sheridan'ın kaşlarının hafifçe çatılması, Bay Juncker'in övülmesinden memnun olmadığını gösteriyordu. Sadece nedeninden emin olabilmeyi diledi.

"Armitage," dedi annem soğuk bir sesle. "Kardeşim Sör Noah Rayner ile tanıştığınızı sanmıyorum."

Annesinin selamlamasının kabalığına bakılırsa, Vanessa, Sheridan gitmiş olsaydı onu zerre kadar suçlamayacaktı. Neyse ki Noah Amca ayağa kalkıp annesinin koltuğunun etrafından dolanarak elini uzattı. "Seninle tanışmak bir zevk, Duke." Gri gözleri biraz parladı. "Kız kardeşimden senin hakkında çok şey duydum."

"Saçmalama Noah," diye tersledi annesi. "Kardeşimi görmezden gelin lütfen, Majesteleri. Ben dedikoducu değilim."

Ne yalan ama. Annem hem dedikoducu hem de manipölatördü.

Amcası kendi yanındaki, Vanessa'nın hemen arkasındaki koltuğu işaret etti. "Bize katılın. Yeğenim de az önce performansla ilgili görüşlerinizi almak istediğini söylüyordu."

Belli ki bir durumu kendi çevirebilecek tek kişi annem değildi. Ama en azından Noah Amca Vanessa'yı Lord Lisbourne'a değil Sheridan'a doğru itiyordu.

Sheridan muhteşem yeşil gözlerini Vanessa'ya odakladığında, Vanessa yüzüne çapkın bir gülümseme yapıştırdı. "Saçmalama amca. Onun fikrini zaten biliyorum."

Sheridan'ın yüz ifadesi zerre kadar değişmedi. Sıkıntı ve kayıtsızlığın mükemmel bir karışımını sergiliyordu. "Oh? Peki bu ne olabilir?"

"Felix ve arkadaşlarının saçmalıklarının gülünç olduğunu. Böyle bir ciddiyetsizliği hiç de eğlenceli bulmadığınızı."

"Sen öyle diyorsan." Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok."

Bu onun her zaman söylediği türden bir şeydi. "Ah, ama itiraf etmelisiniz ki, bunu yaptığınızda, diğer herkesinkinin tersine hareket etmiş oluyorsunuz. Bir keresinde Savaş Bakanı'na Napolyon'un usta bir stratejist olduğunu ve eğer bunu fark edip ona göre davranmazsak bize karşı kazanacağını söylediğinizi duymuştum."

"Bu bir fikir değildi; gerçektir." Gözlerini ona dikti. "Adamın düşmanımız olması onun aptal olduğunu varsaymamızı gerektirmez. Savaş Bakanımızdan daha büyük adamlar bu hatayı yaptılar, hem de kendi zararlarına."

Bu sözler amcasının merakını uyandırdı. "Bağışlayın Dük, ama askeri strateji konusunda bilginiz var mı?"

"Babam beni küçük yaştan itibaren, her türlü stratejiyi bilmeyi gerektiren bir meslek olan İngiltere'nin diplomatik hizmetinde kendi izinden gitmem için eğitti. Yani evet Sör Noah, oldukça fazla şey biliyorum."

Annem bu fikre burun kıvrıdı. "Eminim rahmetli baban, sen onun yerine dükaliğin varisi olduğunda çok rahatlamıştır. Bu ne tesadüfi bir olaydı."

Sheridan dikkatini Vanessa'nın annesine çevirdi. "Babamın kardeşinin ölümüne tesadüf diyeceğinden şüpheliyim." Sanki Vanessa'nın

Annem bu açık sözlülüğüne alınabilir diye sözlerini yumuşattı. "Şahsen ben düklüğü miras almaktansa yurtdışında bir görevi tercih ederdim ama kismet değilmiş."

Vanessa ona inandığından emin değildi. Sesi pek inandırıcı gelmiyordu. Belki de kendini ikna etmeye çalışıyordu? Yine de, her sözüne dikkat etmek ve İngiltere'nin ihtiyaçlarına kendi ihtiyaçlarından daha fazla boyun eğmek, suskunluğu göz önüne alındığında, muhtemelen ona doğal gelecektir.

Annem bunu kendisi de merak etmiş gibi bir kaşını kaldırdı. "Hayatın boyunca İngiltere dışında alçak bir elçi olarak yaşamaktan mutlu mu olacaktın?"

"Ben İngiltere'de doğmadım, Leydi Eustace. Dolayısıyla, örneğin ömrümün geri kalanını Prusya'da geçirme şansım olsaydı, bundan son derece memnun olurum."

"Bütün ailen buradayken mi?" Vanessa sordu, şimdi gerçekten merak ediyordu. "Onları özlemez miydin?"

Bakışları ona döndü. "Elbette. Ama hâlâ diplomatik hizmette olsaydım, bunun nedeni amcamın hâlâ hayatta olması ve ailemle Gwyn'in hâlâ Prusya'da olmaları olurdu."

"Yine de kardeşlerini özlemez miydin?" dedi Vanessa. Eğer Grey yurtdışında olsaydı onu çok özlerdi ve o sadece onun kuzeniydi.

"Geçtiğimiz yıla kadar, çok uzun zamandır onların etrafında değildim." Kaşlarını çattı. "Buna alışmıştım. Grey gittiğinde ben daha çocuktum, Heywood ben on yedi yaşındayken göreve başladı ve Thorn ben on dokuz yaşındayken ayrıldı. Hepsi olmadan dokuz yıl geçirdim." Tedirgin tonu sakın sözlerini yalanlıyordu.

Annem, "Ama bu gibi eğlenceleri, av partilerini ya da ısıltılı balolarımızı kaçırmış olmalısın," dedi.

Noah Amca başını salladı. "Prusya'da da bunlardan var, değil mi Dük?"

"Ama İngilizlerle dolu değil," diye ısrar etti annesi. "Ve o Prusyalılara güvenilmez."

Vanessa bir iniltiyi bastırdı. "Annemi bağışlayın. Bütün yabancıları şüpheli bulur."

Sheridan Vanessa'nın yorumunu duymazdan geldi. "İtiraf etmeliyim ki Leydi Eustace, Berlin'deki ev partileri anneminkilerin yanında solda sıfır kalır.

her zaman İngiltere'deki gençliğini anlatır. Prusya'daki ev partileri, her faaliyetin planlandığı düzenli etkinliklerdi. Oysa annem, ilk kocasının Carymont'taki partilerinin çalgınca olduğunu ve en ufak bir programa sahip olmadığını söylüyor. Herkesin farklı etkinlik planları varmış ve bu planlar konusunda kimse kimseye danışmamış."

"Kesinlikle," dedi annem parlayarak. "Gerçekten de öyleydi. O günlerde istediğimizi yapardık. 'Ah, genç beyler yatıştırılmalı' saçmalığının hiçbirisi yoktu. Nasıl eğlenebiliyorsak öyle eğlenirdik."

Sheridan, "Sanırım bu da konuklara Carymont'u gezip keşfetmeleri için zaman bıraktı," dedi.

"Ve randevuları var," diye ekledi Noah Amca sinsice.

Annem ağabeyine retikülüyle vurdu. "Kimse randevu almıyordu, Noah. Yeni evliydim ve evliliğimi herhangi bir erkek için riske atacak değildim. Ve kocam orada bile değildi." Vanessa'ya baktı ve rengi attı. "Gerçi o da böyle bir şey yapmazdı."

Vanessa gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Annesi, Vanessa'nın babasının yıllar boyunca kadınlara yaptığı ödemeleri fark etmediğini nasıl düşünebilirdi? Vanessa hesap defterinin ne olduğunu bilecek yaşa geldiğinden beri babasının hesaplarını tutuyordu. Babam para yönetimi konusunda çok kötüydü. Vanessa yüksek sesle, "Carymont'taki toplantı," diye düşündü. "Olay neydi, yoksa sıradan bir ev partisi miydi?"

Annesi iç çekti. "Grey'in vaftiz törenini kutlamak için orada olmamız gerekiyordu. Onun yerine-"

Sheridan açıkça, "Grey'in babası öldü," dedi.

Vanessa inledi. Hiçbir fikri yoktu, yoksa bu konuyu hiç açmazdı. Ama anne ve babası Grey'in babasının ölümüyle ilgili olarak, Grey'in o sırada sadece bir bebek olduğunu söylemek dışında hiçbir ayrıntı vermemişlerdi.

Noah Amca'nın bakışları anneme kaydı. "Olay o zaman mı oldu?"

"Gerçekten de öyleydi." Sheridan anneme odaklandı. "Konukların bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum, Leydi Eustace. Moralleri bozulmuş olmalı."

Annem elini havada salladı. "Oh, bu konuda konuşmayalım. Bu ...
. çok korkunç ve üzücü. Ayrıca, bir sonraki perde başlamak üzere."

Orkestra daha dramatik bir parça çalmaya başladı. Nuh Amca yerine oturdu ama Sheridan korkuluklara yaslanmaya devam etti.

"Bir limon damlası ister misiniz, ?" Vanessa, onu orada tutmayı umarak retikülünden bir tane çıkarırken sordu.

Sheridan, "Teşekkür ederim ama hayır," diyerek ona hafif bir gülümseme gönderdi. "Büyük Perhiz için tatlıları bıraktım."

O ve Noah Amca kıkırdadığında, Vanessa'nın annesi kaşlarını çatı. "Perhiz birkaç ay önceydi."

Annemin pek espri anlayışı yoktu.

"Aynen öyle, kardeşim." Noah Amca Vanessa'ya gülümsedi. "Ama şu limon damlalarından bir tane alacağım." Kombini Vanessa'nın elinden kaptı.

Sonra bir çocuk sahneye çıktı ve ikinci perdeye komik bir giriş yaparak tüm konuşmaları sona erdirdi.

Sheridan, Vanessa'nın anlayamadığı bir nedenle sinirli görünerek korkuluktan uzaklaştı ve farkında olmadan dikkatini adamın güzel fiziğine çekti. Adam, Vanessa'nın şimdiye kadar gördüğü en iyi işlenmiş baldırlara sahipti, bir boksörünki kadar geniş ve her türlü güç testini yapabilecek bir göğüsten bahsetmeye gerek bile yoktu. Sanki bunlar genç bir bayanı baştan çıkarmak için yeterli değilmiş gibi, saçları da ... O muhteşem küllü kahverengi bukleleri aklına bile getirmemeliydi. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirmek istiyordu, ama bu olasılık onun aklından bile geçmiyordu, çünkü Vanessa'yı tamamen görmezden gelmiş, iki kez daha eğilip annesine bir şeyler fısıldamıştı, sanki aralarındaki konuşmayı yenilemek istercesine.

Tıpkı sönen bir balon gibi, mutluluğunun havasının söndüğünü hissetti. Annesinin arkasına oturduktan sonra bile öne doğru eğilip onunla konuşmaya devam ettiğine bakılırsa, buraya annesini ziyaret etmeye, onunla konuşmaya gelmişti. Vanessa nedenini anlayamıyordu, ama asıl mesele, *onun* yanında olmak için burada olmadığıydı.

Onunla konuşmasını sağlamak için ne yapmalı? Ya da onu fark etmesini? Eğer onu annesinden koparacak bir şey bulamazsa, onunla evlenmek gibi aptalca bir hayalden vazgeçmek ve onun yerine evlenebileceği güvenli, güvenilir ve tercihen genç bir adam bulmak zorunda kalacaktı.

Annesinin polemoskopunu kullanan Vanessa, Sheridan'ın dikkatini çekebilecek bir şey söylemek için beynini zorlayarak yakındaki kutuları inceledi. Sonra Bay Juncker'ı gördü.

Annesi ve Sheridan hâlâ mırıldanıyorlardı, o da onları susturdu. "En sevdiğim bölüm yaklaşıyor," dedi sotto voce. "Ve tüm fısıldaşmalarınız yüzünden onu kaçıracağım."

Sheridan ve annem sessizliğe gömüldüler. Vanessa, Sheridan'ın yemi yutup yutmayacağını merak ederek bekledi.

"Favori bir bölümün var mı?" Sheridan sonunda nefesinin altında sordu.

Kalbi küt küt atıyordu. Sheridan'ın kendisiyle sağlamak için Bay Juncker'ın kıskırtmasına ihtiyaç duymamayı çok istemesine rağmen işe yarıyordu. "Sadece bir tane değil elbette." Sheridan'la konuşabilmek için koltuğunda döndü. "Bay Juncker o kadar parlak bir yazar ki, her oyunda üç ya da dört favori sahnem var. Bu beklenen bir şey."

"Modaya olan tutkunuz göz önüne alındığında, en çok kostümlerden hoşlandığınızı düşünebilirdim," dedi kırılğan bir tonla.

Ona daha fazla öfkelenmemek için sahneyi izlemeye geri döndü. Gerçekten de "moda tutkusu". Adam bir kez daha onu sadece anlamsız bir olarak gördü. "Ben de senin en çok nüktedanlığı sevdiğini düşünürdüm," dedi küstahça. "Ama belki de bunu size açıklayacak birine ihtiyacınız vardır."

Sheridan alçak sesle bir kahkaha attı ve bu kahkaha vücudunda bir süre gümbürdedi, içini yumuşak ve duygusal hissettirdi.

Sonra fısıldadı, "Beni akılsız bulduğunuzu söylemenin kibar yolu mu bu, Bayan Pryde?"

"Oh, kibar mıydım? İstemedim oldu."

Belki de Sheridan'ın ona karşı romantik bir ilgisi olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeliydi. Ne yaparsa yapsın, Sheridan için her zaman dalga geçilecek ve sonra da görmezden gelinecek biri olacaktı. Sheridan'ın onu asla karısı olabilecek bir kadın olarak görmeyeceği açıktı. Balolarda onunla dans ettiğinde bile, bu en büyük üvey kardeşine karşı duyduğu görev duygusundan kaynaklanıyordu. Dans etmek onun hakkındaki algısını değiştirmediyse, başka ne olabilirdi ki?

Sahnede, genç adam gerçek aşkı olacak kadından bir öpücük çalmaya çalışıyordu ve bu çılgın bir fikrin kıvılcımını ateşledi. A

Öpücük. İşte bu kadar! Vanessa'nın nabızı hızlanmaya başladı. Sheridan'ın onu öpmesini sağlamalıydı. Öpücükler büyü olabiliirdi. Şimdiye kadar yaşadıklarının hiçbiri öyle olmamıştı, ama belli ki öpecek doğru kişiyi bulamamıştı. Yoksa neden öpücükler komedilerin taçlandırma anlarını, baladların güzel bölümlerini ve hatta şiirlerin heyecan verici dizelerini noktalasındı ki?

Ama Sheridan onu kendisi için olmak istediği baştan çıkarıcı büyücü olarak görmezken nasıl olur da onu öpmeye ikna edebilirdi?

Boş boş polemoskopu eline aldı. Sanki hakarete hakaret katmak istercesine, Bay Juncker açıklıkta belirdi. O izlerken bile, Bay Juncker ayağa kalktı, açıkça kutusundan ayrılmak istiyordu.

Bu ona bir fikir verdi. Sheridan zaten onun Bay Juncker'a aşık olduğunu düşünüyordu. Bunu hâlâ kullanabilirdi. Ama önce Sheridan'ı kutuyu onunla birlikte bırakmaya ikna etmeliydi. Ve başka bir kutuyu görmesi ona mükemmel bir bahane verdi.

Vanessa kulağına fısıldamak için arkasına yaslandı, "Yolun aşağısındaki bir kutuda bir arkadaşımı gördüm. Gidip onunla konuşmalıyım. Bana eşlik eder misin?"

Adam ona soran gözlerle baktı. "Peki ya en sevdiğin sahne?"

"Daha yeni bitti," dedi aceleyle. "Ayrıca, arkadaşım ayrılacak gibi görünüyor ve onu aylardır görmedim."

"Neden amcandan seninle gelmesini istemiyorsun?"

"Şu anda yüksek sesle horlayan amcayı mı kastediyorsun?"

Sheridan Noah Amca'ya baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Sen burada kalabilirsin," diye ekledi. "Ben tek başıma gideceğim." Annesinin onu durdurmaya çalışmaması ve aşırı korumacı Aziz Sheridan'ın da onu takip etmesi için dua ederek ayağa kalktı. Ayağa kalktığı anda uzun bir nefes aldı.

Artık boş olan koridora girdiklerinde Sheridan, "Kim bu özel arkadaşın?" diye mırıldandı.

Onun biraz önünde durdu. "Bayan Younger."

"hiç duymadım," dedi adam, açıkça kuşkuluydu.

"Bunun hiçbir anlamı yok. Öncelikle, ailen seni zorlamadıkça toplum içine nadiren çıkıyorsun. İkincisi, mümkün olduğunca benden uzak duruyorsun, bu yüzden onunla karşılaşmış olman gerekmiyor. Üçüncüsü-"

"Bekle, , dur." Onu durdurmak için kolundan tuttu. "Senden kaçıyorum da ne demek? Bu aktif bir hoşlanmama anlamına gelir."

"Ne derseniz deyin, ama benimle karşılaşmamak için her yolu denediğinizi kabul etmelisiniz." Gözlerini adama dikmiş, inkâr etmesi için ona meydan okuyordu.

"Ben- ben yapmadım-" Bir an için telaşlanmış görünüyordu. Onu kızdırabileceğini düşünmek cesaret vericiydi. Sonra yüz hatlarını yumuşatarak sadece ona karşı kullandığı o her zamanki sert ifadesine büründü. "Bu aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız."

"Hmm." Koridorda ilerlemeye devam etti. "Her halükarda, onunla hiç tanışmamış olacaksın çünkü henüz ortaya çıkmadı bile."

"Peki *seninle* nasıl arkadaş oldu? Sen bir süre önce açılmıştın. Eğer arkadaşınız açılacak yaştaysa, o zaman gerçekten de uygun bir isim olmalı, çünkü sizden altı ya da yedi yaş *daha genç* olmalı."

"Arkadaşımın ismiyle bu kadar bariz bir kelime oyunu yapman ne kadar zekice." Koridordan aşağı baktı ve adımlarını yavaşlattı. Bay Juncker hangi cehennemdeydi?

"Younger gibi bir ismin açıkça hayali olduğunu bilecek kadar zekiyim."

"Neden hayali bir şey yaratayım ki-" Birden durdu, trenine basıp geçti. Ama umurunda değildi. Şimdi onun için bir fırsattı. Ona doğru dönerek, "Çabuk. Öp beni."

"Ne?"

"Öp beni!" Adam sadece tek kaşını kaldırdığında, "Boş ver. Ben kendim yaparım." Ve onun omuzlarını kavrayarak dudaklarını dudaklarına bastırmak için parmak uçlarında yükseldi.

Geri çekildi ve ne gördüğünü anlamak için koridora baktı - Bay Juncker onlara doğru geliyordu. Sonra Sheridan kaşlarını çatarak onu duvara doğru itti ve arkasından öptü.

Öpücüğünün göstermelik olması dışında, istediği bir şeyi değil, yapması gereken bir şeyi yapmaya zorlanan bir adamın öpücüğü gibiydi. Bay Juncker mırıldanarak, "Özür dilerim," diyerek yanlarından geçip gidene kadar bu öpücüğün tatmin edici olmayan bir şekilde devam etmesine izin verdi.

Sheridan ancak o zaman onu serbest bıraktı. İşte o zaman Sheridan'ın ne yaptığını anladı: Bir kez daha onu koruyor, ona bir ... gibi davranıyordu.

. . aptal bir kız öğrenci gibi. Bay Juncker'in onu öptüğünü görmediğinden emin olurken, aynı zamanda onu gerçekten hiç öpmüyordu.

Öfke onu ele geçirdi ve onu itti. Sertçe.

Bir adım geriye tökezledi. "Bu da neydi ?"

"İçin için." Ona gerçeği söyleyemezdi, yoksa *onun* hakkında ne hissettiğini tahmin edebilirdi. "Tam olarak ne için olduğunu biliyorsun."

"Seni öpmek mi?"

"Eğer öyle diyebilirsen." Hayır, bunu ona söyleyemezdi, yoksa onun sevgisinin asıl hedefinin kendisi olduğunu tahmin ederdi. Bu yüzden tek seçeneği, ne kadar nefret etse de Bay Juncker'in peşinden koşmaya devam etmektir. Oyun yazarının gittiği yöne doğru baktı. "Seni öptüğümü görmesine izin vermedin."

Sert bir bakışla onu kıstırdı. "İtibarını yok etmeye mi çalışıyorsun Vanessa?"

"Hayır, kesinlikle." Asıl noktayı kaçırmıştı. Çenesini kaldırdı ve var gücüyle yalan söyledi: "Bay Juncker'ı kıskandırmaya *çalışıyorum*. Ama öpülenin ben olduğumu bilmiyorsa-"

Sheridan, "Öpülen kişi sayılmazsın," diye homurdandı. "*Beni* öpen sendin."

"Bunu fark edemezdi." Başını öne eğdi. "Ve olaya tanık olmasına izin verseydin, onu güvence altına alabilirdim."

"Onu *güvence altına* mı *aldın*?" Sheridan ona ters ters baktı. "O adam seninle asla evlenmeyecek. Seninle saygın bir bağ kurmaya hiç niyeti olmayan bir adam için itibarını feda etmeyi gerçekten istiyor musun?"

Bay Juncker'in ardından koridora baktı. "Saygın bir bağlantı kurmayacağını nereden *biliyorsunuz*? Yoksa beni uygun bir talibi çekemeyecek kadar aptal mı buluyorsunuz?"

Sheridan gözlerini kırptırdı. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. O bir haydut ve haydutlar evlenmez."

"Thorn yaptı."

"Üvey kardeşimin bunu yapmak için başka nedenleri vardı." Sheridan'ın yüzü bulutlandı. "Ama Juncker'in böyle bir nedeni yok; ne doğurması gereken bir varisi ne de zengin bir çeyiz gerektiren bir mülkü var. Ayrıca yatağını paylaşmaya hevesli pek çok kötü kadın var, o halde neden evlensin ki?"

"Hiçbir fikrim yok, senin de yok. Sen haydutlar hakkında ne bilirsin ki? Sen de öyle değilsin. O yüzden bu işi anlamam mümkün değil."
_"

Sheridan onu tekrar öptü. Ama bu sefer yapmacık ya da sahte değildi. Bu kez ona bir erkeğin gerçekten arzuladığı bir kadına vereceği türden bir öpücük verdi.

Adamın ağzı Vanessa'nın dizlerinin titremesine neden olacak şekilde sert ve şefkatli bir şekilde onu baştan çıkarırken Vanessa'nın başı döndü. Ellerini Vanessa'nın omuzlarının iki yanına koyarak ona doğru eğildi, sert vücudu Vanessa'nın yumuşak vücudunu sanki onu bastırmaya çalışıyormuş gibi örtüyordu. Ama kadın onun tarafından zapt edilmekten çok memnundu.

Tanrım, ama kesinlikle nasıl öpüşüleceğini biliyordu.

Onu belinden yakaladı, onu çevrelerinin çok ötesine ve bulutların içine fırlatırken tutunması gerekiyordu. Soğuk salonda, vücudu çayırları ısıtan bir güneş gibi sıcaklık saçıyordu ve o da güneş, deri ve baharatlı bir kolonya kokuyordu.

Sonra dudaklarını ayırdı ve diliyle ağzının içine daldı. Yüce Tanrım, ne yapıyordu? Ne kadar enfes bir duyguydu, daha önce hiç yaşamamıştı. Kolları adamın beline dolandı; onu daha da yakınında istiyordu.

Ve onun yanıtı inlemek ve ona doğru bastırmak olduğunda, bundan zevk aldı. Öpüşme devam ettikçe adamın ağırlığı onu jöleye çevirdi. . .

. Sonunda.

Üçüncü Bölüm

Sheridan hata yaptığını biliyordu. Bırakın onu öpmeyi, ona dokunmaması bile gerekiyordu. Ama dudaklarına kondurdukları ilk iki öpücük, gerçek bir öpücük için iştahını kabartmıştı. Juncker ve onun lanet olası hakkında iki kez düşünmesini sağlamak için. Ona her erkeğin ihtiyaçları olduğunu ve Juncker gibi bir adamı bunları dile getirmesi için ayartmaya çalışmanın bela aramak olduğunu göstermek için.

Onu öpmek belaya davetiye çıkarmaktı. Tanrı onu korusun, keşfedilmemiş sularda yelken açıyordu, yabancı iklimlere doğru yol alan bir maceraperestti. Dudakları yumuşaktı ve vücudu sıcaktı, ona boyun eğiyordu. Tadı limon damlaları ve güneş ışığı gibiydi ve dilini ağzının içine soktukça, başka yerlere sokmak için daha fazla acı çekiyordu. Tam bir çılgınlık. Özellikle de onu tam olarak durduramadığı için. Peki neden?

Çünkü o bir çapkındı. İsterse onu Juncker'dan çalabilirdi. Ama tabii ki bunu istemiyordu. İstememeliydi de.

Kesinlikle burada, herkesin onları kolayca görebileceği bir koridorda durup onu öpmemeliydi! Üzüntüyle öpüşmeyi kesti ve ona hareket alanı bırakmak için geri çekildi.

Bu sefer itiş kakış yoktu. Sadece kristal mavisi gözleriyle sanki onu yeni bir ışık altında görüyormuş gibi ona baktı. Bu da işe yaramazdı. Onu içeri almak aklını çelmişti ve bunu yapmamaya çoktan yemin etmişti, her ne kadar şık türbanı ve göğüslerini fazlasıyla gösteren dekoltesi pahalı elbisesi içinde çekici görünse de.

Vanessa onun genelde arzuladığı türden bir kadın bile değildi. Helene tam da öyle bir kadındı; uzun boylu, salkım söğüt gibi ve zarif.

Vanessa kısa boylu, şehvetli bir cadaloazdu, her erkeğin bir samanlıkta yuvarlanmak isteyeceği türden taze yüzlü, çapkın bir kadındı.

Bu gözlemi acımasızca düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kız onun kalbini kıracaktı, bunu zaten biliyordu. Ve bir kalp kırma onun için fazlasıyla yeterliydi.

Ayrıca, hayatı şu anda çok karmaşıktı. İhtiyacı olan son şey Vanessa gibi bir kadının suları daha da bulandırmasıydı.

Derin bir nefes aldı. "Artık bir erkek için haydut rolünü oynamanın ne kadar kolay olduğunu biliyorsun. Ben bile."

"Gerçekten de öyle," dedi, ses tonu temkinliydi. "Şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

Pek birine
benzemiyorsun." "Ne
yapacak türden?"

"Bir kadını tutkuyla öp."

Bu acıttı. Ama buna izin vermemeliydi. Onun yerine ses tonuna zorla soğukluk kattı. "Çünkü öyle . Sadece bu dersin işine yarayabileceğini düşündüm. İleride bir gün seni mahvolmaktan kurtarabilir."

"Yani öpücüğün bir ders miydi?" dedi kuşkuyla. "Eğer öyleyse, kesinlikle ikna edici bir dersti."

"Eğer ikna edici değilse bir dersin ne faydası var?"

"Doğru." Bakışları donuklaştı ve sonra dirseklerini açıkta bırakacak şekilde ön kollarından aşağı kaymış olan eldivenlerine kaydı.

Kadın dirseklerini yukarı çekerken, adam bir hayal kırıklığı hissetti. Aslında çok güzel dirsekleri vardı. Bunu neden daha önce fark etmemişti?

"Her halükarda bu bir şeyi değiştirmez," diye ekledi. "Hala Bay Juncker'i yakalamak niyetindeyim."

Kulaklarındaki ani kükreme onu hazırlıksız yakaladı. *Cesedimin üzerinden*. Kelimeleri yüksek sesle söylememek için sadece çaba sarf etti. Onun için uygun bir kadın olmayabilirdi ama Juncker asla onun için uygun bir erkek olamazdı. Bir şekilde onu o alçağın kollarından uzak tutmalıydı.

Ayrıca, annesiyle daha fazla zaman geçirmesi gerekiyordu. Leydi Eustace ona bilmesi gerekenleri henüz söylememişti. "Eğer bu konuda kararlıysan," dedi Sheridan, "sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Ona baktı ve ipeksi siyah bir kaşını kaldırdı. "Neden ki? Birlikte olduğumuz süre boyunca beni saklamak için çok uğraştın."

ilk öpücük, onu kışkandırmaya çalıştığım zaman."

"Çünkü bunun son olacağını düşünmüştüm. açıkça ortaya koydun. Eğer hala onun peşinden gitmek istiyorsan, sadece düşündüğün gibi biri olmadığını göstermek için bile olsa sana yardım edeceğim."

"Ama bunu neden umursuyorsun ki? Beni mahvetmesi neden umurunda olsun ki? Ya da onunla evlenirsem ve çeyizimi alırsa? Ya da onun peşinden gitmeye devam edersem ne olacağını düşünüyorsun?"

Kadının beklenti dolu bakışları onu ikna edici bir cevap bulmaya zorladı. Bunun annesini sorguya çekmesi gerektiği için olduğunu söyleyemezdi. "Bizi arkadaş olarak görüyorum." Evet, bu şekilde devam etmeliydi. "Öyle değil mi?"

İçi boş bir şekilde güldü. "Balolarda benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun. Grey ve Beatrice ile karşılaştığında benden kaçırıyorsun. İnsanların içinde beni kesinlikle aramıyorsun. Bizi tam olarak arkadaş yapan nedir?"

"Bir kere Grey'le olan bağlantımız. Beni bir ağabey olarak düşünün."

"Evet," diye tersledi, "beni öperken ne kadar kardeşçe davrandığını anlayabiliyordum."

Dişlerini sıktı. "Sana söyledim-"

"Bana göz kulak oluyordun. Bana bir ders veriyordun. Doğru."

Sesi kızgın geliyordu. Neden kızgın olsun ki? Bu hiç mantıklı değildi. Ama yüzüne baktığında, ses tonundaki öfke her neyse, soğukkanlı ifadesiyle uyuşmuyordu ve onu hayal edip etmediğini merak etmesine neden oldu.

"Ve her halükarda," diye devam etti, "başka bir ağabeye ihtiyacım yok. Grey fazlasıyla yeterli, güven bana."

"Ah, ama bugünlerde çok meşgul. Ve ben ."

"Anlıyorum." Yoldan çıkmış bir bukleyi türbanının içine soktu. "

Bay Juncker'i yakalamam için bana nasıl yardım etmeyi planladığını söyle."

"Bu gece onu kışkandırma konusunda başarısız olmuş ama sana bunu yapman için daha pek çok şans verebilirim." Bunu hemen düzeltti. "Bu şanslar senin mahvolman anlamına gelmeyecek." Gözlerini ona dikti. "Sana herkesin önünde kur yapacağım. Ama bir centilmen olarak. Eğer bu ondan bir evlilik teklifi koparmazsa, o zaman hiçbir şey koparmaz ve onun karakteri hakkında haklı olduğum kanıtlanmış olur."

Sheridan, Vanessa'nın zeki zihninin teklifi tarttığını, karanlık bir tarafı olup olmadığını anlamak için ışıkta bir o yana bir bu yana çevirdiğini görebiliyordu.

şaşırtıcı bir şekilde, onun cevabını beklerken nefesi hızlandı ve nabızı hızlandı. Kendi kendine bunun sadece annesinden daha fazla bilgi alması gerektiği için olduğunu söyledi. şimdiye kadar Leydi Eustace'ın ve annesinin hayatının o dönemi hakkında neredeyse hiçbir şey öğrenememişti, annesinin gençliğinde ilk suyun pırlantası olarak görüldüğü dışında, ki bunu zaten biliyordu. Leydi Eustace'a göre, erkekler annesinin dikkatini çekmek için olağanüstü şeyler yapmışlardı. Hatta bir adam, anne onu reddedince kendini öldürmüştü.

Bu Sheridan'ın hayal edebileceği en saçma şeydi - bir kadın için, hatta annesi kadar hayranlık duyulan bir kadın için kendini öldürmek. Bir daha hiç kimse için böyle bir duruma düşmesine asla izin vermeyecekti. Skandal ve mali yükü bir yana, ailesi açısından da mantıklı değildi. Onunki yeterince keder yaşamıştı. Buna bir yenisini daha eklemeyecekti.

"Vanessa, Bana kur yapıyormuş gibi davranmaya ve Juncker'le evlendiğimde, karakteri konusunda haklı çıkma ihtimaline karşı aptal damgası yemeyi göze almaya hazır ?" diye sordu.

Babamın katilini bulmama yardım edecekse, . Omuz silkti. "Haklı olmayı seviyorum. Bu bir dk için alışılmadık bir şey değil, biliyorsun."

"Oh, güven bana, biliyorum. Grey'in böyle bir zaafı var." Vanessa koridorda Juncker'in gittiği yöne doğru baktı. "Peki ya planınız Bay Juncker'den bir teklif ? Benimle geri dönüşü olmayan bir bağ kuracağından endişelenmiyor musun? İnsanlar evlenmemizi bekleyecek diye mi?"

"Ne isterlerse bekleyebilirler," diye söylendi Sheridan. "Erkekler kadınlara her zaman kur yaparlar ama başarılı olamazlar. Tek yapman gereken bir kelime söylemek ve sana olan ilgimi aniden kaybedeceğim. Ya da böyle bir davranışın diğer taliplerinle olan geleceğine zarar vereceğinden endişeleniyorsan, bana şaka yapabilirsin. Her iki durumda da birbirimizle işimiz biter."

Ancak bunu annesinden soruşturma için ihtiyaç duyduğu bilgileri aldıktan sonra yapacak şekilde ayarlaması gerekiyordu.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Pekâlâ o zaman. Teklifinizi kabul ediyorum. Ama bir şartla. Eğer Bay Juncker benimle evlenmeye ilgi gösterirse, nazikçe geri çekileceksin."

"Elbette." Ancak Sheridan, Juncker'in bunu asla yapmayacağına dair her türlü bahse girerdi. Sheridan onun tipini biliyordu. Ne aşk ne de para için evlenmezlerdi.

Kulağına gelen alkış sesi ikinci perdenin bittiğini işaret ediyordu.

"Aman Tanrım," dedi Vanessa. "Bayan Younger'ı o ve Leydi Whitmarsh locadan ayrılmadan önce yakalamak istiyorsam acele etmeliyiz."

Daha önce gittiği yöne doğru gitmeye başladı ve Sheridan aceleyle onu takip etti. "Bekle," dedi. "Yani gerçekten Bayan Younger diye biri mi var?"

"Elbette. Beni ne tür bir ahmak olarak görüyorsunuz? Böyle birinin var olup olmadığını kontrol etmek çok kolayken bir arkadaş icat edemem."

Onun mantığından kaçış olmadığını kabul etmek zorundaydı. Bu Juncker'ı aramak için yola çıkmadığı anlamına mı geliyordu? Adamla gerçekten de tesadüfen mi karşılaşmışlardı?

Nedense bundan şüpheliydi.

Vanessa, Sheridan'ın arkadaşı Flora Younger'ı etkilemek için elinden geleni yapmasını tedirginlikle izledi. Vanessa buna şaşırılmamıştı. Flora güzel olmaktan çok, dikkat çekiciydi. Vanessa'nın tanıdığı çoğu uzun boylu kadının aksine, boyunu küçümsemeye çalışmıyordu. Bir de Flora'nın zarif dalgalar halinde saçlarına dökülen koyu sarı saçları ve mum ışığında altın gibi parlayan, alışılmadık bir kehribar rengi olan gözleri vardı.

Vanessa onu kıskanmamak için kendini zor tutuyordu, ama Sheridan ona hiç böyle sıcak bir yakınlık göstermemişti. Sheridan bunu kesinlikle yapabilirdi. Vanessa onun üvey kızkardeşine ve kuzeni Beatrice'e karşı davranışlarında bunun belirtilerini görmüştü. Ama onun tarafından o kadar güzel öpüldükten ve sonra da bir .

. ... bir hizmetçi, Vanessa hala gösterememesine dayanamadı çok sıcaktı.

Onu arkadaşına kızmaktan alıkoyan tek şey Flora'nın kurnazlıktan tamamen yoksun olmasıydı. Flora, Armitage Dükü'nün kendisiyle evlenme ihtimalinin en az kralın kendisi kadar düşük olduğunu biliyordu.

"Sence de öyle değil mi Vanessa?" Flora söyledi. Vanessa gözlerini kırptırdı.

"Hımm..."

Sheridan Flora'ya, Vanessa'ya başıyla işaret ederek, "Ona aldırma," dedi. "Arkadaşının yün toplama eğilimi var."

"Nereden biliyorsun?" Vanessa sordu. "Neden, beni toplum içinde sadece birkaç kez gördünüz - karakterim hakkında bir fikir edinmenize yetecek kadar az."

"Aksine, karakterinizi çok iyi tanıdığımı düşünüyorum," diye espri yaptı, gözleri parlayarak. "Modayı, eğlenceleri ve klasörleri seviyorsunuz."

Vanessa kaşlarını çattı ama Flora kahkahalara boğuldu. "Belli ki onu hiç tanıımıyorsunuz, Majesteleri."

"Ve sanırım sen onu daha iyi tanıyorsun," diye Flora'ya takıldı.

"Umarım öyledir. Vanessa'nın ilk çıkışından beri onunla aynı balolara katılıyorum. Annesi işverenimle akraba."

Sheridan Vanessa'ya bir kaşını kaldırdı. "İşveren mi?"

"Daha önce açıklamama fırsat vermediniz," dedi Vanessa. "Flora, Leydi Whitmarsh'ın arkadaşısıdır." Şu anda köşede bir arkadaşıyla sohbet ediyordu. "Flora benden iki yaş büyük."

Bu Sheridan'ı durdurmuş gibi görünüyordu. Ama sadece bir an için. Sheridan yumuşak bir sesle, "Demek yoldaşlık görevi bu yüzden ilk kez sahneye çıkmadı," dedi. "Ah. Bu mantıklı."

Vanessa'nın hoşuna şekilde Sheridan, tahmin ettiği şeyi, yani Flora'nın çok az parası olduğunu ve sosyete de bir yeri olmadığını hiçbir şekilde belli etmedi. Sadece Leydi Whitmarsh'ın iyiliği Flora'nın oyunlara katılmak ve balolara gitmek gibi şeyleri yapmasına izin veriyordu. Vanessa bunu bildiği halde tavrını zerre kadar değiştirmedigi için onu öpebilirdi.

Vanessa arkadaşına kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Majesteleri seni benden çok daha genç sanmış, kızarmış bir kız öğrenci olduğunu düşünmüş. Değil mi Sheridan?"

"Lütfen beni böyle bir konuşmanın içine çekmeyin. Kadınların yaşları hakkında spekülasyon yapan bir adam asla yara almadan bu işin içinden çıkamaz."

Flora ve Vanessa birlikte güldüler.

Sonra Flora Vanessa'ya göz kırptı. "Majesteleri, arkadaşımın karakteri hakkındaki izlenimlerinizi düzeltmemeniz henüz izin vermedi. Moda kısmını kabul ediyorum. Vanessa'nın kıyafetleri her zaman gurur okşayıcı ve zevkli olur; bunun için çok çalışır."

Sinir bozucu bir küçümsemeyle, "Akıllıca alışveriş yapmasını kastediyorsunuz," dedi.

"Hayır, kesinlikle. Vanessa elbiselerini elden geçirmek, şapkalarını ve bonelerini yeniden düzenlemek için epey zaman harcıyor. Şimdiki elbisesinin üzerindeki o ışıltılı tül elbise var ya? Onu annesinin eski elbiselerinden birinden çıkarıp geçen sezondan kalma en sade bordo gece taktı. Peki ya beyaz saten türbanının süslemesi? Altın ipek iplikle işledi. Boyalı bordo tüyleri de eklediğinde, sadece biraz iplik ve birkaç tüy masrafiyle kıyafeti tamamlanmış oldu."

Vanessa bu şekilde maskesi düştüğü için kızardı. Tabiri caizse. "Tanrım, Flora, bütün sırlarımı açığa vurma."

"O bir erkek," dedi Flora. "Muhtemelen söylediklerimin yarısını bile anlamıyordur."

"Aynı fikirde değilim," diye söze girdi, bakışlarını Vanessa'nın üzerinde yoğunlaştırarak. "Kız kardeşim eskiden böyle şeyler yapardı. Muhtemelen hâlâ da yapıyordur."

"Demek istediğim şu ki," diye devam etti Flora, "Vanessa'nın da en az diğer genç bayanlar kadar eğlenceden ve eğlenmekten hoşlandığını kabul ediyorum ama onun da gizli derinlikleri var."

Vanessa, "Nefesini boşa harcama, Flora," dedi. "Benim sadece anlamsız bir saçmalık olduğumu düşünüyor ve söyleyeceğin hiçbir şey bu izlenimi değiştirmeyecek."

"Ben sana hiç demedim," diye belirtti.

"Belki de değil, ama itiraf et, beni aptal sanıyorsun, günlerimi kuş beyinli eğlencelerle geçiriyorum."

Vanessa'nın bilinçsizce yaptığı aliterasyon karşısında Flora başını eğdi. "F ile başlayan ve aptalca ya da yararsız bir anlama gelen ne kadar çok sözcük olduğunu hiç fark ettin mi? Özellikle de genellikle kadınlara atfedilen şeyler. Frolic, frivolous, fribble, foolish, fritter, featherbrained, fun ve folderol'dan zaten bahsettik. Sonra flibbertigibbet ve-"

"Moda," dedi Vanessa. "Erkekler modanın en aptalca şey olduğunu düşünürler. Tabii terzileriyle konuşmadıkları sürece, bu noktada hepsi modaya uygun olmak ister."

Flora başını salladı. "Bu arada kadınlar tam da bu eleştiriliyor. Gösterişli ve süslü ve hızlı, şekerleme ve fustian var-"

"Ve 'yaygara'," dedi Vanessa. "Kadınlar her zaman boş yere yaygara suçlanır. Ama erkekler için bu sadece bir 'hiç'tir."

Sheridan, "İşte bu yüzden en belirgin kelime 'kadın'," diye söylendi.

İki kadının da nefesi kesildi. Onu azarlamak için ayağa kalktıklarında, adam ellerini havaya kaldırdı. "Şaka yapıyorum, Tanrı aşkına. Özellikle erkekler için kullanılan ve önemsiz anlamına gelen *F* kelimeleri de var, biliyorsunuz. Fop. Foxed. Um . . ."

Vanessa çenesini yukarı kaldırdı. "Başka bir şey düşünemiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Ancak alfabedeki her harf için 'aptal' ya da 'saçma' anlamına gelen çok sayıda kelime vardır. Götün *A'sı*, soytarının *B'si*, *mankafanın B'si*, palyaçonun *C'si*, ahmağın *D'si*, budalanın *D'si* -bu arada bunların hepsi genellikle erkekler içindir- ve ahmağın *D'si*..."

Flora yardımsever bir şekilde, "Aptaldan bahsetmiyorum bile," dedi.

"Her harf, hmm? *Peki ya Z?*" diye sordu Vanessa.

"Zany," dedi Sheridan.

"Q?"

"Şüpheli," dedi.

"Biraz şüpheli olsa da bunu kabul ediyorum." Sheridan

gözlerini devirdi. "Sen zekânın ruhusun." Vanessa güldü.

"Peki ya *P?*"

"Saçmalık." Ona sırıttı. "Bunu bütün gün yapabilirim, biliyorsun."

Kutunun kapısından bir ses geldi. "Lütfen ." Bay Juncker ceketinin kolundaki tüyleri temizledi. "Kelime oyunlarını yazarlara bırakmak en iyisi."

Sheridan ona şüpheyile baktı. "Bir adam birkaç fars kaleme alsın ve birden uzman olsun."

"Bunlar maskaralık değil," dedi Vanessa. Sheridan ile yaptığı pazarlık sayesinde, Bay Juncker'i savunma pozisyonuna zorlandı.

"Bunlar komedi, hem mükemmel komediler."

Sheridan, "Bu bir görüş meselesi," dedi. "Siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Younger?"

Vanessa, Bay Juncker'i Flora'yla henüz tanıştırmadığını geç de olsa fark etti. Ama Vanessa arkadaşına döndüğünde, kelimeler onu tamamen terk etti. Flora'nın yüzü kağıt gibi solgundu ve gözleri periliydi.

Vanessa tekrar Bay Juncker'e baktığında, *onun* Flora'ya sanki bir mezardan kalkmış gibi gördü.

"*Bayan Younger?*" diye sordu kısık bir ses tonuyla. "Hâlâ mı?"

"Evet, hâlâ." Flora sanki yere batmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Ya siz, efendim? Hâlâ bekâr mısınız?"

"Öyleyim," dedi Bay Juncker. "Ben sadece beklemiyordum. Ne kadar zamandır Londra'dasınız?"

"Uzun sürmez." Flora açıkça herhangi bir yerde olmayı diliyordu *ama* Şu anda Londra'da.

Sheridan sanki bu yapmacık etkileşime bir açıklama arıyormuş gibi Vanessa'ya baktı. Yapacak bir açıklaması yoktu. Flora bir kez bile Bay Juncker'den söz etmemişti. Ama Vanessa da arkadaşıyla onun oyunlarından birinde karşılaşmamıştı.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Vanessa sordu.

Flora sadece başını salladı ama Bay Juncker, "Bath'da tanıştık. Yıllar önce."

Leydi Whitmarsh ayağa kalktı, tam o sırada kutusuna yeni gelen kişiyi fark etmişti. "Sevgili Flora'ma yeterince kötülük yapmadınız mı, Bay Juncker?" Sanki bir tavuğu kovuyormuş gibi bir hareket yaptı. "Şimdi gidin. Bir sonraki perde başlamak üzere ve bu perdedeki zafer şansınızı istemezsiniz."

Anlaşılan Leydi Whitmarsh da "yıllar önce" neler olduğunu biliyordu. Şimdi Vanessa bunu kendisi de öğrenmek için yanıp tutuşuyordu, ama Flora'yı kendine getirene kadar bunu öğrenmeyi ertelemek zorundaydı.

Bay Juncker Leydi Whitmarsh'ı selamladı ve gitmeye başladı ama Sheridan seslendi, "Juncker, ! Seninle konuşmam gerek."

Vanessa gerildi. Sheridan şimdi neyin peşindeydi? Bay Juncker'i kıskandırmak için yaptıkları sözde plan konusunda sessiz kalacağına güvenmiyordu, bu yüzden tam zamanında onu koridora kadar takip etti.

"Thorn oyundan sonra Thorncliff'e davetli olduğunuzu hatırlatmamı söyledi." Sheridan onu gördü ve ekledi, "Thorn'un akşam yemeğine siz de davetlisiniz, Bayan Pryde. Siz ve anneniz."

Bay Juncker onların yanından geçerek locanın kapısından Flora'nın çoktan sahneye döndüğü ve Leydi Whitmarsh'ın hâlâ ona dik dik baktığı yere baktı. "Üvey kardeşinize söyleyin, zaten tamamen katılmak niyetindeydim. Ama biraz geç kalabilirim."

"Biz de öyle," dedi Sheridan, Vanessa'nın elini harika bir şekilde dirseğinin kıvrımına sıkıştırarak.

Bay Juncker fark edemeyecek kadar dalgın görünüyordu. Sahneden üçüncü perdenin başladığını işaret eden sesler duyuluyordu ama bu bile onu Flora'nın başının arkasını düşünmekten alıkoymadı.

Sonra sanki vücudunu bir örümceğin ipeksi ağından kurtarmak istercesine kendini salladı. "O zaman ikinizle de görüşeceğim." Kutusuna doğru yürüdü, belli ki derin düşüncelere dalmıştı.

"Bütün bunlar da ?" Sheridan sordu.

Vanessa, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Sheridan'ın bakışları onu delip geçti. "Neden olmasın? Eminim Bay Juncker'den sık sık bahsettiğinizi duymuştur ve bu konuda yorum yapardı. Tanrı biliyor ya, *benim yanımda* ondan yeterince sık bahsediyorsunuz."

"Onu tanıdığına dair hiçbir belirti vermedi." Vanessa'nın da adamı zerre kadar umursamadığı düşünülürse, kesinlikle öyle bir şey yapmamıştı.

"Flora'nın onun sevgisi için bir rakip olması seni endişelendirmiyor mu?" Sheridan ısrar etti.

Bütün bunlar Vanessa'yı öylesine sarsmıştı ki, neredeyse, "Kimin sevgisi?" diyecekti. Ama kendini tam zamanında tuttu. "Flora'nın benim rakibim olmak isteyeceğinden şüpheliyim. Belli ki ona affedilemez bir şey yapmış."

Sheridan onu amcasının kutusuna doğru götürmeye başladı. "Bu size onun karakteri hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatacaktır."

Maalesef öyle oldu. Ve şimdi Bay Juncker'i bir kez daha savunmak zorunda kaldı. "Bunun yıllar önce olduğunu söylediler. Eminim bu süre içinde olgunlaşmıştır. Onu görünce suçluluk duygusuna kapılmış gibi görünüyordu."

Sheridan ona üstü kapalı bir bakış fırlattı. "Ne söylersem söyleyeyim, adamı savunuyorsun."

"Ve ne söylersem söyleyeyim, adama saldırıyorsun. Belki de Flora'nın sevgisi için rakibin olmasından *endişeleniyorsun*. Ya da benim için." Bu son cümleyi, adamın duvarlarının altından geçeceğini umarak hazırlıksız söylemişti. "Bu çok saçma. Kimsenin sevgisini kazanmakla ilgilenmiyorum."

Kolundaki ani sertlik aksini söylüyordu.

Ne kadar ilginç.

"Ama bu akşam Thorncliff'e geleceksin, değil mi?" diye devam etti. "Sen ve annen?"

Onun konuyu değiştirmesine izin verdi. "Eminim bizi gerçekten davet istememişsinizdir. Sadece Bay Juncker'e yaptığınız davete kulak misafiri olduğumda kendinizi kapana kısılmış buldunuz."

"Hiç de değil. Thorn bu konuda oldukça açıktı. İkinizi de davet edecektim. Ayrıca, sözde kur yaptığım kadını da davet etmezsem büyük ihmalkârlık etmiş olurum." Yakınına eğildi. "Ve bu sana Juncker'ı kıskandırmak için bolca şans verecek."

Sheridan'ın onunla yaptığı pazarlık -tabii buna pazarlık denebilirse- hâlâ anlamsızdı. Juncker'ı kapıp kapmaması Sheridan'ın neden umurundaydı ki? Sheridan şimdiye kadar onunla bir dans bile etmek istememişti, öyleyse neden birlikte olmaya zorlandıkları sahte bir nişan tasarladı? Bay Juncker'ın karakteri hakkında haklı çıkmak için bunu yapabileceği iddiasına inanamıyordu. Yine de, dedikoduların doğru olduğunu varsayarsak, belki de çeyizi için ona gerçekten kur yapmak istemiyorsa, başka bir neden düşünemiyordu. Ama eğer öyleyse, neden bunu açıkça söylemiyordu? Bildiği kadarıyla Grey ona Sheridan'ın para için evlenmek istediğini çoktan söylemiş olabilirdi.

Yine de Sheridan gururlu ve biriydi.

"Bu davete katılmayı kesinlikle çok isterim," dedi, "yeter ki Thornstock'un malikânesini görme fırsatım olsun. Thorncliff'in muhteşem olduğunu duymuştum." Koridorda Nuh Amca'nın locasının açık kapısına baktı. "Ama yanımda bir refakatçi olmadan gidemem, annem ve ben de Nuh Amca olmadan gidemeyiz."

"Sör Noah'ı da getirin. Gerçekten, çok resmi olmayacak, sadece birkaç yakın arkadaş ve aile olacak. Dans da olabilir ve Juncker'i de seninle dans etmesi için ikna etmeye çalışabilirsin."

Ona dikkatle baktı. "Thornstock'un ailemden herhangi birinin evine girmesine izin vermesine şaşırdım. Annem hiçbir yerde hoş karşılanmaz.

Grey'in evlerinden biri ve Thornstock bunu bilmekle kalmıyor, nedenini de çok iyi biliyor. Annen de öyle."

Sheridan ayıldı. "Dürüst olmak gerekirse, hepimiz annenizin Grey için istenmeyen kişi olduğunun farkındayız, her ne kadar bize ondan hoşlanmamasının tam nedenini söylemese de. Siz biliyor musunuz?"

Her şeyi boş ver. Biliyordu. Ama Grey sırrı açıklamamış olsaydı, kesinlikle açıklamazdı.

Sheridan onun neden isteksiz olduğunu tahmin ediyormuş gibi, "Bunun seninle bir ilgisi olmadığını biliyorum," diye ekledi.

"Umarım öyle değildir. Evimizi terk ettiğinde sadece on bir yaşındaydım. Açılma yaşına gelene kadar onu bir daha görmedim."

"Grey'in ilk çıkışınızla bir ilgisi var mıydı?"

"Bu konuda yardımcı olmaktan ve yıllar boyunca Londra'daki evine ara sıra yaptığım ziyaretleri şımartmaktan büyük mutluluk duydu, bunun için her zaman minnettar olacağım. Bu nedenle annemi, onun da *annenizle* birlikte katılacağından şüphe duymadığım bir davete getirmekten çekiniyorum. Annemle annenizin bir zamanlar birbirlerini iyi tanıdıklarını biliyorum ama yolları kesinlikle ayrıldı."

"Bu doğru," dedi Sheridan. "Ama Grey hâlâ taşrada ve annem de Olivia'ya akşam yemeği için yardım ediyor, o yüzden ilgilenemeyecek kadar meşgul olacak. Bu yüzden Thorn içinüzün gelmesine hiç aldırmayacaktır."

"Emin misiniz? Varlığımızın aile içinde sorun yaratmasını istemiyorum."

"Olmayacak, söz veriyorum. Hepinizin orada olduğunu fark etmeyeceğini bile söyleyebilirim. Olivia'yla evli olduğu için gözlerinde yıldızlar var."

Adamın sesindeki ani gerginlik kadının duraksamasına neden oldu. "Onu onaylamıyor musun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Olivia harika biri. Sadece ... şey, Thorn'la birlikte bekâr olacağımızı düşünmüştüm, tabii evliliğe zorlanmadığım sürece. Hiç evlenecek birine . Tanrı biliyor ki ben de ."

"Neden?" diye sordu, midesi bulanıyordu. "Sen son derece cana yakın birisin ve onun gibi kararsız biri değilsin. Senin bir yarı-rep ile ilişki kurduğunu bile hiç duymadım. Ve kadınlara her zaman ne yapmaları gerektiğini söyleme konusundaki acınası eğilimin bir yana, sen-"

Sheridan, "Ben kadınlara ne yapacaklarını söylemem," diye . "Gwyn'e sorun. Tanıdığım herhangi bir kadına sorun. Kadınların hak ettiklerini almaları gerektiğine inanıyorum ve bunun ne karar vermeleri için onları cesaretlendiriyorum."

"Yani sadece benim hakkımda varsayımlarda bulunuyorsunuz, kimin evlenilecek doğru erkek olduğuna karar vermekten aciz olduğunu düşündüğünüz benim."

"Ben sadece size tavsiyede bulunmaya çalışıyorum."

Adamın kolunu bırakarak bakışlarını ona dikti. "Beni neden evlenecek biri olmadığını konusundan uzaklaştırmaya *çalışıyorsun*. Hem neden kendini 'evliliğe zorlanmış' bulasın ki? Erkekler nadiren -bir kadını mahvetmiş olsalar bile- dükler de neredeyse hiç evlenmezler. Yani bir prensesin bekaretini bozmayı planlamadığınız sürece, sizi evliliğe zorlamak isteyen herkesin üstesinden . Anladığım kadarıyla bütün dükler böyle yapıyor."

Kadına ters ters baktı. "Prensес ya da köylü, hiçbir kadını 'hoayatça' ezmek gibi bir niyetim yok. Yüce Tanrım, beni hiç tanıımıyorsun."

"Ne bekliyorsunuz ki? *Beni* tanımadığınızı zaten tespit ettik. Tüm bu tanımama durumu, neden zorla evlendirilmek istendiğın konusunda hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyor. O yüzden aydınlat beni."

Kaşlarını çatı. "Bu tartışmak istediğım bir konu değil." "O zaman neden en başta bundan bahsettin?"

"Çünkü sen sordun-" Nefesinin altında bir yemin mırıldandı. "Unutun bunu. konuştum, tamam mı? Şunu söylemek yeterli, büyük olasılıkla bir eş almaktan kaçınamayacağım, ama eğer yapabilseydim, evlenmemeyi tercih ederdim. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Sheridan sandığından daha çok Thornstock'a benzeyen gizli bir hovarda olabilir miydi? Sadece metres edinmek ya da evli kadınlarla skandal yaratacak ilişkilere girmek istiyor olabilir miydi? Dedikodu paçavrası onun ağzı sıkı biri olduğunu ima etmişti, belki de cilveleşmeleri konusunda kardeşlerinden daha ketumdu.

Hayır, ona inanmakta güçlük çekiyordu. Bu onun karakterine uygun görünmüyordu ama Tanrı biliyor ya, tutkulu öpücüğüyle onu nasıl şoke ettiğі düşünıldüğünde yanılıyor da olabilirdi.

Ve az önce para ya da sevgi gibi herhangi bir nedenle evlenmek istemediğini açıkça belirtmişti.

gerçekte ona kur yapmakla ilgileniyor.

"Nasıl istersen," dedi burnunu çekerek, onun sırlarını çözmeye çalışmaktan yorulmuştu. "Ama günlerinin sonunda yalnız ve mutsuz olursan beni suçlama."

"Benimki gibi bir aile sürekli etrafta dolanırken mi?" dedi kuru bir sesle. "Bu pek olası değil. Ağabeyimden ve üvey kardeşlerimden daha uzun yaşasam bile, biz konuşurken bile meşgul bir şekilde kreşlerini doldurmaya çalışıyorlar. Eminim gelecek nesiller boyunca ortalığı kasıp kavuracak küçük Griler, Gwynler, Thornlar ve Heywoodlar olacaktır."

Durup ona ciddi bir bakış attı. "Yeğenlere sahip olmak kendi çocuklarına sahip olmakla aynı şey değil."

"Nereden biliyorsun? Sende hiç yok."

"Doğru. Ama bir gün öğrenmeyi umuyorum."

"Küçük Juncker'lar, sanırım?"

"Başka kim olabilir?" dedi hafifçe.

Sesindeki keskinlik, onun evliliğe bu kadar karşı olduğunu duymaktan duyduğu sıkıntıyı biraz olsun hafifletmişti. Bir şekilde onu yola getirecekti. Evlenmemeye kararlı olmasının nedenleri her ne olursa olsun, onu yeterince önemsemesini sağlayabilirse, bu nedenler ortadan kalkabilirdi. Çünkü *onunla* evlenmeye gittiğinde, bunun için zorlanmasını istemiyordu. Ailesi böyle bir evliliğe sahipti ve iyi gitmemişti.

Yani bu hiç işe yaramaz.

Dördüncü Bölüm

Sheridan akşam yemeğine vardığında Thorncliff'in balo salonu, çoğunlukla aile üyelerinden gelen hararetli tartışmalarla çalkalanmaya başlamıştı bile. Tüm konuklar geldiğinde buranın nasıl bir yer olacağını sadece hayal edebiliyordu.

Thorn'un yeni karısı Olivia endişeli bir ifadeyle ona yaklaştı. "Thorn'un ev sahibi olarak bu benim ilk ilişkim. Lütfen bana boyumu aşmadığımı söyleyin."

"Eğer öyleysen, eminim Thorn ya da Annem sana çoktan söylemiştir," dedi elini sıkarken.

"Annen benim hakkımda kötü bir söz söylemeyecek kadar nazik biri. Ve Thorn henüz gelmedi. Hâlâ Parthenon'da, Bay Juncker ile tiyatro hayatı hakkında hikâyeler anlatıyor. Bir de bu akşamki gösteriyi parçalara ayırıyor."

"Evet, kardeşim tiyatro eserlerini eleştirmekten başka bir şey yapmaz." "Oyunlarına ne yapıldığını önemseydiği için onu suçlayamazsınız."

Balo salonunun girişinde yaklaşan konukları tararken dalgın dalgın konuştu.

"Oyunları mı?"

Olivia'nın bakışları ona yöneldi. "Oh! Oh, hayır. Bay Juncker'in oyunlarını kastetmiştim. Tabii ki onu kastettim. Bay *Juncker'in* oyunları."

"Olivia?" dedi, gerçeği ortaya çıkarmaya çalışırken kullanılan o ses tonuyla. "Ne?" Kadın parlak bir şekilde gülümsedi.

Kandırılmamıştı. Thorn cehennemden bile konuşarak çıkabilirdi ama karısı yalan söyleme konusunda çok kötüydü ve Sheridan bunu onunla tanışır tanışmaz öğrenmişti. "Şimdi doğruyu söyle. Bu mümkün mü? Felix oyunlarını *Thorn'un* yazdığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Onun gözleri önünde buruştu. "Bildiğini sanıyordum. Kardeşi olduğun için ve bu konu hakkında konuşurken sanki -" Elini tuttu. "Sana söylediğimi kocama söyleyemezsin. Söylememelisin. Kimse bilmemeli."

"Kimse yok mu? Ciddi misin?"

"yok!" Durakladı. "Gwyn ve Bay Juncker biliyor tabii. Bir de annem, ilk ona da söyledim."

"Yine de kimsenin haberi yok," dedi gülmemeye çalışarak.

"Benimle alay etme." Çenesine vurdu. "Aslında annem bilmiyor. Ona Bay Juncker'ın Thorn'un ona anlattığı hikayeleri yazdığını söyledim. Yani beni de sayarsak gerçekten bilen sadece üç kişi var."

"Ve Thorn. Ve ben."

"Elbette Thorn biliyor. Sana gelince, o kazara oldu. Ama ailenizden başka hiç kimse, anneniz bile bunun farkında değil. Tiyatronun sahibi bile hala bunların Bay Juncker'ın oyunları olduğuna inanıyor."

Sheridan sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. Juncker o kadar *da zeki* değilmiş. Ha! Vanessa'nın karasevdası buraya kadarmış. Yanlış adamın peşinden koşuyordu. Ona değerli Juncker'ının bir sahtekâr olduğunu söylemek için sabırsızlanıyordu.

Tamamen bir sahtekârlık değildi. Grey, Vanessa'nın Juncker'a olan ilgisinden ilk bahsettiğinde, onun bir şair olduğunu söylemişti. Ya Juncker'dan hoşlanmasının başlıca nedeni şiirleriyse? Eğer öyleyse, ona oyun yazarlığı hakkındaki gerçeği söylemek, adama olan ilgisini bir nebze olsun değiştirmeyebilirdi. Ancak . . .

"Peki ya Juncker'ın şiirleri?" diye sordu. "Onları da kardeşim mi yazdı?"

"Yüce Tanrım, hayır." Olivia ona şüpheyile baktı. "Thorn şiire zerre meraklı değildir. Bunu bilmiyor musun?"

İç çekti. "Sanırım yapmalıyım. Prusya'da aynı öğretmenlerimiz vardı. Ama Thorn'un ne okuduğuna pek dikkat etmedim."

Çünkü babası Sheridan'a okuması için başka şeyler vermişti; diplomasi, strateji ve konuşma sanatı hakkında kitaplar. Ne yazık ki, babam Sheridan'a muhasebe ile ilgili herhangi bir kitap vermeyi düşünmemişti, ki Sheridan bugünlerde çoğunlukla bu işi yapıyor gibiydi. Hem istediği kadar iyi değil. Aritmetikten nefret ederdi. Sheridan'ın

Sayılar onun için hiçbir zaman doğru görünmemiştir; İngiltere'ye döndüklerinde ve Sheridan veliaht adayı olduğunda babasının bu gerçeği unutmamasına asla izin vermemiştir.

Baba. Tanrım, tüm hayatını anlamaya çalışarak geçirdiği adam için duyduğu keder neden böyle tuhaf anlarda karşısına çıkıyordu? Bu ona düklük mülkü için endişelenmekten daha önemli işleri olduğunu hatırlattı. Hepsinin vardı. "Sanırım annenize katıldığı ev partileri hakkında soru sorma fırsatınız olmadı."

"Hayır." Alaycı bir ifadeyle ekledi, "Thorn bunu yapması gerektiğini söylemişti, ama annem ondan oldukça hoşlandı ve bunu değiştirebilecek bir şey yapmaya isteksiz." Olivia yaklaştı ve sesini alçalttı. "Thorn'dan bahsetmişken, lütfen bana onun oyun yazarlığından kimseye bahsetmeyeceğine söz ver. Özellikle de bu gece burada olan konuklarımıza."

Lanet olsun. Vanessa'yı bir dahaki görüşünde kına yakmak için sabırsızlanıyordu.

"Sheridan, dinliyor musun?" Olivia çaresizlik dolu bir ses tonuyla bağırdı. "Thorn'un sırrının masına izin vermeyeceğine söz vermelisin."

İsteyeceği son şey Olivia'nın Thorn'la olan ilişkisine zarar vermektir. Ya da kardeşini incitme riskini almak. "Tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum. Kalbimin üstüne yemin ederim ve ölmeyi umarım."

Yüzünü bir rahatlama kapladı. "Teşekkür , *teşekkür* ."

"Ama karşılığında, Bayan Pryde'a -ya da başka birine- onunla tek ilgimin annesinin aynı iki ev partisi hakkında ne bildiğini öğrenmek olduğunu söylemeyeceğinize yemin etmelisiniz."

Olivia şüpheli görünüyordu. "Grey'in kuzeninden mi bahsediyoruz?" "Aynen öyle."

"O zaman tek kelime etmeyeceğim."

"Bilerek ya da ," diye vurguladı. "Bayan Pryde'a ya da annesine soruşturmamızla ilgili şeyleri ağzından kaçırmana izin veremem."

Kendini yukarı çekti. "Özür dilerim. Ben asla-"

"Az önce bana Thorn'un hiç ima bile etmediği bir sırrını ," dedi.

Yanakları kızardı. "Evet, ama ... şey, yapmazdım ..." Ona asık suratlı bir bakış fırlattı. "Bu farklı. Sen onun kardeşisin ve bildiğini sanıyordum. Ayrıca, Bayan Pryde'a senin *onur kırıcı* niyetlerin hakkında uygunsuz bir şey söylesem bile, umursayacağından şüpheliyim. Hele Bay Juncker'a herkesin söylediği kadar aşıkça."

Yapamayacağını kabul etse bile bunu inkâr etme dürtüsüyle savaştı.

Neyse ki tam o sırada Olivia gözlerini uşakların daha fazla sandalye getirdiği odaya dikti. "Ah, canım. . Hizmetçilere bunları nereye istediğimi söylemem gerekiyor."

"Elbette. Anlıyorum."

Olivia'nın odadan geçişini izlerken, Thorn'un oyun yazarlığı hakkındaki ifşaatının, Thorn ve Juncker arasındaki yakın arkadaşlık gibi pek çok şeyi açıkladığı aklına geldi. Olivia ortaya çıkana kadar her iki adam da Londra'nın oyun cehennemlerinde ve genelevlerinde kendilerine bir yol açmaya hevesli haydutlardı. Bu yüzden Sheridan ortak noktalarının sadece güveçlerdeki faaliyetleri olduğunu düşünmüştü.

Ancak Thorn'a büyük bir servet miras kalmış olmasına rağmen, Juncker'ın böyle bir yaşam tarzını karşılayabilmesi mümkün değildi, zira söylentilere göre babası bir çeşit tüccardı. Oyun yazarlarının da çok para kazandığı söylenemezdi. Yani Thorn, Juncker'a oyunlardaki ismi için para ödüyorsa, sessizliğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Bu daha mantıklı geldi. Üstelik Thorn oyunlara her zaman büyük ilgi göstermiş, eleştirilerini okumuş, birçok prodüksiyona katılmış ve hatta bu akşamki hayır prodüksiyonunu . Bu bir arkadaşın başka bir arkadaş için yapabileceğinin ötesinde bir şeydi. Sheridan bunu Thorn'un tiyatroya olan sevgisi nedeniyle patron olmak istemesine bağlamıştı ama Thorn başka hiçbir oyun yazarını, sanatçıyı ya da müzisyeni desteklememişti. Sadece Juncker'ı. Şimdiye kadar bunu gizli tutmuş olmaları bile oldukça şaşırtıcıydı.

Hepsine lanet olsun. Sheridan kaşlarını çatarak kimseye bakmadı. Vanessa'ya yumurtalarını yanlışı sepete koyduğunu söyleyebilmeyi çok isterdi.

Ama yapamazdı, bu kadar basit. Bir kere, Olivia gerçeği aile dışından birine açıkladığı için onu asla affetmezdi. En iyisi o gemiyi sallamamaktı.

Diğer yandan, Vanessa'nın *neden* bu alçak herifi gözüne kestirdiğinden emin olamıyordu. Juncker'i şiir yazma becerisi ya da dans yeteneği, hatta gösterişli yakışıklılığı için de istiyor olabilirdi. Lanet olası adam muhtemelen terzisine Vanessa'nın elbiselerine harcadığı kadar para harcıyordu.

Bayan Younger'ın Sheridan'ın bu konuda yanıldığını söylemesi dışında. Grey biliyor muydu? Ve eğer yleyse, neden hiçbir şey söylememişti?

Fark etmezdi. Aksine, Sheridan'ın Vanessa'ya Juncker'ın karakterinin ne kadar kötü olduğunu gösterme planına sadık kalmasını daha da zorunlu hale getiriyordu. O adamla birlikte olamazdı, yoksa dünyadaki tüm moda tutumluluğu onu yoksulluktan kurtaramazdı.

Bu yüzden onun talibini biraz daha oynaması gerekiyordu, en azından Vanessa'yı adamla ilgili hayali fikirlerinden vazgeirdiğinden emin olana kadar. Ayrıca Sheridan, Leydi Eustace'tan öğrenmesi gereken her şeyi öğrenmeye başlamamıştı bile.

Balo salonunun dışındaki koridorda aniden çıkan bir gürültü onu inletti. Thorn gelmişti. Görünüşe bakılırsa tiyatronun yarısını da yanında getirmişti. Bu uzun ve gürültülü bir gece olacaktı, genelde Sheridan'ın kaçmasına neden olan türden gece. Ama her ne kadar gecenin geri kalanını sıcacık ateşinin başında, maliknesinin kendi armut ağaçlarından bir kadeh perry içerek geçirmeyi tercih etse de, buradan ayrılamazdı.

Birkaç dakika sonra üvey kardeşi yanında Juncker ile içeri girdi. "Olivia!" Thorn bağırdı. "Olivia!"

Karısı aceleyle ona doğru koştu. "Ben buradayım. Ne oldu?"

"Half Moon House için bin pound topladık," dedi ona, tüm odanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Harika bir haber." Olivia gülümsemeye karşı koyuyor gibiydi. "Görünüşe göre bunu kutlamak için pek çok arkadaşını davet etmişsin."

İnsanlar balo salonunu doldurmuş, konuşup etrafa bakınırken Sheridan başını salladı. Thorn biraz sinirli görünüyordu. . ya da belki de sadece karısının en sevdiği amaç için bu kadar çok para toplamış olmanın heyecanını taşıyordu. Juncker ise son derece ayık görünüyordu.

bir kilise. Aslında, Sheridan'ın kaşlarını çatmasına bakılırsa, oldukça kızgın görünüyordu.

Flora denen kadının tiyatrodaki terslemesi yüzünden miydi? Yoksa Vanessa daha önce Sheridan'ın koluna asıldığı için mi?

Sheridan hangisinin olduğunu öğrenmekle rahatsız edici bir şekilde ilgilendiğini fark etti. Özellikle de Vanessa ve amcası Thorn ve Juncker'ın hemen arkasından içeri girdikleri için. Ama Leydi Eustace'a ne olmuştu? Sheridan'ın bu kalabalığa katlanmasının tek nedeni oydu.

O ve küstah kızı.

Sheridan nefesinin altında bir küfür mırıldanarak Vanessa'ya doğru yürüdü. "Annen nerede?"

Vanessa tek kaşını kaldırdı. "Sizi burada görmek de çok güzel."

Sheridan ona ters ters bakana kadar amcası gülmeye başladı ve Sir Noah hemen ayıldı.

"Eğer yanımda bir refakatçi olmamasından endişeleniyorsanız," diye devam etti Vanessa, "sizi temin ederim ki Noah Amca bu hizmeti yerine getirmeye hazırdır." Adama gülümsedi. "Değil mi amca?"

"Elbette." Gizlice Thorn'un balo salonunun ihtişamını inceledi. "Bu mağara gibi yerde kaybolmadığınız sürece sorun yok."

Sheridan yumuşak bir sesle, "Yapmayacak," dedi. "Bundan emin olacağım."

Şimdi amcası Sheridan'a kötücül bir bakış fırlatmıştı. "Bağışlayın beni Dük, ama bundan emin *olacağım*."

Harika. Sheridan'ın tam da ihtiyacı olan şeydi; kışında şüpheli bir baronet, sorgulayacak bir Leydi Eustace yok ve Vanessa ayaklanmıştı. Sheridan tam da bu yüzden sorgulamayı başka birinin yapmasını istemişti çünkü Vanessa'nın yanında asla rahat davranamazdı. Ya mesafesini koruyacak ya da onu anlamsızca öpecekti.

Vanessa, "Benim gibi ileri yaşlarda bir kadının neden bir refakatçiye ihtiyacı anlamıyorum," dedi.

"İleri yıllar mı?" Sheridan homurdandı. "Sen yirmi beş yaşındasın Vanessa, elli değil."

İnsanları incelemek için kullandığı o tuhaf yöntemle çenesini ona doğrulttu. Bir kuzgun gibi. Ya da parıldayan her şeyi çalmaktan zevk alan bir saksağan gibi. "Fark etmene şaşırdım. Bana sanki on iki yaşındaymışım gibi davranıyorsun."

"On iki yaşındaymışsın gibi davranmasaydın, sana bu şekilde davranmazdım."

Sör Noah yumruk atılması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı ve aceleyle uzaklaştı ama Sheridan çok hızlı verdiği yanıtta pişmanlık duymaya başlamıştı bile. Etrafındaki sıcaklığın on derece düştüğüne yemin edebilirdi.

Gözleri kesinlikle buza benziyordu. "Elli yaşındaymışsın gibi davranmazsan, yaşlı amcamın bile bir partide nasıl eğleneceğini bildiğini belirtmekten kaçınırım, özellikle de iyi müzik, mükemmel yemek ve bol miktarda punç olan bir partide."

Hanımfendi dilini nasıl kullanacağını biliyordu, değil mi? "Pax," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Sözlerimin yersiz olduğunu kabul ediyorum."

"Ve de kaba." Sanki ondan başka bir arkadaş arıyormuş gibi balo salonuna baktı.

Bu da onu "Şimdi özür dileme sırası sende" demeye itti. "Ne için? Ben sadece doğruyu söyledim."

İnledi. Annesine ulaşmak için Vanessa'ya yakınlaşma planı pek de iyi gitmiyordu. Emin olmak için, "Sanırım annen burada değil, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır. Oyundan sonra kendini kötü hissediyordu." Vanessa onun yüzünü inceledi. "Ama bu en iyisi, öyle değil mi? Ailenizle aranızdaki işleri kolaylaştırır, çünkü hiçbirinin ondan hoşlanmadığını söyleyebilirim."

"Ona gelmemesini mi söyledin?"

"Hayır, kesinlikle. 'Sadece birkaç yakın arkadaş ve aile' ile 'gayri resmi' bir ilişki olacağını duyunca buna kendi başına karar verdi. Sizin 'yakın arkadaşlarınızın' sayısının yüzlerce olduğunu nereden bilebilir ki?"

Kıkırdadı. "Korkarım ben de olayın doğası biraz yanlış bilgilendirildim."

"Açıkça." Biraz rahatladı. "Ama bunun bir önemi yok. Annem yanımda değilken her zaman daha çok eğleniyorum."

Bu konuda yorum yapamadan Thorn orkestraya seslendi: "Müzik çalın beyler! 'Gelin, gelin. Evlenmedendans edelim, böylece kendi kalplerimizi ve eşlerimizin topuklarını hafifletebiliriz."

Shakespeare'den yapılan alıntı Sheridan'ın gülmesine neden oldu. Bunca zamandır Thorn'un teatral süslemelerini

ailenin tiyatroya olan genel sevgisi. Sheridan'ın Thorn'un bir oyun yazarı olduğunu daha önce hiç tahmin etmemiş olması ne garipti.

Sheridan, Thorn'un sözlerine vereceği tepkiyi görmek için odayı tarayarak baldızını aradı ama başka bir yeni düşes bu kadar cömert bir dil karşısında utanabilirken, Olivia açıkça hayran olduğu adama gülümsedi.

Vanessa eğilerek fısıldadı: "Birbirleri için mükemmel olduklarını kabul etmelisin."

"Bunu sadece zaman gösterecek." Sheridan onun evlilik hakkında daha önce yaptıkları konuşmayı ima ettiğini biliyordu. "Hâlâ balayı aşamasındalar."

"Yemin ederim, sadece bekâr kalmış bir adam olarak, evlilik hakkında çok şey bildiğinizi düşünüyor gibisiniz."

Evlilik hayatına hiç girmemiş olmasına rağmen, çok az kişi farkına varmış olsa da, bu konuda tedbirli olacak kadar bilgi sahibiydi. Kişisel meselelerini herkese ve her kesime anlatacak türden biri değildi.

Müzisyenler Thorn'un sözünü dinlemiş ve çoktan canlı bir makara çalmaya başlamışlardı. Konuklar dans edecek çiftlere açmak için kenara çekiliyorlardı. Sheridan elini Vanessa'nın sırtına koydu ve mırıldandı, "Yoldan çekilsek iyi olur."

Başını ona doğru eğdi. "Beni dansa kaldırmayacak mısın? Ben de seni talibim sanıyordum."

Kahretsin, haklıydı. Ama o cevap veremeden Juncker onlara yaklaştı. "Bayan Pryde, bu sette benimle dans etme onurunu bana bahşeder misiniz?"

Sheridan onun yerine cevap verdi. "Yapamaz. Zaten bana söz verdi."

Vanessa yanıt karşısında irkilmiş görünüyordu ama yine de itiraz etmedi. "Majestelerinin de dediği gibi, başka bir var."

Juncker, "O zaman bir talep edeceğim," dedi.

"O halde, teşekkür ederim." Kadın ona geniş bir gülümseme fırlattı. "Çok memnun olurum."

O *kadar* da sevinmesine gerek yoktu. Juncker uzaklaşırken Sheridan arkasından kaşlarını çattı. Bu adam şimdi neyin peşindeydi? Sheridan ona zerre kadar güvenmiyordu.

En azından Sheridan şimdilik Vanessa'ya sahipti. Ve o da bundan faydalanmak istiyordu. Eli hâlâ Vanessa'nın sırtının kıvrımlarında duruyordu ve elbisesinin içinde bile ne kadar esnek hissettiğine hayret etti.

"Planımız iÇe yarıyor gibi görünüyor," dedi Vanessa, belli ki elinin mahrem konumundan habersizdi. "Hem de umduğumdan da iyi. Bay Juncker'in beni daha önce hiç dansa kaldırmadığını biliyor muydun?"

Sheridan, "O zaman sandığımdan daha aptalmış," dedi ve onu piste götürdü. Vanessa'nın, sanki çok kötü bir itirafta bulunmuş gibi kendisine baktığını fark edince, "Mükemmel bir dansçısın. Bir partnerin seni yönlendirmesini kolaylaştırıyorsun, ki bunu sosyetedeki çoğu kadın için söyleyemem."

"Majesteleri, sanırım bana iltifat ettiniz. Benimle sadece üç kez dans ettiğinizi düşünürsek, oldukça şaşırtıcı bir iltifat."

"Yeteneğinizi fark etmek için bir kez yeterli olurdu, ama üç kez kesinlikle. *Ondan* sonra fark etmemiş olsaydım gerçekten de ahmak bir adam olurdum."

Yelpazesini açtı ve göğsünün üzerinde dalgalandı. "Abartılı iltifatlarınız beni çok heyecanlandırdı."

Sheridan gülümsemek için zor , hareketleri Sheridan'ın bakışlarını güzel göğüslerinin üst kabarıklıklarına çekti, şüphesiz niyeti de buydu. "Benimle alay etme, seni küstah herif," dedi gözlerini tekrar yukarı kaldırarak, "yoksa dansta ayak parmaklarına basarım."

"Asla yapmazsın." Gözlerinde fingirdek bir parıltıyla yelpazesini bileğinden sarkıttı. "Henüz pistte bocaladığını görmedim. Belli ki mükemmel bir dans eğitmeniniz var."

"Ailem diplomasideki rolüm için iyi hazırlandığımdan emin oldu. Ve şimdi hepsi boşa gitti."

"Pek sayılmaz. Dük olarak herkesi ayaklarınızın hafifliğiyle etkilemeniz beklenecek. Ne de olsa Aziz Sheridan olarak itibarınızı zedelemek istemezsiniz."

İnleyerek kızın eldivenli ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Bu lanet lakabı nasıl aldığımı bilmiyorum ama bundan nefret ediyorum."

"Hatırladığım kadarıyla, bu sizin ailenizden geliyordu." Yapmaları gerektiği gibi daire çizdiler. "Çünkü geri kalanımız ne zaman neşeli ve

Bizim topuklarımızı tekmeleyip dururken, düklük sorumluluklarını yerine getirmek için arka odalardan birine kapanacak olan sensin. Orada ne yaptığını ancak Tanrı bilir."

"İnan bana," dedi kuru bir sesle, "seni ilgilendirecek bir şey değil." Başını eğerek diğer kadına baktı, gerekli adımları attı ve sonra kendini bir kez daha Vanessa'nın karşısında buldu. "Sanırım bu sizin zevkinize çok daha uygun."

Pırıl pırıl gülümsemesi sekteye uğradı ve sanki beyaz, kabarık bulutlar aniden karanlık alt kısımlarını gösterdi. O kabarık bulutları geri istiyordu. Ne söylemişti? Bunu nasıl düzeltebilirdi?

Kahretsin, tamir edip etmemesi neden umurundaydı ki? Vanessa'nın gözü başka bir adamdaydı ve onun *umurunda değildi*. Bunu hatırlamak en iyisi.

Bir süre sessiz kaldı, adımları attı, oraya kaydı, buraya kaydı, kısacası adamın onu tanımladığı gibi mükemmel bir dans partneri oldu. Ama danstan aldığı keyif açıkça azalmıştı.

Setin alt kısmında karşılıklı durup diğer çiftlerin teker teker ortaya gelmesini beklediklerinde, *bir şeyler* söylemek zorunda kaldı. Belirgin hayal kırıklığıyla onun kanlı kalbini kırıyordu. "Ben genellikle kitapların üzerinden geçerim."

Gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Bir arka çalışma odasında. Ben tecrit edilmişken. Mülkün defterlerini gözden geçiriyorum."

"Ah." Kendini tekrar yelpazeledi, ama bu sefer şüphesiz balo salonu özellikle Kasım ayı için çok sıcaktı. Ne yazık ki, yelpazelemenin etkisiyle çiçek kokusu ona doğru yayıldı, ama hangi çiçekten geldiğini çıkaramadı. Belki de çiçek değil, Jermyn Caddesi'ndeki Floris'ten aldığı egzotik bir parfümdü.

"Bunu senin için yapacak birilerinin olduğunu düşünmüştüm." diye eklediğinde hâlâ nefes .

Benim için ne yapmak için? Neredeyse soracaktı. Doğru ya. Defterlerini incelemek. İnsanların kendisi için bunu yapmasını karşılayamayacağını söylemeye cesaret edemedi, en azından tamamen değil ve kesinlikle düklüğü gelecek nesiller için kurtarmak istiyorsa. "Ne olursa olsun, paranın nasıl harcandığına dair bir fikir edinmek önemlidir. Ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Tanrım, balo salonunun ortasında bu tür bir bilgiyi ağzından kaçırarak ne ?

Ama yüzündeki karanlık kaybolmuştu. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Gerçekten de öyle olduğu izlenimine kapıldı. Ki bu çok saçmaydı. Bir mülkü yönetmek hakkında ne biliyor olabilirdi ki? Grey'e göre babasının mal varlığı mütevazıydı ve her halükârda *onun* tarafından yönetilemezdi.

Kendilerini tekrar setin tepesinde buldular, belirli adımları atmaya zorlandılar ve sonra aşağıya doğru dans etmek için el ele tutuştular. Bir kadına göre sıkı bir tutuşu vardı. Onun bu yönünü seviyordu. Vanessa için gevşek eller yoktu, hayır. Ve aniden bir odada baş başa olmayı diledi. . . .

Saçmalık. Ne düşünüyordu ki? O ve Vanessa uymazdı. O bile bunu biliyor olmalı.

Sonra setin dibine ulaştılar ve kız onun karşısındaki yerini aldı ve eldivenlerinin daha önce olduğu gibi kollarından aşağı kaydığını fark etti. Kendini, acaba ... eldivenleri de eskisi gibi dirseklerinin altına düşürecek mi beklerken buldu.

Eldivenleri tam bunu yapmak üzereydi ki, dalgınlıkla ikisini de birbiri ardına yukarı çekti. Bir iç çekişi bastırdı. Çok yakında bir gün, onu bir yerde yalnız yakalayacak ve sırf çıplak dirseklerini görmek için o sert eldivenlerden birini indirecekti. Sonra da dudaklarını iç kıvrımına bastıracak ve böylesine mahrem bir anda nabzının *kendisi* için atıp atmayacağını ilk ve son kez öğrenecekti.

Ona gerçekten kur yapmak istediği için değil, daha fazlasını istediği için de değil. Sadece bilsin diye. Çünkü perhiz için tatlılardan vazgeçmeye niyetlenen biri için bu, ancak o tatlıları ne kadar özleyeceğini bilecek kadar sık tatmışsa bir fedakârlık sayılırdı.

Beşinci Bölüm

Vanessa gülümsemeden duramıyordu. Sheridan'la dansı umduğundan daha iyi geçmişti. Görgü kurallarının farklı partnerlerle dans etmesini gerektirmemesini diledi, çünkü Sheridan'la her sette rahatlıkla dans edebilirdi. Ama Bay Juncker'a hâlâ bir dans borcu vardı ve bu konuda mutluymuş gibi davranması gerekiyordu.

Şair onu piste çıkarırken, Sheridan'ın kiminle dans ettiğini görmek için bakışlarını balo salonunda gezdirdi. Sheridan'ı arkadaşı Flora'yla birlikte görünce keyfi kaçtı. Flora'nın eğlenmesini ve bir sürü partneri olmasını istemediğinden değildi bu. Vanessa sadece hiçbirinin Sheridan olmamasını tercih ederdi. Ve bu kadar yakışıklı bir çift olmamalarını.

Bakışlarını onlardan ayırıp Bay Juncker'e odaklandı. "Bayan Younger'ı ne zamandır tanıyorsunuz?"

Bu soru şimdiki partnerini kızdırmışa benziyordu. "Birkaç yıl. Bath'da tanıştığımızdan beri."

Ama Flora neden ondan hiç söz etmemişti? Vanessa fırsatını bulur bulmaz ona soracaktı.

Dans sırasında Vanessa'yı serbest bıraktı ve tekrar bir araya geldiklerinde onu daha fazla aydınlatmak istemiyormuş gibi görünüyordu. "Ya siz? Bayan Younger ile ne zamandır arkadaşsınız?"

"Açıldığımdan beri." Eğildi ve döndü. "Kuzenim Grey'i koca olarak kapmaya çalışmadığım için annemin ceza olarak başıma sardığı adamla Hyde Park'ta gezerken tanıştık."

"Dur tahmin edeyim," dedi Bay Juncker. "Annenizin cezası, her fırsatta size sarkıntılık eden, soylu unvanlı yaşlı bir adamdı."

Güldü. "Hayır, bu günlerde beni zorladığı kişi o. Bu adam gençti ama bir tavus kuşu kadar kibirliydi. Ve bunun için iyi bir nedeni de yoktu, çünkü sürekli bol pantolonlar giyer ve kendisini sofistike gösterdiğini düşündüğü berbat bir pudralı peruk takardı."

Dans sırasında birkaç dakikalığına ayrıldılar. Tekrar bir araya geldiklerinde, hikayesine devam etti. "Mart ayıydı ve birdenbire şiddetli bir rüzgâr çıktı ve peruğu Bayan Younger'ın şapkasının siperliğinin altından yayına takıldı. Bir kuş olduğunu düşündüğü için çığlık atmış ve ancak Leydi Whitmarsh kapüşonunu çıkarma basiretini gösterdikten sonra arkadaşım saldırı altında olmadığını anlamış." Bay Juncker'e gülümsedi. "Bu sizin oyunlarınızdan birine benziyor, değil mi?"

"Ancak benim oyunumda peruk şapkasını düşürüp ata çarpacak, at da ürküp dörtlüye kaçacak ve binicisini de beraberinde sürükleyecekti."

Vanessa başını eğdi. "Bunu sahnede nasıl göstereceksin?"

Küçümseyici bir el hareketiyle, "Buna sahne amiri karar verir. Ben böyle küçük meselelerle ilgilenmem" dedi. Sonra ona sırtıtarak, oldukça kendini beğenmiş bir adam olduğu izlenimini boşa çıkardı. "Her ne sahne amiri bu konuda homurdanıp inlese de."

"Hiç şüphesiz," dedi kuru bir sesle.

Güldü ve bu da onu sevmesine neden oldu. Neden istemediği Bay Juncker'la işler bu kadar kolay, istediği Sheridan'la ise bu kadar zor olmak zorundaydı? Bu hiç adil değildi.

Adımları bir süre sessizlik içinde geçtiler. Dansın bir parçası olarak bazen Flora ile Sheridan'ın arasında gidip geliyorlardı ve Vanessa diğer çiftin konuşmalarını duymak için kendini zorluyordu. Ama onların konuştuklarını hiç duymamıştı. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu. Sheridan genel olarak sessiz bir beyefendiydi. Belki de onun gibi geveze bir dans partneri yerine sessiz bir dans partnerini tercih ederdi. Bu onu Sessiz Sheridan yapar. Hayır,

Çalışkan Sheridan, zamanını kitapları inceleyerek geçirdiğini söylemişti.

Sanki Bay Juncker onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Armitage'ı ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu.

"İngiltere'ye geldiğinden beri."

"Yani, çok uzun değil."

Bay Juncker onu dans ederken çevirirken Vanessa, "Yeterince uzun," dedi. "Bir yıldan fazla."

Bay Juncker iyi bir dansçıydı, ayakları üzerinde hafifti ve liderlikte ustaydı ama yine de Sheridan kadar iyi değildi. Ya da belki de önyargılıydı. Sheridan ve Flora'ya gizlice bir göz attı. Birlikte mükemmel görünüyorlardı, ikisi de uzun boylu ve zarifti, pistte uyum içinde süzülüyorlardı.

Vanessa kendini iyi giyimli olarak görüyordu ama zarif değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Çok kısaydı. Çok kıpır kıpırdı. Çok konuşkandı. İçtenlikle gülmeye çok yatkındı. Annesi hep öyle derdi zaten. *Bir hanımefendi hiçbir şeyi içtenlikle yapmamalı, kızım. Bu düşük terbiye kokuyor.*

Bu şüpheli tavsiye yıllar önce Vanessa'nın kafasında yer etmişti, ancak buna nadiren uyuyordu.

"Armitage'dan hoşlanıyor musun?" Bay Juncker diğer çifte bakarken sordu.

"Bayan Younger'dan hoşlanıyor musun?" "Ben daha iyi biliyorum."

"Korkarım bilmiyorum," diye itiraf etti. "En azından henüz değil." Sheridan'a bir bakış fırlattı. "Ve eğer Sheridan'a hissettiklerimden tek kelime edersen, Bayan Younger'la aranızdaki meseleleri sonsuza dek mahvederim."

"Kendimi mahvetmek için zaten harika bir iş çıkardığım bir şeyi mahvedemezsiniz."

Vanessa derin bir nefes aldı. "Çitleri onarmak için asla geç değildir."

Bay Juncker ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Keşke bu doğru olsaydı." "Yine de sırrımı saklayacağınıza söz verir misiniz?"

"Kesinlikle. Görebildiğim hiçbir neden yokken, bana karşı her zaman aktif bir hoşnutsuzluk hissetmiş gibi görünen Aziz Sheridan'ı kızdırmaktan hoşlanıyorum."

Bunun Bay Juncker'e olan sözde yüzünden duyduğu kıskançlıktan kaynaklandığını ummaya cesaret edebilir miydi? Bunu düşünmek kesinlikle kalbini hafifletmişti.

Sürpriz bir şekilde dansları tam o anda sona erdi. Beklediğinden daha zevkli olduğu ortaya çıkmıştı.

"Bana bir şey söyle," dedi onu amcasının birkaç kişiyle sohbet ettiği yere götürürken. "Neden beni dansa davet ettin?"

"Yeni bir sayfa açıyorum." Kızın kolunun üzerinde duran elini okşadı. "Kuzenin Grey artık maceralarımda bana katılmıyor, dostum Thornstock da öyle. Bu yüzden önceliklerimi daha saygın bir alana kaydırıyorum. Thorn'un teşvikiyle bir romana bile başladım. Eğer bir yayıncı bulmayı başarırsam, izleyici kitlesinden bahsetmiyorum bile, gerçekten yuva kurabilir ve evlenebilirim."

"Umarım bana değildir."

İçtenlikle güldü. Görünüşe göre *erkekler* kınanmadan içtenlikle gülebiliyordu. "Eminim annen beni bir talip olarak asla onaylamazdı."

"Doğru."

"Ama bir yerden başlamalıyım ve saygın bir hanımefendiyi nasıl memnun edeceğimi öğrenmeye başlamak için en uygun yer sizsiniz."

"Muhtemelen beni saygınlık örneği olarak kullanmamalısınız. Annem, böyle adlandırılmak için fikirlerimi çok kolay dile getirdiğimi iddia ediyor."

"Çok saygıdeğer bir hanımla evlenmek istemezdim," dedi ona sırtarak. "Yuva kuruyor olabilirim ama yine de yemeğimde biraz biber olmasını tercih ederim, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Gerçekten de öyle. Ben de biber ."

"Korkarım Armitage'da bundan pek bir şey bulamayacaksınız."

Sheridan'ın Flora'dan ayrıldığını görünce, "Şaşıracaksın," diye mırıldandı.

Vanessa ve Bay Juncker artık amcasına ulaşmışlardı. Bay Juncker başıyla selam vererek, saygınlık kazanması için başka bir kadın bulmak üzere yola çıktı.

Küçük gruba daha yeni katılmıştı ki, avlanmakta olan bir kurdun tüm sinsiliğiyle arkasından biri yaklaştı.

"Akşam yemeği dansını bana sakla, olur mu?" diye kulağına fısıldadı adam.

Sıçradı ve Sheridan'ı orada bulmak için döndü. "Bana kalp yetmezliği mi vermeye çalışıyorsun?"

"Sadece akşam yemeği için seni güvence altına almaya çalışıyorum."

"Ne yapabileceğıme bakacağım. Eğer Bay Juncker istiyorsa-"

Sheridan, "Onu kesinlikle geri çevireceksin," diye mırıldandı.

Sevincini gizlemek için tüm iradesini kullandı. "Peki bunu neden yapayım?"

Ne de peşinde olduğum adam o."

Sheridan'ın dudakları gerildi. "Her ne olursa olsun, elini çok erken açmak istemezsin, yoksa onu kaybedersin."

"Bu çok mantıklı," dedi. "Pekala, akşam yemeği dansını sana saklayacağım."

"Güzel. Teşekkür ." Yürüdü gitti.

Vay, vay, ama bu parti şimdiye kadar iyi gidiyordu. Sheridan'la iki dans, kıskançlığının bir göstergesi ve Bay Juncker'ın beklenmedik bir müttefik kazanması. Bir kadın daha ne isteyebilirdi ki?

Nuh Amca onun küçük grubun dışında durduğunu fark etti. "İşte buradasın canım. Neden dans etmiyorsun?"

"Öyleydim amca, ama şimdi yumruk atmam lazım. Kavruldum, yemin ederim."

Amcası güldü. "Size punç getireyim, ama önce Armitage Düşesi'ni takdim etmek istiyorum." Vanessa'ya göz kırptı. "Arkadaşın Sheridan'ın annesi."

Vanessa ünlü Lydia Pryde Drake Wolfe'la sadece bir kez, Grey'in düğününde karşılaşmıştı ve düşesle sohbet etmek şöyle dursun, reverans yapıp gülümseyecek zamanı bile olmamıştı. Ne de olsa kadın hâlâ yastaydı. Bu arada Vanessa düğün kahvaltısının çoğunu Sheridan'ın üvey kardeşleriyle dans ederek ya da onunla ve kardeşi Heywood'la sohbet ederek geçirmişti, çünkü onlar da yas tuttukları için dans edememişlerdi.

Ancak düşes için bile yas döneminin sona erdiği açıktı, çünkü beyaz ipek bir elbise ve kombinezon giymiş, bir omzuna altın bir broşla tutturulmuş gök mavisi organze bir örtü ile görkemli bir şekilde giyinmişti. Kadının şık türbanı bile aynı parlıtlı organzedendi ve üzerinde iki gösterişli tüy vardı.

topluluğu vurgulamak için. Düşes intikam duygusuyla yastan çıkmıştı.

Sheridan'ın annesi Vanessa'ya gülümseyerek, "Aslında tanışmıştık," dedi.

"Daha da iyisi," dedi Noah Amca. "Yani ben size biraz punç getirirken siz de birbirinizi yeniden tanıyabilirsiniz."

Amcası görevine doğru yola çıktı. Vanessa daha konuşmadan, küçük grubun geri kalanı dağıldı, bazıları dansa gitti, bazıları kart odasını buldu ve birkaçı da arkadaşlarını ya da tanıdıklarını aramak için balo salonunu dolaştı. Böylece Vanessa ve düşes tamamen yalnız kaldılar.

"Beni hatırladığınız için onur duydum," dedi Vanessa, başka ne diyeceğini bilemiyordu ve bu kadının bir gün kayınvalidesi olmasını umduğunun acıyla farkındaydı.

"Tabii ki seni hatırlıyorum." Düşesin canlı mavi gözleri Vanessa'nın yüzünü taradı. "Oğlum Grey'le neredeyse nişanlanacak olan genç bayanı nasıl unutabilirim?"

Vanessa, annesinin Grey'i kendisiyle evlenmeye nasıl zorladığını hatırlayarak kızardı. "Gazetede bir hata olmuş Düşes. Beatrice'in adı yazılmalıydı."

Düşes alaycı bir gülümsemeyle, "Bana öyle söylendi," dedi. "Ve neyse ki çabucak düzeltildi."

Vanessa biraz fazla içten bir sesle, "Çok şükür," dedi. "Yoksa benim için kuzenden çok kardeş gibi olan bir adamla evlenmiş olacaktım. İkimiz de perişan olurduk."

Düşes ona dikkatle baktı. "Yani Grey'e gerçekten hiç ilgi duymadınız."

"Bir koca olarak değil, hayır."

"Ama belki diğer bekâr oğlum ilginizi çeker? Sheridan'ın kulağınıza fısıldadığını gördüm." Düşes yelpazesini dalgalandırdı. "Böyle şeyleri fark etmediğimi sanıyor ama ben fark . Geçtiğimiz yılı boşuna yas tutarak geçirmedi. Bir kadının canlı sosyal aktivitelere katılmasına izin verilmediğinde, etrafındaki insanlara daha fazla dikkat etmeyi öğrenir. Ve oğlunun özellikle çekici bir kadınla dans ettiğini fark etmeyi."

Vanessa ne diyeceğini şaşırmıştı. "Bağışlayın Düşes, ama Sheridan'a karşı niyetimin onurlu olup olmadığını mı soruyorsunuz?"

Verdiği alaycı cevap düşesin kıkırdamasına neden oldu. "Cora'nın kızı olduğuna inanmak zor. O asla böyle eğlenceli bir soru sormazdı." Bakışları Vanessa'nın üzerinde keskinleşti. "Bunu ben sorsaydım, cevabınız ne olurdu?"

"Neler olacağını görmeniz gerekecek. Kur yapma sürecinin nasıl ilerleyeceğini bilmeden niyetimin ne olduğunu bilemem."

Düşes, "Yani bu bir flört, mi?" diye sordu.

Bu sivri soru hâlâ havada asılı dururken, Noah Amca iki bardak punçla yaklaştı ve iki bayana uzattı. Tanrıya şükür. Vanessa az önce düşes tarafından parçalanmaktan kurtulduğu hissine kapıldı. Bir dahaki sefere daha hazırlıklı olmalıydı.

Eğer bir dahaki sefere olsaydı. Vanessa punçundan derin derin içti. Düşes, Sheridan'ın eşini seçmekte çıkarları varmış gibi görünüyordu. Ve Vanessa, düşesin onu onaylayıp onaylamadığını anlayamıyordu.

En azından Sheridan, Vanessa'nın kur yaptıkları iddiasını destekleyecekti. Ne de olsa Juncker'ı kışkırtmak için kur yapmak onun fikriydi, Juncker'ın değil.

Amcası Vanessa'nın yüzünden düşesin yüzüne baktı. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

Düşes, Vanessa'yı rahatlatmak için, "Hiç de değil," dedi. Kadın punçunu yudumladı. "Sör Noah, bu geceye kadar tanışmadığımızı bilmek isterim. Arkadaşlığından hoşlandığım neşeli bir beyefendiye benziyorsunuz."

"Karım kasabayı pek sevmezdi," dedi. "Ancak son zamanlarda buraya tekrar uğramaya başladım."

"Kasaba hakkındaki fikrini değiştirdiği için mi?"

Noah Amca bardağına baktı. "Çünkü o öldü . . . geçen yılın başlarında."

"Çok özür dilerim," dedi düşes usulca. "Bilmiyordum."

Ona alaycı bir gülümseme attı. "Londra'ya gelme alışkanlığımı kaybettim." Bakışları kızın üzerinde keskinleşti. "Ama bunu düzeltmek istiyorum."

Düşes pembeleştiğinde, biraz muzaffer görünüyordu. "Ayrıca, zaten tanışamazdık. İngiltere'ye kısa bir süre önce döndünüz, değil mi?"

"Aslında bir buçuk yıl önce," dedi Vanessa. "Hatırlıyorum çünkü ..." Çünkü Sheridan'la ilk kez o zaman dans etmişti. Aslında, ailesinin Londra'daki ilk haftasında, taşraya gitmeden önce onunla iki kez dans etmişti.

Düşes ve amcası kaşlarını kaldırarak ona baktılar ve o da kekeleyerek, "Neden olduğu önemli değil," dedi. Gözlerini düşese dikti. "Geçen yılın Mayıs ayında gelmiştiniz, değil mi?"

Düşes gülümsedi. "Öyle yaptık. Maurice ve ben hâlâ kardeşinin yasını tutuyorduk ama çocuklarımız dışarı çıkıp . Sonra bu dönem Maurice ve benim için sona erdiğinde ..."

Sözlerini yarıda kesip yüzüne hüznün çöktüğünde, Vanessa'nın boğazında düşese duyduğu sempati düğümlendi. "Yine yas tutmak zorunda kaldın."

Kadın başını salladı. "Yasım daha geçen ay sona erdi." Biraz soldu. "Yemin ederim, hayatım boyunca siyah giymekten hiç bu kadar sıkılmamıştım."

"Sadece hayal edebiliyorum," diye mırıldandı Noah Amca. "Biz beyler yas tutarken kıyafetlerimizi zar zor değiştiririz, ama siz hanımların katlanması gereken daha ciddi bir değişiklik var." Yüzünden şeytani bir ifade geçti. "Siyahlar içinde çok güzel görüldüğünüze eminim Düşes ama mavinin bu tonuyla çok daha güzel görünüyorsunuz."

"Dikkatli olun Sör Noah," dedi düşes, sesinde bir muziplikle. "Dalkavukluk şeytanın oyuncağıdır."

Vanessa kaşlarını çattı. "Ben 'boş eller' olduğunu sanıyordum." Düşes, "Onlar da öyle," diye takıldı.

Noah Amca güldü. "Doğruysa dalkavukluk sayılmaz."

Düşes, "Bu da başka bir dalkavukluk, efendim," dedi.

"O zaman belki de hayranlığımı kelimelerden başka bir şekilde göstermeliyim." Yakınına eğildi. "Biraz sonra benimle dans etme onurunu bana bahşeder misiniz Düşes?"

"Bu akşam yemeği dansı," dedi düşes. "Akşam yemeğinde de bana eşlik etmek zorunda kalmak istediğinize emin misiniz?"

"Bundan daha iyi bir şey düşünemiyorum," dedi, "benim gibi alçakgönüllü bir adam ancak düşesin arkadaşlığını hayal edebilir."

"Sen ... sen ..."

"Yakışıklı mı? Bakımlı mı?" Ona göz kırptı. "Esprili mi?"

Düşes, "Bir cilveleşme girişimi," diye cevap verdi. "Gerçi buna hiç aldırmiyorum."

Amcası kolunu uzattığında Vanessa başını iki yana salladı. Amcasını daha önce hiç flört ederken görmemişti. Bu kesinlikle rahatsız ediciydi. Ve ona da hiç benzemiyordu. Yani onu gerçek bir yabancıyla flört ederken izlemek-

"Amcanla dans eden *annem* mi?" Sheridan Vanessa'nın yanına gelerek sordu.

"Oh, evet. Ve onun davetini kabul etmeye oldukça hevesli görünüyordu."

Sheridan gözlerini yere dikip çifte baktı. "Umarım onun varlıklı bir kadın olduğunu düşünmüyordur. Babam ona çok az bir dulluk payı bıraktı."

Vanessa gözlerini devirdi. "Tanrım, ne kadar alaycısın. Onunla parası için dans etmiyor. Kendine ait bir sürü parası ve mülkü var."

"Bu durumda, birbirlerine olan ilgilerini ilgi çekici buluyorum." "Nasıl yani?"

"Çift olarak pek uygun olacaklarını sanmıyorum. Tabii ..." Yüzünü buruşturdu.

"Neye kadar?"

"Hiçbir şey. Onda ne bulduğunu daha sonra soracağım."

Vanessa kıkırdadı. "Sanırım dans için kendisine eşlik edecek yakışıklı bir adam görüyor."

"Ve akşam yemeği. Başka bir yerde olsaydık ve bu daha resmi bir şey olsaydı, akşam yemeğine birlikte gitmek için eşleştirilmezlerdi."

Kadın ona baktı. "Bazen inanılmaz derecede havasız oluyorsun, bunu biliyor musun?"

Omuz silkti. "Geleceğimin düşman ülkelerin herkesi tatmin edecek anlaşmalar yapmasına yardımcı olmak olduğu düşüncesiyle yetiştirildim. Uygun protokolü babamın dizinin dibinde öğrendim."

"O zaman şunu belirtmeliyim ki, Majesteleri, 'başka bir yerde... daha resmi' bir akşam yemeğine götüreceğiniz kişi kesinlikle ben olmam. Öyleyse söyleyin bana, *benim* gibi alçakgönüllü bir hanımefendiyle dans etmek için protokolü neden çiğnemek istiyorsunuz?"

Aklından geçenleri bir kenara bıraktı ve ona gülümsedi. "Çünkü hayatım, bazen tehlikeli yaşamayı severim."

Nefesini tuttu. O da öyle.

Ona kolunu uzatarak, "mi?" dedi.

"Elbette," diye karşılık verdi.

Yerdeki diğerlerine katılmak için ilerlerken, "Zavallı William Bonham," diye mırıldandı.

"Kim o?" diye sordu.

"Sadece amcanızın annemle flört etmesine ve annemin de ona karşılık vermesine çok üzülecek bir adam."

"Peki hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Hayal kırıklığına uğramaktan çok ... endişelendim."

Güldü. "Bu sadece bir dans, Sheridan. Ciddi bir şeye yol açacağından şüpheliyim."

"Haklı olabilirsin." Onu dansçıların sırasının sonuna kadar götürürken derin düşüncelere dalmış gibiydi. Onu kendisine bakarken yakaladığında, kesinlikle sahte bir gülümsemeye başladı. "Asla unutma, annemin üç kocası oldu. Dördüncüyü denemekten geri kalmayacaktır."

Ama onun neşeli görünmeye çalışmasına rağmen, pürüzsüz dış görünüşünün altında başka bir şey olduğunu hissetti. Sfenks olmaya geri dönmüştü. Ve bu onu endişelendiriyordu.

Altıncı Bölüm

Sheridan, Vanessa'yla dansının yarısını annesini izleyerek geçirdi. Annesinin bu akşam dans ettiği tek erkeğin Leydi Eustace'ın kardeşi olması elbette tesadüf değildi. Annesi onların araştırma çabalarına yardım edeceğini söylemişti ve hepsi de bunu yapmaması için ısrar etmişti. Ya bu onun yardımıysa? Kurnazlıkta iyi değildi; anneleri de öyle. Sheridan'ın kendi çabalarını pekâlâ yok edebilirdi.

Dans bitip de akşam yemeği odasına doğru yöneldiklerinde Sheridan, annesinin ağzından Sör Noah'yı duraksatacak bir şey kaçırdığı her türlü senaryoyu hayal etmeye başlamıştı bile.

Vanessa, "Ona zarar vermeyecek, biliyorsun," diye mırıldandı. "O bir centilmen, sonuçta."

"Kim?" Sheridan aptalı oynayarak sordu.

"Amcam, tabii ki. Onu bir kenara çekip sert bir şekilde uyarmak ister gibi görünüyorsun. Ya da iyi bir dayak."

Dikkatini tekrar, endişesini koluna takmış olan Vanessa'ya yöneltti. "Bu çok saçma. Bir kere haklısın, o bir beyefendi. Diğer yandan, annem kendi başının çaresine bakabilecek durumda."

"Oh, güzel. O zaman anlaştık."

Sheridan kıkırdadı. "Kabul edersen muhtemelen pek çok konuda hemfikiriz."

"Gerçekten mi? Ne gibi?" Kız ve erkek yemek salonunun girişinde oluşan sırada dururken, kızın parlayan gözleri onu büyülemişti.

"Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun."

Beklediği kadar gururlanmış görünmüyordu. "Teşekkür ederim," dedi ince bir sesle. "Gerçi bu konuda sizinle aynı fikirde olmak benim için oldukça kibirli olurdu."

"Doğru." Başını eğdi. "O zaman ikimiz de tiyatro kıyafetlerimin içinde şık göründüğüm konusunda hemfikiriz. Kibirli biri olarak görülmek hiç de umurumda değil."

Gülümsemeye karşı koyduğu belliydi. "Ama kabul edeceğime dair varsayımınızı önemsiyorum."

"Nasıl kabul etmezsin?" Sırıttı. "Uşağımın bu akşam beni modaya uygun bir adam yapmak için çok çalıştığını bilmeni isterim."

"İstediği kadar çok çalışsın, asla bir moda adamı olamayacaksın."

Gözlerini kırptırdı. "Neden olmasın?"

"Dış görünüşünle çok fazla ilgilenmiyorsun. Kendini beğenmişliğin tam zıttısın." İki eliyle uzanıp kravatıyla oynadı. "Örneğin, dansımız bunu yamultmuş gibi görünüyor. Modayı takip eden bir adam bunu aynada çoktan fark eder ve düzeltirdi."

Ona bu kadar yakın olduğu için kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ve Tanrım, ama saçları nefis kokuyordu, zambaklar gibi. Evet, evet! Bir türlü çıkaramadığı egzotik koku buydu. Egzotik kokan ama erikli puding kadar İngiliz olan bir koku seçmek Vanessa'ya kalmıştı. Emin olmak için öne doğru eğilip koklama isteğine zorlukla karşı koydu.

Belli ki aklını kaçırmıştı. Onun büyüüne kapılıp pişman olacağı bir şey yapmadan ya da söylemeden önce bunu bir an önce kişisel olmaktan çıkarmalıydı. "Ne hakkında konuşuyorduk?"

Ona sıırıttı. "Üzerinde anlaştığımız şeyler. Şimdiye kadar sadece bir tane oldu."

"Ah. O zaman ikimizin de polemoskopları sevdiğimizi belirtmek isterim."

Derin bir kızarıklık göğsünden yüzüne doğru yayıldı, bu sadece onun üzerindeki büyüünü artırdı, lanet olsun. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Ben amcanın kutusundayken bir tane kullandın." Sesini alçalttı. "Muhtemelen Juncker'i gözetlemek için."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Doğru. Başka kimi ki?"

"Juncker'den bahsetmişken, şiirleri hakkında ne düşünüyorsun?" Juncker'in oyunlarının gerçek yazarını ona açıklayamamak onu hâlâ rahatsız ediyordu. "Bazılarını okuduğunuzu varsayıyorum."

"Elbette," dedi biraz aceleyle. "Çok dokunaklı."

Ne kadar ilginç. Onun şiirlerini okumamış olabilir mi? O adam için deli olmuyor muydu?

Kapıdan geçtiler ve Sheridan onu ailesinin toplandığı anlaşılan en büyük masaya götürdü. Juncker bitişik bir masadaydı, bu yüzden Sheridan Vanessa'ya sırtını adama dönerek oturmasını teklif ettikten sonra onun yanına oturdu. Sheridan o sahtekâr kıçın Vanessa'yla dans etmesini ve Juncker'in kendi yarattığı, Vanessa'nın kadın kahraman, Juncker'in de erkek kahraman olduğu bir komedide rol alarak bu kadar çekici ve teatral olmasını izlemekten hiç hoşlanmamıştı.

Ancak Sheridan, Juncker'in kendisini ünlü yapan oyunları yazmadığını söyleyemese bile, en azından Juncker'in bir haydut olarak gerçek karakterini ortaya çıkarmaya niyetliydi.

Yemekler, normalde Thorncliff'in kahvaltı salonu olan bitişikteki bir odaya yerleştirilmişti, bu yüzden yerlerini korumak için masaya peçeteler koyduktan sonra erzaklarını toplamaya gittiler. Odanın içinde dolaşırken, Thorncliff onun fazladan bir tereyağlı yengeç aldığını fark etti, ki bu onun aldığından bir eksikti.

Koltuklarına dönerlerken, "Görüyorum ki yengeci sen de benim kadar seviyorsun" dedi.

"Fark etmen ne kadar da centilmence." Alaycı gülümsemesi sözlerini yalanlıyordu. "Bir hanımefendinin bu kadar pervasızca yemek yememesi gerekir."

"Elbette hanımlar bile yemek yemeli."

Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Evet ama tanıdığım çoğu hanım yememeleri gerekiyormuş gibi davranıyor. Bu oynadıkları tuhaf bir oyun; evde öyle yapsalar bile doyasıya yememeleri gerekiyor."

"Anladığım kadarıyla onlarınki hoşunuza giden bir oyun değil."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Doğru anladınız. Korkarım oldukça şehvetli bir iştahım var ve bunu saklamaya hiç niyetim yok."

Sadece *şehvetli* kelimesi bile, giysilerinin her bir parçasını teker teker çıkarırken hayal gücünü harekete geçiriyordu.

Gel buraya bakışından başka bir şey yok.

Tabağını, sanki içinde ahlaksız bir kadının yatak odasının anahtarı varmış gibi kavradı. Yemekten bahsediyordu, lanet olsun. *Yemekten*.

"Güzel," dedi. "Ve iştahın için senin hakkında daha azını düşünmüyorum. Eğer tercihleri buysa, diğer hanımları açlıktan ölmeye bırakacağız ama bu arada biz de karnımızı doyuracağız. Anlaştık mı?"

Bu kez gülümsemesi daha genişti. "Anlaştık."

Tanrım, o nadir gülümsemeyi nasıl da seviyordu, sanki ayı asmış gibi. Onun için ayı asmış olmayı nasıl da isterdi, sadece toplumsal bir eleştiri *yapmakla* kalmayıp.

Koltuklarına geri döndüler. Thorn karşılarına oturdu, bir yanında Olivia, diğer yanında da Anne vardı. Annesinin yanında Sör Noah oturuyordu. Sheridan bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama annesinin William Bonham yerine Sör Noah ile vakit geçirmesini tercih ederdi.

Thorn Bonham'dan hoşlanmıyordu çünkü adamın evlilik için annesinden çok aşağıda olduğunu düşünüyordu. Ama Sheridan'ın sorunu bu değildi. Bonham'ın Sheridan'a malikâneyi yönetmek için eğitime ihtiyacı olan bir oğul gibi davranma eğilimi olmasaydı, annesinin biriyle arkadaşlık ettiğini görmekten mutlu olurdu.

Bonham on yıllardır Armitage dükleri için çalışıyordu, yani babacan davranmaya hakkı olan biri varsa o da oydu. Yine de, Sheridan için muhtemelen küçük bir davranış olsa da, ona göre gerçek babası dışında hiç kimse akıl hocası, danışman ... arkadaş pozisyonunu dolduramazdı. Bu yüzden Bonham'ın annesinin etrafında dolanıp rahmetli babasının yerini almaya çalışmasından hiç hoşlanmamıştı.

Sheridan'ın Bonham hakkında ne hissettiği annesinin umurunda değildi elbette. Sheridan'ın babasıyla olan evliliği her ne kadar sevimli olsa da tam bir aşk sayılmazdı. Ayrıca, her zaman gibi davranmıştı.

Görünüşe göre Vanessa da tabağına koyduğu öyleydi. Şaşırtıcı bir şekilde, tabağındakilerin çoğu kendisinininkilerle aynıydı. Brüksel lahanasını başka birinin sevdiğine inanamıyordu. Muhtemelen Prusya'da yetişmiş olmalarından dolayı Sheridan'la aynı düşkünlüğe sahip olan Thorn dışında. Prusyalılar Brüksel lahanalarını çok severdi.

"Ee Sheridan," dedi Thorn, bifteğini bilinçli bir şekilde parçalara ayırıyormuş gibi görünerek, "oyun hakkında ne düşünüyorsun?"

Olivia'nın rengi soldu ve başını sallamaya devam etti, belli ki Sheridan'a sessiz kalması için yalvarıyordu.

Sheridan'ı bir fesatlık aldı. "Arkadaşın Juncker'e söyleme ama bunun biraz aptalca olduğunu düşündüm."

Vanessa onun yanında oflayıp pufladı. "Noah Amca'nın kutusuna geldiğinde de tam olarak böyle düşündüğünü *söylememiş* miydim? Böyle 'ciddiyetsizliklerden' hoşlanmıyorsun. Fikrim yok demiştin ama belli ki yalan söylemişsin."

Alnı kararmakta olan kardeşine baktı. "Haklısın," dedi Sheridan. "Aslında bunun hiçbir anlam ifade etmeyen saçma sapan bir hikaye olduğunu düşünmüştüm."

Thorn, Sheridan'a ters ters bakarken Olivia bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Bunun neresi mantıksızdı? Ve sen ne hakla yargılıyorsun?" Thorn arkasına yaslandı, görünüşe göre yemek yemekten vazgeçmişti. "Dramatik edebiyat konusunda uzman sayılmazsın."

"Belki değil, ama iyi yazı gördüğümde tanırım."

Thorn sanki bir buz parçası yutmuş gibi baktı, aynı anda hem şaşırılmış hem de sinirlenmişti. "Juncker'in yazısında hiçbir sorun yok."

"O senin arkadaşın, tabii ki böyle söyleyeceksin. Ama dostluk gözümü kör etmedi."

Şimdi Olivia da onu hançerliyordu. Bu onun suçluluk duygusunu uyandırdı. Ama sadece biraz. Durumları tersine dönseydi Thorn da ona aynı acımasızlıkla eziyet ederdi. Ne de olsa kardeşler böyle yapardı.

Thorn, "Herhalde en azından oyunun eğlenceli olduğunu kabul edersiniz," dedi.

"Sanırım benim mizah anlayışım sizinkinden farklı," dedi Sheridan, artık gerçekten eğleniyordu. "Belli ki sen gülünç durumlardan hoşlanıyorsun. Oysa ben daha ince mizahı tercih ederim."

Vanessa, "Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun, Sheridan," dedi. "Oyun sırasında bazı sahnelerde güldüğünü duydum. Bunu inkâr mı ediyorsun?"

Onu yalancı çıkarmak Vanessa'ya kalmıştı. "Sanırım birkaç komik an oldu." Thorn'a kaçamak bir bakış fırlattı. "Çok az."

Thorn'un bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. Sonra diğer masaya seslendi. "Juncker! Sheridan oyunda sadece birkaç komik an olduğunu iddia ediyor. Buna ne diyorsun?"

Juncker kıkırdadı. "Kardeşin sadece benim başarıımı kıskanıyor - hem yazı hem de kadınlar konusundaki başarıımı."

Sheridan sandalyesinde dönerek düşmanı ile yüzleşti. "Ne diyorsun sen?"

"Kaç oyun yazdınız ve oynattınız Duke?" Juncker sordu. "Sanırım bir tane bile değil."

"Doğru," diye karşılık verdi Sheridan, "ama oyun yazarlığını hiçbir zaman özel yeteneğim olarak görmedim."

"Aynen öyle." Juncker ona sırıttı. "Kendinizin hiç denemediği bir şeyi eleştirmek kolaydır."

"Ben de hiç keman çalmayı denemedim, ama eminim ki bana ve buradaki herkese kemanın akortsuz anlama yeteneği vereceksiniz."

Konuşmaya kulak misafiri olan herkesten bir soluk sesi duyuldu ve bunu şurada burada kıkırdamalar izledi.

Juncker memnun görünmüyordu. İyi oldu. Belki de bu onu kendini beğenmişlikten alıkoyar.

"Diplomatlık eğitimi almış bir adama göre," dedi Vanessa nefesinin altından, "Bay Juncker' karşı hiç de diplomatik davranmıyorsunuz, kabalıktan bahsetmiyorum bile."

"Hayatta kalacaktır," diye mırıldandı Sheridan. "Onda bir filin derisi var. Ayrıca, onu en başta özel konuşmamıza dahil eden kişi Thorn'du, ben değil."

"Peki siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Pryde?" Juncker ona seslendi. "Oyunum eğlenceli miydi? Ya da majestelerinin deyimiyle, 'akortsuz oynadım'. Kelime oyunu yapmak istemedim."

Vanessa Juncker'e bakmak için koltuğunda kaydı. "Bence oyun esprili ve eğlenceliydi ve hiç de gülünç değildi. Her zamanki gibi."

Sheridan nefesinin altında "Hain," dedi.

"Teşekkür ederim, Bayan Pryde," dedi Juncker, açıkça böbürlenerek. "Burada *birilerinin* iyi tiyatroyu takdir ettiğini gördüğüme sevindim."

Etrafından yükselen sesler, adama oyunlarının en azından kalabalık tarafından takdir edildiğine dair güvence veriyordu.

"Ben de iyi tiyatroyu takdir ediyorum," diye söze girdi Sheridan. "Gördüğüm zaman yani."

Diğer konuklardan gelen protesto ve kahkaha karışımı sesler üzerine Juncker, Sheridan'a sertçe baktı. "Bir dükün bu konuda pek bir şey bilmesini beklemezdim. Özellikle de tüm zamanını hasta dükalığını ayakta tutmaya çalışarak geçiren birinin."

Oda tamamen sessizliğe gömüldü. Bir adamın yeteneğine ya da zevkine saldırmak başka bir şeydi. içine finansmanı sokmak bambaşka bir şeydi.

Thorn, Sheridan'ın arkasından, "Buraya bak Juncker," diye bağırdı. "Hakaret ettiğin kişi benim kardeşim."

Sheridan, Juncker'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle Thorn'a, "Kendi savaşımı kendim verebilirim," dedi. Sonra dudaklarına küçümseyici bir gülümseme yerleştirdi. "Özellikle de savaşacağım adam tek egzersizini tarak kullanarak yapıyorsa."

"Ve bir kalem," dedi Juncker, Sheridan'a gerçeği söylemesi için adeta meydan okuyarak. Thorn ve Olivia'nın onu asla affetmeyeceği gerçeği olmasaydı, Sheridan buna mecbur kalırdı. Juncker, "En azından ben mirasçıların peşinden koşarak elde etmiyorum," diye ekledikten sonra bile.

"Mirasçıların şikâyetçi olduğundan değil." Sheridan, tüm bu alışverişi eğlenceli bulmuş gibi görünen Vanessa'ya döndü. Ama Juncker'ı kıskandırmaya çalıştığına göre, eğleniyordu, değil mi? "Öyle mi, hayatım?"

"Tek bir şikâyet kelimesi bile etmedim ama bunun tek nedeni bu tartışmanın çok saçma olması." Bu diğerlerinden genel bir kahkaha sesi getirdi. "Sözlü yumruklaşmaya girişen iki beyefendinin arasına girmeyi reddediyorum."

Juncker ona baktı. "Fiziksel yumruklaşmayı mı tercih edersiniz?"

Yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Hayır, kesinlikle. Bir kadının böyle bir şeyi teşvik etmesi çok kaba bir davranış olur." Kalabalık onaylarcasına mırıldandı. "Ayrıca," diye devam etti, "ikinizin de yumruk yumruğa dövüşmeyi bilmediğinizi sanıyorum."

İzleyicilerden gelen kahkaha sesleri üzerine Juncker göğsünü tuttu. "Beni derinden yaraladınız, sevgili bayan."

Vanessa gülümseyerek, "Bundan şüpheliyim," dedi. "Majesteleri sizin bir fil derisine sahip olduğunuzu iddia ediyor."

Daha fazla gülüşme oldu.

Juncker ise "Ve bir aslanın kalbi," diye karşılık verdi.

"Daha çok bir farenin kalbi gibi," dedi Sheridan kuru bir sesle, "yoksa bir hanımefendiden gelen küçük bir hakaret göğsünüzü sıkmanıza neden olmazdı."

Juncker öne doğru eğildi. "İsterseniz aslan yüreğimi kanıtlamak için hâlâ yumruk yumruğa dövüşebilirim."

Sheridan, "Ben varım," dedi.

"Yeter," dedi annesi ayağa kalkarken. "İkiniz arasında herhangi bir yumruklaşma olmayacak, yoksa ikinizi de bundan sonra katılacağım sosyal men ederim."

Sheridan kuşkuyla, "Kendi oğlunu bile yasaklarsın," dedi.

"Kesinlikle, eğer ona öğrettiğim gibi bir beyefendi olmak yerine bir vahşi gibi davranırsa," dedi çocukluğundan hatırladığı o sert sesiyle.

Sheridan teatral bir şekilde göğsüne vurdu. "Şimdi derinden yaralandım." Juncker, "İstersen sana fil derimi ödünç verebilirim, Armitage," dedi.

seslendi.

"Gerek yok," diye yanıtladı Sheridan. "Annem mücadeleye girmeyi uygun gördüğünde, geri çekilme zamanı gelmiş demektir." Juncker'a karanlık bir bakış fırlattı. "Anlaştık mı efendim?"

Juncker sadece kısa bir süre tereddüt etti. "Elbette. Tanrı beni düşes tarafından bir hayvan olarak görülmekten korusun."

Tanrı'ya şükür, Sheridan annesine kesinlikle daha fazla acı çekertmek istemediği için bu son söz olarak kabul edildi. Hayatı boyunca yeterince acı çekmişti.

Böylece Juncker'la arasındaki çatışma da sona ermiş oldu, tabii buna çatışma denebilirse. Sheridan tüm bu karmaşanın tamamen önlenebileceğinden şüphelenmesine rağmen. . .

Eğer ne? Vanessa onun tarafına mı geçseydi? En başta kendini onun tarafına koysaydı?

Bunu asla yapmazdı. Juncker'ı yakalamak onun amacıydı. Ve bu onu kızdırsa da Sheridan ona yardım etmeye hazırdı. Onaylamasa bile. Tek düşünebildiği Vanessa'nın, bir aşığın sevgilisine geldiği gibi ona gelmesi olsa bile. . . .

Lanet , bu kabul edilemezdi.

Vanessa'nın iyiliği için gülümsemeye zorladı. "Sana bir tane daha tereyağlı yengeç getireyim mi, tatlım?"

Tatlım? O ne halt ?

Vanessa'ya kur yapıyordu anlaşılan, çünkü ona o güne kadar attığı en şefkatli bakışı atmıştı. "Ben iyiyim, teşekkür ederim," dedi usulca.

Güzel. Mükemmel. Şimdi, bununla ne yapacaktı? Bunu bilmek imkansızdı.

Yemeklerini bitirdiler ve ailesiyle kibarca sohbet etmeye başladılar. Konuklar balo salonuna geri döndü ve bir beyefendi Vanessa'yı dansa kaldırdı.

Sheridan kart odasına gitmek üzereydi ki Thorn sinirli bir ifadeyle onu kenara çekti. "Olivia bana daha önce sırrımı ağzından kaçırdığını söyledi. Yani beni iğnelemen sadece Juncker'ın benim oyunlarımı yazdığı izlenimini güçlendirmeye yaradı."

"Artık bildiğimi bildiğine göre Vanessa'ya söylememde bir sakınca yoktur sanırım."

"Kesinlikle değil."

Sheridan kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü belli ki bunu istiyorsun." Thorn ona sinsi bir gülümseme fırlattı. "Sanırım bu, daha önce yazma yeteneğimle ilgili sözlerin için yeterli bir ceza oldu."

"Bunların hiçbirini kastetmediğimi biliyorsun." "Eminim konuklarım öyle olduğunu düşünmüşlerdir."

Bu Sheridan'ı şaşırttı. "Ne zamandan beri başkalarının ne düşündüğünü önemsiyorsun?"

Thorn güldü. "Ben sadece sana eziyet etmekten, senin bana eziyet etmekten aldığın kadar zevk alıyorum."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Sheridan ona dik dik baktı. "Vanessa'ya söylemek için senin iznine ihtiyacım yok, farkındasın değil mi?"

Thorn omuz silkti. "Ama bunu yaparsan Olivia'ya verdiğin sözü tutmamış olacaksın. Sözünün eri misin, değil misin?"

Sheridan sinirli bir nefes verdi ve sonra uzaklaşmaya başladı.

"Bayan Pryde'in Juncker'a karşı bir eğilimi olması sizi gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?" Thorn söyledi.

Sheridan bir kez daha kardeşiyle yüzleşmek için durarak, "Saçmalama. Bu benim umurumda değil. O ve ben sadece arkadaşız." Belki de kendine bunu söylemeye devam ederse, sonunda

Doğru. Çünkü onu bir arkadaştan başka bir şey olarak görmeyi göze alamazdı.

"Bir kadınla sadece arkadaş olan hiçbir erkek ona senin baktığın gibi bakmaz."

Sheridan yeminini geri aldı. "Peki bu nasıl?"

"Sanki onun gibileri bir daha göremeyecekmişsin gibi. Sanki mutsuzluğunuzun cevabı oymuş gibi."

"Mutsuz olduğumu düşündüren ne?"

"Hadi ama Sheridan, babam ölmeden önce de mutsuzdun. İtiraf et, tek istediğin diplomatik hizmetlerde İngiltere'ye hizmet etmekken seni emlak yönetimi öğrenmeye zorlamasından nefret ediyordun."

Sheridan içini bıçak gibi kesen acıyı bastırdı. "Belli ki beni hiç tanımıyorsun." Hoşlanmadığı şey emlak yönetimi değildi. Çift girişli muhasebenin inceliklerini kavrayamamasıydı, böylece mülkün neye ihtiyacı olduğunu ve tüm paranın nereye gittiğini iyi kavrayabilirdi. "Ama sanırım dokuz yıl ayrı kalmak işleri biraz değiştiriyor."

Thorn ona şüpheyle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver. Sen anlamazsın." Açıklamaya da niyeti yoktu. Rakamlarla başa çıkamaması onu kızdırmıştı. Görünüşe göre bu, rolünü denetlemenin gerekli bir parçasıydı.

En azından babam öyle olduğunu düşünüyordu. Bonham yıllardır Armitage Dükü'ne bağlı olduğu için, mecburiyetten işlerine bakan adamına güvenmişti ama babası Sheridan'ın da işlerin doğru yapıldığından emin olmayı öğrenmesi konusunda ısrar etmişti. Ne yazık ki babası, oğlunun dük olarak kendisine yüklenen yükün bu yönüyle başa çıkabileceğinden emin olamadan ölmüştü.

"Pekâlâ. Sırlarını kendine saklayabilirsin." Thorn yaklaştı. "Ama bil diye söylüyorum, Grey bana teyzesi Cora'yı sana sorgulatacağını söyledi. Şansın var mı?"

"Henüz değil. Oyunda, bu konuda kesinlikle iletişimsizdi. Yine de, olanları tartışmak istemediği için mi partinizden uzak durduğunu merak ediyorum."

"Ya da Vanessa'yla sana birlikte zaman geçirmek istedi."

Sheridan dişlerini sıktı. "Sana söyledim, Vanessa ve ben-

"

"Biliyorum, biliyorum. Siz sadece arkadaşsınız." Başını iki yana salladı. "Vanessa'dan bir şeyler öğrenebilirsin, biliyorsun."

"Vanessa, hem baban hem de Grey öldükten sonra doğdu."

"O cinayetleri kastetmiyorum. Babanın cinayetinden bahsediyorum. Benim gerçek babamın cinayetini. Çünkü onu tek babam olarak gördüğümü biliyorsun."

"Elbette." Sheridan'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Üvey kardeşlerinin üçü de babalarının çocukları olarak büyümüş, sadece Grey çocukken evden ayrılmıştı. Thorn ve Gwyn babaları öldüğünde henüz doğmamışlardı bile. "Ama Vanessa'nın daha sonraki iki cinayet hakkında nasıl bir şey bilebileceğini anlamıyorum. Leydi Eustace'ın gerçekten de babamla buluşmak için kıra gittiğini ve onu bir köprüden aşağı ittiğini düşünmüyorsunuz herhalde. Neden, o annemden daha yaşlı!"

Thorn ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Ve annemizin birini köprüden aşağı itmek için çok yaşlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım yapabilir, ama-"

"Haklısın." Thorn içini çekti. "Şüphelilerimizden herhangi birinin bunu yapabileceğine ben de inanmıyorum."

"Ya da Armie Amca'yı birkaç ay önce atından düşürmek gibi."

"Kesinlikle." Thorn başını eğdi. "Ama onlardan biri -örneğin Leydi Eustace- Elias gibi birini bu iş için tuttuysa, Vanessa adamı görmüş olabilir. Ya da annesinin onun hakkında ya da onunla konuştuğunu duymuş olabilir."

Sheridan dalgınca başını salladı. Soruşturmaları sırasında ortaya çıkardıkları genç bir suçlu olan Elias, kendisini kimin tuttuğu ortaya çıkmadan önce öldürülmüştü. "Sanırım. Bakalım ikisinden de bir şey öğrenebilecek miyim?" Olivia'nın söylediklerini hatırlayan Sheridan gözlerini kardeşine dikti. "Peki Leydi Norley'in sorgulanması nasıl gidiyor?"

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Thorn. "Bunu kendim yapamam. Tanrı aşkına, o benim kayıvalidem. Benden nefret edecek."

Sheridan'dan bir kahkaha kaçtı. Olivia bu konuda ciddiydi. "Yani? Karın yapsın."

"Yapacak. Ama daha yeni evlendik ve açıkçası Leydi Norley'nin bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Sheridan kardeşine sırtıttı. "Anlıyorum. Tekneyi sallamak istemiyorum."

"Hiçbir fikrin yok. Evlenene kadar bekle, o zaman anlayacaksın."

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır. Sheridan annelerinin yaklaştığını gördü.

"Olivia seni arıyor," dedi Thorn'a ve Sheridan'ı kardeşine cevap vermek zorunda bırakmadı. "Şu anda balo salonunda."

Thorn Sheridan'a, "Bunu daha sonra konuşuruz," dedi ve karısını bulmak üzere yürümeye başladı.

"Ne konuşuyordunuz?" Annem sordu. Sheridan gülümsemeye zorladı. "Önemli bir şey değil."

Annesi bir an için ona sertçe baktı, ama oğullarının ne zaman daha fazla bilgi almak için araştırılmaması gerektiğini anlamak konusunda her zaman esrarengiz bir yeteneği vardı. "Sen öyle diyorsan."

"Sör Noah ile tekrar dans edeceğinizi sanıyordum."

Omuz silktilti. "Daha sonra. Yine de dansın azaldığından şüpheleniyorum. Bu kadar küçük bir kalabalıkla-"

"Küçük! İçeride en az otuz kişi olmalı." "Bu ancak iyi bir kotilyon düzenlemek için yeterli." "Bu kadar gerekli mi?"

"Elbette." Yelpazesıyla onun koluna dokundu. "Bunun bir parçası olacağınızı umuyorum."

Görgü kuralları Vanessa' bir daha dans edemeyeceğini söylüyordu ve başka bir kadınla dans edecek havada değildi. "Bazı beyler kâğıt oynuyorlar. Ben de onlara katılacağım."

"Oh, çok iyi." Durakladı, sonra ekledi: "Genç hanımınızı sevdim." Bu Sheridan'ı anında alarma geçirdi. "Hangi genç bayan?"

"Kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsunuz. Bayan Pryde. Cora'nın kızı." "O *benim* genç sayılmaz."

"Öyle mi? Bana kur yaptığınızı söylemişti."

"Öyle mi?" Bu onu neden şaşırtсын ki? Yapmaları gereken şey tam olarak buydu - mahkemede rol yapmak. "Sanırım artık ok yaydan çıktı."

"Bunu gizli tutmaya mı çalışıyordun?" Annem aldatıcı bir şekilde nötr bir tonda sordu.

Thorn'un sözleri hakkında onu sorgulamamasına şaşmamalı. Cephanesini bunun için saklıyordu.

O zaman onu hayal kırıklığına uğratmazdı. "Senden gizli mi? Kesinlikle. Birinin çocuklarınızdan biri için yeterince iyi olup olmadığına karar vermeye çalışırken nasıl davrandığınızı biliyorum."

Aşağılanmış görünüyordu. "Nasıl yani?"

Gülümsemesini gizledi. "Meraklı, müdahaleci, korkutucu derecede doğrudan."

"Bilgin olsun, ben hiçbirini değildim." Burnunu çekti. "Sadece ondan faydalanmadığınızdan emin olmak istedim."

Sheridan gerildi. "Neden böyle bir şey ki?"

"Böylece annesiyle yakınlaşabilir ve Cora'nın ilk kocamın cinayeti hakkında ne bildiğini öğrenebilirsin."

Lanet olsun. Annesi fazla sezgiseldi. Kocalarının tüm ölümlerinden - muhtemelen cinayetlerinden- böyle kurtulmuştu. "Kulağa geldiği kadar kötü değil."

"Öyle değil mi? Genç ve güzel bir kadının kalbiyle oynuyorsunuz. Bayan Pryde gibi bir masuma zarar vermektense hiçbirinizin Maurice'in cinayetini çözemediğini görmeyi tercih ederim."

Kendini yukarı çekti. "Gerçekten bunu yapabileceğimi düşünüyor musun anne?"

"İstedığınızı elde etmek için yapmanız gerekeni yapabileceğinizi düşünüyorum."

"Güven oyu için teşekkürler," dedi alaycı bir tavırla. "Ama Bayan Pryde benimle uzaktan yakından ilgilenmiyor."

Annesi başını iki yana eğdi. "Hayır mı?"

"Hayır. Gönlünü Juncker'a kaptırmış. Ben de Juncker'i kışkırtmak için ona kur yaparak onu elde etmesine yardımcı olacağıma söz verdim."

"Juncker? *Oyun yazarı mı?*"

"Başka hangi Juncker var ki?" dedi sinirli bir şekilde.

Annem kahkahalara boğuldu. "Oh! Oh, canım ... bu çok zengin."

"Bu kadar komik olan ne?"

Başını iki yana salladı. "Sizi zavallı kandırılmış aptallar."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kimi kastediyorsun?" "Sizi ve Bayan Pryde'ı tabii ki." Onun omzunu okşadı. "İendişemi geri çekiyorum. Belli ki ikiniz her şeyi gayet iyi kontrol ediyorsunuz." Yürüyerek uzaklaştı. "Juncker! Ne komik."

Tek yapabildiği orada öylece durup ona bakmaktı. Görünüşe göre babasını kaybetmek sonunda annesinin aklını başından almıştı.

Vanessa amcasını hiçbir yerde bulamadı. Nereye gitmiş olabilirdi? Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve bir oyun, birkaç dans ve bir akşam yemeğinden sonra eve gitmeye hazırды.

Bir koridorda dolaşırken kapalı kapıların arkasından gelen konuşmaları duydu. İçeriye baktığında sadece amcası ve Bay Juncker'ın ortak olarak kâğıt oynadıklarını değil, Sheridan'ın da onlara tezahürat yaptığını gördü.

Daha önce Bay Juncker ile neredeyse yumruk yumruğa gelmişlerdi ve şimdi de kartlar hakkında birbirleriyle şakalaşıyorlardı? İçtikleri şampanyanın kalitesini tartışıyorlardı ve Tanrı bilir başka neler yapıyorlardı?

Erkekleri asla anlayamazdı. Sadece bir erkek birkaç saat içinde can düşmanından cana yakın bir yoldaş haline gelebilirdi. Kadın arkadaşlarının ona sırt çevirdiği bir durumla hiç karşılaşmamış olsa da, eğer böyle bir şey olursa, kısa bir süre sonra hiçbir şey olmamış gibi onlarla kâğıt oynamayacağından emindi!

Bu arada Thornstock ve sırtı ona dönük kıır saçlı bir adam görünüşe göre kaybediyorlardı ve bundan pek de memnun değillerdi. Gerçekten de Bay Juncker ve Sheridan sırayla onlara eziyet ediyor, arada sırada da Nuh Amca'nın şakalarıyla bu eziyetler noktalanıyordu.

Ama Nuh Amca çoğunlukla düşesle flört etmekle meşgul olduğu için diğer arkadaşlarıyla ilgilenemiyordu. Ne kadar ilginç.

Peki Thornstock'un ortağı kimdi? Adam Noah Amca'ya asık suratlı bir şeyler söyleyene kadar hiçbir fikri yoktu. Sesi tanıdığında sessiz bir yemin etti. Lord Lisbourne. Aman Tanrım. Marki'nin burada olduğunu bile fark etmemişti! Bütün o zaman boyunca kart odasında olmalıydı. Neyse ki annem de partiye katılmamayı tercih etmişti, yoksa çoktan Vanessa ile Lord Lisbourne'u bir araya getirmeye çalışırdı.

Şimdi Vanessa bir ikilem içindeydi. Markiz'in varlığına rağmen amcasının yanına mı gidecekti? Yoksa gizlice kaçıp Leydi Thornstock'u bulup Noah Amca'ya oyununun daha ne kadar süreceğini mi soracaktı?

"Bayan Pryde!" Lord Lisbourne seslendi.

Çok geç kalmıştı. Lanet olası adam onu fark etmişti.

Vanessa dudaklarına sahte bir gülümseme yapıştırarak kart odasına girdi. "Demek bütün dans partnerlerimin kaybolduğu yer burası."

"Öyle mi?" Lord Lisbourne kaşlarını çatarak solgun alnını çattı. "Dans bitti mi?"

"Şimdiden!" Güldü. "Saat neredeyse sabahın ikisi, efendim."

Omuz silkti. "Bu her moda toplar için bir şey değil."

Birçoğuna gittiği için bunu biliyor olmalıydı. Marki, yaşına rağmen bütün anneler, hatta bazı genç bayanlar tarafından oldukça çekici bulunuyordu. Vanessa'ya göre, düzgün fiziği ve hazır gülümsemesiyle yeterince çekiciydi. Ama bu gece olduğu gibi, kahverengi ipek pantolonunun üzerine giydiği parlak yeşil kadife ceket ve yeleğiyle tuhaf giyinmeye eğilimliydi. Thornstock'un, Sheridan'ın ve hatta amcasının daha sade renklerinin, yün paltolarının ve pantolonlarının yanında onun kıyafeti umutsuzca eski moda görünüyordu.

Ve şimdi Thornstock kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Bu bir balo değildi, Lisbourne, oyundan sonra yapılan gayri resmi bir eğlenceydi. Ayrıca saat de geç oluyor."

"Saçmalık. Gece daha yeni başlıyor." Lord Lisbourne yanındaki sandalyeyi okşadı. "Oyunu izlemek için gelip yanıma oturun, Bayan Pryde. Quadrille oynuyoruz ve ancak sizin kadar güzel bir genç kızın sağlayabileceği türden bir şansa şiddetle ihtiyacım var."

O sandalyeyi hayatta kabul etmezdi. Lord Lisbourne'un bir hanımefendiye fazla yaklaşma eğilimi vardı, özellikle de elbisesinin önünü görebileceğini düşünüyorsa. "Bağışlayın efendim, ama görevim gereği şans depomu, ne kadar yetersiz olursa olsun, amcama vermem gerekiyor."

"Öyle yapsan *iyi olur* yeğenim," dedi Noah Amca. "Çünkü kaybedersem, paramı geri kazanmak için seni iki saat daha burada tutmak zorunda kalacağım." Ona bir bakış fırlattı. "Omuzlarındaki çöküklükten gitmeye hazır olduğunu görebiliyorum."

"Birazcık bile değil," diye yalan söyledi, amcasının eğlencesini bozmaktan nefret ediyordu. Teyzesinin uzun süren hastalığından beri onu hiç bu kadar neşeli görmemişti. "Ama karşılığında kazancınızın bir yüzdesini alacağım."

Nuh Amca içten bir attı. "Bunu çok yakında sağlayabilirim. Juncker ve ben Lisbourne ve Thornstock'u alt ediyoruz. Bu eli ve belki de bir sonrakini kazanalım, ben de senin fiyatını karşılayayım." Gözlerini Sheridan'ın annesine dikti. "Ayrıca, düşesin de en az sizin kadar yorgun olduğunu ama bunu saklamakta daha başarılı olduğunu söyleyebilirim. Ve çeşitli quadrille ödemelerimizi düzenleyen kişi o olduğu için, onsuz yapamayız."

Düşes yumuşak bir sesle, "Dayanıklılığımı hafife almayın, efendim," dedi. "Misafirlerin çok eğlendikleri ama yorgunluktan yere yığılmadan önce bunu yapmaları gerektiğini bildikleri o sabah saati henüz gelmedi."

Sheridan gözleri parlayarak, "Benim nöbetimde kimse devrilmeyecek, anne," dedi. "Gelin, Bayan Pryde. Yanımda durun ki Juncker'ın kartlarını görebilesiniz ve amcanıza arkadaşımızın elinde ne olduğunu işaret edebilesiniz."

Thornstock kaşlarını çatarak Sheridan'a baktı. "Bu hiç eğlenceli değil."

"Merak etme, Thornstock." Vanessa Sheridan'a yaklaştı. "Kardeşinin düşündüğünün aksine, *ben* bir dolandırıcı değilim."

"Zaten hile de yapamazsın," dedi Noah Amca, "çünkü sen kadril oynamayı bilmiyorsun."

"Amca! Bütün sırlarımı açıklamak zorunda mısın?"

"Kendini telaşa kaptırma," dedi. "Ben de oyunu yeni öğrendim."

Sheridan ona ulaştığında, "Ben de nasıl oynanacağını bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sıradan bir kart oyunu için gereksiz yere karmaşık görünüyor."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Vanessa. "Eğlence olduğu iddia edilen bir şey için bu kadar çok çalışmak istemiyorum." Ailesi de -ve hiçbir arkadaşı da- bundan hoşlanmamıştı, bu yüzden hiç öğrenmemişti.

"Şşşt!" Thornstock tısladı. "Siz ikiniz çocuklar gibi fısıldaşırken düşünemiyorum."

Sheridan onun dirseğine dokundu. "Gelin, Bayan Pryde. Gidip bitişik odadan size bir kadeh şampanya getirelim ve kaba kardeşimi kaybetme serisiyle baş başa bırakalım."

"Yine de kazanabiliriz!" Onlar gülerek diğer odaya kaçarken Thornstock arkalarından bağırdı.

Esneyen bir uşağın kendilerine şampanya ikram etmek için hazır beklediği masaya doğru yürüdüler.

"Korkarım kardeşim tam bir eziktir." Sheridan uşağa kendisi için bir bardak doldurmasını işaret etti. "Her zaman öyleydi. Bu yüzden onunla nadiren oyun oynarım. Sadece oyundan zevk almanın ne demek olduğunu anlamıyor."

"Peki hangi oyunlardan hoşlanırsınız?"

Omuz silkti. "Satranç. Kroket." Gözleri ona doğru parladı. "Her türlü at yarışı."

"Ben de iyi bir at yarışını severim. Bir ara at binmeye gitmeliyiz."

Dalgınlaşarak başını salladı. "Bir ara, evet."

Uşak dolu bardağı ona uzattıktan sonra Sheridan onu şöminenin yanına götürdü.

Biraz şampanya yudumladı. "Ama kardeşine dönecek , umarım duyduğum kadar varlıklı biridir ve kağıt oyunlarına *ya da* at yarışlarına çok yüksek teklifler vermeye eğilimli değildir. Düşesinin evliliklerinin bu kadar erken döneminde dilendiğini görmekten nefret ederim. Bu gece onunla konuşarak geçirdiğim azıcık zamana bakılırsa, ondan hoşlandım."

"Hepimizin var. Ama güven bana, Olivia'nın korkacak bir şeyi yok. Thorn para konusunda çok endişeli olamaz, çünkü Lisbourne'a borç vermeye hazırdı."

"Lisbourne!" Tekrar kapıya doğru baktı ve sesini alçalttı. "Onun zengin olduğunu hep duymuşumdur."

"Grey'e göre öyle değil," dedi Sheridan. "Anladığım kadarıyla yıllarca kumar oynamak sonunda onu yakalamış ve mali durumu iyi değil. Yine de bunun yaygın olarak bilindiğini sanmıyorum."

"Böyle bir sırrı ortaya çıkarmayı Grey'e bırakın. O bu konuda iyidir." Başını iki yana salladı. "Zavallı annem. Adamın zengin olduğundan emin olduğu için beni onunla evlendirmeye kararlı."

Sheridan onu yakından izliyor gibiydi. "Ama kesinlikle böyle bir eşleşme istemezsiniz."

"Aman Tanrım, hayır. Benim yaşımın iki katından fazla olması bir yana, çok eğilimi var."

"Ellerinin cesaret yerde gözleri mi dolaşsın?"

Rahatlamış bir iç geçirdi. Daha önce bir erkek için böyle şeyleri kelimelere hiç çalışmamıştı. "Kesinlikle."

"Onu dışarı çağırayım mı?" Sesinde onu hem şok eden hem de heyecanlandıran bir çelik notası vardı.

"Benim için mi?" Şaka yapıyor olabileceğini fark edene kadar düşünceyle nabızı durdu. "Bunu yapmazsın, bunu sen de biliyorsun."

"Bana yalancı mı diyorsun?" diye sordu. "Sana alaycı diyorum."

Bakışları donuklaştı. "Sana kur yapıyorum. Bir talip böyle yapmaz mı?"

Oh. Doğru. Onların hilesi. Zorla gülümsedi. "Gerçek bir talip, belki. Ama sahte bir talip değil. Yine de, bunu kastetmediğini bilsem de, düşünceni takdir ediyorum. Neyse ki Lord Lisbourne şu *ana* kadar gerçek *ya da* sahte bir talipten böyle abartılı yanıt almayı gerektirecek bir şey yapmadı."

"Bu iyi o zaman. Onun için bir mermi harcamaktan nefret ederim."

Kapı aralığından amcasının sesi geldi. "Artık senin emrindeyim, sevgili kızım. Odaya girmeden bile bana iyi şans getirdin. İstersen gidebiliriz."

Eğer isterse başka bir oyun oynayabileceğini söylemeyi aklından geçirdi. Sheridan'ın kendisine kalması için nadiren fırsat bulabiliyordu. Ama gerçekten çok yorulmuştu ve Sheridan'ın burada kalacağını hiçbir garantisi yoktu.

"Bu çok iyi olur amca, teşekkür . Oldukça yorgunum."

Lord Lisbourne kapı aralığında amcasının yanında belirdi. "Yarın sizi ve annenizi ziyaret edeceğim, Bayan Pryde."

Uyarı için teşekkürler. "Eminim annem seni ağırlamaktan mutluluk duyacaktır."

Her zamanki gibi kendini beğenmiş olduğundan, kızın hevessizliğini fark etmemiş bile görünüyordu. Sadece başını salladı. "İyi akşamlar o zaman."

"Size de, efendim."

Diğer odaya geri dönüp amcasıyla konuşmaya başladığında Sheridan onu durdurmak için dirseğine bir el koydu. "Onu dışarı çağırmamı istemediğine *emin* misin?"

"Oldukça eminim."

"Yine de yarın sizi ve annenizi bizzat kendim ziyaret edeceğim. Zamanlamaya çalışın ki Lord Lisbourne'dan kısa bir süre sonra varayım."

"İşte *buna* minnettar olurum," dedi minnettar bir gülümsemeyle. "Eğer sorun olmayacaksa."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra elini kızın dirseğinden çekerek suskun bir ifadeyle baktı. "Hiç sorun değil. Neredeyse ailemizin bir üyesisin. Grey en sevdiği kuzeninin başına bir şey gelmesine izin verdiğim için beni asla affetmez."

Kalbi parçalandı. Onu öptükten, onun tarafından öpüldükten, onunla dans ettikten ... bu gece onunla güldükten sonra, onu hala korunması gereken küçük bir kız kardeş olarak mı görüyordu?

Bu sadece cesaretini kırmakla kalmıyor, Sheridan için bir arkadaştan daha fazlası olmaya geri dönüp dönemeyeceğini de bilmiyordu. Yine de onun değişken doğasının özgüvenine verdiği darbeye daha ne kadar dayanabilirdi?

Yedinci Bölüm

Thorn'un partisinin ertesi sabahı Sheridan malikânesinin hesap defterlerine baktı ve rakamları mantıklı bir hale getirmeyi umdu. Çünkü babasının ölümünün Sheridan'ı mülkleri devralmak zorunda bıraktığı bir yıl öncesinden bu yana çeşitli mülklerinin mali durumunun neden gerçek bir gelişme göstermediğini anlayamıyordu.

Grey'in önerdiği birkaç ürün değişikliğini uygulamaya koymuştu ama şu ana kadar bunların bir faydası olmamıştı. Bunu Grey'e söylediğinde, kardeşi sonuçlarını görmenin zaman alacağını söylemişti. Sheridan bunu anlayabilse de, geçtiğimiz sonbaharda daha bol hasat yapmaları gelirlerini artırmış olmalıydı. Sheridan, arazisinin kereste ve av hayvanları gibi uygun kaynaklarını satmanın yollarını bile okumuş ve hızlı bir kâr getirebilecek eşyaları açık artırmayla satmaya başlamıştı, ancak bu kanamayı yavaşlatmaya yardımcı olsa da tamamen durdurmamıştı.

Hepsinin canı cehenneme.

Sheridan sandalyesinde kaykılıp Fransız kapılarından avludaki bahçeye baktı. Çalışma odasını ilk gördüğünde, ailesi Prusya'dan geldikten sonra, kötü tasarlanmış olduğunu düşünmüştü. Oda uzundu ama enine pek geniş değildi, bu genişlik iki yanda sıralanan kitap raflarıyla azaltılmıştı. Salona açılan kapı bahçeye açılan cam kapılara baktığı için, çalışma masasının konulabileceği tek yer Fransız kapılarının yan tarafıydı. Bu da masa sandalyesinin bahçeye bakması anlamına geliyordu.

Zamanla odanın bazı pratik yönleri olduğunu fark etti. Avlu çok fazla ışık aldığından, cam

Çalışma odasına açılan kapılar sayesinde, yazın akşamın ilerleyen saatlerine kadar bir lambaya ya da muma bile ihtiyaç duymayacak kadar iyi görebiliyordu. Ve eğer sandalyesinde dönerse, çeşmede yıkanmaya gelen kızılgerdanları ve bülbülleri izleyebilir ya da duvarlarda büyüyen İngiliz sarmaşığının serin koyu yeşilinde keyif yapabilirdi. Bugünlerde zamanının büyük bir kısmını dışarıdaki küçük görüntüsünde rahatlamaya çalışarak geçiriyordu. Sabah gezintilerinin yerini tamamen tutmuyordu ama yardımcı oluyordu.

Ancak bugün bu işe yaramıyordu. Bahçelerin onu rahatlatması için tehlikede olan çok şey vardı. Malikânenin gelirini artırmanın bir yolunu bulmalıydı; kiracıları ve hizmetkârları ona muhtaçtı. Ama Armie Amca'nın aşırı harcamaları Armitage Malikânesi'ni ve çevresindeki mülkleri öyle derin bir kuyuya batırmıştı ki Sheridan bu kuyuyu asla çıkaramayacağından korkmaya başlamıştı.

Çalışma odasının girişinde biri boğazını temizledi. Sheridan başını kaldırdığında babasının işlerini yürüten adamın kapıda durduğunu gördü.

"Beni mi çağırdınız, Majesteleri?" William Bonham söyledi.

"Bonham! Güzel, buradasın. İçeri gel, içeri gel. Sana söylemem gereken bir şey var."

Bonham odaya temkinli bir şekilde girdi. "Umarım kötü bir şey yoktur."

"Son on yıldır olup bitenlerden daha kötü değil."

Bonham derin bir üzüntü ifadesiyle, "Bu iyi bir şey sanırım," dedi.

En azından adam durumun ciddiyetinin farkındaydı. Sheridan devasa masasının arkasında ayağa kalktı. Hem Lincolnshire'daki Armitage Malikânesi'nin hem de Londra'daki Armitage Evi'nin mobilyalarının çoğu gibi bu da gereksiz yere abartılı ve süslüydü. Sheridan fırsat bulduğunda burayı yenilemeyi ve rokoko tarzı parçaları temiz hatlara sade tasarımlara sahip mobilyalarla değiştirmeyi planlıyordu. Ama bu çok daha sonra, düklüğün mal varlığındaki düşüşü tersine çevirdiğinde gerçekleşecekti.

Masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen . Kendim oturamayacak kadar huzursuzum." Bonham oturduktan sonra Sheridan, "Bir karara vardım," diye ekledi. Yapmak üzere olduğu şeyi her düşündüğünde hissettiği kızgınlığı yuttu. "Haklıymışsın. Armie Amca'nın -benim- malikânesindeki en iyi atları satmalıyım.

ahırlar. Satış, kiracıların evlerinde uzun süredir devam eden tadilatlar için çok ihtiyaç duyulan fonu sağlayacaktır."

Sheridan masanın arkasında volta attı. "Zaten artık ata binmek için o kadar çok bineğe ihtiyacımız olmayacak." Görmezden geldiği bir sızı göğsüne çarptı. "Yine de birkaç safkan atı elimizde tutmamız gerektiğini düşünüyorum. Damızlık ücretleri ve getirdikleri ödül parası neredeyse bakımlarını karşılıyor." Harika eyer atları olmasalar bile.

Bonham, "Bu akıllıca bir hareket, Dük," dedi. "Amcanızın gerçekten muhteşem bir at eti gösterisi biriktirdiğini biliyorum, ancak bu kadar büyük bir ahıra sahip olmak pratik değil."

"Kabul etmek bana ne kadar acı verse de katılıyorum." Derin bir nefes aldı. "Yani Tattersall'daki açık artırmayı sen mi ayarlayacaksın?"

"Elbette. Ama birkaç hafta sürecek, eğer sizin de onayınızı alırsa."

"Ben de bekliyordum." Sheridan masadan uzun bir kâğıt aldı ve Bonham'a vermek için yanına gitti. "Hangi atların satılacağına dair bir liste yaptım. İki açık artırma yapmamız gerektiğini düşündüm, önce buradakileri Londra'da, sonra da taşradakileri satarız."

"Nasıl isterseniz. Yine de önerim-"

"Hepsi büyük bir açık artırmada satılacak. Biliyorum. Ne dediğini hatırlıyorum." Bir kalçasını masaya dayadı. "Ama babamın kulübündeki diğer sportmen beylerle konuştum ve açık artırmaların ayrı ayrı yapılmasının da aynı derecede, hatta belki de daha verimli söylediler."

"Onlar sizin atlarınız, Majesteleri, bu yüzden elbette satışları uygun gördüğünüz şekilde halletmelisiniz."

Bonham'ın sesi gücenmiş gibiydi, kahretsin. Sheridan belli ki ona karşı çok sert davranmıştı. "Tavsiyen için minnettarım Bonham. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"" garip bir sessizlik çöktü. Bonham sandalyesinde kıpırdandı. "Umarım siz ve aileniz iyisinizdir. Anladığım kadarıyla birçoğunuz dün gece düşesle dışarıdaymışsınız."

Sheridan adamın özellikle annesinden bahsetmesi üzerine sert bir karşılık verdi. Bonham sadece kibarlık ediyordu. "Öyleydik." Sonra da

aklına bir şey gelince durakladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bonham'ın yanakları kızardı. "Gazeteden. Kardeşinizin Thorncliff'te düzenlediği bir sosyal etkinlikten söz ediliyordu."

Lanet olsun. "Evet, oldukça doğaçlama ve sıradan bir şeydi. Nispeten küçük bir kalabalık." Peki neden Bonham'ı davet etmediği için kendini suçlu hissediyordu? Bu *Sheridan'ın* partisi bile değildi, üstelik Bonham da yardım gösterisinde bulunmamıştı.

Yapmamıştı, değil mi? Tanrım, eğer öyleyse, o zaman çok aşağılanmış olmalı.

Adam sanki Sheridan'ın düşüncelerini duymuş gibi başını salladı, ki bu çok saçmaydı. "Ah," dedi Bonham, "makalede sizin ve Bayan Pryde'in evlenmek üzere olduğunuzdan bahsediliyordu. Tebrikler, Majesteleri."

Sheridan'ın midesi alt üst oldu. Gazeteye bu yalanı kim söylemişti? Vanessa hiç de mutlu olmayacaktı. Bu flörtün sadece Juncker'ı kıskandırmak için olması gerekiyordu, Sheridan ve Vanessa'yı, ileride yollarını ayırmalarının hem isimlerine hem de itibarlarına zarar vereceği kadar geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlamak için değil.

Ne yazık ki Bonham sözünü bitirmemişti. "Bu beni ilgilendirmez, farkındayım, ama şu anki mali zorluklarınız göz önüne alındığında, bir eş almanızın çok cesurca olduğunu söylemeliyim-"

"Haklısınız, bu sizi ilgilendirmez." Bonham'ın yüzü asıldığında, "Yine de Bayan Pryde'in hatırı sayılır bir çeyizi olduğunu bilmek içinizi rahatlatılabilir," diye ekledi. Muhtemelen biraz abartıyordu ama Bonham'ın endişeleri onu rahatsız ediyordu.

Görünüşe göre sözleri Bonham'ın içini rahatlatmıştı, çünkü adamın ifadesi düzelmişti. "Şey, bu *büyük* şans. Gerçekten de akıllıca bir karar gibi görünüyor."

Sheridan Vanessa'yla evlenebileceğini ima etmek istememişti ama özel hayatıyla ilgili her zamanki suskunluğu adama aksini söylemesine engel oldu. "Onaylamanıza sevindim," dedi alaycı bir tavırla.

Bonham iğnelemenin farkında değil gibiydi.

Sheridan bu sabah *Times*'ı okumuştı ve bu dedikodu içinde yoktu. "Hangi gazeteden bahsediyorsun ,

Bonham?"

"The *London Society Times*."

Sheridan inledi. Aynı gazete İngiltere'ye geldiklerinden beri ailesine odaklanmıştı. Aslında, muhtemelen yirmi beş yıl önce İngiltere kıyılarına ayak bastığından beri Grey hakkında dedikodular yayınlıyordu.

Belki o kadar uzun değil ama de uzun bir süre.

Sheridan'ın sessizliği biraz uzun sürünce Bonham, "İstersen sana kendi kopyamı gönderebilirim," diye teklif etti.

"Teşekkür ederim ama zahmet etmenize gerek yok. Kulübümün okuma salonunda bir kopyasını bulabileceğime eminim."

Bonham ona ters ters baktı. "Söylememde bir sakınca yoksa, majesteleri, harcamalarınızı kısılabileceğiniz başka bir yer daha var: kulüp aidatları."

"Neyse ki -ya da sizin bakış açınıza göre ne yazık ki- aidat ödemiyorum. Babam ömür boyu üyelik gibi bir şey kazandı. Her neyse, bedava. Çünkü öyle olmasaydı, sırf o aidatları kurtarmak için hiç düşünmeden kulübü terk ederdim."

Bonham gerçekten de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Zavallı adam, Sheridan'ın yıllar önce amcasının onlar için kazdığı mali çukurdan bir şekilde çıkmasına yardım etmek için çok çalışıyordu. Bonham'ın yapması *gereken* şey, amcası hayattayken Armie Amca'nın aşırılıklarını engellemeye çalışmak olmalıydı. Yine de Armie Amca, kendisini sıradan bir iş adamının yönlendirmesine izin verecek türden bir adam gibi görünmüyordu.

"Sheridan! İşte buradasın." Annesi bir gazete sallayarak çalışma odasına girdi ve Sheridan'ın adını söylediği anda ayağa kalkıp kenara çekilen Bonham'ı fark etmemiş gibi görünüyordu. "*London Society Times*'ı gördün mü?" Gazeteyi Bonham'ın masasına bıraktı. "Vanessa'ya kur yapmanla ilgili bütün bunları yazmalarını mı istiyordun?"

Zorla gülümsedi. "Anne, Bonham burada. Belki de bu tartışmayı sonraya saklayabiliriz." Sheridan, *Vanessa'nın* gazeteyi görüp görmediğini öğrenmek için Pryde'ların evini ziyaret ettikten sonra. Ve eğer gördüyse, bütün bunları nasıl karşıladığını öğrenmek için.

Annesi kısa bir süre durup etrafına bakındı. Sheridan, Bonham'ın aniden kızarmasından onu tam olarak ne zaman fark ettiğini anlayabiliyordu. Orada

Gerçekten de aralarında bir şeyler mi oluyordu? Yoksa adamın önünde özel konulardan bahsetmekten utanıyor muydu? Annem için bunu söylemek zordu.

Bonham önce annesini sonra da Sheridan'ı selamladı. "Aslında, , başka bir şey yoksa, ben ."

"Teşekkür ederim Bonham," dedi Sheridan. "Sanırım hepsi bu kadar. Ama bu kadar kısa bir toplantı için bu kadar uzun bir yolu geldiğiniz için minnettarım."

Sheridan'ın annesine konuşan bir bakış atan Bonham, "Armitage Evi'ni ziyaret etmekten her zaman mutluluk duyarım, Majesteleri," dedi. Sonra da ayrıldı.

O koridora çıkar çıkmaz annem ağzını açtı ama Sheridan parmağını onun dudaklarına götürüp kapıyı kapattı.

Başını eğdi. "Bu ne içindi? Bonham'ın ağzı sıkı olmasını bekleyebileceğimizden eminim."

"Ama belki de hizmetçiler değil."

"Hizmetçilerin dedikoduları çoktan okuduğuna şüphe yok. Yani boşuna dikkatli davranıyorsunuz."

Sheridan masaya dönerken Bonham'ın boşalttığı sandalyeyi işaret etti. "Tartışmak istediğim şey makale olsaydı, durum böyle olabilirdi. Ama değil. En azından henüz değil."

Hızlı bir soluk alıp verdikten sonra sandalyeye çöktü. "Peki ... um ... ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Dün gece Vanessa'nın amcasıyla yaptığınız konuşmalar."

Meydan okurcasına ona baktı. "O makalede ne yazdığı umurumda değil. Zararsız bir flörtten başka bir şey değildi."

Göğsünün etrafında bir mengene sıkıştı. "Makalede özellikle sizden ve Sör Noah'dan bahsedildiğini mi söylüyorsunuz?"

Meydan okuması azaldı. "Bildiğini sanıyordum. Okumadın mı?"

"Tabii ki hayır." Bu dedikoduları okumaya ne zaman vakti oldu ki? Günler mi?

Gazeteyi eline aldı ve Bonham ile annesinin bahsettiği bölümü bulana kadar sütunları taradı.

Mayfair' Thornstock kasaba evinde düzenlenen doğaçlama etkinlik, davet edilecek kadar şanslı olan birkaç kişi için dans ve akşam yemeğini içeriyordu. Armitage Dükü önce üvey kardeşinin kuzeni Bayan Pryde ile dans etti, daha sonra da

aynı güzel kadını akşam yemeği dansı için tutmayı başardı. Son zamanlarda Bayan Pryde'in yetenekli Bay Juncker'ı herkesten çok tercih ettiğine dair söylentiler vardı, ancak dün akşam durum böyle görünmüyordu - ünlü oyun yazarı, Dük'ün iki dansına karşılık Bayan Pryde ile sadece *bir* dans edebildi. Sadık muhabiriniz yakında Bayan Pryde ve Armitage Dükü için düğün çanlarını duyacağımıza bahse giriyor.

Sheridan yüzünü buruşturdu. Vanessa onu öldürecekti. Eğer insanlar neredeyse nişanlandıklarını düşünüyorsa, başka biriyle evlenebilmek için bu algıyı değiştirmekte zorlanacaktı. Juncker'in onunla asla evlenmeyeceğinden emin olduğu için, bu durum Vanessa'nın hoşuna giden başka biriyle nişanlanma ihtimaline ciddi zarar verebilirdi.

Ama hâlâ annesiyle ilgili bir şey görmemişti, o yüzden okumaya devam etti.

Gelecekte gerçekteşmesi muhtemel başka düğünlerin de ipuçları vardı. Armitage Düşesi, Sör Noah Rayner'la birden fazla kez görülmüştü ve çok sevimli görünüyorlardı. Sör Noah Rayner da akşam yemeğinde Düşes'e eşlik etme konusunda başarılı oldu. Belki de dördüncü sefer düşes için bir tılsımdır.

Sheridan'ın içinde öfke kabardı. "Bu göt herif ne demeye çalışıyor?" Annesine sert bir bakış fırlattı. "Önceki kocalarının hepsiyle mutsuz olduğunu mu?" Mesela babası gibi mi?

Buna kızmak aptalcaydı. Anne ve babası evliliklerinin arkadaşlar arasında olduğu gerçeğini hiçbir zaman saklamamışlardı ve romantik aşk denkleme girmemişti. Bu her ne kadar canını sıksa da, o ve kardeşleri için ailelerinin bir gerçeğiydi.

"Peki bu yazar doğru mu?" diye devam etti. "Sör Noah'ya romantik bir ilgi mi duyuyorsunuz? Yoksa onu sadece Bonham'ı kıskandırmak için mi kullanıyorsunuz? Ya da başka nedenlerle onunla ilgileniyormuş gibi mi yapıyorsunuz?"

Sandalyeden fırladı. "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Grey'in babasının ölümünü Sör Noah ile yakınlaşarak 'araştırmaya' çalışmanız beni endişelendiriyor."

Kadının yüzündeki saf şaşkınlık ona yanlış bir varsayımda bulunduğunu söylüyordu.

Sonra yüz ifadesi annesinden beklediği inatçılıkla kapandı. "Peki ya?" Gözlerini ona dikti. "Sen de aynı şeyi yapmıyor muydun, annesine yaklaşmak için Bayan Pryde'a yakınlaşmaya çalışmıyor muydun?"

Tanrım, ama annem oğullarının nasıl düşündüğünü anlamakta kesinlikle iyiydi. Neyin peşinde olduğunu bilmesine rağmen, bu onu savunmaya geçirdi. "Sana daha önce de söyledim, görüldüğü kadar kötü değil."

"İnkâr etmeye çalışmanın bir anlamı yok. Grey dün şehirden ayrılmadan önce bana sana ne yaptırmayı planladığını söyledi."

Bu Grey'in yapacağı bir şey değil.

"Gerçekten yaptı mı?" "Yalan söylediğimi mi söylüyorsun?"

Lanet olsun. Eğer dikkatli olmazsa, bu iş Annem'in kanıtlayamayacağı ya da çürütemeyeceği iddialarda bulunmasına dönüşecekti. "Ara sıra gerçeği çarpıttığın biliniyor. Ayrıca Grey'in kasabadan ayrılmak için acele ettiği izlenimini edindim. O yüzden neden önce seni ziyaret ettiğini anlayamıyorum."

Annesi bir kedi gibi gülümsedi. "Ona Gwyn'i ziyaret ettiğim sırada rastladım. Grey'e Londra'da saygın bir avukatın adını veren oydu. Bu yüzden onu aradı. Buraya gelmeden önce yani."

Buna itiraz etmesinin hiçbir yolu yoktu. Gwyn'le konuşmadan olmazdı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Juncker'ı kıskandırmak istediği için Vanessa'ya yakınlık gösteriyordum. Hepsi bu." Kadın iddialarını çürütmek istercesine ağzını açtığında, adam elini kaldırdı. "Bunu doğrulamak istiyorsan, *ona* sorman gerekecek. Zaten söylemem gerekenden fazlasını söyledim."

Vanessa'nın yanında bulunmasının gizli nedeni konusunda annesinin haklı olduğunu kabul edecek değildi. Bu, annesinin genç kadınla sırlarını paylaşıırken ağzından kaçırabileceği türden bir şeydi.

Ve bir açıdan, bunun Vanessa'yı derinden inciteceğini biliyordu. Bunu ona yapmayı reddetti. Bir şekilde yanlış görünüyordu.

Bilmeniz gerekenleri öğrenmek için onu kullanmak kadar yanlış mı?

İçinden küfretti. Bir görevdeydi. Ailesinin hayatı tehlikedeydi. Dört adam çoktan ölmüştü. Birisi Olivia'nın laboratuvarını yok etmişti; Olivia patlamada kolayca ölebilirdi. Ya sırada annesi ya da kardeşlerinden biri varsa? Aile üyelerini kimin öldürmeye ya da sakat bırakmaya çalıştığını bulmak zorundaydı.

"Şimdi, eğer sakıncası yoksa," diye devam etti, "Vanessa'yı ziyaret etmeden önce gereken daha çok defter var. *London Society Times*'daki o makale onu telaşlandırmış olabilir. Juncker'i tavlama planlarına büyük bir zarar vermeyeceği konusunda onu rahatlatmalıyım." Onu Lisbourne'dan koruyacağına söz verdiğinden bahsetmiyorum bile. Ve bu sözü ciddiye alıyordu.

Annesi homurdandı. "Sen öyle diyorsan."

"Benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

Sandalyeden kalktı. "Şu anda değil, hayır."

"Güzel. O zaman bu akşam görüşürüz." Çalışma odasının kapısına doğru ilerlemesini engellemek için seslendi. "Umarım bunu gizli tutarsınız."

"Tabii ki. Her zaman öyle değil miyim?"

Şüpheli bir attı. "Eğer bundan kaçınabilirsen hayır."

Annesi bundan pek hoşlanmamış olacak ki burnunu çekerek odadan çıktı. Sonra bir kez daha hesap defterlerini incelemeye geri döndü.

Sekizinci Bölüm

Vanessa geç saatlere kadar uyudu ve öğleden sonra kahvaltı etmek için merdivenlerden indi. Öğleden sonraki görüşmeleri için doyurucu bir yemek seçtikten sonra, en sevdiği gazete olan *London Society Times*'i bulana kadar masanın üzerindeki gazetelere göz attı. Thornstock'un partisiyle ilgili bir makaleyi fark etmesi uzun sürmedi. Okudukça kendini daha da hasta hissediyordu. Bu yazar kimdi ki, bu kadar çok özel davete katılmayı başarmıştı? Ya da bu kadar çok özel davetteki insanlarla bağlantıları mı vardı?

Panik içinde kahvaltı masasının başındaki uşağa döndü. "Annem bu gazeteyi görmüş olabilir mi acaba?"

"Sanmıyorum, bayan. Henüz kahvaltıya inmedi."

Şükürler olsun! Belki de annem Vanessa'yı Noah Amca'ya bırakıp eve döndüğünde gerçekten hastaydı.

Ama Vanessa gidip onu kontrol edecek kadar aptal değildi. Bırak annem uyusun. Annesinin dedikodu gazetesinin bu sayısını okumadığından emin olmak için Vanessa gazeteyi kolunun altına sıkıştırdı, bir rulo aldı ve aceleyle merdivenleri çıktı. Ne yazık ki, annesi onu koridorda sıkıştırmadan önce odasına varamadı.

Annem bir sayfa gazete kağıdını ona doğru salladı. "Ne anlama geliyor

Bu mu, genç bayan?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok anne." Cehaleti savunmak bazen işe yarardı.

Bu o zamanlardan biri değildi. "Hayır mı? O zaman bu ne?" Annesi Vanessa'nın kolunun altından gazeteyi kaptı.

"Okumak için odama getiriyorum."

"Muhtemel bir hikâye. D n ak amki 'parlak darbeniz' için beni kutlamaya gelen yan kom um olmasaydı bu dedikoduyu görmeyecektim bile." Annem , Vanessa'ya gazeteyle vurdu ve onu odasına doğru geri çekilmeye zorladı. "Yani ben yata ımda hasta *yatarken*, sen bana meydan okuyarak Armitage'la bir değil, iki kez dans ettin!" Gazeteyi Vanessa'ya doğru itti. "Onun yerine Lord Lisbourne'la birlikte olabilirdin!"

Vanessa, "Lord Lisbourne bütün ak am iskambil odasındaydı," diye itiraz etti.

"Aynen  yle!" Annesi makaleyi tek parmağıyla bı akladı. "Sen de orada olabilirdin, koluna asılabilir, onu cesaretlendirebilir, samimi konuşmalar yapabilirdin. "

Tanrı aşkına, annesi neden durmadan konu up duruyordu? Vanessa'nın kendisinin bile haberi yokken, annem markizin orada olduğunu nasıl bilebilirdi?

Oh, hayır. Kesinlikle olmaz.

Vanessa gazete ka ıdını gözden geçirdi. Kendisi ve Sheridan'la ilgili bölümün birkaç paragraf a a ısında Lord Lisbourne'dan söz edildiğini gördü.

Söylentilere göre k  ıt odası da balo salonu kadar hareketliydi. Lisbourne Markisi, yanında Hitchings'in varisi olduğu halde, gecenin erken saatlerinde bir pot kazandığı söylenerek takdire  ayan bir performans sergilemiştir.

Bu yazar onun ölümü olacaktı. "Anne, açıklayabilirim-"

Annesi burnunu çekti. " etme. Neyin peşinde biliyorum. Ve bundan hiç ho lanmıyorum."

Vanessa gerildi. Annem tüm umutlarının asıl oda ını yakalamış mıydı?

Annesi bir parmağıyla Vanessa'nın g  s n  bı akladı. "Bay Juncker'i kiskandırmaya  alı ıyorsun, böylece sana teklifte bulunacak."

  inden bir rahatlama geçti. Tanrıya   k r annem sadece yüzeydeki şeyleri görüyordu.

"Buna izin vermeyece im!" diye devam etti annesi. "Bir dahaki sefere Lord Lisbourne'u gördüğünde, kızım, ona karşı nazik olacaksın yoksa."

Vanessa'nın öfkesi alevlendi. Annesinin entrikalarına, atıp tutmalarına ve Vanessa'yı evlendirmeye çalışmasına tahammül edebiliyordu, ama kendisine "kızım" denmesinden *nefret ediyordu*. Sheridan'ın kendisine ısrarla böyle hitap etmesinden çok rahatsız oluyordu. "Yoksa ne olur, anne? Beni sokağa mı atacaksın? Babamla Grey'e yaptığınız gibi beni de açlıktan öldürmeye mi çalışırsınız?"

Annesi irkilmiş görünüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Vanessa'nın yaygara koparmak yerine onun davranışlarını görmezden gelmesine alışkındı. "Bu tamamen babanın . Benim hiçbir yok."

"Ama bunu durdurmadın, değil mi? Babama karşı onun için ayağa kalkmadın mı?" Yüzünü annesinin yüzüne yaklaştırdı. "Ben bir kız değilim; kendi aklını bilen yetişkin bir kadıyım. Lord Lisbourne'la evlenmeyeceğim, ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Ayrıca, Marki'nin, senin en sevdiğin deyimle, cepleri dolu, kötü şöhretli bir kumarbaz olduğunu duydum. Yani sadece cömert bir çeyizi olan bir kadınla evlenmek istediği için etrafımda dolanıyor."

Annem bembeyaz kesildi. "Bu ... bu olamaz ... Bu doğru değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana inanmıyorum. Kim bu 'iyi otorite'?"

"Çok güvenilir biri, yemin ederim."

"Kim olduğunu söylemezseniz, kaynağını değerlendirmem mümkün değil," dedi burnunu çekerek. "Bu yüzden Lord Lisbourne'a iyi davranmaya hazır olsanız iyi olur, çünkü-"

Vanessa iç çekti. "Ben Grey." Sheridan aracılığıyla, ama annemin bunu duymasına gerek yoktu. "Ve Grey'in bu tür bilgileri her zaman dürüstçe elde ettiğini biliyorsun. Daha önce de böyle şeyleri finansal açıdan iyi kullandığını görmüştün."

Annem başını çevirdi, yüzündeki belirsizlik Vanessa'nın argümanını ne kadar ikna edici bulduğunu açıkça gösteriyordu. "Peki. Belki de Grey sadece üvey kardeşinin gelip çeyizinizi almasının önünü açıyordur."

"Hadi ama anne. Görmüyor musun? Çeyizimi almak isteyen Lord Lisbourne."

"Bunu pek olası görmüyorum."

"Peki. O zaman onunla evlenebilirsin." Vanessa arkasını döndü ve yatak odasına yöneldi. "Bu arada, bugün bizi çağıracağını söyledi, o yüzden giyinsem iyi olacak."

"Ne?" diye bağırdı annesi. "Neden söylemedin? Tanrım, hazırlanmak için zar zor zamanım var!"

Vanessa'nın odasına girerken gördüğü son şey, annesinin aceleyle kendi yatak odasına doğru koştuğu, hizmetçisini ve kahyayı çağırdığı oldu.

Tam saat üçte, bir önceki gecedan kalanların telefon etmeleri beklenirken, Vanessa annesiyle bir başka özel görüşmeden kaçınmak umuduyla merdivenlerden bir kedi gibi sessizce indi. Vanessa sonuncusundan şimdiden pişman olmuştu. Sinirlendiği ve annesine çıkıştığı zaman bundan hoşlanmıyordu. Bu onu, tam da annesinin onu benzettiği çocuk gibi gösteriyordu. Öfkesini kontrol etmek istiyordu. Babası sık sık öfkelenirdi ve çocukken bunu izlemek onu dehşete düşürürdü.

Ne yazık ki annesi onun içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu. Bu yüzden Vanessa, uşaktan annesinin çoktan aşağıda, en iyi salonda ilk arayanla birlikte onu beklediğini duyunca rahatladı.

Neredeyse rahatlamıştı. Çünkü salonun içine bir göz attıklarında Lord Lisbourne'un kendilerini aradığını ve Vanessa'nın hizmetçisinin deyişiyle "kur yapmaya" geldiği anlaşılıyordu. Her zamanki gibi, bu kez de kadifeden, ama lacivert bir takım elbise giymiş, dizlerine de cerulean rengi bir pantolon geçirmişti. Adamın pudralı bir peruk takmadığına sevinmesi gerektiğini düşündü.

Hem Markiz neden kadifeye takıntılıydı ki? Onun içinde görünmekten kesinlikle hoşlanıyordu. Vanessa onu bu kadar demode yapan şeyin yaşı olduğunu düşünebilirdi, ama neredeyse aynı yaştaki amcası mezarda bile böyle bir takım elbise giymezdi. Şüphesiz Lord Lisbourne onu böyle giydirmemesi gerektiğini bilen bir uşak tutuyordu.

Yine de, kendini beğenmiş markinin sıradan bir uşağın ona ne giyeceğini söylemesine izin vereceğini düşünemiyordu.

Kapı aralığında onu gördü ve ayağa fırladı. Vanessa elinde tuttuğu şeyi o zaman fark etti. Papatyalar. Oh, Tanrım. Bu bir sorun olacaktı. Ona papatya ve güllerden oluşan güzel bir buket getirmişti ve bir hizmetçiden onları suya koymasını istemek yerine ona vermekte ısrar ediyordu.

Onları hayranlıkla seyrediyormuş gibi kol uzunluğunda tuttu. "Çok güzeller." Nefes almamaya çalıştı ama faydası olmadı. Papatyalarla her zaman olduğu gibi, hapşırma nöbeti onu ele geçirdi. "Affet beni... ah! . . Lord Lis-Achoo ! Onlar Yapamam. Achoo!"

Neyse ki annesi koşarak gelip çiçekleri elinden aldı. "Derhal kes şunu, genç bayan! Bunlar çok güzel." Çiçekleri kokladı, sonra kızına ters ters baktı. "Onlar hakkında neden bu kadar aptalca davrandığını anlayamıyorum."

Bu Vanessa'nın öfkesini yeniden alevlendirdi. "Anne, nedenini biliyorsun." Papatyalara karşı tepkisi o kadar kötüydü ki, bahçelerinde bile yoktu.

"Saçmalık." Annesi, dalgın görünen Lord Lisbourne'a baktı. "Ona aldırmayın, efendim. Soğuk algınlığına yakalandığına şüphe yok."

Adam telaşla Vanessa'dan uzaklaştığında, Vanessa bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. Belki de Lord Lisbourne'dan kurtulmanın anahtarı buydu. Hapşırıp öksürerek özgürlüğüne kavuşabilirdi.

Vanessa mendilini çıkardı. "Haklı olduğuna inanıyorum anne."

Hâlâ buketi tutmakta olan annesi bir hizmetçi çağırdı. Buketlerin bir vazoya konulmasını istedikten sonra Lord Lisbourne'a, "Kızımı bağışlayın efendim. Dün gece tiyatrodan üşütmüş olmalı."

Vanessa annesinin sözlerini vurgulamak için oturdu ve mendiliyle belirgin bir şekilde burnunu sümkürdü.

"Kes şunu kızım," dedi annem kendi koltuğuna otururken. "Soğuk algınlığının en küçüğü, çünkü bu sabah iyiydin."

Bu, lord hazretlerini yatıştırmışa benziyordu, çünkü tekrar kanepeye yerleşti, ancak Vanessa'nın karşı ucuna oturmaya dikkat etti.

Garip bir sessizlik oldu. Annesi, Lord Lisbourne'un neredeyse doksan yaşında olan yaşlı annesi hakkında sorular sorarak sohbeti sürdürmeye çalıştı. Marki, sevgili annesine hastalık bulaştırmamak için hasta olan herkesten nasıl uzak durması gerektiğini uzun uzun anlatmaya başlayınca, bunun yanlış bir dönüş olduğu ortaya çıktı.

Neyse ki uşakları salonun kapısında belirdi. "Ekselansları Armitage Dükü, Bayan Pryde'ı görmeye geldi, leydim."

Annesi hizmetçiye ters ters baktı. "Ona evde olmadığımızı söyle."

Vanessa ayağa fırladı. "Kaba olma anne. O görecek Lord Lisbourne'un faytonuna binin ve evde olduğumuzu bilin. Sevgili Grey'in kardeşine hakaret etmek istemeyiz." Kâhya karar vermesini beklerken Vanessa ekledi: "Lütfen Ekselanslarını içeri alın."

Konuyla ilgili mutsuz görünmesine rağmen, annesi hafifçe başını salladı, uşak aceleyle gitti ve Vanessa tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

Anons edildiğinde annesi ve Lord Lisbourne da ayağa kalkarak ona katıldılar. Sheridan bugün özellikle çok güzel görünüyordu; orman rengi binici ceketi gözlerinin yeşilini ön plana çıkarıyor, geyik derisi pantolonu ve çizmeleriyle bu kez oldukça rahat görünüyordu.

Vanessa ona gülümsemekten kendini alamadı. "Gelmeniz çok iyi oldu efendim."

İki elini de arkasına koyan Sheridan, onu ve Lord Lisbourne'u selamladıktan sonra arkasından koyu renkli bir şişe çıkarıp anneme yaklaştı. "Leydi Eustace, malikânemde kendi armutlarımızdan yaptığım perry'nin hoşunuza gideceğini düşündüm."

Alırken annesinin yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Benim için mi? Çok naziksiniz majesteleri. Gerçekten çok naziksiniz. Zaman zaman iyi bir elma şarabını severim ama hiç armutlu olanından içmemiştim."

Sheridan kibarca, "Umarım hoşunuza gider," dedi.

Annesinin kalbine giden en hızlı yolu bulmuştu. Annesi şarap ve elma şarabını çok severdi.

Sonra Vanessa'ya döndü ve ona bir demet zambak uzattı. "Bunlar senin için."

Aptal kalbi yerinden fırladı. "Zambakların en sevdiğim çiçekler olduğunu nereden biliyorsun?" "Çünkü çalışan bir burnum var."

Başını eğdiğinde,

Ne demek istediğinden emin olamayınca güldü. "Kokun zambak kokusu." "Oh! Neden . . . öyle."

Arkasından Lord Lisbourne homurdandı. Umursadığından değil. Sheridan'ın kokusunun ne olduğunu bildiğine inanamıyordu. Ve onu satın aldığına.

aynı türden çiçekler! Böyle bir şeyi fark etmiş olması ne kadar şaşırtıcıydı. Bunu Studious Sheridan'dan asla beklemeydi. Ya da Aziz Sheridan'dan. Başını diğerlerinin göremeyeceği kadar eğip ona göz kırptığında, kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Sheridan'ın bazen yaramazlık yaptığını fark etmeye başlamıştı.

Hafif bir yüreklilikle salondaki uşaktan çiçeğini suya koymasını istemeye gitti. Döndüğünde Lord Lisbourne vedalaşıyordu. Neyse ki bugün ödeme kuralları onun . Ziyarete gelenler sadece hoş geldin demekle kalmıyor, aynı zamanda birincisi hâlâ oradayken ikinci bir kişi ziyarete gelirse, birincisinin ikincisinin gelişinden birkaç dakika sonra gitmesi bekleniyordu.

Böylece Lord Lisbourne'a tüm nezaket kurallarını söyledi ve tekrar kanepeye oturmadan önce onun odadan çıkmasını zar zor bekledi. Sheridan'ın kendisine Marki'den daha yakın oturmayı tercih ettiğini biraz heyecanla fark etti. Eğer kız *onun* yanında hışırımaya ve öksürmeye başlasaydı, Sheridan onu kol mesafesinde tutabilir miydi?

Bundan şüpheliydi. Sheridan soğuk algınlığı konusunda endişelenecek bir tipe benzemiyordu.

Anneme gülümsedi. "Kardeşimin dün geceki küçük partisine katılamayacak kadar hasta olduğunu duyduğuma üzıldüm. Annem de hayal kırıklığına uğradı."

Vanessa bunun olanaksızlığı karşısında gülme isteğini bastırdı.

"Anladığım kadarıyla, Leydi Eustace," diye devam etti Sheridan, "siz ve annem aynı yıl ilk çıkışınızı yapmışsınız."

Bu Vanessa'yı şok etti. "Bu doğru mu anne? Gerçekten ilk çıkışını bu kadar geç mi yaptın? O zaman kaç yaşındaydın? Yirmi yedi mi?"

"Yirmi altı, genç bayan. Sizden sadece bir yaş büyük."

"Evet, ama bu yaşta ilk kez sahneye çıkmayacağım."

Annesi tek kaşını kaldırdı. "Ama yine de evli değilsin. En azından ben gençliğimi bir koca bulmadan heba etmedim. Bu yaşımda bana teklif edilen ilk uygun erkeği kabul edecek kadar sağduyuluydum."

"Anne!" Vanessa, sıcaklığın boynundan yanaklarına doğru yükseldiğini söyledi. Yıllardır annesinin onu çok sevdiğini söylememek için dilini ısırarak zorunda kalmıştı.

Annesi, Grey dışındaki taliplerin cesaretini kırmıştı. Çünkü aklından geçenleri söylerse, annesi daha da kötü bir şey söyleyebilirdi.

"Her halükarda," dedi annem, "neden bu kadar geç evlenmek zorunda kaldığımı tahmin edebilirsin. Üç teyzen yüzünden, yani ablalarım yüzünden. Büyükbaban, en büyüğümüz evlenene kadar geri kalanımız için bir çıkış parası ödemezdi. Bu yüzden ben de kendi çıkışımı yapmadan önce her biri evlenene kadar beklemek zorunda kaldım."

"Anne, bilmiyordum."

Annesi burnunu çekerek eteklerini düzeltti. "Artık . Ailelerin yükümlülükleri vardır - *ebeveynlerin* yükümlülükleri vardır. Ve bazen çocuklar için fazla hareket alanı bırakmazlar."

Bu da Vanessa'ya bir başka sataşmaydı, ama o buna karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu. Annesiyle araları bozulduğunda, kavga alttan almak her zaman daha iyiydi. Annesi kavgada acımasızdı, kızına karşı bile. Ya da belki özellikle kızıyla.

Ama annesinin sözleri Vanessa'nın, Vanessa'nın kiminle evleneceğini kontrol etme konusunda bu kadar neden olan şeyin, annesinin evlenmeye çalışırken yaşadığı kendi denemeleri olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Bu sırada Sheridan, sanki aralarındaki ilişkiyi değerlendirmeye çalışıyormuş gibi ondan annesine bakıyordu. Bu ilişkinin kendi annesiyle olan ilişkisinden belirgin bir şekilde farklı olduğuna şüphe yoktu. Thorncliff partisinde birbirlerine karşı çok rahat görünüyorlardı.

Konuyu değiştirme zamanı. "Peki anne, o zamanlar düşesle arkadaş mıydınız?" Vanessa merakla sordu.

Annesi sandalyesinde doğruldu. "Bir çeşit. Çoğunlukla aynı balolara, yemeklere ve partilere giderdik. Ama Lydia çok geçmeden Grey'in babasıyla evlendirildi. Fletcher'ların adamla bir anlaşması vardı, çünkü Lydia'nın annesi gizlice onun metresiydi ve kızını onunla evlendirmenin onu elinde tutmak için iyi bir yol olduğunu düşünüyordu-" "Yatak" demeden önce kendini tuttu, kiminle konuştuğunu biraz geç hatırladığı belliydi. "Onun alanında, tabiri caizse."

Sheridan'ın gözleri şimdi buz gibiydi. "Dün gece bana dedikodu yapan biri olmadığınızı söylememiş miydiniz, Leydi Eustace?"

Bu, annesini hırçınlaştırdı. "Yaygın bilgi ile dedikodu arasında fark vardır."

"Yani bu anlaşma birçok kişi tarafından biliniyordu?" Sheridan sordu. "Elbette. Londra'nın en kötü saklanan sırrıydı."

Sheridan'ın kaşları çatıldı. "Peki büyükannemin Grey'in babasını kendi 'alanında' tutmak için yaptığı bu plan işe yaradı mı?"

"Sanırım. Söylemesi zor, çünkü sadece varisinin doğduğunu görece kadar uzun yaşadı." Sonunda annemin aklına çok uygunsuz davrandığı geldi, çünkü elini umursamaz bir tavırla salladı. "Ah, neden böyle sıkıcı konulardan bahsediyoruz ki? Senin malikanen hakkında konuşmayı tercih ederim, Armitage. Lincolnshire'da, değil mi?"

Bu onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu. "Gerçekten de öyle." Sheridan Vanessa'ya baktı ama o sadece omuz silktilti. Annesinin bununla nereye varmak istediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Bana Lincolnshire'ın ziyaret etmek için iyi bir yer olduğu söylendi," dedi Mama, "özellikle de yılın bu zamanında, hasat devam ederken ve boğa koşusu festivali yaklaşırken."

Bakışları annesinin üzerinde yoğunlaştı. "Demek Lincolnshire'ın benim bölgemde bulundun."

"Hayır. Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Çünkü yakınımızdaki Sanforth'ta düzenlenen boğa koşusu festivalinden bahsettiniz. Bu festival pek bilinmiyor. Aslında, İngiltere'de kalan olduğuna inanıyorum. Eskiden birkaç tane daha vardı ama onlar da birkaç on yıl önce sona erdi."

"Eminim bir yerlerde duymuş olmalıyım." Annesi bir kez daha onun sözlerini rahatsız edici bir sivrisinekmiş gibi savuşturdu. "Her neyse, Sanforth'a hiç gitmedim. O kadarını hatırlıyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye söze karıştı Vanessa, "ama sanırım festival hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Bir aziz gününde gerçekleşiyor-"

"St. Brice's," dedi Sheridan.

"Doğru. Halkın kasabada peşinden koştuğu sadece bir boğa değil mi?"

Sheridan başını salladı, ancak şimdi ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Bu uygulama altı yüz yıl önce başladı. Dışarıdan gelenlerin buna bir son vermeye çalıştığını duydum ama kasaba buna direniyor. Aslında ben hiç görmedim."

"Bunu nereden duyduğumu şimdi anladım!" Vanessa haykırdı. "*The Sports and Pastimes of the People of England kitabındaydı: En Eski Dönemden Günümüze Kırsal ve Evsel Eğlenceler, Mayıs Oyunları, Mumyalar, Gösteriler, Alaylar, Törenler ve Görkemli Gösteriler*. Bay Strutt tarafından."

"Aman Tanrım, o ayrıntılı başlığı hatırlıyor musun?" Sheridan sordu.

"Tam olarak değil." Yakındaki kitap rafını işaret etti. "Sadece gözlerim çok iyi görüyor ve buradan başlıkları okuyabiliyorum."

"Ah." Sheridan ona gülümsedi. "Gerçekten de iyi görüyor olmalısın. Kelimelerin sadece birkaçını seçebiliyorum."

"Kitabı sona okudum. Bu yüzden başlığı tanımak zorundaydım."

Annesi başını salladı. "Seni kandırmasına izin verme. Bunun gibi her türlü şeyi hatırlıyor. Başımı döndürüyor."

"Demek istediğimi anlamıyorsun anne. Boğa koşusunu hatırlamanızın sebebi benim. O kısmı sana ben okumuş olmalıyım. Ya da sana anlatmış olmalıyım."

"Hayır, gerçekten. Bunu nasıl bildiğimden emin değilim ama bir kitaptan öğrenmedim. O kadarından eminim."

Sheridan bunu çok ilginç buluyor gibiydi, ama Vanessa nedenini bir türlü anlayamıyordu. Annesinin Sanforth'a gidip gitmediğini neden önemsiyordu ki? Daha doğrusu, annesinin ilk kez kendi annesiyle aynı zamanda dünyaya gelmiş olmasını neden önemsiyordu? Annesini çözmeye kararlı görünüyordu.

Vanessa bunun nedeninin, onunla evlenebilmek için annesinin kendisine karşı olan önyargısını nasıl aşacağını bulması gerektiğine inanmak istiyordu. Ama ne yazık ki sebebin bu olduğunu düşünmüyordu. Sadece ne olabileceğini bilmiyordu.

Sessizlik biraz uzayınca annem boğazını temizledi. "Eminim Sanforth halkı Armitage malikanesinin kontrolünün sende olmasından memnundur. Duyduğuma göre amcan müsrifin tekiymiş."

"Anne, lütfen . . ."

"Ne? Bu doğru ve o da bunu biliyor." Annesi çenesini uzattı. "Ama eminim Dük mirasını iyileştirmek için gelen her şeyi yapıyordur."

Vanessa ağlamak istedi. Annesi bir gazete kadar kurnazdı. Sheridan'ın paraya ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek istediğini tüm dünyaya haykırabilirdi.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Sheridan, çenesinde bir kas çalışmasına rağmen kayıtsızca.

"Bu yüzden buradasın, değil mi?" diye sordu annesi, belli ki nazlı olduğunu düşündüğü bir tonda.

Vanessa'dan bir inilti kaçtı. Bu çılgınlığı nasıl durduracaktı? Annesi böyle konularda ona hiç kulak asmazdı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi Sheridan, ses tonu hiç duymadığı kadar düke benziyordu. "Buraya sizi ve kızınızı ziyarete geldim. Bu çok açık olmalı."

Onun soğukkanlılıkla karşı çıkması üzerine annesi taktik değiştirdi. "Elbette. Ve çok nazıksınız. Özellikle de yapacak çok daha önemli işlerin varken. Mülkünüzün bir kısmını yeğenime satmak gibi. Ya da ben öyle duydum."

Bu Sheridan'ın vücudunu taş a çevirdi. "Dedikoducu olmadığını iddia eden bir kadın için kesinlikle çok fazla dedikodu yayıyorsun." Öne doğru eğildi. "Ama seni uyarmalıyım, entrikacıların hiçbir türünü sevmem. Bu da demek oluyor ki, kendi eğlenceniz için mali durumumun ayrıntılarını benden öğrenmenize izin vermeyeceğim. Ve eğer beni kızınızın önünde utandırmayı umuyorsanız, tekrar düşünün. Vanessa ve ben arkadaşız ve bu arkadaşlık sizin tarafınızdan bozulacak gibi görünmüyor."

Sözleri ağlama isteği uyandırdı. *Arkadaş mı?* Onu hâlâ sadece bir arkadaş olarak mı görüyordu? Bunun bir düşman olarak görülmekten daha iyi olduğunu düşünüyordu ama ondan bundan biraz daha fazlasını istiyordu. Onun kendisine bakış açısını nasıl değiştirebilirdi? Bunu *değiştirebilir miydi?*

Sonra sözlerinin geri kalanı kafasına dank etti. Tanrım, Juncker'ı kışkırtma girişiminin aslında kendi evliliğini kazanmak için bir "plan" olduğunu öğrenirse, Sheridan arkasına bile bakmadan "arkadaşlıklarını" bitirirdi. Ama şu anda işin tam ortasındaydı. Akıntının ortasında at değiştiremezdi. Ne de taliplerini.

Salondaki saat çaldı ve Sheridan ayağa kalktı. "Sanırım misafirliğimi fazla uzattım."

Duruğundaki sertliğe ve bakılırsa, Vanessa onun gerçekten hakarete uğradığını anladı.

Yine de her ikisine de nezaket göstermeyi başardı, çünkü eğilerek anneye, "Umarım şarabı beğenirsiniz, madam," dedi. Sonra Vanessa'ya döndü ve tavrında en ufak bir yumuşama olmadan, "Sohbet için teşekkür ederim. İkinize de iyi günler."

Ve odadan çıktı.

Vanessa onun böyle şeyler bırakmasına izin vermeyecekti. Annesinin arkasından, "Hemen buraya dön kızım!" diye bağırmasına aldırmadan onun peşinden gitti. Armitagein peşinden bir serseri gibi koşmana izin *vermeyeceğim*."

Neyse ki Vanessa her gün annesinden daha hızlı koşabiliyordu. Uşak ona şapkasını ve paltosunu uzatırken ona yetişti. "Sheridan, lütfen annem adına özür dilememe izin ver. O-"

"Onun için özür dilemene gerek yok. Bunun senin suçun olmadığını biliyorum." "Ama-"

"Merak etmeyin." Uşağa bir bakış atarak onu kenara çekti ve sesini alçalttı. "Juncker konusunda yaptığımız anlaşmaya sadık kalacağım."

Bu onu o kadar şaşırttı ki, zar zor kekeleyerek "Tamam. Teşekkür ederim," diyebildi ve kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Birkaç dakika sonra annesinin yanına geldiğini görmek yerine hissetti.

"En azından artık bir şeyi biliyoruz," dedi annem, sesinde bir parça kendinden memnuniyet vardı. "Kesinlikle bir servetle evlenmek istiyor. Aksi takdirde söylediklerim bu kadar sinirlendirmezdi."

Annesinin davranışları karşısında hâlâ çileden çıkmış olan Vanessa onunla yüzleşti ve "Neyse ki oldukça cömert bir çeyizim var. Yani bu hiç sorun olmayacak."

"Güzel. Eğer sizi ziyaret etmek istiyorsa, bu sadece daha varlıklı başka beyefendilerin ilgisini çekebilir. Bu yüzden sanırım sizi ziyaret etmesine bir süre tahammül edebilirim."

Vanessa, "Şimdi tek yapabileceğimiz bu arada *sana* tahammül edebilmesini ummak," diye tersledi.

Sonra merdivenleri çıktı ve annesini Vanessa'nın müsait olmamasını açıklayabileceği bir hikâye bulması için yalnız bıraktı

diğer arayanlara.

Ama Vanessa annesine yalan söylemişti. İyi bir çeyizi *olmasına* rağmen, Sheridan'ın kendisiyle parası için evlenmesini istemiyordu. Onunla aşk için evlenmesini de beklemiyordu - evliliğinde aşk istediğinden bile emin değildi. Hayatının yarısını annesinin sevgisini şefkatini- kazanmaya çalışarak geçirmiş ve hiçbir başarı elde edememişti, hayatının geri kalanını da bir kocanın sevgisini kazanmaya çalışarak geçirmeyi kesinlikle istemiyordu. İsteddiği şey, fikirlerini paylaşabileceği, zor zamanlarda teselli bulabileceği, huzurlu bir yaşam sürebileceği bir kocaydı.

Evliliğin fiziksel kısmının tadını çıkarabileceği ve çocuk sahibi olabileceği biriyle. Bu yüzden Sheridan'ın mal varlığını kurtarmak için onunla evlenmeye zorlanması isteyeceği son şeydi, tabii çeyizi bunu başarmaya yetecekse. En azından Sheridan'ın onu kendisi için arzulamasını istiyordu.

Çünkü onunla sadece görev icabı evlenebilseydi, tüm bunların ne anlamı olurdu ki?

Dokuzuncu Bölüm

Sheridan, Armitage Evi'nin salonunda kanı hâlâ kaynarken volta atıyordu. En çok da kendisine kızgındı. Öfkesini dizginlemeli, öfkeli bir delikanlı gibi fırlayıp gitmek yerine Leydi Eustace'ın öğrenmeye çalıştığı şeyi açıklamasını sağlamanın bir yolunu bulmalıydı.

"Bunun seni bu kadar öfkелendirdiğine inanamıyorum," dedi üvey kız kardeşi Gwyn, annesinin en sevdiği kanepenin üzerindeki tüneğinden. "Bütün bu tepinmeler hiç de senin tarzın değil."

"Ben 'tepinmiyorum' - volta atıyorum. Erkekler sinirlendiklerinde böyle yaparlar. Gerçekten de tepiniyorsun. Beni bir . . .
. a-" *Öfkeli bir delikanlı*. Kızın önünde durdu. "Leydi Eustace'ı görmeliydiniz. Size söylüyorum, o kadın bana gülüyordu. *Gülüyordu!* Bir zamanlar Sanforth'ta olduğunu gizleme zahmetine bile girmedim. Armie Amca'yı ve babamı çıplak elleriyle öldürdüğünü öğrenirsem hiç şaşırmam."

"İkimiz de bunun pek olası olmadığını biliyoruz. Muhtemelen Elias denen adamdı, henüz ortaya çıkaramadığımız bir işverenin emirlerini yerine getiriyordu. Ayrıca, Pryde'ların evine yaptığın ziyaretle ilgili pek de tutarlı olmayan hikâyenden anladığım kadarıyla," dedi Gwyn, "her şeyden çok kafası karışmış olabilir. Yani, bana sanki boğa koşusunu nereden öğrendiğini anlamaya çalışıyormuş ve Vanessa da yardım etmeye çalışıyormuş gibi geldi."

Sheridan başını salladı. "Anlamıyorsunuz. Vanessa annesine bunu duymuş olması için gayet iyi bir neden vermişti, yani Leydi Eustace'ın kafası karıştıysa, bunu değerlendirebilirdi. Bunun yerine

kadın açıkça bunu duymadığını söyledi! Alternatif bir açıklama önermeden. Benimle alay ediyordu, yemin ederim."

Gwyn ona sırtıttı. "Vanessa'nın annesinin hainliğini örtbas etmeye çalıştığınızı iddia etmediğinizi fark ettim."

"Çünkü bu çok saçma olurdu," dedi. Vanessa'nın adı bile onda farklı bir heyecan yaratmıştı. "Zavallı kadın annesinin ağzından çıkan her kelimeden utanıyordu. Böyle bir anneye nasıl katlanabildiğini bilmiyorum. Grey'in teyzesinden neden bu kadar nefret ettiğini şimdi anlıyorum. Bana miras kalan borçlar konusunda benimle alay etmekte ısrar eden kaba, saldırgan bir dedikoducu."

"Ah, şimdi seni neyin kızdırdığı gerçeğine geliyoruz. Vanessa'nın önünde kötü görünmek hoşuna gitmedi."

"Ne? Bu çok saçma." En ufak bir doğruluk payı yoktu. Olamazdı da. Vanessa'yı o kadar da umursamıyordu. Umurunda mıydı?

Gwyn koltuktan kalkmaya çalıştı ama tekrar düştü.

Sheridan endişeyle, "Dikkatli ol," dedi ve kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Lanet olsun, Gwyn yedi aylık olmasına rağmen artık ağırdı. Çocuğu epey hırpalanmış olmalıydı.

Öte , Gwyn'in yeni kocası bir öküzün omuzlarına sahipti.

Ayağa kalktığında, "Acıktım. Sen de aç mısın? Biraz çay ve kek isteyeceğim. Ve belki bir elma. Bekle, Aşçı hala o muhteşem elmalı tartlardan yapıyor mu? İşte istediğim bu: çay, kek ve elmalı tart... ve belki biraz da peynir. Oh, ve turşu! Evet, kesinlikle biraz turşu istiyorum."

"Yedi kişilik yemek , öyle mi?" dedi kuru bir sesle.

" bile edemezsin. Sanırım dün gece Olivia'nın hazırladığı akşam yemeğinin yarısını tek başıma yedim." Meraklı bakışlarını ona dikti. "Dün gecedен bahsetmişken, sen ve Vanessa çok samimi görünüyordunuz."

"Dün geceyi tartışmaya hiç niyetim yok. Sen ve annem beni evlendirmeye niyetlisiniz ve ben buna izin vermeyeceğim."

"Neden olmasın?" Hemen cevap vermeyince Gwyn onun yüzünü aradı. "Bir dakika bekle. Herhalde hâlâ Helene'in yasını tutmuyorsundur. Beş yıl oldu."

Sertleşti. "Altı. Ve sanki daha dünmüş gibi hissediyorum." Ya da hissetmeli. İnsan birini sevmekten vazgeçmemeli.

Sırf o kişi öldü diye kolayca ya da çabucak. Bu bir şekilde yanlış görünüyordu. "Helene hakkında konuşmak istemiyorum."

"Peki o zaman." Bir hizmetkâr çağırdı ve uşağa yiyecek ve içecek taleplerini içeren uzun listeyi verdi.

Sheridan buna inanamıyordu. Onun durumundaki kadınlar her zaman doymak bilmez bir açlıkla mı doluydu? Yoksa sadece şu anda bütün bir jambonu yutmuş gibi görünen kız kardeşi gibiler miydi?

Vanessa'nın Gwyn'in durumundaki hali aklına geldi - pembe ve ışııl ışııl parlayan Vanessa, karnında çocuğunu taşıyan Vanessa, oğlunu ya da kızını dizinde sallayan Vanessa.

Kahretsin! Onun nesi vardı ki? Böyle bir şeyi hayal etmek Helene'e sadakatsizlik gibi geliyordu, özellikle de Helene'in yanında hiç böyle bir imaj yaratmadığı için. Öyleyse neden Vanessa'yla böyle bir şey yapıyordu?

Hizmetçi Gwyn'in emirlerini yerine getirmek üzere uzaklaşırken, Gwyn elini ona doğru salladı. "Madem Helene hakkında konuşmama izin vermiyorsun, Leydi Eustace'a, o 'kaba, saldırgan dedikoducu'ya karşı tiradına devam et. Onunla hiç tanışmadığıma memnun olmaya başladım."

"İnan bana, öyle olmalısın." Ama garip bir şekilde, öfkesinin sıcaklığı yatışmıştı. "Keşke oyununun ne olduğunu bilseydim. Benden hoşlanıyor gibi görünmüyor ama yine de düklüğün mali durumu hakkında beni sorguya çekmek için ısrar etti."

"Ve Vanessa ."

"Hayır. Aksine, annesinin sorgulama tarzı onu dehşete düşürdü."

Derin düşüncelere dalmış olan Gwyn kendini dikkatle kanepeye bıraktı. "Vanessa'nın annesi hakkında suçlayıcı hiçbir şey bilmediğinden emin misin?"

"Eğer yaptıysa, bunu inanılmaz derecede iyi saklamış." Omuz silktili. "Yarın geri dönmem gerekiyor. Annesinin gerçeği mi ima ettiğini yoksa genel olarak korkunç bir yaratık mı olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Annemi de yanında ." "Tanrı aşkına, neden?"

"Bir zamanlar arkadaşlıklar, değil mi? Ya da en azından akrabaydılar. Leydi Eustace, annemin Grey'in babasıyla evli olduğu yıl boyunca annemin baldızıydı. Ve annemin gitmek için mükemmel bir nedeni olacak-

Çünkü Thorn ve Olivia'nın partisinde tanıştığı Vanessa'yı tanımak istiyor."

Tam da ihtiyacı olan şeydi: Annesi ve Vanessa herhangi bir konuda kafa kafaya vermişlerdi.

Gwyn kanepenin üzerinde kıpırdandı. "Peki annem Leydi Eustace'ın iki ev partisinde nerede olduğu hakkında ne söyleyecek? Ona sordun mu?"

"Elbette ona sordum." Sheridan iç çekti. "Bildiğiniz gibi ilk parti için hasta bir bebek ve kocasıyla uğraşıyordu, bu yüzden konuklarını zar zor görebildi. İkinci partide ise doğum sancısı çekiyordu. Dolayısıyla herkesin nerede olduğunu bilecek durumda değildi."

Gwyn, "Bu hafif kalır," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Bir pozisyonda değil . . . Boş ver." Başını eğdi. "Yine de annemi getirirsen, Leydi Eustace'ın o ev partilerini anımsamasını, senin bilgi almaya çalışmandan daha doğal bir şekilde sağlayabilir diyorum."

"Sanırım." Bunu Gwyn'e asla itiraf etmeyecekti ama Vanessa ile annesi yakınlardayken sohbet etme fikrinden hoşlanmıyordu. Annesi sohbeti izlerken bunu yapmak zorunda olması yeterince kötüydü. Ama Gwyn'in haklı olduğu bir nokta vardı. Vanessa için orada olmaması gerekiyordu. Annesiyle sohbet ediyor olması gerekiyordu. Eğer o o kadının yaptığı şeye "sohbet" diyebiliriz.

Belki de bunu Gwyn'e çevirmeliydi. Bu soruşturmalarda onun da bir rolü vardı.

"Ee," dedi soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Leydi Hornsby ile konuştun mu?"

Gwyn kaşlarını çattı. "Hayır ama denemediği için değil. Bu işe başladığımızdan beri tek bir gün bile 'evde' olmadı."

"Bu bile başlı başına ilginç."

"Ben de öyle düşünüyorum. Yarın tekrar denemeyi planlıyordum."

O bu konuda yorum yapamadan, hizmetkârlar krallara layık bir ziyafetle içeri girdiler. Ya da daha doğrusu, çok zarif bir kraliçeye. Gwyn'in yüzü aydınlandı ve hayal edebileceği en tuhaf malzeme kombinasyonuyla bir tabağı doldurmaya başlamadan önce onların gitmesini zar zor bekledi.

Onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve bir elmalı tart aldı. "Bu soruşturmaya aşırı tepki verdiğimi mi düşünüyorsun?" Tarttan bir ısırık aldı. Gerçekten de çok güzellerdi. "Tüm ölümlerin bunca yıldır göründükleri gibi kaza ya da hastalıktan kaynaklanmış olması mümkün mü? Hepsinin anneme yakın biriyle ilgili olması gibi garip bir ötesinde birbirleriyle hiçbir bağlantıları yok mu?"

"Hiç de aşırı tepki vermiyorsun." Gwyn pastadan bir ısırık aldı, sonra da turşudan bir ısırık. "Grey'in babasının zehirlendiğine dair kanıtımız var zaten. Bildiğimiz kadarıyla kötü kadın Grey'i de zehirledi ama o kurtuldu. Ayrıca Joshua tarafından babama yazıldığı düşünülen ve babamı ölüme sürükleyen notun aslında Joshua'nın elinde olmadığını da biliyoruz. Ve bu notları yazmış olabilecek Elias'ın, neredeyse birçoğumuzun ölümüne neden olan her türlü yaramazlığı yapmak üzere kiralandığını biliyoruz. Sonra *da* hapishanede zehirlendi. Bu açıkça bir kötülük modeli ve sadece bir tesadüf değil."

"Şey, bu şekilde ifade ettiğinizde ..."

İki ince dilim kek ve bir turşu kesip bunlardan bir çeşit sandviç yaparken başını salladı.

"Bu iğrenç görünüyor," dedi.

"Öyle, değil mi?" "Sandviçinden" bir parça kesti ve yedi. "Ama şaşırtıcı derecede lezzetli." Dudaklarındaki kırıntıları yaladı. "Annem haklı mı? Vanessa'yı gerçekten seviyor musun?"

Adam gerildi. "Elbette ondan hoşlanıyorum. Her zaman hoşlandım. O son derece sevimli bir kadın." Baştan çıkarıcı bir kadın gibi öpüşen.

"Kastettiğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Belki de öyle, ama itiraf ettiğim tek şey bu." En azından Gwyn'e. Keşke kendini buna ikna edebilseydi.

Sonraki iki gün boyunca Sheridan, telefon etmek için uygun zamanda Queen Square'deki Eustace'ların evine gitti. Her iki gün de ev partileri sırasında Leydi Eustace'ın nerede olduğunu öğrenmeye çalıştı, ama Leydi Eustace belirsiz ve yararsız davranmaya devam etti. Soruları Vanessa'yı da şaşırtmış görünüyordu. Gerçeği öğrenmeden önce amacının ortaya çıkmasından korkuyordu.

Üçüncü gün Gwyn'in önerisine isteksizce uydu ve annesinden ziyarete gittiğinde ona katılmasını istedi. Annesi bunu kabul etme nezaketini göstermiş, bu da ona keşke daha önce sorsaydım dedirtmişti. Neden korkmuştu ki?

Bu kez gittiğinde saat akşam beşten sonraydı, ailesinden ve yakın arkadaşlarından telefon gelmesi bekleniyordu. Leydi Eustace'ın annesiyle onlarca yıldır hiçbir ilişkisi olmamış olabilirdi ama iki kadın hâlâ Grey'in babası aracılığıyla akrabaydı. Bu da onları ömür boyu samimi yapıyordu.

Oraya vardıklarında, Sör Noah'ı çoktan kız kardeşini ziyarete gitmiş buldular. Harika. Sheridan şimdi de annesinin Vanessa'nın amcasıyla flört etmesini izlemek zorundaydı. En azından sohbet edebileceği Vanessa vardı. Önceki iki günde olduğu gibi, bahçe işlerinden

-Çok severdi ve melezler hakkında bilgiliydi - atlara binerdi - çok ata binerdi - kitaplara. Juncker'ın haberi olmadan, Juncker çok iyi bir okuyucuydu ve seçimleri Juncker'ın kilerle aynı olmasa da, ortak bir şiir zevkleri vardı. Belli ki Juncker'ın şairlik yeteneği onu cezbetmişti.

Bu düşünce onu kızdırdı. Juncker gibi şakacı ve teatral biri için fazla iyi bir kadındı. Bugün Gwyn'in ona "akşam çuha çiçeği" olduğunu söylediği renkte neşeli bir elbise giymişti. Her ne ise, koyu sarı mavi gözlerini ışılatıyor ve tenini aydınlatıyordu.

Ya da belki de onu sadece böyle görüyordu; ıslıl ıslıl ve alev alev. Kahretsin, bu konuda dikkatli olması gerekiyordu. Özellikle de kızın büyüleyici gülümsemesi onu yanlış yerlerde sertleştirdiğinden beri.

Onu bu şekilde düşünmemeliydi. Yine de düşündü, kahretsin.

Tek çözüm ziyaretlerinin sebebine odaklanmaktır; Leydi Eustace'ı konuşturmak. Aslında annesinin kendisini ziyaret etmesine şaşırılmış ve memnun olmuş görünüyordu. Ne yazık ki annesi Leydi Eustace'la geçmiş yad etmek konusunda pek istekli görünmüyordu. Annesi de konuşmayı onun istediği yöne doğru yönlendirmek için acele etmiyor gibiydi. Bunu kendisi de yapabilirdi ama bir türlü fırsat bulamıyordu.

Böylece iki kadın ortak ilgi alanlarına giren daha geniş konuları bitirdikten sonra, sohbetleri ağır bir sessizliğe gömüldü.

Sheridan, Leydi Eustace'ı son iki ev partisi hakkında konuşturmak için ne söylemesi ya da sorması gerektiği konusunda annesine koçluk yapmıştı. Ama her zamanki gibi anne, çocuklarının önerdiği bir plana asla uyamazdı. Her zaman kendi bildiği yoldan gitmek zorundaydı.

"Söyle bana Cora," dedi annesi. "Seninle yaşarken Eustace'la birlikte büyük oğluma kötü davrandığınız doğru mu?"

Sheridan bir laneti bastırdı. Bu kendi yoluna gitmenin çok ötesindeydi. Bu bir uçurumdan atlamaktı. Yardım için Vanessa'ya baktı ama Vanessa'nın şok içinde donup kaldığı belliydi. Bu arada Leydi Eustace, annesinin bu kadar açık sözlü olmasından dehşete düşmüş bir halde ağzı açık oturuyordu. Ve Sör Noah, bu ziyareti daha sakın sulara yönlendirmek için meleklerden yardım istercesine bakışlarını gökyüzüne kaldırdı.

"Anne," dedi Sheridan sert bir sesle, "bunun zamanı olduğunu hiç sanmıyorum-"

"Sahip olduğum tek zaman bu," dedi Sheridan'a. "Buraya bir daha dönmeye niyetim yok, bu yüzden bu zebaniden ilk çocuğuma karşı olan iğrenç davranışı hakkında bir cevap almak için tek şansım bu."

Leydi Eustace sonunda aklını başına toplamıştı. "Grey'in size ne söylediğini bilmiyorum ama-"

Leydi Eustace'ın yüzünün tuhaf bir mor renge bürünmesini umursamadığı her halinden belli olan annem, "Bana bir şey söylemesini sağlamak yıllarımı aldı," diye araya girdi. "O zaman bile, tüm gerçeği hizmetçilerle ve benzerleriyle konuşarak çıkarmak zorunda kaldım. Ama bu bana neden böyle ihanet ettiğini açıklamıyor. Bunu hak edecek ne yaptım ben sana? Grey sadece bir çocuktur. Teyzesi ve amcasından daha iyisini hak ediyordu."

Evet, yapmıştı. Annesi bu olay karşısında haklı bir öfkeyle dolmuş olsa da, yüzünde büyük bir acının yazılı olduğunu gördü. Bu, Helene'in anne ve babasının yüzlerinde gördüğü acıyı hatırlatarak içinde bir delik açtı.

Aile bazen kalbinizi yerinden sökebilir.

Ama annesinin işi bitmemişti. Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ve *sen benim arkadaşımydın*. On yaşındaki oğlumu sana emanet ettim, çünkü bir gün düklüğü nasıl yöneteceğini öğrenmesinin onun için iyi olacağını düşündüm ve yanlışlıkla amcası ve arkadaşım tarafından iyi bakılacağını düşündüm. Ama şimdi, kocanızın ona nasıl davranmayı seçtiğini bildiğim için -onu aç bırakarak, sopayla döverek, doğuştan gelen hakkını ondan çalmaya çalışarak- her gün

suçluluk duygusuyla yaşıyorum. Farkındayım ki

Yaptığım şey teoride onun geleceği için en iyi şeydi, Eustace'ın ona nasıl eziyet edeceğini tahmin edemezdim. Yine de-

Sheridan ayağa kalktı. "Anne, gitmeliyiz."

Annesi başını salladı. "Daha bitirmedim." Leydi Eustace'a buz gibi bir bakış fırlattı. "Bu suçluluk duygusuyla nasıl yaşıyorsun? Kocanızın davranışını sizin gözünüzde kabul edilebilir kılan ne olabilir? Buna nasıl göz yumabildiniz?" Sabırsızca ayağını yere vurdu. "Peki, bana verecek cevabın yok mu? Makul bir mazeretiniz yok mu? Gerçi böyle bir şeyin varlığından şüpheliyim."

Leydi Eustace'ın ağzı bir karış açık kalmıştı ama hiç ses çıkmadı. Sör Noah ayağa kalktı ve Sheridan'ın annesine elini uzattı. "Ne kadar güzel bir gün. Belki de Queen Square Garden'da bir gezintiye çıkmalıyız Düşes."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi ama elini tutmadı. "Önce kız kardeşinden bir yanıt almak istiyorum."

Leydi Eustace ayağa kalkarak titreyen parmağıyla salonun kapısını işaret etti. "Çık. Dışarı. Dışarı. Evimden. Evimden."

Annem de gözlerinde çelik gibi bir parıltıyla ayağa kalktı. "Memnuniyetle. Soruma cevap verir vermez."

Vanessa üzgün bir ifadeyle ayağa kalktı. "Korkarım verecek bir cevabı yok Düşes. Yoksa uzun zaman önce ilk sorduğumda bana söylerdi."

"Sen kimin kızım?" diye tersledi annesi.

"Grey's," dedi Vanessa usulca. "Her zaman. Çünkü bu evde benden başka onu önemseyen kimse yoktu."

Bu Sheridan'ın kalbini delip geçti. Grey'in acı çektiğini biliyordu ama üvey kardeşinin bir arkadaş olarak sadece bir bebeğin olduğu bir evde yalnız kalmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmiş olması onu çok etkilemişti. Şimdi kardeşinin neden buraya dönmek, teyzesinin yanında olmak istemediğini anlıyordu. Nasıl dönebilirdi ki?

Annesi Sör Noah'a döndü. "Sanırım şu gezintiye iyi olacak efendim. Muhtemelen kız kardeşinizden alacağım tek cevap bu olacak."

Sheridan Vanessa'nın bakışlarıyla karşılaştı. Annesi bir konuda haklıydı; bugün Leydi Eustace'tan bir şey koparmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. "Yürüyüşümüzde bize katılacak mısınız?" diye sordu Vanessa'ya.

Yüzü asık bir şekilde başını salladı. Onu suçlayamazdı. Kendisi de savaşılan matronlardan bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, annesinin gerçeği öğrenme konusundaki kararlılığını anlıyordu. Bugüne kadar sadece küçük bir kısmını bildiği Grey'in başına gelenler haksız ve adaletsizdi. Ve en büyük oğluyla ilişkisini onardıktan sonra bile - kendisinin bile bilmediği güçler tarafından parçalanmış bir ilişki - annesi hala bunu engelleyemediği için acı çekiyordu.

Sheridan'ın boğazına bir yumru takıldı. Babası, Grey'in neden hepsinden bu kadar uzak olduğunu bilmeden ölmüştü. Babasını kimin öldürdüğünü bulmak için elinden geleni yapması için bir neden daha.

Dördü birlikte ayrıldılar, uşaktan şapkaları, boneleri ve paltoları almak için durakladılar, sanki bir cenazeden ayrılıyormuş gibi sessizce. Bir tür cenaze *olduğunu* tahmin ediyordu. Annesinin Leydi Eustace'la olan dostluğundan geriye ne kaldıysa onun ölümüydü.

Yağ lambalarının ışığında sokağa çıktıklarında, çoğunlukla meydan sakinleri ve misafirleri tarafından kullanılan güzel bahçeye doğru yöneldiler. Sör Noah ve Sheridan'ın annesi doğruca Kraliçe Anne'in heykeline yöneldi, ama Vanessa onun kolunu çekiştirerek başka bir yoldan gitmesini sağladı.

Kulak misafiri olmadıklarında alaycı bir ifadeyle, "Eğlenceli değil miydi?" dedi. "Annem adına özür dilememe izin verin-" diye başladı.

"Sakin buna cüret etme. Annene hayranım. Çocuklarını savunurken çok sert davranıyor ama öfkesini hak etmeyenleri de ezmiyor. Annem bunu hak etti, inan bana."

"Grey geldiğinde sen daha bebektin. Onun neler yaşadığını nereden biliyorsun?"

"Annen de aynı şekilde biliyor. Başka kaynaklardan. Benim için hizmetçilerdi. Ve ailemin söylediklerinin satır aralarını okuyarak ya da benim etrafta olmadığımı düşündükleri zamanlarda konuşmalarına kulak misafiri olarak. Bazılarını Grey'den öğrendim. İlk olarak babamın huzurunda olduğu zamanki temkinliliğini izleyerek."

"Annemin söylediklerine bakılırsa iyi anlaştıklarını sanmıyorum."

"Pek sayılmaz. Grey on üç yaşında okula gitmiş olsa da, tatillerde ve dönemler arasındaki haftalarda eve gelirdi. Ben on üç yaşındayken

Yeterince , Eton'a gitmeden önce yaşadıklarının bir kısmını bana anlattı. Sanırım sadece onu dinleyecek ve birine ihtiyacı vardı. Okula gittiğinde, cezalar sona erdi, çünkü onları sürdürecektir kadar uzun süre evde değildi, ama yirmi bir yaşına kadar babamın gözetiminden tamamen ayrılamadı. Ondan önce, ne zaman evde olsa beni bu bahçede yürüyüşe çıkarır, ata binmeyi öğretir, tırmandığım ağaçlardan kurtarırdı.

."

"Ağaçlara mı tırmandın?" dedi kuşkuyla.

Kıkırdadı. "Kısa olanlar. On iki yaşında ilk moda bebeğimi alana kadar oldukça küçük bir hoyrandım. Sonra Grey beni alışverişe götürmek zorunda kaldı."

"Bir ağabeyin yapabileceği gibi."

"Evet." Gözlerinde sanki geçmişini hatırlıyormuş gibi uzak bir bakış vardı. Sonra silkindi. "O benim için hiçbir zaman kuzen olmadı. Yasal olarak hariç her yönden ağabeyimdi. Annem evlenmemizi istemesine rağmen ikimiz de bunu düşünmedik bile." Ürperdi. "Bunun ne kadar rahatsız edici olacağını ancak hayal edebilirim."

"Hiç şüphesiz." İkisini de oturabilecekleri bir banka yönlendirdi ama yine de amcasını ve annesini görebileceklerinden emin oldu. "Konuyu değiştirmek istemem ama annem, annemin suçlamalarını senden çıkaracak mı?" Leydi Eustace'ın bunu yapacağı düşüncesi kanını dondurdu. Vanessa bu konuda suçsuzdu.

"Düşesin tarafını tuttuğum için mi? Muhtemelen. Ama annem öncelikle havlar ama ısırılmaz. O zamanlar bile asıl suçu, babam Grey'e istediğini yaparken başka tarafa bakmaktı. Tıpkı babam gibi o da Grey'in mülklerini istiyordu. Ama hiçbir zaman ona el kaldırma göstermedi."

"Sana zarar vermeyeceğinden emin misin?"

Onun sorusundan etkilenmiş görünüyordu. "Öfkesinin çoğunu annene ayıracak. Bir saat kadar söylenmesine katlanmak zorunda kalacağım şüphe yok ama bu yeni bir şey değil."

"Bugünkü olay siz ve amcanız için rahatsız edici olduysa özür dilerim."

"Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır bekliyordum." Annesi ve Sör Noah'ın şu anda alçak sesle konuştukları yere doğru başını salladı

heykelin dibinde sohbet ediyorlardı. "Dayıma gelince, sanırım annen onun yaşadığı rahatsızlığı telafi ediyor." Bir dakika sessizlik içinde oturdular. "Annenizi yanınızda getirdiğinizde benim geçmişimle yüzleşmeyi planladığını önceden biliyor muydunuz?"

"Tanrım, hayır. Tahmin etseydim bile onu evde bırakırdım." Annesi belli ki ziyaretin amacını unutmuştu. Onu suçladığından değil.

"Yani ..." Vanessa diğerlerinin durduğu yere doğru bakmaya devam etti. "Onu tam olarak neden getirdin?"

Lanet olsun. Şimdi tehlikeli bir zeminde ilerliyordu. "Aslında Thorn'un partisine katıldığınız için teşekkür etmek amacıyla sizi çok gecikmeli olarak ziyaret etmek istedi."

Kaşları o kadar yükseldi ki neredeyse saç çizgisine ulaşacaktı. "Akıllı başında bekâr bir kadının böyle bir daveti geri çevireceğini hiç sanmıyorum. Kesinlikle ben ."

"Ah." Başka ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Mesele şu ki... o gecedan beri her gün beni ziyarete geliyorsun-"

"Bir kadına kur yapan bir erkeğin yapması gerektiği gibi," diye belirtmekte gecikmedi.

"Evet. Ama anlaşmamızın sana düşen kısmı, Bay Juncker'i kıskandırmak için bana kur yapmandı. Benim payıma düşen ise, eğer evliliğe önem vermediğini kanıtlarsa haklı olduğunuzu kabul etmemdi." Gözlerini eldivenli ellerine dikti. "İkimiz de üzerimize düşeni tam olarak yerine getiremedik. Sen kendi payına düşeni yapana kadar ben kendi payıma düşeni bile yapamam, ki sen hiç yapmıyorsun. Yani, senin bana kur yaptığını görmezken onu nasıl kıskandırabilirim ki?"

"Mükemmel bir nokta." Lanet olsun. Vanessa nedenlerini merak etmeye başlamadan önce Leydi Eustace'ı sorgulamak için birkaç ziyaretten fazlasını bulamayacağını biliyordu ama daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Yine de çok sabırlı davranmış ve onun neyin peşinde olduğunu anlamamıştı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bu sorunu nasıl çözmemi önerirsiniz?"

Kız adamın bakışlarıyla karşılaştı, yanaklarındaki hafif kızarıklık adamın göğsünde garip bir şekilde vahşi bir his, ona sahip olmak için ateşli bir ihtiyaç uyandırdı. At

Bir kere. Mümkün olan her Şekilde. Tabii ki bu delilikti.

"Bu çok basit," dedi. "Bir dahaki sefere yanında *onu* getir, anneni değil."

"Ama onu size seslenmem konusunda bana katılmaya ikna etmek için ne gibi bir neden sunabilirim?"

"Bir dŖneyim." Bir süre dŖnd. "Biliyorum! Annemin dikkatini dağıtacak bir arkadaŖa ihtiyaın olduğunu söyleyebilirsin, böylece benimle özel olarak konuŖabilir ve içini bana dkebilirsin."

"Bu iŖe yarayabilir." Olurdu ama hoŖuna gittiğinden emin değildi. Juncker'i iŖe karıŖtırmak ngrlemezdi. Adam ona kötü davranabilirdi. Ya da kalbini kırabilirdi. Ya da kötü amaçlar için ona ellerini sürebilirdi.

Hayır, bu konuda endiŖelenmesine gerek yoktu. Çünkü onu o adamla yalnız bırakmayı reddetti.

Ona yumuŖak bir glmsemi attı. "O zaman, eğer Bay Juncker beni biraz olsun nemsiyorsa, senin yerine geçmeye alıŖacak ve bana içini dökecektir. Ben de beni karısı olarak isteyip istemediğinden emin olurum."

"Ve eğer yemi *yutmazsa*, onun hakkında haklı olduğumu kabul edecek misin?"

"Evet." Kadın ona sertçe baktı. "Sadece gerçeği bilmek istiyorum."

Kadının nasıl böyle hissettiğini anlayabiliyordu ama Juncker'e bu kadar takılı kalması onu rahatsız ediyordu. Adam iŖe yaramazın tekiydi, sebepsiz yere kibirleniyordu. Juncker'a ait değildi. O-

Hayır, bu kabul edilemezdi. Onun tatlı yanının kendisini sarhoŖ etmesine ve onu kendi kızı olarak sahiplenmek istemesine aldırılmıyordu. O bir eŖ aramıyordu. Cömert bir çeyizi olabilirdi ama Armitage dklğn kurtarmak için asla yeterli olmayacaktı. Ve Ŗu anda düklüğü kurtarmak ve babamın cinayetinin arkasında kimin olduğunu bulmak tüm odak noktası olmalıydı.

Ama kızın kolları adaminkine o kadar yakındı ki ve kızın zambak kokusu adamın beynini o kadar bulandırmıŖtı ki onunla neden evlenmemesi gerektiğini unutmuŖtı. Onun giydiği güzel elbisenin ihtiyaımı içinde kaybolmuŖ, konsantre olmakta zorlanıyordu. Ŗimdi ay doğuyor ve bahçeye romantik bir parlaklık katıyordu, onu yatağında, o iri göğüslerin kısıtlamalardan kurtulduğunu ve yeni cilalanmıŖ topuklu ayakkabıları kadar siyah ve parlak buklelerinin pervasızca yastığın üzerinde yuvarlandığını çok kolay hayal edebiliyordu.

Nuh Bey ve annesi onlara doğru geldi. Tanrım, karanlığın ve paltosunun vücudunun tepkisini örtmesini umuyordu. Hiçbir erkek annesinin onu bu halde görmesini istemezdi. Sadece arzusunun yüzünden okunmaması için dua edebilirdi.

Ama belli ki hem annesinin hem de Sör Noah'ın dikkati bu tür şeyleri fark edemeyecek kadar dağınıktı. "Vanessa," diye söze başladı amcası, "Düşese kendi arabamla eve kadar eşlik edeceğim. Şu anda annenin yüzüne bakabileceğimi sanmıyorum. Ona yarın kendisini ziyaret edeceğimi söyle."

Sheridan kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve Vanessa'nın kalkmasına yardım etti. "Zahmet etmenize gerek yok efendim. Annemin Armitage Evi'ne dönmesini kendim sağlayacağım. Ayrıca benim arabam geceleri açık bir arabadan çok daha güvenlidir."

Annesi, "Sör Noah ile iyi olacağım," dedi. "Vanessa'yla görüşmek için daha fazla zaman istememiş miydin?"

Vanessa içini çekti. "Ne yazık ki, ikinizin de şu anda evimizde hoş karşılanacağınızdan emin değilim. Ama eğer geri dönmezsem, öfkesini hizmetçilerden çıkarana kadar kendi içinde kaynayıp duracak. yüzden öfkesini yatıştırmak için dönmem en iyisi."

Annem yıkılmış görünüyordu. "Arada kaldığın için üzgünüm canım."

"Üzgün değilim." Vanessa'nın hayalet gülümsemesi onun da ciddi gösteriyordu. "Doğruyu söyledin. Umarım bundan bir ders , ama annemi tanıdığım için bundan şüpheliyim." Sheridan'a baktı. "Geri dönmeliyim."

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Sir Noah. "Ama içeri girmeyeceğim."

"Yeğenini annesinin öfkesine tek başına katlanmak zorunda mı bırakacaksın?" Annesi Sheridan'ı şaşırtarak şöyle dedi.

"Sanırım bu haksızlık olur." Sör Noah içini çekti. "Ama benden hoşlanmamı beklemeyin."

Sonra kolunu Vanessa'ya uzattı, o da Sheridan'a baktı. "Yarın görüşürüz."

"Bugün geldiğim saatte orada olacağım," diye cevap verdi. Sonra da Sör Noah ve Vanessa'nın Pryde'ların evine dönüşünü izledi.

Pryde konağının merdivenlerinde bekleyen uşağına bir işaret yaptı ve uşak arabayı getirmek için acele etti.

"Yarın yine buraya mı geliyorsun?" dedi annesi. "Evet. Vanessa'ya Juncker'i de yanımda getireceğime söz verdim."

"Böylece sen ve Vanessa onu kışkandırabilirsiniz."

"Kesinlikle." Ama bu dört gözle beklediği bir şey değildi. Ve Leydi Eustace'tan ne öğrenmek istediğini *hâlâ* öğrenememişti.

"O kadın Bay Juncker ile ilgilenmiyor, biliyorsun. O *sizi* istiyor."

Başını ona doğru salladı. "Öyle olduğunu düşünüyorsun çünkü oğlundan başka birini istediğini hayal bile edemiyorsun."

Annem homurdandı. "Bir kadını gördüğümde, şapkasını birine takmış olduğunu anlayabilirim."

"Güven bana, benimle ilgilenmiyor. O ve ben büyümeden çok önce . . . cozy, Grey'e Juncker'a olan ilgisinden bahsetti."

"Sen öyle diyorsan." Annemin sesi şüpheli geliyordu.

Konuyu değiştirme zamanı. "Siz ve Sör Noah ne konuşuyordunuz? Ya da sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Çoğunlukla Cora hakkında konuştuk. Onu neyle suçladığıma dair daha kapsamlı bir açıklama istedi ve ben de tüm bunlar olurken onun nerede olduğunu bilmek istedim."

"Ah." Sheridan kolunu annesinin omuzlarına doladı ve tüm sertliğine rağmen aslında ne kadar küçük ve kırılgan olduğunu hatırladı. Üç kocasının ölümünün acısı herkese ağır gelebilirdi. "Ne dedi?"

"Bana Cora'yla arkadaş olduğumuz zamanlardan beri az çok bildiğim bir şeyi hatırlattı; malikânesi Cumberland'ın kuzeyindeymiş, ölümünden önce karısıyla birlikte Londra'ya nadiren gelmelerinin bir nedeni de buymuş. Diğeri de karısının çok hasta olmasıydı. Bu yüzden onu terk etmekten hoşlanmıyordu."

"Bunların hepsi kulağa son derece mantıklı geliyor."

"Ne yazık ki Cora'yı bana kadar kolay açıklayamadı: neden böyle biri olduğunu, onu bu kadar kötü yapan şeyin ne olduğunu ve Vanessa kadar iyi bir kızı nasıl yetiştirdiğini."

"Aslında Grey'in bununla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum." Vanessa'nın Grey'in "ağabeyi" olarak büyümesiyle ilgili söylediklerini kısaca anlattı.

Annesi burnunu çekti. "Bence Vanessa konusunda sadece şansı yaver gitti. Ama Grey'in Cora konusunda haklı olduğuna giderek daha fazla inanıyorum. Kocalarımı öldürmek için en iyi nedene sahip kişi o, sadece bana olan kızgınlığı yüzünden. Onun göz diktiği dükle evlendim ve onu öldürdükten sonra Thorn'un babasıyla tekrar yoncaya düştüm. *Onu* öldürdükten sonra, onun önemsiz göreceği bir adamla evlendim ve zaten Prusya'da onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ta ki o da dük olup bana bir kez daha onun istediğini verene kadar.

-prestij ve zenginlik. Bu yüzden onu öldürmek zorunda kaldı."

Sheridan bir gülümsemeyi bastırdı. "Ve çocuklarınızdan birine kötü davranmış olmasının buna neden inandığınızla hiçbir ilgisi yok."

Annem çenesini yukarı kaldırdı. "Bu sadece onun genel olarak aşağılık biri olduğunu gösteriyor." "Teorinizle ilgili iki sorun var. Birincisi şu ki

Armie Amca'nın harcamaları sayesinde Armitage düklüğü yıllardır zenginleşemedi."

"Ama o bunu bilmiyordu."

"Bu da ikinci soruna yol açıyor. Teoriniz neden onca yıl bekledikten sonra aniden Armie Amca'yı öldürüp babamı İngiltere'ye geri getirmeye ve böylece babamı da dük yapmaya karar verdiğini açıklamıyor. Yeni statüsü onun kıskançlığına katkıda bulunmaz mıydı?"

Annemin dudakları sert bir çizgi halinde inceldi. "Şey . . . Yani, Armie amcanızın öldürüldüğünden emin , değil mi? Sadece bunun bir modelin parçası olduğunu varsaydık. Ama olmayabilir de."

Bu Sheridan'ın kısa kesmesine neden oldu. Haklıydı. Armie Amca gerçekten de sarhoşken attan düşüp boynunu kırarak ölmüşse, babalarının geri dönüp dük olması Leydi Eustace'ı sadece annesinin bir kez daha "yoncaya konduğu" için çileden çıkarmış olabilirdi.

Arabaları yaklaşırken, "Sanırım bu düşünülmesi gereken bir şey," dedi. "Diğerlerine bundan bahsedeceğim."

Araba durdu, uşak basamağı indirdi ve Sheridan annesinin içeri girmesine yardım etti. Koltuklarına yerleştikten sonra

Armitage House'a dönerlerken, annem "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Ne için?"

"Cora'nın her iki namluyu da almasına izin vermek. Onu ev partileri hakkında sorgulamam biliyordum, ama onu orada otururken gördüm. Grey'e yaptıklarından sonra saçını başını yolmak istedim."

"Buna nasıl kızabilirim ki? O bunu hak etti." "Ama bu senin görevini daha da zorlaştırıyor."

Annemin hiçbir fikri yoktu. Artık Pryde'ların evine girebilirse bile şanslıydı. "Bunu halledeceğim, hiç korkma. En azından Juncker'ı ziyarete getireceğime dair Vanessa'ya verdiğim sözü tutmam gerekiyor."

"Ah, evet. Peki onu size katılmaya nasıl ikna edeceksiniz?"

"O ve ben bir plan yaptık. Planı harekete geçirebilmek için bu gece onu avlamam gerekiyor."

"Anlıyorum. Size iyi şanslar o zaman. İkinizin de buna ihtiyacı olacak."

Ne kadar da doğrudu. Daha da kötüsü, yarından sonra Vanessa'yı görmek için hiçbir nedeni kalmayacaktı. Ya sonunda Juncker'i yakalayacaktı ya da Juncker ona ilgi duymadığını kesin bir dille açıklayacaktı.

Ona kendin kur yapabilirsin. Onu karın yap ve yatağında istediğin yerde olmasını sağla.

İçine dolan anlık ateş dalgasını bastırdı. Sevgisinin ana nesnesini kaybetmiş bir kadının teselli ödülü olmak istememesi bir yana, büyük bir serveti olan bir varisle evlenmesi gerekiyordu. Ve Vanessa'nın çeyizi, her ne kadar cömert olsa da, bunun için yeterli değildi.

Yani yarın Vanessa'yla geçirdiği zamanın sonu olacaktı, ne kadar özleyeceğini bilse de. Ve lanet olsun, nasıl da özleyecekti.

Onuncu Bölüm

Vanessa ve amcası eve döndüklerinde annesinin yattığını ve "rahatsız edilmek istemediğini" öğrendiler. Bu, annesinin tüneğine hükmetmek için kullandığı birçok taktikten biriydi ve Vanessa'nın çocukluğu boyunca işe yaramıştı. Annesi Vanessa'yla konuşmayacak kadar sinirli olduğunda, Vanessa sık sık gidip annesinin kapısının önünde oturur, ona kızmaması için yalvarır ve durumu düzeltmek için ne yapabileceğini sorardı.

Annesinin sessizliği bir silah gibi kullanarak Vanessa'nın annesi olmadan dünyanın başına yıkılacağını düşünmesini sağladığını anlaması yıllar almıştı. Annesi Vanessa'nın yalvarmasını izlemekten zevk alıyordu. Ya da babasının bunu yapmasından. Ama yıllar geçtikçe yalvarmaya daha az başvuruyor, bunun yerine öfkelenmeyi ve sonra da bir hafif etekle ya da başka bir şeyle çare bulmak için ayrılmayı seçiyordu.

Annem mutsuz olduğunda, diğer herkes mutsuz olmalıydı. Sessiz muamele böyle işliyordu.

Neyse ki Vanessa on yedi yaşına geldiğinde, annesinin sessizliğini görmezden gelmenin en iyi çare olduğunu fark etti. Birisi bunu bir ceza olarak kabul etmezse, kimse onu sessizlikle cezalandıramazdı.

Anlaşılan Noah Amca da annesiyle birlikte büyüdüğü için bu dersi almıştı, çünkü Vanessa kız kardeşinin gece için çoktan yattığını duyduğunda yüzündeki derin rahatlama ifadesini fark etmemişti.

"Muhtemelen en iyisi bu," dedi. "Sabaha kadar sakinleşmiş olur."

Vanessa bundan içtenlikle şüphe ediyordu.

"Ve en azından huzurlu bir akşam geçirebiliriz," diye ekledi.

"Gitmek istiyorsan sorun değil amca. Ben iyi olacağım."

Antrede durdu ve gözlerini merdivenlerden yukarı dikti. "Emin misiniz? İstersen kalabilirim."

"Gerek yok. Odamda bir tepsi var, sonra da uyuyana kadar kitap okuyacağım." Ayrıca, bu ona yarın her türlü olasılığa hazırlanmak için bol bol zaman verecekti -annesini öfkelenenecek, annesi surat asacak, annesi Vanessa'nın Grey ve ailesiyle olan bağlantısını kesmekle tehdit edecekti.

"Tamam o zaman." Noah Amca eğilip onu alnından öptü. "Annene yarın onu tekrar arayacağımı söyle."

"Yapacağım."

"Oh, ve Armitage'ı henüz sayma. Eğer senin hak ettiğin türden bir adamsa, kendi kendine akli başına gelecektir. Çünkü belli ki senden çok hoşlanıyor."

"Umarım haklısındır. Çünkü ben de *ondan* çok hoşlanıyorum."

Bu doğruydı. Önceki ziyaretlerinde konuşmuşlardı. Aşinalığın küçümsemeye yol açmasını bekliyordu. Bunun yerine, onu daha çok istediği türden bir adam olarak bulmuştu -sorumlu, düşünceli ve zeki. Onun da paraya ihtiyacı olup olmaması umurunda değildi. Lord Lisbourne gibilerden kaçmasına yardım ederse ona seve seve verirdi.

Noah Amca gittikten sonra Vanessa, annesinin gerçekten yattığını ve üzerine atlamak için beklemediğini umarak merdivenlerden yukarı süzüldü. Ama annesi ya uyuyakalmıştı ya da Sheridan'ın getirdiği perry'nin büyük kısmını içmiş ve sızmıştı. Her iki durumda da Vanessa fırtına öncesi sessizliğin tadını çıkaracaktı. Çünkü bu gece olmasa bile yarın bir fırtına çıkacağı kesindi.

Her zamanki gibi, annesi ertesi sabah dokuz gibi onu uyandırdı ve Vanessa hâlâ gözlerindeki uykuyu silerken başında dikildi.

Annem kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O cadı bir daha gelmeyecek, duydu mu beni küçük hanım?"

"Armitage Düşesi'ni mi kastediyorsunuz?" Vanessa hâlâ zihnindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalışarak sordu.

Annesi homurdandı. "O korkunç yaratığa Düşes deme onurunu vermeyeceğim. Kendi evimde bana kötü davranmaya nasıl cüret eder! Bir zamanlar arkadaş olduğumuzu düşününce. Onun benim çevremde olmasına izin verdiğim için deli olmalıyım."

Vanessa annesinin yüzüne gülmemek için yatakta doğrulmaya konsantre olmak zorunda kaldı. Nedense Armitage Düşesi'nin, Grey'in babasıyla evlenmeden önce bile sosyete de yardıma ihtiyacı olduğundan kuşkuluydu.

Annesi, "Ve Armitage'dan kesinlikle bir daha ziyaret gelmeyecek," diye devam etti.

ağzına geldi. "Ama anne, onun bu olayla hiçbir ilgisi yok-"

"Hayır! Yalvarışlarını dinlemeyeceğim. Senin göremediğin şeyi ben görebiliyorum: Armitage çeyizin için sana kur yapıp evlenmek istiyor. Eğer başarır, Lydia'ya sonsuza dek bağlanmış olacağım. Bunu kabul etmeyeceğim, sana söylüyorum!" Eğildi. "Ve muhtemelen bugün seni tekrar çağırmaya niyetli olduğu için, bana karşı gelmeyeceğinden emin oldum. Kahyaya bugün hiçbir ziyaretçiye 'evde olmadığımızı' söylemesi talimatını verdim bile. Belki bu sayede bir daha annenin düşmanlarının tarafına geçmeden önce iki kez düşünürsün."

Vanessa içini çekti. "Sheridan senin düşmanın değil, anne." Düşesin anneme bu kadar kızgın olmak için iyi bir nedeni olduğunu söylemeden önce kendini tuttu. Onu bir başka öfke dolu tartışmanın içine çekmenin anlamı yoktu.

"O genç adam hakkında *ne* düşündüğün umurumda değil. İkisi de bir daha bu eve adım atmayacak."

Annem topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü. Vanessa'ya ters ters bakmak için durakladı. "Ve bir dahaki sefere Lord Lisbourne seni çağırdığında, onun tekliflerini reddetme kararlılığını yeniden düşünmek isteyebilirsin. Artık gençleşmiyorsun, *kızım*."

Bu son söz annesinin tipik bir davranıştıydı, ama Vanessa'nın yüreğine korku salmıştı. *Yıllar* boyunca, Grey evlenene kadar, annesine birlikte yakalanmaktan kaçınmışlardı. Vanessa bunu Lisbourne'la bir dakika bile sürdürebileceğinden emin değildi. Annesi ne derse desin, o gülünç adamla evlenmeyecekti.

Vanessa'ya kaç kez "kızım" diyerek onu çocuk yerine koymaya çalıştıysa da.

Annesi odadan çıkar çıkmaz Vanessa yataktan kalktı. Dün gece Bay Juncker'in, Thorncliff partisinde akılsızca ağzından kaçırdığı şeyi Sheridan'a söylemesinden endişe etmişti. Ama günün aydınlığında, Bay Juncker'ın Sheridan'a asla söylemeyeceğine karar verdi. Bay Juncker dükü, kendi romantik ilgisi Flora için bir tehdit olarak görüyordu. Bu yüzden Vanessa'ya Sheridan'ı kocası olarak kazanması için yardım edeceği kesindi.

Sheridan'a kendisiyle başka bir yerde buluşmasını ya da yarın tekrar gelmesini isteyen bir mesaj gönderip göndermemeyi tartışarak stratejisini planladı. Ama mesajın ona bugün zamanında ulaşacağından emin olamadığı gibi, annesinin yarın yine aynı yolu seçmeyeceğinden de emin olamıyordu. Bu yüzden Vanessa bu fikirleri bir kenara bıraktı.

İhtiyacı olan şey farklı bir stratejiydi. Hizmetçisi Bridget ona kahvaltı getirmek için aşağı inerken, Vanessa da giysilerini gözden geçirdi. İki ziyaretçisi için görkemli giyinmek istiyordu, ama annesi onu iyi giyinmiş görürse, Vanessa'nın kendisine karşı gelmeye niyetli olduğunu hemen anlayacaktı. Bu da Vanessa'nın, ziyaretçi beklemedikleri, evde sıradan bir gün geçirdikleri zamanki gibi giyinmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bridget'in yardımına ihtiyacı vardı. Neyse ki hizmetçi ona asla ihanet etmeyecekti. Gerçekten de Grey taşındığından beri Vanessa'nın Pryde evindeki tek sadık müttefiki olmuştu. Diğer hizmetçiler annemden korkarlardı ama Bridget'ten korkmazlardı. Yıllardır Vanessa'nın Grey'le yalnız yakalanmamak için çevirdiği entrikaları o yürütüyordu, bu yüzden Vanessa'nın çok az olduğunu bildiği gelirini tamamlamak için, Vanessa'nın toplu iğne parasının bir kısmı hep bu kadına gitmişti. Annem çalışanlarına karşı hiçbir zaman cömert olmamıştı.

Bridget odaya girdi ve Vanessa onu oturttu. "İşte son zamanlarda hayatım haline gelen saçma dramanın en son olayı."

Bridget'e annesinin açıklamalarından bahsetti. Hizmetçi, Vanessa'nın Sheridan'ı kışkırtmak için Bay Juncker'ı kullanarak Sheridan'ın ilgisini çekmeye çalıştığını zaten biliyordu. Bridget ayrıca Vanessa'nın

Vanessa planını harekete geçirdiğinde ortaya çıkan tuzaklar.

"Sanırım beyefendilerin bugünkü ziyaretiyle nasıl başa çıkacağıma dair bir planım var." Vanessa devam etti. "Sadece gözden kaçırdığım bir şey olmadığından emin olmak için senin her zamanki parlak zekana ihtiyacım var."

Bridget güldü. "Bağışlayın beni hanımefendi ama günün birinde planlarınız başınızı annenizden yiyeceğiniz bir azardan daha büyük bir belaya sokacak."

"Biliyorum," dedi Bridget'i açıkça şaşırtarak. "Yemin ederim, eğer işe yararsa, bir daha asla böyle bir şey yapmak için plan yapmayacağım." Umarım buna kalmazdı. Çünkü işe yaramazsa ...

Hayır, bu ihtimali düşünmezdi. Bu çok korkunç olurdu.

Bridget kuşkulu görünse de, "Pekâlâ," dedi. "Bu sefer ne planlıyorsun?"

"Sheridan ve Bay Juncker'i daha eve varmadan oyalamak istiyorum."

"Birlikte geleceklerini nereden biliyorsun?"

"Çünkü Sheridan Bay Juncker'i de yanında getireceğini söyledi. Ve Sheridan genellikle sözünün eri bir adamdır."

"Anlıyorum."

"Sheridan'ın arabasından indikten sonra ön taraftan girmeyi planlıyor olacaklar. Bu yüzden varış saati yaklaştığında uşağa, annem sorarsa arka bahçede olacağımı söyleyeceğim. Dışarı çıktıktan sonra, Sheridan'ın arabasını selamlamak için aceleyle sokağın köşesine gideceğim. Sonra üçümüz caddenin karşısındaki Kraliçe Meydanı Bahçesi'ne gideriz ve istediğimiz kadar gezeriz. Bu işe yarar, değil mi?"

Bridget gözlerini göğe kaldırdı. "Sadece gerçekten birlikte gelirlerse. Ve yağmur yağmazsa. Ve annen senin ona karşı geleceğini tahmin edip pencereden dışarı bakmaz. Soğuktan nefret eder, bu yüzden kendisi dışarı çıkmaz ama bakmak tamamen başka bir mesele."

Vanessa çenesine vurdu. "Belki de uşağımıza ilk olarak Queen Square Garden'da yürüdüğümü söylemeliyim."

"Bu kesinlikle onun şüphelerini uyandıracaktır . . ve dolayısıyla annenin de." Bridget dışarı bakmak için pencereye yöneldi. "Peki ya

Bu mu? Yılın bu zamanlarında bahçeye uğraşırken kullandığın eski paltonu ve büyük başlığını giyerek bahçeye çık. Ben seni sokakta bekleyeceğim, sen de ceketini ve boneni bana vereceksin. Sonra sen planının geri kalanını yapmak için dışarı çıkarsın, ben de bahçede dolaşıp bitkilerle bir şeyler yaparım."

Vanessa bir kahkaha attı. Bridget açık havayı seven biri değildi. "Evet, ama ya biri gerçekten seninle konuşmak için dışarı çıkarsa ve seni ben sanırsa? Başını belaya sokmak istemem."

"Bunun için minnettarım hanımefendi." Bridget pencerenin önünde volta atıyordu. "Eğer biri benimle yüzleşirse, onlara nerede olduğunuzu bilmediğimi, paltoyu ve boneyi bana sizin verdiğinizi söyleyeceğim. Kimse bu kısmı sorgulamayacaktır."

eski giysilerini hizmetçilerine vermeleri adettendi, ama yine de ... "Uşak verebilir. Aşağı indiğimde bunu takıyor olmam gerekecek; aksi takdirde annemin izni olmadan arka bahçeye çıkmama izin vermekte isteksiz davranacak. O zaman seni onunla görürse _"

"Asla bahçeye çıkmaz. Açık havadan en az benim kadar nefret eder." Bridget durdu. "Ama onları görmekten her zaman vazgeçebilirsin. Armitage'ı elde etmek için bu kadar entrika çevirdikten sonra onu isteyecek misin?"

"Bilemiyorum. Haklı olduğun bir nokta var." Vanessa içini çekti. "Ama buraya kadar geldim. Ve eğer *bir şey* yapmazsam, annem beni Lisbourne'la evlendirecek. Bu yüzden bir numara daha deneyebilir ve en iyisini umabilirim."

"Armitage'ın yaptığı hatayı görüp evlenme teklif etmesi mi?"

"Ya da en azından hatasını anlar ve bana doğrulukla kur yapar."

Bridget başını salladı. "Eğer amacınız buysa, o zaman benim planım en iyisi."

"Katılıyorum. Şansımız yaver giderse, annem ne yaptığımızı asla öğrenemeyecek."

Bridget ciddi görünüyordu. "Umarım senin iyiliğin için bunu yapmaz." Vanessa da öyle.

Ters giden ilk şey hiç beklenmedik bir şeydi. Genellikle kendisine söylenen her şeyi olduğu gibi kabul eden bir adam olan uşakları, onu bahçe planıyla ilgili olarak sorguladı.

"Hanımefendi bize evden çıkmamanız gerektiğini söyledi," dedi kararlı bir şekilde.

"Evden çıkmıyorum. Aslında arka tarafa gidiyorum."

Yüz hatlarına endişe yayıldı. "Bu şekilde bakacağından emin misin?"

"Neden yapmayacağını düşünemiyorum. Nasıl giyindiğimi düşün. Eğer öyle olsaydım daha iyi giyinmez miydim? . . daha iyi giyinmez miydim? yapmak için kesinlikle bu berbat boneyi takmazdım. gelmişken, bahçeyle uğraşırken giydiğim paltoya ihtiyacım var."

Masalı biraz daha kabullenmiş görünüyordu. "Ama *bu* havada neden bahçede oyalanmak isteyesiniz ki hanımefendi?"

"Bahçeler kendi kendilerini budayamazlar, biliyorsun. Ve eğer bugün kimsenin 'evinde' değilsek, ben de bahçede 'oyalanabilirim'."

Yüce Tanrım, böyle evinde tutsak mı olacaktı?

Tedirginliği yüzünden okunuyor olmalıydı ki adam başını eğdi. "Elbette." Eliyle uşağa paltosunu getirmesini işaret etti, sonra da giymesine yardım etti.

Yine de dışarı çıkana kadar nefes bile almadı. Buraya kadar her şey yolunda. Hızla Bridget'e paltosunu ve bonesini verdi, sonra Bridget'in karşılığında önerdiği boneyi ve şalı aldı. Bridget fısıltıyla, "İyi şanslar hanımefendi," diyerek bahçeye geri döndü. Vanessa da Sheridan'ın arabasını izleyebileceği sokağın başına yöneldi.

İşte o zaman planındaki bir *sonraki* pürüzle karşılaştı; bu biraz daha önemliydi. Çünkü her iki yöne de bakmaya dikkat etmesine rağmen yanından hiçbir araba geçmemişti.

Sonra onu fark etti. Sheridan değil. Oh, hayır. Bay Juncker. Diğer yönden yürüyordu. Tek başına. Gözleri yaşardı ve acımasızca gözyaşlarını sildi. Bu şekilde umut etmeye devam edemezdi. Her seferinde umutları yıkılıyordu.

Ama Bay Juncker bunca yolu gelmişti, o yüzden kibar davranabilirdi. Kaldırımında ona doğru yürüdü, korkuluklara sarıldı.

ve o anda içeriden kimsenin dışarı bakmadığını umuyordu. Bay Juncker onu görüp başlayınca parmağını dudaklarına götürdü ve caddenin karşısını işaret etti. Juncker sinsi bir gülümsemeyle Queen Square Garden'a doğru ilerledi ve Juncker de ona katıldı.

"Garip davranışım için beni bağışlayın Bay Juncker," dedi önsöze gerek duymadan, "ama annem öfkesinden telefon kabul etmemi yasakladı. Sheridan sizi bugün buraya getireceğini söylediği için, olanları size şahsen anlatabileceğimden emin olmak istedim." "Sheridan nerede bu arada?" diye eklediğinde umursamaz görüldüğünü umuyordu. Buraya birlikte geleceğinizi ."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama anlaşılan . Beni Albany'deki lojmanımdan alacağı anlaşmıştık. Sonra benimle burada buluşacağını söyleyen bir not gönderdi ve bana senin adresini verdi. Bir milden biraz daha uzakta olduğunuzu fark edince, oraya yürüdüm. Anladığım kadarıyla henüz gelmemiş."

"Hayır. Ya da varsa bile geri çevrilmiştir." Yine de bundan şüpheliydi. Belirlenen saatten önce onu aramaya çalışmak onun yapacağı bir şey değildi.

Bay Juncker göz gezdirdi. "küçük ve güzel bir park, değil mi? Buralarda daha sık dolaşmalıyım."

"Kesinlikle yapmalısın," dedi, havasında olmamasına rağmen bir şekilde flört etmek için kendini uyandırdı. Ama Sheridan karşısına çıkarsa

. . .

Ah, neden bunu umuyordu ki? Muhtemelen anneleri arasındaki o kabus gibi yüzleşmeden sonra bir daha buraya gelmeye hiç niyeti yoktu. Sadece onun daha fazla şikâyet etmesini engelleyeceğini söylemişti. Ama onunla arasına mesafe koymaya çalıştığı için onu kim suçlayabilirdi ki? Annem her zaman Vanessa'nın isteyebileceği tek talipleri korkutmayı başarmıştı.

Bay Juncker ona kolunu uzatarak, "Madem bu kadar iyi biliyorsunuz, bana meydanı gezdirmelisiniz," dedi. "Tüm bu güzelliğin boşa gitmesinden nefret ediyorum."

Sheridan'ın koluna girdiğinde onu kendisine bakarken yakaladı ve çapkınca sözleri dikkatini çekti. Tanrım, etrafında Sheridan bunu yapmak istemiyordu. Ama kaba davranamazdı. "Bu gerçekten

büyüleyici bir bahçe. Buraya bazen sadece kitap okumak ve kuşları izlemek için geliyorum. Karataavuklar, serçeler, kızılgerdanlar, mavi memeler ve tabii ki güvercinler var." Tanrım, ama boş boş konuşup duruyordu. Adam onun tam bir geveze olduğunu düşünecekti. "Güvercinleri olmasa Londra'nın hali ne olurdu?"

"Ve güzel hanımlar onları izliyor," dedi.

Bir iniltiyi bastırarak onun kışkırtıcı sırtıtışına kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Beni pohpohlamanıza gerek yok Bay Juncker. Sheridan konusunda bana yardımcı olmak için benimle dalga geçtiğinizi gayet iyi biliyorum."

Başını salladı, bakışları bahçeden daha fazlasıyla ilgilendiğini gösteriyordu. "Pek sayılmaz. Geçen gece Thorn'un partisinde başladığımız flörte devam ediyorum."

"Sheridan'ı hedeflediğimi bildiğin halde."

"*Özellikle* de bunu bildiğim için. Sana daha önce de söyledim. Aziz Sheridan'ı kızdırmaktan büyük keyif alıyorum."

"Ama o burada değil," diye belirtti. "Yani onu nasıl kızdırmak istediğinden emin değilim." Sesi sertleşti. "Umarım övündüğü kadınların itibarını zedeleme riskine rağmen fetihleriyle diğer erkeklere övünen adamlardan değilsinizdir."

Ayıldı. "Övünerek ya da başka bir şey yaparak bir kadının itibarını asla zedelemem." Gözleri ona doğru parladı. "Ama Thorncliff'te de söylediğim gibi, son zamanlarda daha saygın bir eş arama fikrini keşfetmeye başladım."

"Flora gibi demek istiyorsun."

Dudakları gerildi. "Senin gibi." Onu bahçenin bir köşesine çekti, burada aşırı büyümüş bir çit ve uygun bir şekilde yerleştirilmiş bir çınar ağacı bir tür özel köşe oluşturuyordu. Sonra onu kollarının arasına aldı. "Saygıdeğer bir hanımefendinin nasıl öpüştüğünü merak ediyorum."

İnanamayarak ona baktı. "Burada mı? Şimdi mi?"

"Neden gelmesin? Armitage burada değil ve ikimiz de gelmeyeceğinden şüpheleniyoruz. Kim bilir? Birbirimize uyduğumuzu fark edebiliriz. Ayrıca, pişmanlık duymayan bir haydudun nasıl öpüştüğünü görmek için en azından biraz meraklı olmalısın."

Tek kaşını kaldırarak kuru bir sesle, "Dürüst olmak gerekirse, seni bir hayduttan çok bir serseri olarak görüyorum," dedi.

"Bu, bir sandviçin iki dilim ekmek arasındaki bir dilim jambondan farklı olduğunu söylemek gibi bir şey." Başını eğdi ve fısıldadı,

"Ama eğer bir ayrım yaparsanız ... Hangisi olduğumu tam olarak görelim mi, suçlu mu yoksa haydut mu?"

Adamın buz mavisi gözlerine baktı ve "*Neden olmasın?*" diye düşündü. Gerçekten istediği adamı, resmi davetler dışında bir daha görme ihtimali yoktu. Ve itiraf etmeliydi ki Bay Juncker'ın öpücüklerini, diğerlerini sonsuza dek ölçeceği Sheridan'ın kilerle karşılaştırmaya hevesliydi. Ne yazık ki.

karar verdi. "Pekala."

Başını geriye doğru eğdi. Adam bunu bir davet olarak algıladı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Saygın bir kadının hoşlanacağı türden iffetli bir öpücüktü bu, üstelik çabucak bitti. Karşılaştırma yapmak için yeterli bir gösteri sayılmazdı.

"Bu öpüşme biçimi bir serseri *ya da* haydunun öpüşme biçimine hiç benzemiyordu," dedi hafifçe.

Ama kadın hayal kırıklığı içinde geri çekilmeye başladığında, adam onu tekrar, bu kez çok daha tutkulu bir şekilde öptü.

Mükemmeldi. Mükemmel miktarda basınç ve nem kullandı ve onu sıkıca tuttu ama çok sıkı değil. Nefesi tatlıydı ve Sheridan'ın baharatlı kokusu kadar olmasa da kokusu yeterince hoştu. Yine de öpücüğü alıştırmış gibiydi... onun gibi şeytani bir adamın, kendisini öpmesine izin verebilecek her kadına vermeye alışık olduğu türdendi. Bu onu soğuk bıraktı.

Bunun onu neden harekete geçirmedeğini, kalbinin neden hızlanmadığını ve bacaklarının neden her an altında kalacakmış gibi hissetmediğini tam olarak anlayamıyordu. Tabii Sheridan'ın öpücükleriyle kıyaslanamayacağı için değilse.

Bu onu ağlamak istemesine neden oldu, çünkü Sheridan'ın bunu yapmayacağı belliydi-

Bir şey Bay Juncker'ı ondan kopardı. *Biri*, . Sheridan'ın Bay Juncker'ın yüzüne yumruk attığını görmek için tam zamanında gözlerini açtı.

"Neyin var senin?" Bay Juncker ona bön bön bakarken Sheridan homurdandı. "Bir bayandan faydalanmaya nasıl cüret edersin?"

Sheridan adama tekrar vuracakmış gibi geri çekildi.

"Benden faydalanmadı!" diye bağırdı. Sheridan donup kalınca girdi. "O sadece bir öpücük çaldı. Belli bir

diğer beyefendi de en az bir kez yapmıştı."

Bay Juncker mendilini çıkararak dudağını sildi. "Beni kana buladın, Armitage!"

Sheridan ellerini indirdi ama yumruk halinde tuttu. "Ve eğer bayanı rahat bırakmanız için gereken buysa bunu tekrar yapacağım."

"Onu bırak! Ama düşündüm ki-" Durdu, bakışları Vanessa'nın yalvaran bakışlarıyla buluştu.

Sheridan'a duyguları hakkındaki gerçeği söylerse Bay Juncker'ı asla affetmeyecektir.

Bay Juncker gözlerini göğe doğru devirdi. "Siz geç kaldınız. Ben geç kalmadım.

Denediği için bir adamı suçlayamazsınız."

"Neyi deniyorsun?" Sheridan tersledi. "Onu mahvetmeye mi?"

Bay Juncker çok inandırıcı bir öfke ifadesiyle, "Aman Tanrım, hayır," dedi. "Ben o kadar aptal değilim. Neredeyse insan içine çıkacağız! Yine de itiraf etmeliyim ki sizinle gelmem için ısrar etme nedenlerinize tam olarak inanmadım. Bayan Pryde'a özel olarak sevginizi ifade ederken annesinin dikkatini dağıtmamla ilgili saçmalıkları uydurduğunuzu düşünmüştüm. Ama belli ki duygularınızın derinliğini yanlış anlamışım."

"Belli ki," diye Sheridan.

Bay Juncker Vanessa'yı selamladı. "Şahsınıza istemeden yapmış olabileceğim hakaretler için beni bağışlayın Bayan Pryde. Sizi en ısrarcı talibinizin ellerine bırakıyorum."

Yutkundu. "Teşekkür ederim, efendim." Anlamsız bir sözdü ama açıkçası ne söyleyeceğinden emin değildi. Hâlâ Sheridan'ın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Sheridan ona karanlık bir bakış fırlattığında Bay Juncker bahçe kapısına doğru ilerliyordu. "Seni köşeye sıkıştırdı, tamamen izole etti. Neredeyse ikinizi burada görmeyecektim. Seni böyle yalnız ve savunmasız bırakmasına izin verirken aklından ne geçiyordu?"

"Ben de gelmeyeceğini düşünüyordum!" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki bizi nasıl buldun?"

"Önemli değil ama Juncker'e içeride yetişmeyi umarak arabaya bindim. Köşeyi döndüğümüzde ikinizin bahçeye girdiğini gördüm, arabacım beni indirdikten sonra

seni buraya kadar takip etti." Çenesinde bir kas çalıştı. "Neden sordun? Seni bulmamış *olmamı* mı diliyordun?"

Bunu dilemeye başlamıştı. Sanki yanlış bir şey yapmış gibi davranıyordu. Ama Bay Juncker'e aşık olduğu masalına inandıysa, onun doğru davrandığını varsaymalıydı. "Konuyu değiştirme. Geç kalman *benim* suçum değil."

"Sanırım öyle olduğum için mutlusundur."

Bazen onu boğabilirdi. Kıskanıyor muydu? Yoksa her zamanki gibi ağabeylik mi taslıyordu? "Mutlu değildim, hayır, en başta ikinizi görmek için gizlice kaçmak zorunda kaldıktan sonra mutlu değildim."

"Ne? Neden?"

"Sence neden? Dünkü fiyaskodan sonra annem uşağa ve uşaklara tüm ziyaretçileri geri çevirmelerini söyledi. Seni ya da anneni bir daha asla görmememi istiyor. Bu yüzden arka bahçeden sivişmanın ve köşede arabanızı beklemenin bir yolunu bulmam gerekti. Neyse ki Bay Juncker'in sizinle birlikte geleceğini düşünmeme rağmen burada yürüdüğünü gördüm." Ses tonuna burukluk karışmasına engel olamadı. "Sanırım dükler zamanında gelmek gibi sıradan meselelerle uğraşmayacak kadar önemlidir."

Bu onun sert duruşunu bir nebze olsun değiştirmede. "Bir şey çıktı."

"Ve tabii ki ne olduğunu söylemeyeceksin." Annesinin yarıdakçılardan sırf onun tarafından azarlanmak için mi kaçmıştı? Onunla birlikte şeytana. O da

ona daha önce de söylemişti, başka bir ağabeye ihtiyacı yoktu.

Ama kadın onu geçmeye çalıştığında, adam onu kolundan yakaladı. "Bütün bunlar konumuzun dışında. Az önce gelmemiş olsaydım Juncker'ın sana neler yapabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Kolunu serbest bıraktı. "Yaptığından daha fazlasını yapmazdı. O bir centilmen."

"Nereden biliyorsun?"

"Tıpkı *senin* bir beyefendi *olduğunu* bildiğim gibi."

Hayal kırıklığı yüz hatlarını gölgeledi. "O zaman ikimizin de başı dertte." Adam ona doğru bir adım attığında, kadın içgüdüsel olarak geri çekildi. "Ne-
Neden?"

"Çünkü seninle bir centilmen olmak gün geçtikçe daha da zorlaşıyor."

Göğsünde bir umut filizlendi, onu bastırmak için elinden geleni yaptı. "Başka ne olabilirdin ki?"

Gözleri ona doğru parlıyordu. "Bunu yapmak için çok fazla gece geçiren bir adam." Kadının çenesini yakalayıp başını eğdi ve ona reddetme şansı vermek istercesine bir an tereddüt etti. Ama kadın istese bile reddedemeyecek kadar sersemlemişti. Ki istememişti.

Sonra adamın ağzı onunkini kapladı ve kadının ruhu iç çekti. Bu hiç de mükemmel değildi. Pratik bir yanı yoktu, bunu rutin olarak yaptığını düşünmesine neden olacak hiçbir şey yoktu. Hayır, bu dağınık ve tutkuluydu ve Bay Juncker'in öpücüğünde olmayan her şey vardı.

Bu tamamen Sheridan'a aitti. Ona yeni bir lakap takması gerekecekti: Baştan Çıkarıcı Sheridan.

Çünkü ağzıyla yaptığı şey baştan çıkarıcı, sarhoş ediciydi... düpedüz günahkârdı. Bir eli onu belinden kavrarken, çenesindeki eli boynunun arkasına kaydı ve onu hiç beklenmedik yerlerde -göğüslerinde, karnında, mahrem yerlerinde- yankılanan bir dizi uzun, tatlı öpücük için hareketsiz tuttu. Oh, Tanrım. Daha önce hiç bu kadar çılgınca öpülmemişti. Dudaklarını onun için ayırana kadar ağzını okşadı ve ikna etti, böylece diliyle ağzını keşfedebilecekti, onu çok iyi tanıyor gibi görünen o ateşli dil.

Kanı şimdi çılgınca akıyor, kulaklarında umutsuzca gürlüyordu. Onu olduğu yerde tutmak için başını kendi ellerinin arasına aldı, ama kısık bir iniltiyle öpücüğü kesti.

Alacakaranlığın solmakta olan ışığında gözleri parlıyordu. "Seni Juncker'le birlikte görmenin beni ne kadar delirttiğini biliyor musun?"

Sadece bu sözler bile kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. "Nasıl ki? Bana ders vermekten başka bir şeyle ilgilenmiyor gibisin ya da .

. . yaptığım her şeyi sert bir şekilde onaylamıyor."

"Oh, inanın bana," dedi kendini küçümser bir ifadeyle, "bunu kesinlikle onaylamıyorum. Ama görünüşe göre bu beni durdurmuyor."

Ve böylece onu çınar ağacına yasladı, bir avucunu başının üzerine koydu ve sonra bir kez daha dudaklarını almak için eğildi. Bu seferki öpüşü vahşiydi, muhtaçtı, onun ağzından sonsuza dek içmesini istemesine neden olan bir öpüştü. Elini kaldırıp onun muhteşem küllü kahverengi buklelerini okşadı, boynuna kadar takip etti, sonra da onunkiler gibi kavradı.

Diğer elini onun beline koydu ama uzun sürmedi. Ona aç bir öpücük daha verdikten sonra elini yukarı kaydırarak kaburgalarını sayar gibi parmakladı. Sonra onu şaşırtarak göğsünü kapattı.

Ağzını onunkinden ayırdı. "Sheridan! Ne ?"

"Tek düşünebildiğim sana dokunmak ve seninle alay etmekken, senin beni baştan çıkardığın kadar seni de baştan çıkarmaya çalışırken, senin yanında bir beyefendi olmanın benim için ne kadar zor olduğunu sana gösteriyorum, benim tatlı fingirdek kızım."

Tanrım, belki de Sheridan'ın kendisi de bir şairdi. Kesinlikle bayılacakmış gibi hissettiriyordu. Ama eğer bayılırsa bunu özleyecekti ve Sheridan'ın okşamalarından her damlayı almak istiyordu. İnce elbisesinin üzerinden bir göğsünü okşadı ve tenini bir şeftalininki kadar sıkı hissettirdi. Sonra şok edici bir ustalıkla meme ucunu parmakladı. *Aman Tanrım*. Kesinlikle ne hakkında olduğunu biliyordu. Bunu hiç beklemiyordu.

Adamın nefesi hızlandı ve sanki onun ritmini yakalamaya ve paylaşmaya çalışıyormuş gibi onunki de hızlandı. Kadın kısık bir inilti çıkarıp göğsünü adamın eline daha sıkı bastırmak için sırtını kamburlaştırdığında, adam boynunu emmek için ağzını alçalttı, okşamasıyla birleşince kadının içinde bir zevk çalkantısı yarattı ve parmak uçlarında yükselmesine neden oldu.

"Beni ... bir dönüştürüyorsun," diye soluk soluğa kaldı.

Koyu bir kahkaha attı. "Ya da belki de içinde sakladığın ahlaksızlığı ortaya çıkarıyorsun." Kadının şalını çekerek göğüslerinin kabarıklığına baktı. " değil. Bunları tatmayı ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin." Sonra ağzını göğüslerinin arasına gömdü ve onları öpmeye ve yalamaya başladı, aynı zamanda onları alttan yukarı doğru itiyor, dili için dolgunlaştırıyordu.

Tanrı ona yardım etsin. Ölmek istedi. Uçmak istedi. En çok da kendini onun kollarına atmak ve gitmesine asla izin vermemek istiyordu. Bu sefer nihayet onun olacağını ummaya cesaret edebilir miydi?

On Birinci Bölüm

Sheridan yaptığıının yanlış olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Onu Juncker'ın kollarında görmek içinde kutsal olmayan bir açlık uyandırmıştı. Böyle bir girişimin felaket olacağını bile bile Juncker'ın her izini silmek, onu kendine mal etmek istiyordu. Onu tuhaf bir şekilde eğlendiren değişken doğası, aynı zamanda onu korkunç bir düşes yapacaktı.

Ama kahretsin, onu nasıl da etkilemişti. Ağzı, çok hassas ve tatlıydı. Teni, kuş tüyü yataklar kadar yumuşak. Ve emmeyi o kadar çok istediği cömert göğüsleri ki, onları bir şekilde elbisesinin, korsesinin ve vardiyasının içinden çıkarmayı düşündü. Burada. Alacakaranlığın yarı aydınlığında. Halka açık bir bahçede.

Tanrı onu korusun. Aleti küçük giysisinin dikişlerini patlatacakmış gibi hissediyordu ve elleri kızın eteklerini kaldırmak için kaşınıyordu. Biri bunu yapmaya başlamıştı bile, sanki beyninden bağımsız hareket ediyormuş gibi sinsice yukarı kaldırıyordu.

Onu istiyordu.

"Sheridan," diye fısıldadı, "burada böyle şeyler yapamayız."

"Biliyorum," dedi. "Ben sadece... sana doyamıyorum."

Bunu söylediği için daha sonra kefareтини ödeyecekti ama şimdilik onun ipeksi tenini yalamaktan, eteklerinin altından okşayıp okşamaktan ve onun da kendisi için olduğu kadar ateşli olup olmadığını görmekten başka bir şey umurunda değildi. Çünkü eğer öyleyse, belki de Juncker'a olan ilgisini kaybetmişti. Belki de o devreye girebilirdi.

Önemli olduğundan değil. Umursadığından değil. Onun için bu sadece bir arzuydu, başka bir şey değil. Juncker'ı kışkırtmak için ona yardım ediyordu. Hepsi bu kadardı.

Yalancı.

Boğazını öpmek için başını kaldırdı. Kadının saçlarını yolmayı diledi ama bu kesinlikle akıllıca değildi. Bunun yerine, elleri vücudunda utanmazca dolaşırken, boynunda atan nabızı dillemeyle yetindi. Buradaki bir kıvrımı, oradaki hassas bir deri parçasını ezberledi ve onun her dokunuşuna çılgınca tepki verdiğini gördü. Kadının nefes alışları ve adamın inlemeleri arasında, akıl almaz bir gürültü çıkıyorlardı. Belki de-

Leydi Eustace'ın sesi, "O burada, sana söylüyorum," diye geldi. "Bakın, onları görüyorum. O alçak herif!"

Sheridan doğruldu ve Vanessa'yı tek bir hareketle serbest bıraktı, ama artık çok geçti. Kurulan bir tabancanın kusursuz sesi bahçe meydanının sessizliğini bozdu.

"Yeğenimden uzak durun, efendim. Yoksa yemin ederim bu andan sonra yaşayamazsın."

Vanessa'nın amcası. Lanet olsun. İnsanın kendi horozunu indirmesi için silah sesi gibisi yoktu. Bu da küçük bir lütuftu, diye düşündü.

"Noah Amca, yapamazsın-" diye başladı Vanessa.

"Sessiz ol canım," dedi Sör Noah ölümcül bir sesle. "Sen ve ben birazdan konuşacağız. Annenle git."

"Dediğini yap," diye emretti Sheridan. "Ben de birazdan geleceğim." "Tabii önce seni öldürmezse!" Vanessa ağladı.

Onun için duyduğu endişe, yaralı onuruna merhem oldu. Onun tadına bakmak için pervasızca bir kenara attığı haysiyetine.

Yine de aptal olduğu için pişmanlık duymuyordu. "Devam et," diye emretti Sheridan.

"Armitage'ı dinle," dedi Sör Noah.

Sheridan iç çekerek Sör Noah'ın karşısına geçti.

Leydi Eustace Vanessa'ya işaret etti. "Benimle gelin, genç bayan. Amcan bunu halledecek."

Vanessa gitmeyi reddedecekmiş gibi görüldüğünde Sheridan, "Söz veriyorum uzun sürmeyecek. Ve eğer seni endişelendiren buysa, düello ya da o tür saçmalıklar olmayacak."

"Yemin eder misin?" Vanessa garip bir şekilde paniklemiş bir sesle sordu. Sanki ona ne olduğunu gerçekten umursuyormuş gibi.

Belki de az da olsa biliyordu. "Yemin ederim."

Vanessa isteksizce annesinin onu çekip götürmesine izin verdi.

Onlar gider gitmez Sör Noah sert bir ses tonuyla, "Benden oldukça emin konuştunuz. Seni çağırmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen ve ben medeni beyefendileriz. Kadınların eylemlerimiz yüzünden tek başlarına acı çekmelerine izin vermeyiz."

Bu, Sör Noah'ı hazırlıksız yakalamış gibiydi.

Ama Sheridan ciddiye. Bunun kendi ailesinde bir kez olduğunu görmüştü, üvey kız kardeşi Gwyn'de. İkizi Thorn'un kasıtsız müdahalesi yüzünden neredeyse herkesin gözü önünde mahvoluyordu. Sheridan hikâyenin sadece ufak tefek kısımlarını biliyordu ama bir araya getirerek büyük bir kısmını çözmeyi başarmıştı. Vanessa için bunu istemiyordu.

"İkimizin de kötü olduğundan şüpheliyim," diye devam etti Sheridan, "bu yüzden düelloyu kabul edersem ya ben seni öldürürüm ya da sen beni. Eğer kabul etmezsem, korkak damgası yerim. Bunlardan hangisi olursa olsun, Annemi büyük bir skandala daha bulaştırmış olurum ve bunu yapmayacağım. Bunu Vanessa'ya kesinlikle yapmayacağım."

"Ne kadar centilmensiniz," dedi Sör Noah. "Onu baştan çıkarmaya çalışırken bu kadar kibar olmamanız çok kötü."

Açıkça söylenen bu sözler Sheridan'ın irkilmesine neden oldu. Yaptığı şey için hiçbir gerekçe sunamazdı. Hiçbir gerekçe yoktu. "Devam edebilir miyiz efendim? Vanessa'ya yaklaşan düğünümüzün haberini vermem gerekecek ve bunu daha sonra yapmaktansa daha erken yapmayı tercih ederim." Ne kadar erken teklif ederse o kadar iyi karşılayacağını umuyordu.

Sör Noah'nın sert ifadesi bir parça yumuşadı. "Demek yeğenim için doğru olanı yapmak istiyorsunuz."

"Elbette," dedi Sheridan. "Tanrım, beni ne tür bir adam ?"

"Sizi halka açık bahçelerde genç hanımları baştan çıkarmaya kalkışacak biri olarak görmemiştim ama belli ki yanılmışım. Bu konuda da yanılıyor olabilirim."

Sheridan sertleşti, sevmeye başladığı bir adam tarafından aşağılanmak hoşuna gitmemişti. "Korkarım Vanessa'ya karşı koymakta zorlanıyorum."

"Sanırım aceleyle evlenmek üzere olduğunuza göre bu da iyi bir şey," dedi Sir Noah. "Umarım o da seni zor bulur."

Diren. Çünkü kendini ona zorla kabul ettirdiğini bana açıklarsa, skandal olsun ya da , sana hesap sorarım. Ve sonuç ne olursa olsun ikiniz arasında asla bir düğün olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı. Vanessa'yı asla hiçbir şeye zorlamam." Zayıf bir mizah denemesiyle, "Ayrıca, eğer buna kalkışırsam, beni kesip kahvaltı niyetine yiyeceğine dair içimde tuhaf bir his var," diye ekledi.

Sör Noah'ın ağzından gülme emaresi bile çıkmadı. "Ona yardım edebileceğimi söyleyebilirim."

Tanrım, bu aşağılama hiç bitmeyecek miydi? Vanessa, kıymetli Juncker'ı yerine *onunla* evlenmek zorunda kaldığı için muhtemelen her an daha da öfkelenenecekti.

Bunu düşünmek bile kanını dondurdu. Bu bir kâbustu. Sheridan *ona* Juncker'la yalnız kalmamanın bilgeliğini aşılamaaya çalışırken, bir şekilde Juncker'la yalnız kalmanın aptallığını da öğretmeyi başarmıştı.

Onunla oyalanmak bir şeydi; hayatını mahvetmek bambaşka bir şeydi. Ve muhtemelen onunkini de. Birbirlerine uyup uymayacaklarını bile bilmiyordu ama uymazlarsa bu tamamen kendi hatası olacaktı. Onu bu kadar çok istiyorsa, ona doğru dürüst kur yapmalıydı. Evliliği yürütüp yürütemeyecekleri tam da kur yaparken keşfedilmeye çalışılan türden bir şeydi.

Yine de hiç pişmanlık duymuyordu. Bunun sebebinin, nihayet Leydi Eustace'ı geçmiş hakkında gönlünce sorgulayabilecek bir konumda olması olduğuna inanmak istiyordu. Sonunda onun cinayetlerle bir ilgisi olup olmadığını anlayabilecekti.

Ama gerçek şu ki, şu anda bunu umursamıyordu. Daha doğrusu, Vanessa'yı sonunda yatağına alabilmeyi çok daha fazla önemsiyordu. Tabii Vanessa onunla evlenmeyi kabul ederse. Şu anda bu hiçbir şekilde kesin değildi.

"Sormamın sakıncası yoksa," diye cüret etti Sheridan, "bizi nasıl buldunuz?"

Sör Noah homurdandı, sonra Vanessa'nın *nasıl* kaçtığını anlatmaya başladı.

Vanessa misafir odasının penceresinden dışarı bakıyor, amcası ve Sheridan'ı bir an için görmeye çalışıyordu. Ama boynunu hangi yöne çevirirse çevirsin ya da parmak uçlarında ne kadar yükselirse yükselsin, kısa bir süre önce, hatta lamba yakıcılar geldikten sonra bile, Sheridan'la kendisi yoldan nasıl gizlendilerse, onlar da hâlâ öyle gizleniyorlardı. Eğer annem uyarılmamış olsaydı, hâlâ orada olabilirdi.

Bu düşünce ona beklenmedik yerlerde lezzetli bir sıcaklık verdi.

"Beni dinliyor musun kızım?" diye sordu annesi.

Vanessa sıçradı. "Evet, anne," diye yalan söyledi.

Bu, annesinin Vanessa'nın ne kadar nankör bir çocuk olduğu ve Sheridan'la evlendiği güne nasıl pişman olacağı konusunda bir başka söylenmeye başlamasına neden oldu. Ama annesi onunla sadece çeyizi için evlendiğinde ısrar edince, Vanessa alabileceği her şeyi almıştı.

Pencereden uzaklaştı. "Bu evden gideceğim anlamına geliyorsa çeyizimin her kuruşunu alabilir. Çeyizim umurumda değil. Seve seve onun kucağına atarım. Sadece istemedim. İstemiyorum."

Vanessa'nın Sheridan'ı elde etmek için dünyada isteyeceği en son yolun bu olduğunu söylemenin ne yararı vardı? Çeyizi için ona kur yapmasını ve onunla evlenmesini kabul edebilirdi, ama birazcık zevk için onu evliliğe zorlamak son derece yanlış görünüyordu? Özellikle de onu bu konuda kışkırttığı için. Eğer bu olay Vanessa'ya bir şey öğrettiyse, o da istediğini elde etmek için manipülasyon kullanmanın asla iyi sonuçlanmayacağıydı.

Hayır, annesi Vanessa'nın duygularını anlayamazdı. Annesinin dünya görüşüne göre, evlenme çağındaki genç bir kadın çeyizini yem olarak kullanmalı ve mümkün olan en kaliteli talibi bulmalıydı. Gerçekten de, normal şartlar altında, Sheridan gibi bir dük zengin olsaydı, annesinin mükemmel talip fikri o olurdu.

Ama Sheridan'ın sadece parasız olması değil, Grey'in kardeşi ve düşesin oğlu olması da yaraya tuz biber ekiyordu. Annesinin kafasında bundan kaçış yoktu. Özellikle de dünkü olaydan sonra. Sheridan sadece Vanessa'yla evlenmek zorunda kalmayacak, aynı zamanda hor gördüğü bir kadını Vanessa'nın kendisiyle evlenmesine *izin vermesi* için ikna etmek zorunda kalacaktı.

Tabii eğer o ve amcası doğrudan birbirlerini öldürmeye başlamazlarsa.

Bu ihtimal bile yüreğini ürpertti.

"Sana şunu söyleyeyim, küçük hanım," dedi annesi. "Armitage teklif ederse, kabul etsen iyi olur. Rafta kalıcı bir yer edinmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorsun ve son birkaç gün sabrımı taşırdı." Annesi ona doğru yürüdü. "Eğer onu reddedersen, yemin ederim seni odana kilitleyeceğim.

."

"Böyle bir şey yapmayacaksın Cora," dedi amcası kapı aralığından. "Buna izin vermeyeceğim."

Vanessa dönüp baktığında Noah Amca'nın orada tek başına durduğunu gördü.

Kalbi sıkıştı. Sheridan neredeydi? Ne olmuştu?

Eniştesi kız kardeşine acımasızca baktı. "Yeğenimle biraz yalnız kalmak istiyorum."

Annesi edecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçer gibi oldu. Dünyada annesinin meydan okumaktan korktuğu biri varsa, o da Noah Amca'ydı. ", dedi. "Ama çok uzun sürmesin. Öyle ya da böyle kızla ne yapacağıma dair planlar yapmam gerekecek."

Kulağa uğursuz geliyordu. Neyse ki Nuh Amca durumu kontrol altına alıyordu. Gerçi annem gittikten sonra Nuh Amca'nın ruh hali daha da karardı.

"Sana bir sorum var, canım. Doğru ya da yanlış cevap yok, sadece gerçek var. Bana ne söylersen söyle, senin tarafında olduğumu bilmeni istiyorum."

Bu da kulağa oldukça uğursuz geliyordu. "Pekâlâ. Ne oldu?"

"Armitage isteğiniz dışında sizinle oynadı mı?"

Bu soru karıştırmıştı. "Hayır, gerçekten. Neden? Öyle mi dedi?"

Amcası ona alaycı bir gülümseme gösterecek kadar rahatlamıştı. "Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'İçimde tuhaf bir his var, eğer buna kalkışırsam beni kesip kahvaltıda yer'."

Güldü. "Ne kadar korkunç. Bu Sheridan'ın yapacağı bir şey değil." Eğlencesi azaldı. "Yine de onu sandığım kadar iyi tanımadığımı düşünmeye başladım."

Noah Amca iç çekti. "Çok kötü bir durumdasın canım."

"Biliyorum. Ama sırf benimle evlenmek istemiyor diye-"

"Ne? Hayır, hemen evleneceğini söyledi."

İç organları düğümlenerek arkasını döndü. "O zaman neden burada değil?"

"Geldi. Koridorda bekliyor. Bu durumun ne kadarının tek başına onun suçu olduğunu belirleyene kadar sana yaklaşmasını istemedim."

Gözyaşları gözlerini yaktı. Amcası gerçekten çok nazikti. Pek çok erkek onun duygularına bu kadar önem vermezdi. Babası hayatta olsaydı, ne kadar karşı çıkarsa çıksın Sheridan'ı vururdu. Noah Amca en azından onlara bir şans veriyordu.

"Babamın yerine geçtiğin için teşekkür ederim amca. Eminim sen de fark etmişsindir, annem her şeyi çok kötü idare ederdi."

"Doğru. Kız kardeşim seninle ne yapacağını bilmiyor, hiçbir zaman da bilemedi. Grey'le ne kadar yakın olduğunuzu kıskanıyor ama onu kontrol edemiyor, bu yüzden hıncını *senden* çıkarmaya çalışıyor. Bunun için kendimi suçluyorum. Sana karşı görevimi yerine getirmek için Londra'ya daha önce gelmediğim için üzgünüm."

"gereken bir karın vardı. Bunu her zaman anladım."

"Bu bir mazeret değildi. Ama şimdi buradayım ve eğer senin doğru adamla evlenmeni sağlamazsam Tanrı beni kahretsin."

"İçeri girebilir miyim?" dedi kapı aralığından bir ses.

Sheridan. Sertçe yutkundu. Onun her zamanki soğukkanlı ifadesinden bu konuda ne hissettiğini anlayamıyordu.

"Amca, Sheridan ve ben biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Amcası ondan Sheridan'a baktı. "Pekâlâ. Ama ben koridorda olacağım. Ve kapı açık kalacak."

Aman Tanrım. Kendini gerçekten de "hassas bir duruma" sokmuştu, en azından Noah Amca söz konusu olduğunda.

"Elbette," dedi Sheridan o daha konuşmadan. "Sadece yapmamız gereken .

. . bazı meseleleri çözüme kavuşturun."

Noah Amca anlayışlı bir baş hareketiyle onları bıraktı.

Sheridan derin bir nefes aldı. "Amcan sana söyledi mi bilmiyorum ama sen ve ben evlenmeliyiz."

Bu kelime canını sıkmış *olmalı*. Her ikisinin de zorlandığını ima ediyordu, oysa o öyle hissetmiyordu. "Neden *zorunda* olduğumuzu anlamıyorum.

Bizi birlikte gören tek kişiler annem ve Noah Amca'ydı, onlar da kimseye söyleyecek değillerdi ya." Annesinin, Vanessa onu reddederse ne yapacağına dair söylediği zalimce şeyleri açığa vuracak değildi.

"Annen seni *nasıl* bulduklarını anlatmadı mı?"

"Hayır. Sormak hiç aklıma gelmedi." Sonuç olarak ne olacağı konusunda çok endişeliydi.

"Annen dışarı çıkmadığından emin olmak için bahçeni gözlüyordu. Ama her zaman pencereye sırtını ve gerçek bir bahçe işi yapmadığını fark edince, dışarı çıktı ve leydinin hizmetçisine nerede olduğunu söyledi. Tabii ki Bridget senin, benim ve Juncker'in benim arabamda olduğunu düşündü, çünkü görünüşe göre plan buydu. Annen aceleyle ön tarafa gidip bir araba göremeyince nereye gideceğinden emin olamadı."

Bu kötüydü, çok kötüydü.

Sheridan hikâyesine kasvetli bir tonda devam etti. "Sonra amcan ziyaret için geldi. Arabası Juncker'i birkaç blok çoktan geçmişti. Juncker'in seni ziyaret ettikten sonra gideceğini düşünmüştü. Ama annen onu kapıda karşıladı ve seni bulmasına yardım etmesini istedi. Juncker'e yetişti ve yeğeninin nerede olduğunu öğrenmek istedi. Juncker ona söylemekte tereddüt etti, ama tahmin edebileceğiniz gibi uzun sürmedi. Ve nerede olduğumuzu bu şekilde öğrendiler."

"Anlıyorum."

"Hayır, görmüyorsunuz. Tüm bunları neden evlenmemiz *gerektiğini* açıklamak için söyledim. Bilenler sadece annen ve amcan değil. Juncker de biliyor-"

"Kimseye söylemeyecek."

"Bundan kesinlikle emin misin? Annenize ve amcanıza nerede olduğunuzu söyleyecek kadar istekliydi. Bu hikayeyi oyunlarından birine koymasını engelleyecek ne var?"

"."

"Bundan o kadar eminsin," dedi Sheridan. "Ondan."

O değildi. Ve onun yüz ifadesinden öyle olmadığını bildiğini okuyabiliyordu.

"Sonra Bridget var-"

Vanessa, "O da söylemeyecek," diye itiraz etti.

"Hadi ama tatlım. Annen sana nasıl yardım ettiğini öğrendikten sonra ona ne olacağını düşünüyorsun?"

Vanessa elbisesinin kuşağını bir papazın tespih çekmesi gibi parmaklarının arasından geçirmeye başladı. En azından annesi Bridget'i referans göstermeden kovacaktı ve Bridget bunu hak etmiyordu, özellikle de Vanessa'ya yardım ettiği için. Bunu önlemenin tek yolu Vanessa'nın Sheridan'la evlenmesiydi, bu durumda Bridget doğrudan onun için çalışmaya başlayabilirdi.

"Ve diğer hizmetçiler de biliyor," dedi Sheridan. "Benim arabacım, amcanın arabacısı, senin uşağın ve muhtemelen birkaç uşak var. Demek istediğim, eğer sen ve ben evlenmezsek-"

"-Birisi dedikoduları basına sızdıracak," dedi sıkıntıyla, "ve ben mahvolacağım."

"Evet. *Şimdi* anlıyorsun."

Onun kendisini izlediğini ve başka ne söyleyeceğini düşündüğünü hissedebiliyordu.

Bir gözü açık kapıda, ona doğru bir adım daha yaklaştı. "Evlenmemiz gerçekten çok mu kötü olur?"

"Bence buna cevap vermelisin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evlenmeliyim sözlerini kullanan sensin, ben değil. Benim için kendini kurban ateşine atacak bir adama ihtiyacım yok."

"Başka bir adamla evlenmeyi kafasına koymuş bir eşe de ihtiyacım yok. Ama de fazla seçeneği yok, değil mi?"

Vanessa gözlerini kaçırды. Bay Juncker'i hiç istemediğini itiraf ederse, Sheridan onu kısa bir süre önce oyun yazarıyla öpüşürken yakaladığı gerçeğini yüzüne vuracaktı ... hem de oldukça isteyerek. Ya da en azından ona öyle görünecekti.

Bunu açıklayabilse ve Sheridan'a gerçeği söylese bile, Sheridan onu Bay Juncker'ı kıskandırmak için kullanan "entrikacı bir kadın" olarak görecekti ... ki öyle de sayılırdı. Özellikle de Sheridan'ın bir zamanlar ona evlenmek istemediğini söylediği düşünülürse. Onu kocası olarak elde etmeye çalışmak için açıkça söylediği şeyi görmezden gelmek kesinlikle entrikacılık kategorisine giriyordu. Bir evliliğe başlamak için en iyi yol bu değildi.

Yine de ikisi de yalan söylemiyordu. Daha doğrusu, gerçeği gizliyordu. Hem de çok. Bundan ne kadar nefret edeceğini bile bile. Oh, Tanrım, o neydi

Yapmak için mi?

"Ee?" diye sordu. "Seni mahvetmeyecek bir çıkış yolu görüyor musun?"

İçini çekti. "İşe yarayacak bir şey değil." Ona gerçeği söylemek de bunu değiştirmeyecekti. Sadece zaman içinde sevgisini Bay Juncker'dan Sheridan'a inandırıcı bir şekilde aktarmış gibi görünmeyi umması gerekecekti.

"Yani," dedi. "Hoşumuza gitse de de evleneceğiz."

O böyle söyleyince ağlamak istedi. Bu için *bir şeyler* yapması gerekiyordu. "Hoşlanmadığımı söylemedim. Eğer senin hakkında iyi düşünmeseydim öpücüklerine karşılık vermezdim." Tanrım, bunu söylemek için ne kadar aptalca bir yol. Sanki onu çok az tanıyormuş gibi konuşmuştu.

Çenesi gerildiği için bunu anlayabiliyordu. "Sanırım bu şartlar altında en fazla bunu umabilirim."

"Kendini buna zorlanmış hissetmeni istemiyorum!" diye patladı. "Evlenmeyi ne kadar az istediğini biliyorum. Ve seni hiç istemediğin bir duruma itme düşüncesi-"

"*Senden* faydalandım tatlım, unuttun mu?" dedi nazikçe, yanağındaki bir kıvrımı fırçalayarak. "Tek yaptığın yanlış zamanda yanlış yerde yanlış adamla birlikte olmak."

"Siz mi? Yoksa Bay Juncker mi?"

"Pekâlâ. Yanlış *adamlarla*. Demek istediğim, benim için endişelenme." Sesi acılaştı. "Ayrıca, bu evlilikten ben senden çok daha fazla kazançlı çıkacağım. Senin çeyizin benim şu anki . . . mali durumuma yardımcı olacak."

"Ben düşes olacağım," diye . "Bu sayılır mı?"

"Umarım öyledir. Korkarım ki yoksul bir düşes . Bu yüzden eğer çekilmek isterseniz bunu anlayışla karşılarım. Yine de bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Evet, her zaman akıllıca , değil mi?" dedi kuru bir sesle.

"Alternatiften daha iyi, öyle değil mi?"

"Sanırım." Adam kaşlarını çatınca, alaycı bir sesle ekledi: "Evet, Aziz Sheridan. Çok daha iyi."

"O zaman bir ricada bulunabilir miyim?"

dedi. "Size Aziz Sheridan demememi?"

"Aynen öyle."

"İstediğin her şeyi yapabilirsin," dedi hafifçe. "Bu benim bunu kabul edeceğim anlamına gelmez. Ayrıca, senin için bir dizi takma ad edindim. Sessiz Sheridan. Çalışkan Sheridan." Ona arsız bir sırıtış attı. "*Baştan çıkarıcı* Sheridan."

Adam inlediğinde, kadın güldü. Belki de her şeye rağmen bu iş iyi sonuçlanacaktı. Ya da en azından bu süreçte eğlenecekti.

Ve bu artık Lord Lisbourne'la evlenmeye zorlanmak konusunda endişelenmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu. Sheridan'ın da dediği gibi, iş başa düştüğünde, *onunla* evlenmeye zorlanmak alternatifinden daha iyiydi. Çok daha iyiydi.

On İkinci Bölüm

Baştan çıkarıcı Sheridan.

Sheridan bu ayrılık sözü için Vanessa'yı asla affetmeyecekti, özellikle de geçen hafta hiç yalnız kalma şansları olmadığı düşünülürse. Bu sözleri günde onlarca kez, hatta uykusunda bile duymuştu, ardından gelen kıskırtıcı kahkahayla birlikte. Vanessa bir erkeği nasıl diken üstünde tutacağını kesinlikle biliyordu. Tek düşünebildiği, yakında Baştan Çıkarıcı Sheridan rolünü oynayacağıydı. İnsanın düğün gecesi için bu kadar heyecanlanması normal miydi?

Onun da aynı şekilde hissettiğini umuyordu. Teklifini kabul ettiği için ne kadar gülünç derecede memnun olduğunu ona söylemeliydi. Onun istediği adam olamayacağını bilse bile. Her ne kadar Juncker, lanet olsun, onun kalbini çalmış olsa da. Ya da belki sadece gençlik aşkı?

Tanrım, umarım hepsi bu kadardır. Özellikle de şu anda iki erkek kardeşi ve Vanessa'nın amcasıyla birlikte Armitage Hall'dan Vanessa'yla evlenecekleri Sanforth'daki Aziz Joseph Kilisesi'ne doğru yürürken. Bayanlar önlerinden birkaç at arabasıyla gitmişlerdi; birinde annesi, Gwyn, Cass ve Olivia, diğerinde Vanessa ve annesi vardı ama erkeklerin hiçbiri bu kıyafetlerle at sırtında kasabaya gitmek istememişti, bu yüzden Sheridan arabaların dönmesini beklemek yerine yürümelerini önermişti.

Bu öneri hemen benimsendi. Çok uzak sayılmazdı, bu yüzden Sheridan sık sık kasabaya yürüyerek giderdi. Ya da Juno'ya binerdi. İç geçirdi. Sabah gezintilerini özlemişti.

Heywood ve Sör Noah arkalarında sohbete dalmışken Thorn da onun yanına geldi. "Ona henüz söylemedin mi?"

"Kime ne ?" Sheridan söyledi.

"Kim olduğunu biliyorsun. Ve ne olduğunu da bilmelisin." Thorn, arkalarındaki ikisinin duymadığından emin olmak için arkasına bir göz attıktan sonra alçak sesle, "Vanessa'ya annesini neden bu kadar hevesle sorguladığını anlattın mı?" dedi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Sheridan tısladı. "onu benimle evlenmeye zar zor ikna edebildim. *Bu* konuyu kesinlikle açmayacaktım. Ayrıca, Leydi Eustace'tan hiçbir şey öğrenemedim, o yüzden kadar elimi bile sürmeye cesaret edemiyorum."

Thorn homurdandı. "Vanessa'ya söylemeden Leydi Eustace'ı sorgulayabileceğinizi size düşündüren nedir?"

"Güven bana," dedi Sheridan kuru bir sesle, "bu bir sorun olmayacak. Birdenbire Leydi Eustace'ın en sevdiği kişi haline geldim. Vanessa'ya evlenme teklif edene kadar annesinin benden nefret ettiğini düşünürsek bu ironik bir durum."

Thorn arkasına kaçamak bir bakış atarak, "Bu özel bir ruhsat," dedi. "Bu her zaman anneleri etkiler."

"Görünüşe göre." Ama onun durumunda Sheridan, Leydi Eustace'ın böyle bir savurganlığın, ilk başta korktuğu kadar fakir olmadığı anlamına geldiğini düşündüğü için mi olduğundan emin değildi. Ya da sadece özel ruhsatın düğünün sosyetenin en yüksek çevrelerinde konuşulmasını sağlayacağını ve *onu* önümüzdeki aylarda ilgi odağı haline getireceğini umuyordu.

Gerçeği söyleyerek onu bu düşüncelerinden vazgeçirmek istemiyordu: Özel bir ruhsat almıştı, çünkü bu sayede çabucak evlenebileceklerdi. Vanessa'nın bahçe meydanındaki kaçamağını bilen birçok insandan birinin, onu saygın bir evli kadın yapmadan önce birilerine anlatmasından korkuyordu.

Sheridan işini şansa bırakmıyordu. Bir düğün duvağı tüm günahları örter.

Sheridan, "Bu hassas bir durum," dedi. "Bu noktada Vanessa'ya bir şey söylemek akıllıca olmaz. Sonuçta, Leydi Eustace'ın annemin kocalarının ölümüyle hiçbir şekilde ilgisi olmadığını öğrenebilirim. Bu durumda, Vanessa'nın soruşturmamızdaki rolümü öğrenmemesi daha iyi olmaz mı?"

Çünkü eğer yapsaydı, aldatılmış hissedecekti, sevmediği bir adamla en kötü nedenlerden dolayı evlenmek zorunda kalacaktı - ellerini tutamaması

annesini araştırırken kendi kendine.

"Mantıklı birine benziyor. Onunla konuşmalısınız."

"Bak," dedi Sheridan nefesinin altından, "bırak da kendi evlilik ilişkilerimi ben halledeyim. Ayrıca, soruşturmadaki kendi payım hakkında endişelenmeksizin yeterince endişelenmeniz gerekmiyor mu? Yoksa Leydi Norley'nin nerede olduğu hakkında ona kefil olacak kadar çok şey mi öğrendiniz?"

Tıpkı Sheridan'ın düşündüğü gibi, Thorn da ayakkabının diğer ayağına giyilmesinden hoşlanmamıştı. "Ben ... um ... Olivia'dan annesini sorgulamasını istedim."

Biliyorum. "Peki ya o?"

"Henüz değil." Yanakları kızardı. "Doğru zamanı bulmak zor, anlarsın ya."

Sheridan kardeşine sırtıttı. "Oh, çok iyi anlıyorum."

"İyi. Tamam!" Thorn dedi ki. "Ben bu işin dışında kalacağım. Yine de Vanessa'nın ona atacağınız her şeyin üstesinden gelebileceğini söyleyebilirim."

Sheridan bundan emin olmak istiyordu. Özellikle de düğün geceleri söz konusu olduğunda. Kahretsin, neden bunu düşünmeden edemiyordu?

Bazı kıkırdamalar duydu ve başlarında çiçekten taçlar olan beyazlar giymiş bir grup kız çocuğuna baktı. Küçük bir kız, en güzel kıyafetlerini giymiş olan beyefendilerin önünden geçerken huşu içinde duruyordu. Sheridan şapkasını ona doğru eğince kız utandı ve dönüp geçitten yukarı çıkmakta olan annesine doğru koşmaya başladı. Hepsinin elinde kurdelelerle süslenmiş sepetler vardı.

"Bütün bunlar da ?" Thorn sordu.

"Yerel bir köyde durum böyledir, özellikle de tören ve gelin ziyafeti aynı yerde gerçekleşmiyorsa. Düğün konukları ne kadar az olursa olsun, kiliseden çıktıklarında tüm köy tezahürat yapmak ve pirinç atmak için ortaya çıkar. Düğün bittikten sonra neredeyse eve kadar bizi takip edecekler."

"Madem özel bir ruhsatınız var, neden Armitage Hall'da evlenmiyorsunuz?"

"Çünkü benim bu insanlara ihtiyacım var, onların da bana. Onların bir parçası olmadığı özel bir tören istemiyorum. Vanessa da kabul etti."

"Bahse girerim annesi yapmamıştır."

"Hayır, kesinlikle." Sör Noah'ın yaklaştığını görmek için arkasına baktı. "Leydi Eustace törenin Windsor Kalesi'nde yapılmasını tercih ederdi."

"Sadece yarı şaka yapıyor," diye araya girdi Sör Noah. "Vanessa yüzyılın düğününü yapabilseydi, kız kardeşim kralı seve seve lojmanından kovardı."

"Ve sadece bir 'köy düğünü' *de değil*," dedi Sheridan. "Neyse ki Vanessa ve ben galip geldik."

"Bil diye söylüyorum, Armitage," dedi Sir Noah, "Lord Heywood'a yasalar söz konusu olduğunda her *t*'nin üstünün çizildiği ve her *i*'nin noktalandığı konusunda güvence verdim. Ona avukatlarımızın yeğenim için karşılıklı olarak uygun bir anlaşma yaptıklarını söyledim, bu yüzden endişelenmenize gerek yok."

Sheridan küçük kardeşine bön bön baktı. "Ne oluyor Heywood? Müstakbel karım için bir yapacak kadar iyi bilmediğimi mi sanıyordun?"

" de bir tane yapmam gerekiyordu," dedi Heywood, bir yandan da Sör Noah'ya ters ters bakarak, " yüzden belki de düğünün bu kadar aceleye gelmesiyle - bunda yanlış bir şey olduğundan değil - ama anlaşmanın ... şey ... gözden kaçmış olabileceğini düşündüm."

"Ve sen de bundan bahsetmek için en uygun zamanın kiliseye giderken olduğunu mu düşündün?" Sheridan başını salladı. "Haklı olsaydınız -ve bu arada, böyle bir şeyi 'gözden kaçıracağımı' düşünmenizi son derece aşağılayıcı buluyorum- ama haklı olsaydınız bile, şimdi bu konuda ne yapabilirdim? Hızlı bir uzlaşma görüşmesi için Sör Noah'ı kenara mı çekerdim? Sonra da gelinim ve diğer herkes beklerken Bonham'a kilisenin arkasında bunu hazırlamasını mı emredecektim?"

Thorn buna gülünce Sheridan ona döndü. "Bu kadar komik olan ne sanıyorsun? Daha kilise kayıtlarını bile imzalamadan bana evlilik tavsiyesi vermeye çalışman hiç de komik değil." Kaşlarını çatarken Heywood'u da dahil etti. "İkiniz de kendi işinize bakın. Bu benim evliliğim, benim mülküm ve benim müstakbel eşim. Bu işe karışmayın, anladınız mı?"

Yürürlerken Thorn kaşlarını çatarak Heywood'a baktı. "Ne başlattığını gördün mü?"

"Hey!" diye cevap verdi küçük kardeşleri. "Ona evlilik tavsiyesi veren sendin."

"En azından Sör Noah'a Sheridan'ın anlaşması hakkında soru sormayacak kadar sağduyuluydum. Kardeşimizin diplomatik müzakere sanatında neredeyse doğuştan eğitilmiş olduğunu unutuyorsunuz. Hatırladığım kadarıyla bu konuda çok iyiydi."

Gülme sırası Sör Noah'daydı. "İtiraf etmeliyim ki bu beni hiç kardeşim olmadığı için memnun ediyor." Durakladı. "Bekle, Bonham kimdi?"

Thorn, Sheridan'a dönmeden önce, "Armitage'ın son üç dükünün işlerini yürüten adam, üvey kardeşim de dahil," dedi. "Bonham düğününüzde olacak mı? Annem biliyor mu?"

Sör Noah'nın neşesi kayboldu. "Düşesin bilmesinin ne önemi var?"

Sheridan, üvey kardeşi ve küçük kardeşine uyarıcı bir bakış atarak, "Öyle değil," dedi. "Ve evet, o biliyor. Onu davet etmekte ısrar eden oydu, *çünkü* Armitage'ın son üç dükünün işlerini yürütmüştü."

Sanforth'a varmışlardı ama Sör Noah "Buranın kilise olduğunu varsaymalı mıyım?" diyene kadar kardeşlerden hiçbiri bunu fark etmedi.

Sheridan durdu ve midesi çalkalanmaya başladı. "Evet."

"Bu kadar küçük bir köy için beklediğimden daha büyük," dedi Sör Noah. "Bir dükün düğünü için kesinlikle yeterince uygun."

Sheridan paniğe kapılsa da başını salladı. O ve Helene hiç bu kadar ilerlememişlerdi. Haftalar süren acı ve mücadelenin ardından, düğün günlerinde veremden ölmüştü. Geride, asla tam olarak iyileşmeyen kırık bir kalp bırakmıştı.

Bu, hayatında Vanessa'yla henüz paylaşmadığı bir başka önemli andı. Ama paylaşacaktı. Eninde sonunda.

Dördü kiliseye girdi ve o donakaldı. Onlar ayrılmadan önce kadınları görmemişti. Şimdi Vanessa'nın düğün kıyafetleri içindeki hayranlık uyandıran görüntüsüyle karşı karşıyaydı. Önde durmuş annesiyle konuşuyor ve onu içine çekerken boğazındaki nefesi çalıyordu.

Yüce Tanrım, ne kadar da güzel bir kızdı. Bazen olan biten her şeyin ortasında bunu unutuyordu.

Ama bugün muhteşemdi. Elbisesi o kadar soluk bir maviydi ki beyaz gibi görünüyordu, ancak mumlar yandığında parıltıdan mavi ipek olduğu anlaşıyordu. Ancak o zaman uzun kollarından damlayan dantelleri ve arkasında bükülmüş, birinin düzeltmesini bekleyen elbisesinin kuyruğunu fark etti.

Kadın ve annesi çok yoğun bir konuşma yapıyor gibiydiler. Mabette Leydi Eustace'ı aradı, sonra kilisenin diğer ucunda Gwyn'le sohbet eden kadını görünce rahatladı. Kadın akrabalarının hepsine ne pahasına olursa olsun iki anneyi ayrı tutmaları talimatı verilmişti. Bir hafta önce iki kadın arasında yaşananların tekrarlanmasını istemiyordu.

Aceleyle kilisenin önüne geldiğinde, annesinin Vanessa'nın boynuna bir dizi inci taktığını gördü. Birkaç dakika içinde onlara ulaştı. "Anne, onlar-"

"Armitage incileri, evet." Vanessa'ya sevgiyle baktı. "Biliyorum, baban gelininin onlara sahip olmasını isterdi."

Vanessa ona baktı ve yanaklarına bir kızarıklık yayıldı.

Bu onun arzusunu yeniden ateşledi. Kimse buna izin vermese de düğünü yapmaya ve ardından doğrudan gerdek gecesine gitmeye hazırdı. İkisi için kadeh kaldırılacak ve düğün pastası yenecekti. Kadınların bu kadar kısa sürede başka neler hazırladığını ancak Tanrı bilirdi.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Gerçi hepsini atlayabilirdi ama Vanessa düzgün bir düğünü hak ediyordu. Eğer onu halka açık bir bahçede neredeyse yiyip bitirmeseydi, onunla evleniyor bile olmayacaktı. Tanrı'ya şükürler olsun ki Vanessa'yı yatak odalarına aldığı anda, ona duyduğu saplantılı ihtiyacı nihayet dindirebilecekti. Daha sonra onun kendi içini görmeye bu kadar yaklaşmasına izin vermenin sonuçlarıyla başa çıkabilirdi. Ama bu gece için, onun yatağında geçireceği her lanet dakikanın tadını çıkarmak istiyordu.

Vanessa kilise kayıt defterini imzalarken elleri titriyordu. Sheridan onu şaşırtacak şekilde elini onun elinin üzerine koydu ve başını eğerek mırıldandı: "Her şey yoluna girecek. Yemin ederim öyle olmasını sağlayacağım."

İçtenlikle bunu kastettiğini umuyordu. Çünkü artık her şey bitmişti. Son. Fait accompli. Hizmet sadece yarım saat sürmüştü ama bu onu daha az kalıcı yapmıyordu. İsteddiği şeyi elde etmişti ama istediği şekilde değil. İçini kemiren kısım da buydu. Ya kendisini zorladığı için ona kızmaya başlarsa?

Ama aslında yapmamıştı. O gece arzularına kapılmaları onun suçu değildi. Değil miydi? Her halükârda, adamın eli onunkinin üzerindeyken doğru hissettiriyordu. Ve şu anda umabileceği en iyi şey de buydu.

Papazın odasından çıktılar ve artık boş olan mabede döndüler. Diğer herkes dışarı çıkmıştı.

Sheridan konuklara katılmadan önce durakladı. "Bunun için hazır mısınız?"

"Daha önce bir köy düğününde bulundum," dedi ona gülümseyerek. "Nasıl çalıştıklarını biliyorum."

". Sadece hazırlıklı olman için."

El ele kilisenin kapısından çıktılar ve o, tüm köyün dışarıda olduğunu, herkesin düğün ve yeni gelininin kiliseden çıkışını ilk gören olabilmek için yer kapma yarışına girdiğini fark etti.

O ve Sheridan eşiği geçer geçmez tezahüratlar patlak verdi. İkisi aceleyle patikadan aşağı inerken üzerlerine pirinç, tohumlar ve kış güllerinin yaprakları yağdı. Açık araba, kurdeleler ve daha fazla kış gülüyle süslenmiş bir şekilde onları bekliyordu.

İzleyicilerin coşkusuna kendini kaptırmış olan kadın, Sheridan onu gafil avlayıp öptüğünde ve landau'ya binmesine yardım ettiğinde bile tereddüt etmedi. Evrensel tezahüratlar arasında uzaklaştılar, kalabalık onları epeyce bir mesafe takip etti.

Sheridan'a ömür boyu bağlı olmasına rağmen, kendini açıklanamayacak kadar özgür hissediyordu.

Annesinden, korkularından, geçmişinden. Bu, ailesinden ayrı yaşayacağı hayatın başlangıcıydı. Bundan böyle sadece Sheridan'la birlikte yaşayacak, çocuk sahibi olabileceklerdi. Bunu düşünmek bile heyecan vericiydi.

Arabacıları dışında yalnız kaldıklarında Sheridan'ı başının yan tarafına bakarken yakaladı. "Neye ?" diye sordu. "Tuhaf kulaklarım mı var?"

"Annemin inci dizisiyle uyumlu inci küpeleri de sana verdiğini şimdi fark ediyorum."

Kolunu yukarı kaldırdı. "Bileziği ve tarağı da. Sanırım tüm parure."

"Ah, evet. En azından saçınızdaki tarağı fark etmeliydim. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, arkada ve ben çoğunlukla ön tarafınıza ."

Kendinden utanarak adamın baktığı küpeye dokundu. "Sakıncası yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Artık benim düşesimsin. Aile incilerini almalısın. Keşke sana verebileceğim daha fazla mücevher olsaydı."

Sheridan'ın gözlerindeki, çocuk masalındaki kurdun Kırmızı Başlıklı Kız'a bakışını andıran aç bakış olmasa bunu kastettiğine inanmazdı. Sheridan'ın soyadının Wolfe olduğunu çok geç hatırladı. Aman Tanrım.

"Ayrıca," diye devam etti boğuk bir sesle, "o incileri iyi takıyorsun. *Hem de çok iyi.*"

Vanessa iltifatı için ona teşekkür mü etmeliydi yoksa kurt kocası onu yemeden önce kaçmalı mıydı emin değildi.

"Kapalı bir arabada olmayı hiç bu kadar istememiştim," diye söylendi.

"Öyle mi?" diye sordu, onu kızdırarak ortamı yumuşatmaya kararlıydı. "Neden, Tanrı aşkına söyle?"

"Bu çok açık olmalı. Ben istiyorum-"

Gülüştü onu böldüğünde, görünüşe göre nedenini tam olarak bildiğini fark etti. Ve tam olarak ne istediğini de.

Başını eğerek fısıldadı: "Sonra seni o incilerden başka bir şey takmadan görmek istiyorum."

Ne istediğini bilmek buraya kadarmış. Sheridan'ın bu kadar hınzır olduğunu hiç düşünmemişti. Onunla dalga geçme düşüncesi yok oldu ve yerini, Armitage incilerinden başka bir şey takmazken Sheridan'ın ona baktığı canlı bir görüntü aldı. Ağız kurudu ve nefesi hızlandı. Kendini biraz kötü hissetmeye başladı.

"Sanırım Şimdi kapalı bir vagon isteğinizi anlıyorum," diye mırıldandı.

İnledi. "Korkarım bu Şimdiye kadar katıldığım en uzun gelin ziyafeti olacak."

Ne yazık ki o da aynı Şeyden korkuyordu.

On Üçüncü Bölüm

Sheridan volta atıyor, Vanessa'nın yatak odalarını ayıran kapıyı açmasını bekliyordu. Hizmetçisi Bridget elbette onu düğün gecesini için hazırlıyordu, gerçi teknik olarak gece sayılmazdı, çünkü güneş hâlâ ufukta kayboluyordu. Ama gelin ziyafetinde sadece sabahın erken saatlerine kadar kutlama yapmakla yükümlü olan aileleri olduğu için, onları bekleyecek sabrı yoktu.

Olağan düğün gelenekleri yerine getirildikten sonra Vanessa'yı alıp götürdü. Kardeşlerinin ve kayınbiraderinin karılarıyla içip dans etmelerine izin verdi. Farklı bir eğlence düzenlemek istiyordu.

Parmağındaki tanıdık olmayan altın yüzüğü ovuşturdu ve Thorn'un sözleri aklına geldi: *Mantıklı birine benziyor. Onunla konuşmalısın.*

Cinayetler hakkında mı? Bu gece mi? Bunu yapmasına imkân yoktu. Vanessa'yı kelimenin tam anlamıyla karısı yapmak için yanıp tutuşmakla kalmıyor, ona soruşturmadan bahsetmenin, paylaştıkları geçici dostluğu yok etme ihtimalini de göze istemiyordu.

Annemle Leydi Eustace'ı alt katta aynı odada bırakmak onu biraz tedirgin etmişti ama yapacak bir şey yoktu. Eninde sonunda birbirlerinin ara sıra eşlik etmesine katlanmanın bir yolunu bulmaları gerekecekti. En azından şimdi başlayabilirlerdi.

Leydi Eustace'ın bir katil olduğunu keşfetmediği sürece. O zaman onun hayatlarından sonsuza dek çıkmasını sağlardı. Yeni kayınvalidesi için bunu dilememesi gerektiğini düşündü.

Kendi ailesi yeni bir skandalı daha atlatmak zorunda kalacaktı ama bunu yapmamak zordu. Kadın berbat biriydi ve Vanessa'ya davranış şekliinden nefret ediyordu.

Kapı gıcırdarak açıldı ve nefesini tuttu. Ama gelen sadece Bridget'ti.

Hanımefendinin hizmetçisi gözlerini kaçırarak, "Artık içeri girebilirsiniz, Majesteleri," dedi.

Tanrım, sanki çıplak değildi. Henüz çıplak değildi. Hâlâ gömleğini, pantolonunu ve en sevdiği banyanının altındaki iç çamaşırlarını giyiyordu. Şu anda çıplak olmaktan kilometrelerce uzaktaydı. Hem de çok fazla.

Yine de acele etme dürtüsüne direndi. Yırtıcı bir canavar gibi Vanessa'nın üzerine atılırsa, onu korkutabilirdi. Arsız bir fahişe olabilirdi ama hâlâ masumdu ve bunun nasıl ortaya çıkacağını kim bilebilirdi ki? Düşün gecesinde ihtiyaç duyacağı son şey, duygusuzca bekâretini bozduğu için hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir kadındı. Bu yüzden kendini her şeye hazırladı. Onunla tanıştığından beri bu anı hayal ediyor olabilirdi ama kendini kontrol edebiliyordu.

Sonra Vanessa'nın yatak odasına girdiğinde Bridget'in ortadan kaybolduğunu ve kendi kontrolünün de onunla birlikte yok olduğunu gördü. Vanessa'nın üzerinde, tüm mütevazı, yüksek yakalı tasarımına rağmen, ateşin önünde durduğunda neredeyse şeffaf olan keten bir gecelik varken başka nasıl davranması gerekiyordu?

Bunun farkında mıydı? Bunu onun arzularını alevlendirmek için bilerek mi yapıyordu? Çünkü buna ihtiyacı yoktu. Arzuları zaten oldukça alevliydi.

"İyi misin?" diye sordu ona. "İnanılmaz derecede ciddi görünüyorsun."

Kaşlarını zorla çattı. "Senin ırzına geçmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama ateşin önünde durduğunda o elbisenin içinden her santimini görebiliyorum. Umursadığımdan değil, anlarsın ya. Sadece bilmek istersin diye düşündüm."

Sanki onunla suç ortaklığı yapmakla suçluyormuş gibi yarı dönüp ateşe baktı, bu da ona kesinlikle bilerek kışkırtıcı bir poz vermediğini söylüyordu. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi. Onun kışkırtıcı olmasına aldırmazdı. Onun kışkırtıcı olmasını tercih ederdi.

Sonra yine, onun kurnaz olmayan tepkileriyle ilgili bir şey onun ihtiyacını daha da körükledi.

"Şalım giymemi ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, gerçekten." Kalbi göğsünde küt küt atarak ona yaklaştı. Yapmasını istediği şey saçlarını açmaktı. Aslında onu bu şekilde bulmayı umuyordu. Yine de bunu kendisi yapmayı tercih edebilirdi. "İstersen banyanı çıkarabilirim."

Kadın . "Bu pek de aynı şey değil. Altında neredeyse tüm kıyafetlerin var."

Bir kahkahayı bastırdı. "O zaman tişörtümü ve küçük kıyafetlerimi mi?" *Lütfen evet de.*

"Nasıl isterseniz."

Bu, evet demesine yetecek kadar yakındı. Ama kızın gözlerindeki belirsizlik onu tereddüt ettirdi. "Gerginsin."

"Sen değil misin?"

"Pek sayılmaz. Bir erkek için aynı şey geçerli değil. Ne zaman yarı giyinik bir kadın görsek gerginliğimiz hemen hemen kaybolur."

Bu, ondan geçici bir gülümseme aldı, ki bu tam da umduğu şeydi.

Alnındaki bir kıvrımı okşamak için ona yaklaştı. "Bunu aceleye getirmemize gerek yok, biliyorsun. Bütün gece bizim."

"Doğru," dedi biraz fazla hevesle.

"Buna ne dersin? Gidip biraz oturalım ve konuşalım." *Bu beni öldürse bile.* "Sonra seni hangi hızda daha rahat ettirecekse o hızda ilerleriz."

Ona şüpheyle baktı. "Bu bir çeşit test mi?" Bu onu dengesiz yakaladı. "Neyin sınavı?"

"Bilmiyorum." Arkasını döndü. "Annem bana ne istersen yapmam gerektiğini söyledi. Ve hoşuma gitmese bile, yine de hoşuma gittiğini söylemem gerektiğini."

Aman Tanrım. Tam da ondan istemediği şey. "Genelde annenin söylediklerini dinler misin?"

Bir omzunun üzerinden ona belli belirsiz bir gülümseme göndererek, "Genelde değil, hayır," dedi. Gülümsemesi soldu. "Ama bu durumda, o daha önce evlendi ve ben evlenmedim. Sözlerinin doğruluğunu ölçmek için elimde hiçbir şey yok."

Onun elini tutmak için yürüdü. "Gel benimle otur." Onu küçük bir kanepeye götürdü.

"İkimiz de buna sığamayız," dedi.

"Yapabiliriz." Ona sırtıttı. "Hem ben sana ne dersem onu yapman gerektiğini sanıyordum."

Gözlerini devirdi. "Peki. Kendin gör."

Onun ani huysuzluğu karşısında eğlenen adam oturdu ve onu kucağına çekti. "Sana sığabileceğimizi söylemiştim."

Gülümsemeye çalıştığı belli olan kadın başını salladı. "Senden bekleneni asla yapmayacağını bilmeliydim."

"Bana 'Aziz Sheridan' diyorsunuz. Bu, bekleneni yapmanın tam tanımını değil mi?"

"Eğer gerçekten Aziz Sheridan olsaydın," dedi kuru bir sesle, "bizi en başta bu karmaşanın içine sokmazdın."

Kıkırdadı. "Doğru." Sonra ayıldı. "Şimdi, bunun biraz utanç verici olabileceğini biliyorum ama bana annenin bu gece tam olarak ne olacağını söylediğini anlatmalısın."

Ona sanki kalın kafalıymış gibi baktı. "Az önce sana ne dediğini söyledim."

"*Hepsi* bu kadar mı? Gerçek ayrıntılar hakkında hiçbir şey yok mu?"

"Hayır. Neden?" Kadının gözlerinde bir parça panik görebiliyordu. "Ne olacağını bilmiyor musun? Çünkü bu konuda sana talimat verecek kadar bilgim yok."

Bir kahkaha daha bastırdı. "Evet, ne olacağını biliyorum. Sadece çoğu anne ..."

Beklentiyle ona baktı.

"Boş . Şunu denemeye ne dersiniz? Gecenin yatak kısmına , seni hazırlamadan hiçbir şey yapmayacağım. Bu daha az sinir bozucu olur mu?"

"Evet, sanırım öyle." Başını geriye attı. "Ama dürüst olmak gerekirse, nereden bilebilirim ki? Ne yapmam gerektiğinin farkında bile değilim." Sanki daha iyi bir pozisyon bulmaya çalışıyormuş gibi adamın kucağında kıpırdandı.

İnledi. "Öncelikle, şimdilik *bunu* yapma."

"Neden? Seni incittim mi?" Dehşet dolu bir bakışla kucağından inmeye çalıştı ama adam izin vermedi.

"Sorun değil. Demek istediğim, tahrik olduğum için üstümde kprdanp durman seni yere yatrp bir an önce rzina geçmek istememe neden oluyor."

"Oh." Tekrar onun kucağına yerleşti, ama daha nazikçe. "Seni uyandırdım mı?"

"yle olduğunu biliyorsun. Aksi takdirde, senin 'bizi bu karmaşanın içine en ben sokmazdım'."

Ona utangaç bir glmsemi attı. "Dağınıklık o kadar da umurumda değil."

Bu ona rahat bir nefes aldırdı. Orada oturup Juncker olmasını dilemediğini umuyordu. "Eğer bunu doğru yaparsak," dedi, kendini tutmaya çalışmaktan sesi atallaşmıştı, "dağınıklığa hiç aldrmayacaksın. şansımız varsa, sonunda bundan zevk alacaksın."

"Nereden biliyorsun? Bunu daha önce yaptınız mı?"

"Bir hanımefendinin bir beyefendiye bunu sormaması gerekir," dedi.

Kaşları kalktı. "Bir beyefendinin bunu *yapmaması* gerekir, karısı dışında."

"İyi noktaya değindin." Elini hl giyinik olan kızın sırtında hafifçe gezdirdi. "şöyle söyleyeyim, zaman zaman centilmenlikten uzak davrandığım olmuştur. Kesinlikle bir azizden daha az."

Geceliğinin küçük düğmelerini açmaya başladı. Beline kadar inen birkaç tane dğme vardı. Ve onları tek elle çözmek beklediğinden daha zordu. Özellikle de kızın nefesi kalın, ürpertici soluklarla gelip pantolonunun bel bandının altında yankılanırken.

"Ne kadar ... ne sıklıkla ara sıra?" Gözlerini adamın yapmakta olduğu şeye dikti. "Senin . . . hiç metresin oldu mu?"

"Hayır. Param yetmez."

Kadın sertleşti. "Oh, güven bana, eğer bir erkek metres istiyorsa, her zaman onun için ödeme yapmanın bir yolunu bulabilir."

Bir buz kütlesi kalbini delip geçerken, Sheridan düğmelerini amayı durdurdu. "Bunu tecrübeyle mi biliyorsun?"

İ çekerek başını salladı.

Sakinleşmek için mücadele etti. "Kimdi o? Juncker mi?"

Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?" "*Sen de kimsin?*"

Bir an için öylece ona baktı. Sonra yüzünde öfkeli bir kızarıklık belirdi. "Ben ... demek istemedim. Ben hiç ... olmadım." Öfkeden çılgına döndü. "Neden bir adamın metresi olmamdan bahsettiğimi düşündün ki? Sanki annem böyle bir şeye izin verirmiş gibi. Sanki *ben* böyle bir şeye rıza gösterecekmişim gibi. Yüce Tanrım, benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. İtiraf etmeliyim ki kafam iyice karıştı. Metreslere ödeme yapıldığını kişisel deneyimlerinizden bildiğinizi söylediniz. Başka ne düşünebilirdim ki?"

"Şey, o değil." Adamın şaşkın bakışlarının devam etmesi üzerine ekledi: "Babamdan bahsediyordum. Onun en az bir metresi vardı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Onun için hesapları ben yaptım. Değirmencilerden, terzilerden, cilacılardan gelen faturalar vardı ve hiçbiri annemin ya da benim satın aldığımız hiçbir şeyle eşleşmiyordu. Hepsinin başka bir kadına gittiği belliydi. Özellikle de o öldükten sonra, hiçbirimizin tanımadığı bir kadın başsağlığı dilemek istemiş ama annem onu görmeyi reddetmişti. Kim olduğunu anlamak için fazla bir şey gerekmedi."

"Ah." Yanağını okşamak için elini kaldırdı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Babamın da anneme her zaman sadık olmadığından şüpheleniyorum. Onları arkadaşlar arasında bir evlilikti. Birbirlerine aşık değillerdi. Bunu hepimiz biliyorduk."

"Çok mu tartıştılar?"

"Hayır. Aslında neredeyse hiç tartışmadılar. Sadece ayrı hayatlar yaşadılar. Babam annemle bir varis ve bir yedek çocuk sahibi olmak için evlendi. Ve muhtemelen diplomatik kurumlardaki pozisyonunu yükseltmek için. Evli olmak bir avantaj olabilir, özellikle de dul bir düşesle evlendiğinizde. Beni ve Heywood'u doğurduktan sonra, annemle birbirlerine karşı kibar ve arkadaşça davrandılar ama bunun ötesine geçmediler. Babamın en iyi arkadaşı Thorn'un ve Gwyn'in babasıydı, bu yüzden annemin kalbinin her zaman ikinci kocasına ait olacağını biliyordu. Ve biz de bunu biliyorduk."

"Bu seni rahatsız etti mi?"

"Pek sayılmaz. Başka bir şey bilmiyordum."

Başını salladı. "Annemle babamın birbirlerini sevdiklerini hiç sanmıyorum.

Sürekli tartışıyorlardı. Bu çok üzücüydü."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

Sessiz kaldılar, ikisi de muhtemelen aynı şeyi merak ediyordu. Acaba kavga ederler mi? Ya da ayrı hayatlar mı yaşıyorlar?

Bu alçaltıcı soruları aklından uzaklaştırdı. Bunların bir önemi yoktu. O ve kadın artık evliydim ve onu sadece yatak arkadaşı olarak düşünmeye devam edebildiği sürece, başka bir kalp kırıklığı yaşama konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Konuşmayı bırakıp onu baştan çıkarma zamanı. "Saçını açmamın bir sakıncası var mı?"

Anlaşılmaz bir şekilde şaşkın görünüyordu. "Hayır. Ama inci tırağı çıkarmanız gerekecek."

"Bu bir sorun mu?"

"Beni incilerden başka bir şey takmadan görmek istediğini söylemiştin." Ağzının bir köşesi kalktı. "birden yapamazsın, biliyorsun. Ya inciler takılıyken çıplak olacağım. Ya da inciler takılı değil ama saçlarım açık."

İkisini düşünmek onu çok azdırıyordu.

Kadının gözlerindeki çapkın parıltı karşısında gülümsedi. "Ne kadar küçük bir kural ayarıştırıcısı. Ama tırağın incilerle süslü olduğunu fark etmediğim için saçlarını açık görmeyi tercih ederim." Kulağına fısıldadı, "Nasıl eninde sonunda seni çıplak görecek."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Umarım *seni* de çıplak görürüm."

Onu uçurumun kenarına getirmek için tek gereken buydu. Kadının ağzını kendi ağzıyla kapatıp onu öyle bir öptü ki, kadının onun niyetini merak etmesine imkân kalmadı. Aynı anda elini, dolgun göğüslerinden birini okşamak için düğmeleri açık geceliğinin içine kaydırıp ve meme ucunun yumuşak ipeğinin, parmakladıkça ince bir noktaya kadar nasıl gerildiğinin tadını çıkardı. Boğazının derinliklerinde bir yerde inlediğinde, bu sadece onun zevkini artırdı.

Aleti acı verici bir şekilde sertleşti.

Öpüşmelerini kesti. Bunu yavaşlatmak zorundaydı, onun ilk seferinde isteyeceğini bildiği nazik sevgili olmak zorundaydı. "Ayağa kalkmalısın, tatlım."

"Pekâlâ." Kadın kucağından indi ve o da ayağa kalktı, ereksiyonunu gizleme zahmetine bile girmede, ancak kadının bunu fark ettiğinden şüpheliydi.

"Arkanı dön," dedi kalın bir sesle. Kadın döndüğünde, adam onun saçlarını indirdi.

Aman Tanrım. Bunu yapmak hiçbir şeyi yavaşlatmayacaktı. Parıldayan, çağılayan bukleler yığını dokunulmak için yalvarıyordu. Kendisinin -ya da daha büyük ihtimalle Bridget'in- tüm bunları sakın bir saç modeli haline getirmeyi nasıl başardığını kimse tahmin edemezdi.

Her zaman siyah saçın tek bir tonu olduğunu düşünmüştü, bu yüzden onunkinin çok koyu kahverengiden yumuşak siyaha, simsiyahtan neredeyse maviye kadar birçok tonu olduğunu görünce şaşırdı. Işığa ve buklelerin nasıl döndüğüne bağlı gibi görünüyordu.

Ellerini onun güzel ağırlığıyla doldururken, ne kadar yumuşak ve yaylı olduğuna hayret etti. Ve de uzun, neredeyse beline kadar iniyordu.

"Saçımı dağıtmayı bitirdin mi?" dedi sinirli bir şekilde. Adam güldü. "Neden? Seni baştan çıkarmak için çok mu zaman harcıyorum?"

"Baştan çıkarmak mı?" Onunla yüzleşti. "Yaptığın şey bu mu? Çünkü tüm kusurlarımı bulma ihtiyacını tatmin ettiğine yemin edebilirim."

"Ne kusuru?" Başını eğdi. "Saçınızdan bahsediyorsanız, kesinlikle bir kusur değil."

Gözlerine yine o belirsizlik geldi. "Belli ki bunu hiç başarmak zorunda kalmamışsınız."

"Hayır. Tanrı'ya şükür. Çünkü bana kalsa asla idare edilemezdi. Sonsuza kadar omuzlarından aşağı sarkıttırırdım."

"O zaman benim bir fahişe olmamı mı istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Ben senin olduğun gibi büyüleyici olmanı isterdim. Ve muhteşem saçların da seni böyle yapan şeylerden biri."

Yüzündeki ani parlaklık, onun fiziksel olarak ne kadar sarhoş edici olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etmesini sağladı, sadece onun için değil, muhtemelen birkaç bekar için de. Onun neden bir tavus kuşu kadar kibirli olmadığını merak etti. Olmaya hakkı vardı.

"Bunu yaptıktan sonra beni hâlâ bir büyücü olarak görüp görmeyeceğini göreceğiz." Ve tek bir sıvı hareketiyle geceliğinden sıyrılarak yere düşmesine izin verdi.

Etkisini tam olarak görebilmek için geri çekilirken ağzı kurudu. Tanrı onu korusun. Omuzlarında dalgalanan ve kollarından aşağı dökülen saçlarıyla bir yaratılış harikasıydı. "Neyi kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum tatlım," dedi kısık sesle, "ama sadece inci takman *beni* haklı çıkarıyor."

Ellerini dolduracak kadar büyük olan ve ayrıca kabuk pembesi meme uçlarıyla süslenmiş her iki göğsünü de avuçlamak için uzandı. Gerçek bir Venüs'tü, inciler kremesi tenini ve doğru yerlerden yuvarlatılmış, bir erkeği baştan çıkaran, okşayan ve yutan vücudunu vurguluyordu. Tıpkı Roma Savaş Tanrısı Mars'ın Aşk Tanrıçası'nı baştan çıkardığı gibi, Sheridan da kendi özel Venüs'ünü baştan çıkarmak istiyordu. Bir dakika daha bekleyemezdi.

Onu gafil avlayarak kollarına aldı ve yatağa götürdü; burada onu çarşafın üzerine yatırdı, örtü tam da bu anın beklentisiyle hizmetçiler tarafından geri çekilmişti. Ama adam yatağın üzerine diz çöktüğünde, kadın bir dirseğinin üzerinde doğrulup başını ellerinin arasına aldı. "Oh, hayır, yapamazsın, kocacığım. Seni de çıplak görebileceğime söz vermiştin. Şimdi senin sıran." İnci bileziğinin olduğu diğer elini ona uzattı. "İsterseniz size Armitage incilerini ödünç verebilirim, Majesteleri."

"Çok komik," dedi kuru bir sesle. "Ve hatırladığım kadarıyla, karşınızda çıplak duracağıma dair hiçbir söz vermemiştim. Yine de sanırım bu seferlik yanlış anlamayı görmezden gelebilirim."

Sonra giysilerini çıkarmaya başladı. Ziyafetteki aç bir kurt gibi kızın üzerine düşmeden önce bitirebilmek için dua etti.

Bölüm On Dört

Vanessa daha önce hiç bu kadar cesur bir erkek görmemişti. Bütün erkekler bir kadın için soyunmaya bu kadar hevesli miydi? Çünkü burada, onun önünde çırılçıplak yatarken, boynunda ve bileğinde onu sonsuza dek onun olarak işaretleyen zincirler gibi ağırlaşan incilerle kesinlikle garip hissediyordu.

çıkarıp ayakkabılarını tekmelerken ona bakışı da yardımcı olmamıştı. Aç ve ateşli gözleri onu yiyip bitiriyordu. Onun kendisini baştan çıkardığını düşünmek içini vahşi bir heyecan kapladı, her ne kadar baştan çıkarmanın gerçekte ne olduğundan emin olmasa da. Ya cehaletiyle kendini aptal durumuna düşürdüyse?

Yatak odasına girmeden çok önce kravatını çıkarmış, çoğunlukla düğmeli gömleğinin üstünden çıplak boğazını göstererek onu kışkırtmıştı. Şimdi de kalan düğmeleri çözdü ve gömleğini çekiştirerek çıkardı, böylece vücudunun üst kısmı tüm ihtişamıyla ortaya çıktı.

Tanrım, ne manzara ama. Giysileri nedeniyle artmış düşündüğü omuzları, hayal ettiği kadar genişti. Ve göğsü! Oh, Tanrım. Şimdiye kadar gördüğü tek çıplak göğüs Adonis'in mermer bir heykelindeydi, bu yüzden gerçek bir erkeğinkini görmek nefes kesiciydi.

Sheridan'ın göğsü en az Adonis'kadar kaslı görünmekle kalmıyor, heykelde olmayan şeylere de sahipti. Meme uçları gibi. Hem kadınlarda hem de erkeklerde olduğunu kim bilebilirdi? Dahası, Sheridan'ın göğsünün meme etrafında kıllar vardı, kafasındaki saçtan daha koyu tonda sıkı bukleler.

Onlara, hem meme uçlarına hem de saçlarına dokunmak için can atıyordu ve sanki aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, yatağa yaklaşarak elini iyi örülmüş göğsüne koydu. Hemen onu okşamaya başladı. Ne kadar inceydi

taş üzerinde kadife gibiydi. Kadın okşadıkça, adamın nefesinin hızlanmasıyla daha da hızlı yükselip alçalıyordu.

Onu heyecanlandırdı, değil mi? Bu kesinlikle cesaret vericiydi. Aynı zamanda oturup iki elini de onun şaşırtıcı derecede duyarlı etinin üzerinde gezdirmesine neden oldu.

Kadın ellerini adamın zayıf karnını okşamak için aşağı doğru kaydırduğunda adam inledi. "Eğer beni yalvartmayı umuyorsanız, düşesim, bunu doğru şekilde yapıyorsunuz."

"Öyle miyim?" dedi alaycı bir ifadeyle, adamın ona ne dediğini anlamadan önce. *Düşesim*. hoş bir tınısı vardı. Sonra adamın pantolonundaki bir şeyin şiştiğini fark etti. "Ah, canım. Seni daha önce incitmişim."

"Bir erkek tahrik olduğunda işte böyle görünür." Pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı. "İşte, sana göstereyim."

Kendi küstahlığı karşısında şoke olmuş bir halde adamın ellerini itti. "Bırak ben yapayım."

Gırtlaktan bir kahkaha attı. "Neden olmasın? Yatak odasında açgözlü bir bayan olduğumu bilmeliydim."

"Sadece merak ediyorum. Bunu beklemeliydin. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım. En azından bu şekilde." Adamın pantolonunun düğmelerini açtı, ancak pantolonun altında başka bir pantolonla karşılaştı. "Bu ne?"

"Burası, tatlım, bir erkeğin patlamadan önce soyunma sorumluluğunu üstlendiği yerdir ... er ... daha sonra neredeyse kesinlikle pişman olacağı bir şey yapar." Giysilerinin alt kısmını çıkardı ve her iki pantolonu da sıyrarak kendisini tamamen çıplak bıraktı.

Ve alt anatomisini göz hizasında görmesini sağlıyordu. Özellikle de bacaklarının arasındaki kıl yuvasından çıkan kalın et parçası. Oldukça etkileyici bir şekilde büyüyordu.

"Tanrı beni korusun Vanessa," dedi kısıp sesle, "eğer sikime bakmayı kesmezsen, kendimi utandırabilirim."

"Senin 'sikin' mi?" Yüzü bile kızarmamışken nasıl olup da kendini utandırabildiğini merak ederek ona baktı. "Bekle, bu tiyatrodaki kod parçası gibi bir şey mi? Sadece daha mı büyük? Ve daha .

. . çıkıntılı mı?"

"Dokun ona," diye . "Ellerini üzerimde istiyorum."

Kadın adamın istediğini yaptı ve bir parmağını aletin uzunluğu boyunca kaydırıldı. Bu onu sadece tedirgin etmiş gibiydi, çünkü elini tuttu, sonra da "sikinin" etrafına kapattı. "Böyle yap."

Elini onunkinin üzerine koyarak, sanki kendi aklı varmış gibi avucunun içinde hareket eden şeyini okşadı. Ne kadar büyüleyiciydi! Ama Sheridan lanete benzeyen bir şeyler mırıldanıp ellerini çekmeden önce sadece birkaç kez okşayabildi -pürüzsüz dokusuna ve koyu kırmızı rengine hayran kalarak-.

Sonra onu yatağa geri itti ve bacaklarını ayırarak yatması için yeniden konumlandırdı, böylece aralarında diz izin verdi, o itici eti tehlikeli bir şekilde mahremiyetine yaklaşıyordu.

Belki de bu kasıtlıydı. "Oh!" Sert bedenini onun içine sokmak niyetinde miydi? Bu ona şunu hatırlattı. . . "Annem bana bir şey söylemişti, kızlığımın bozulması canımı yakacaktı."

"Dikkatli olursam olmaz," diye . "Ve söz veriyorum olacağım. Benim ellerimde güvendesin, tatlım."

"Sen öyle diyorsan." Bu arada zihni, adamın içine sığamayacak kadar büyük olduğunu gösteren hesaplamalar yapıyordu. Ama bu nasıl olabilirdi ki? Kadınlar bu tür şeyleri her zaman yaparlardı. Her seferinde canları yansa yaparlar mıydı?

Muhtemelen. Tanrı biliyor ya, kadınlar erkekler için can yakan başka şeyler de yapıyorlardı. Çocuk sahibi olmak gibi.

Onun temkinli olduğunu görmüş olmalıydı çünkü onu öpmek için eğildi, sert şeyi onun karnı ile kendi karnı arasında sıkışmıştı. Kadın hemen gevşedi. Onu öpmeyi seviyordu. Adam dilini ağzına her soktuğunda duyuları harekete geçiyordu.

Bir süre sonra göğüslerini emmek için aşağı indi, bu daha da heyecan vericiydi. Onu orada tutmak, beklenmedik *derecede lezzetli* hissetmeye devam etmek için üst kollarını kavradı. Onu daha yakınında istiyordu, sadece göğüslerinde değil, göbeği ve bacaklarının arası gibi dokunmadığı yerlerde bile uyandırdığı hisleri daha fazla yaşamaya ihtiyacı vardı.

Bu yatak işinin belli ki avantajları vardı. Bu işi para karşılığında yapan kadınların olmasına şaşmamalı; bu işten *hem* zevk alıyor hem de para kazanıyorlardı.

Sonra bir de baktı ki Sheridan elini bacaklarının arasına sokmuş, mahrem yerlerini okşuyor. Mahrem yerlerini! Kendisi onlara çok az dokunuyordu ve Sheridan'ın onları okşaması ve alay etmesi ...

Yüce Tanrım, ne kadar harika! Adam bilerek ona bakıyordu ama nefesi kesik kesik geliyordu ve bu da onu en az okşaması kadar heyecanlandırıyordu. Çünkü bu, onun dokunuşunu arzuladığı, ilgisine aç olduğu, hatta belki de bundan daha fazlası için ona ihtiyaç duyduğu anlamına geliyordu.

Sadece öyle olmasını umabilirdi. Onun da ona ihtiyacı vardı. Çaresizce. İstemiyordu ama görünüşe göre duramıyordu. O yüzden dikkatli olsa iyi olur. Aksi takdirde, tam olarak asla olmamaya yemin ettiği yerde olacaktı.

-Onu sevmeyen birinin merhametine kalmıştı.

Yine de onun arzularını alevlendirmekten zevk alıyor gibiydi. "Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu, ses tonunda bir zafer belirtisi vardı.

"Evet." Adam onu en şaşırtıcı şekilde ovmaya devam ederken biraz kıpırdandı.

Kendi nefesi de gittikçe daralıyordu. Bir parmağını kadının içine kaydırды ve kadın onun kendisini okşaması için duyduğu hevesle neredeyse yataktan kalkacaktı.

"Benim için çok ıslaksın, tatlı karım. Sıcak, nemli ve harikasin." Fısıldamak için yaklaştı, "Ellerimde parçalanmanı seyretmeye bayılıyorum."

"Yaptığım şey bu mu? Bu iş böyle mi yapılır?"

Kaşlarını çattı. "Ne nasıl yapılır?"

Şimdi içinde iki parmağı vardı ve bu oldukça muhteşemdi. "Bilirsin işte. Kızlık bozma." Çünkü eğer öyleyse, hiç acımamıştı, bu da rahatlatıcıydı. Belki de adamın tahrik olmuş "sikiyle" ne yapmak istediği konusunda yanılmıştı.

Kıkırdamayı başardı. "Oh, hayır, minx. Daha yeni başladık. Dahası da var. Hem de çok daha fazlası." Sanki kendini bir şeyden alıkoyuyormuş gibi çenesinde bir kas çalıştı. "Sana göstereyim."

Aman Tanrım. Endişe verici görünüyor.

Kız gerildiğinde, "Güven bana. Yemin ederim bunu senin için geldiğinde kolaylaştıracam, tamam mı?"

"geldiğinde" kısmı hoşuna gitmese de başını salladı.

"Herhangi bir anda durmak ya da duraklamak istersen, söyle." Adam, bir şekilde hem hoş hem de endişe verici bir varlık olarak kadının üzerinde geziniyordu. "Bu evliliğe benden korkarak başlamaktan hoşlanmıyorum." Zorla gülümsedi. "O kadar da korkutucu değilim, değil mi?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Seni daha önce hiç böyle düşünmemiştim." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ama görünüş aldatıcı olabilir."

Nedense bu onu zoraki de olsa güldürdü. "Bana bir şans ver Vanessa," diye mırıldandı. "Görünüşün gerçekten de aldatıcı olduğunu göreceksin. Ama düşündüğün gibi değil. Sadece bana tutun."

Kollarını onun boynuna doladı.

Elini bacaklarının arasından çekti, böylece şeyini kavrayabildi ve parmaklarını koyduğu aynı yere yönlendirebildi. Ve kalın etini kadının içine soktuğunda, bunun beklediği kadar korkutucu olmadığını fark etti.

Yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa, bunu ondan daha korkutucu bulmuştu.

Sonra hareket etmeye başladı. Baştan çıkarmak için yavaş, ipeksi hamlelerle girip çıkıyordu. Adamın gözleri kapalıydı, o da kendi gözlerini kapattı. Bu her şeyi daha iyi yaptı. Olacaklardan endişelenmek yerine rahatladı ve adamın başlattığı hareketin onu bir nehirde süzülen bir yaprak gibi alıp götürmesine izin verdi.

Onunla bu şekilde birleşmek tuhaf ve tamamen beklenmedik bir duyguydu ama aynı zamanda başlı başına bir zevkti. Bu onları bir yapmıştı. Karı ve koca. Ondandır her şeyin gerçekleşmesi.

Tam olarak her şeyi değil ama şimdi bunu düşünmezdi. "Daha iyi misin?" Sesi kaba ve kalındı, sanki sesini korumak için savaşıyormuş gibiydi.

Gidiyorum.

Ya da belki yavaş gitmeye devam etmek için? Emin değildi. "Evet." Aşağısı ısınmaya başlamıştı ve bir tür karıncalanma hissediyordu. Bu oldukça hoştu. Hatta rahatsız edici bulmadığı zamanlarda bu dolgunluk hissini eğlenceli bile buluyordu. "En azından çoğunlukla daha iyi."

"Bacaklarını belime dola ve ayak bileklerini birbirine bağla," dedi.

Normalde onun emredici ses tonuna karşı çıkabilirdi ama ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığı için bu işten o sorumluydu. Onun emrettiği şekilde pozisyonunu değiştirdi ve karıncalanma anında çılginca zevk veren bir şeye dönüştü.

"Oh!" dedi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Oh, *Tanrım*. Bu ... oldukça . . biraz daha iyi "

Kıkırdadı. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm."

O artık onundu. Temelli olarak. Kocasıydı. Ve bunu ne zaman isterlerse birlikte yapabilirlerdi. Ona gülümsedi, elleriyle kıvırcık saçlarını okşadı.

Bir inilti çıkararak alnından öpmek için eğildi. "Ah, Vanessa. Sen benim çöküşüm olacaksın. Ve şu anda umurumda değil. Seninle bunu yaşayabildiğim sürece."

Benim çöküşüm. Kelimelerin canını yakması gerekirdi. Bunun yerine, onu coşturdular. Ona karşı bağışıklığı yoktu. Ve bu onun beklediğinden biraz daha iyiydi.

Şimdi daha hızlı bir şekilde içine girmeye başladı, gözleri alevler gibi onu yukarıda tutuştururken, "horozu" onu aşağıda tutuşturdu. Parmağıyla da oradaki belirli bir noktayı ovuşturdu, bir şekilde onu süpüren zaten şaşırtıcı duyguları geliştirdi.

"Ah, Sheridan," diye inledi. "Benim sevgili kocam. Sen *muhteşem*."

"Yani sen. " diye mırıldandı.

Şimdi o, nehrin akıntısıyla sürüklenen bir yapraktı, adam daha hızlı içine girdikçe daha da hızlanıyordu. Vanessa'nın elleri aşağıya kayarak adamın son derece geniş ve kaslı omuzlarını kavradı. Bir şeyler olmak üzereydi -aşağıda hissedebiliyordu- ve ona doğru ne kadar zorlanırsa, o kadar yaklaşıyor gibiydi. Kanı kulaklarına hücum etti, tıpkı bir nehrin uçuruma doğru hızla ilerlemesi gibi ve o sadece gelmesine izin verdi.

"Karım .." diye devam etti. "Düşesim ... *tanrıçam* "

Bu sözler onu uçurumun kenarına itti ve aşağıdaki çalkantılı, yuvarlanan sulara doğru düşmesine neden oldu. Ve yüzeyin altına daldığında, vücudu sarsıldı ve adam sertçe içine girip boğuk bir çığlık atarken neredeyse duyarsız bir şekilde geri düştü.

Muhteşemdi.

Sheridan yeni karısının yanında yan yattı ve hislerini bir düzene sokmaya çalıştı. Lanet olsun, gerçekten de sonunda ona "tanrıçam" mı demişti? Aklını bu kadar tamamen yitireceğini tahmin etmemiştir.

Onu beklemiyordu.

Şimdi onun yanına kıvrılmış, gözleri kapalı, yorganı kollarının altına çekmiş ve yüzünü mutlu bir gülümseme kaplamışken, tek düşünebildiği kuzguni bukleleri omuzlarına dökülmüş ve kaymaktaşı teni ısıltı parlayan kızın ne kadar güzel görüldüğüydü.

Ya da belki de bu son kısmı hayal ediyordu, ne zaman onun yanında olsa beyninde oluşan ateşin bir etkisiydi bu. Hâlâ onun incilerini takıyordu ve bu da sikini tahrik ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, onunla ilgili her şey öyleydi.

Büyük baştan çıkarmasının tam ortasında, kendisi izlerken soyunması için nasıl ısrar ettiğini düşününce kıkırdadı. Bu onu *kesinlikle* tahrik etmişti. Bakışlarının ona böylesine hayranlıkla bakması

...

Aman Tanrım. Ne zaman arkasını dönse, kadın onu baştan çıkaracak bir şey söylüyor ya da yapıyordu. Onu hazırlıksız yakalamaktan bahsetmiyorum bile.

Şimdi toplumun bir kadını ilk suyun elması olarak adlandırdığında ne demek istediğini anlıyordu. Çünkü Vanessa'nın ince kesilmiş herhangi bir değerli taşta daha fazla yönü vardı ve onunla birlikte olduğu her an yeni bir yönünü gösteriyordu. Hepsini keşfetmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Şu anda bile, yatış şekli ona okşamayı özlediği yeni kıvrımlar, öpmeyi özlediği yumuşak yerler ve kataloglaması bir ömür sürececek binlerce küçük ayrıntı gösteriyordu.

Kendine kızarak doğrulup oturdu. Gelmiş geçmiş en hüzünlü adama dönüşüyordu. Onu parmağında oynatmasına gerek yoktu. Bunu onun için yapıyordu.

Gözlerini açtı, yüzünde uykulu bir ifade vardı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne tür bir iyilik?" diye sordu kuşkuyla. Onun hakkında düşündüklerine bakılırsa, eğer ondan ayı isteseydi, muhtemelen onu gökyüzünden kaçırmaya çalışırdı.

Elini onun göğsüne koyarken endişeyle kaşlarını çatı. "Biraz önce birlikte yaptığımız şeyi başka bir kadınla asla yapmayacağına dair bana söz verebilir misin?" Ona hızlı ve keskin bir bakış fırlattı. "Ben hayatta olduğum sürece metres tutmayacağına?"

Bu istek onu şaşırttı. Neden bir metrese ihtiyacı olsun ki? Vanessa onun için fazlasıyla yeterliydi. "Metres yok. Söz veriyorum." Yüzü rahatlayınca ekledi: "Sen de aynı sözü verir misin?"

Gözlerini kırıştırdı. "Elbette. Asla bir metres edinmeyeceğime söz veriyorum." Sonra neşeyle gülerek aralarındaki gerilimi biraz olsun azalttı.

"Çok eğlenceli, minx." Tek parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Bunun için seni daha sonra yakalayacağım."

"Umarım öyledir. Sadece harika yaramaz bir şey olduğundan emin ol. Yaramazlık yapmayı sevdiğimi daha yeni keşfettim. En azından seninle."

Kanı bir kez daha hızlanmaya başladığında, ona sert bir bakış fırlattı. "Konudan kaçıyorsun." Farkında olmadan ya da daha büyük ihtimalle bile bile onu tekrar tahrik ettiğinden bahsetmiyorum bile. "*Bana* asla bir sevgili edinmeyeceğine söz veriyor musun? Özellikle de Juncker'ı."

Bakışları donuklaştı. "Sevgili yok. Ve kesinlikle Bay Juncker. Söz veriyorum."

Ondan bir şeyler saklıyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu. Şimdiye kadar iffetliydi; bu kadarını söyleyebilirdi. Hiçbir kadın bu kadar inandırıcı bir şekilde masum rolü yapamazdı. Evlilik ilişkisinin her yeni yönüne gerçekten hayret etmişti.

Yine de bu, artık yatakta ne yapacağını bildiğine göre Juncker'i aramaya niyeti olmadığı anlamına gelmiyordu. Onun o şişirilmiş, teatral kışkı adama aşık olduğunu, muhtemelen onunla birlikte olmak istediğini düşünmek bile içini parçalıyordu. Ve eğer Juncker onun duygularından faydalanmaya kalkarsa ... Sheridan o piçi kesinlikle dışarı çağıracaktı.

Neyse ki Sheridan hangi silah seçilirse seçilsin -ister tabanca ister kılıç- bu işte Juncker'dan daha iyi olacağından şüpheleniyordu. Ne de olsa Juncker tüm hayatını şiir karalayarak ve oyun yazarıymış gibi davranarak geçirmişti. Öte yandan Sheridan'ın

Babası tarafından her şeye hazırlıklı olmak üzere eğitilmişti; bayram ya da kıtlık, barış ya da devrim. Sheridan, ailenin soruşturmasının hepsini tehlikeye atabileceğini gördüğünde, faaliyetlerine atıcılık derslerini de eklemişti.

Bazen barışı korumanın tek yolu şiddet tehdidinde bulunmaktı. Babamın her zaman dediği gibi, "Barış, bedeli kılıçla ödenerek gelir." Ve Sheridan, eğer gerekirse Juncker'ın kalbine bir kılıç saplamaktan büyük mutluluk duyacaktı.

Midesi guruldadı ve kahvaltıdan beri bir şey yemediğini fark etti. Büyük olasılıkla o da yememişti. "Aç mısın?" diye sordu.

"Açım, mmm," diye cevap verdi sadece.

Uykuya dalıyordu! Onu sıktığı için aşağılamalı mıydı yoksa sevişerek yıpratıldığı için memnun mu olmalıydı bilemiyordu. Yine de düğünü planlamak ve ayarlamak için çok uzun bir hafta olmuştu. Ona düşen sadece avukatlarla görüşmekti. Gerisini Vanessa -ve hamile kız kardeşi, hamile baldızı, henüz hamile olmayan görümcesi ve yaşlanan annesi- yapmıştı. Muhtemelen Vanessa'yı yorgun olduğu için suçlamamalıydı. Hatta onu kendi kızı yapamadan uyuyakalmadığına şaşırmalıydı.

Uyandığında, en azından onu besleyecek bir şeyler bulmaya niyetliydi. Bir hizmetçi çağırabilirdi ama gelin ziyafetinden geriye ne kaldığına bakmayı tercih etti. Muhtemelen soğuk yiyeceklerden bazıları hâlâ yemek odasındaki masaların üzerinde duruyordu. Bunun yanı sıra, henüz açılmamış bir şişe şampanya da bulabilirdi.

Pantolonunun altına giymeyi tercih ettiği ayaklı ipek donunu giydikten sonra, yelek ve ceketini de ekleyerek kalan kıyafetlerini giydi. Muhtemelen biraz dağınık görünüyordu ama en azından evdeki hanımlardan herhangi biriyle karşılaşarsa, ki karşılaşmamayı içtenlikle umuyordu, onlara karşı prezentabl olacaktı.

Yorgani kadının omuzlarına çekmek için yatağın yanında durdu, kadın "yaramaz yiyecekler" ve "istiridye şampanyası" hakkında bir şeyler mırıldanırken kahkahasını bastırdı ve sonra aşağı indi.

Tabii ki hemen Thorn'la karşılaştı. Muhtemelen Heywood yanında olmadığı için şanslıydı.

"Senin evlilik yatağının tadını çıkarıyor olman gerekmiyor mu?" Thorn sordu. Elinde yemek dolu bir tabak taşıyordu.

"keyif aldım, teşekkürler. Vanessa şimdi uyuyor, ben de aşağı inip bir şeyler dedim." Sinsi bir gülümsemeyle Thorn'un tabağını aldı. "Yeni gelinim ve benim için yiyecek bir şeyler toplaman büyük incelik. Açlıktan ölüyoruz."

"Bunu annem için aldım," dedi Thorn.

"Annem bunların hepsini yiyemez," dedi Sheridan. "Neyse ki bana ve Vanessa'ya yetecek kadar var."

"I düşündüm sen zaten koy ve chit için uyku ile Başarılı baştan çıkarıcılığınız," dedi Thorn.

Sheridan yığının tepesindeki tavuk budundan bir ısırık aldı. "Bir centilmen asla böyle şeyler konuşmaz."

"O zaman bu bir evet."

"Hayır!" Sheridan gözlerini göğsüne kaldırdı. "Seni ilgilendirdiğinden değil ama karımı 'başarılı baştan çıkarmalarımla' yıprattım. Sen anlayamazsın. Zavallı Olivia senin beceriksizliğine zorunda."

"Beceriksiz! Sen sadece benim iyi tekniğimi kıskanıyorsun."

"Pek sayılmaz." Biraz daha tavuk ısırdı. "Ve sakın karıma 'pislik' deme. O yetişkin bir kadın, bunu iyice ."

Sheridan misafir odasından gelen bir ses mırıltısı duydu. O ve Vanessa "emekli" olduklarında, herkes hâlâ yemek odasında içer ve yemek yiyordu. "Neler oluyor?"

"Soruşturma konusundaki ilerlememizi değerlendirmek üzere bir toplantı yapıyoruz. Düğün geceniz olduğu için sizi rahatsız etmeyi düşünmüyorduk ama eğer katılmak isterseniz-"

"Elbette bunun bir parçası olmak isterim." Sheridan salona bir göz attı ve sesini alçalttı. "Peki ya diğer konuklar? Leydi Eustace? Sör Noah? Leydi Norley ve Leydi Hornsby?" Kaşlarını çatı. "Bonham?"

Thorn bunları parmaklarıyla işaretlemeye başladı. "Leydi Eustace yatmaya gitti. Anladığım kadarıyla kolay yoruluyor. Sör Noah Sanforth'a gitti, en yakın tavernada birkaç iskambil oyuncusu bulmayı umuyordu, çünkü hiçbirimiz ona bir oyunda katılmak istemedik. Bonham Londra'ya döndü. Görünüşe göre gereken işleri varmış, muhtemelen *senin* için.

Leydi Norley odasında kitap okumaya çekildi ve Leydi Hornsby törenden hemen sonra geçen hafta her neredeyse oraya dönmek üzere ayrıldı. Gelin ziyafetinde olmadığını fark etmediniz mi?"

"Hatırlarsanız o sırada oldukça meşguldüm. Yine de ilginç, sizce de öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Ama Leydi Hornsby'yi sorgulamak Gwyn'in görevi, yani bu benim sorunum değil."

"Sizin sorunuz kayınvalidenizi sorgulamak," dedi Sheridan, "anladığım kadarıyla henüz başaramamışsınız. Size iyi şanslar."

Thorn savunmaya geçmek yerine ona sırtıttı. "Ve şimdi *senin* sorunun kayınvalideni sorgulamak. Sana da iyi şanslar. Leydi Norley'i Leydi Eustace'a her zaman tercih ederim." Bir kolunu Sheridan'ın omuzlarına attı. "Gel bakalım. Gidip diğerlerinin ne öğrendiğine bakalım."

Salona girer girmez yorumlar başladı. Erkek kardeşleri, karısıyla yukarı çıktıktan hemen sonra aşağı indiği için ona eziyet ediyorlardı. Karıları gözlerini deviriyor, başlarını sallıyor ve genel olarak kocaları bir grup şakacı ve soytarı *değilmiş* gibi davranıyorlardı.

Oğullarının her birine sırayla ters ters bakan tek kişi anneydi. "Onu rahat bırakın, hepiniz. Sheridan ve Vanessa kendi yollarını bulacaklardır, sizin sayenizde değil çocuklar."

Heywood güldü. "Delikanlılar! Biz karıları olan yetişkin adamlarız, anne. Ayrıca, Aziz Sheridan bile düğün gecesinde kendisine yapılan birkaç şakaya katlanabilir."

Sheridan konyak sürahisine doğru yürürken ve tabağını kendine bir bardak dolduracak kadar bırakırken, "'Şakalar' sözlerinin komik olduğunu ima ediyor," diye espri yaptı. "Şimdiye kadar duyduğum tek şey çocukça palavralar."

Bunun üzerine kardeşleri esprili hakaretlerle birbirlerine üstünlük sağlamaya çalıştılar. Çok uzun sürmedi çünkü Sheridan'ın kuzeni Joshua, aynı zamanda Kraliyet Deniz Kuvvetleri'nde binbaşı ve teknik olarak Sheridan'ın kayınbiraderi, odanın ortasında durdu ve "Yeter!" diye bağırdı.

Bu herkesi sakinleştiren Joshua ekledi, "Bunu yapmak için sınırlı bir zamanımız olduğunu hatırlatabilir miyim? Sir Noah geri dönebilir."

Ya da diğerk şüpheli bayanlardan biri her an aşağı inip bu kargaşanın ne olduğunu görebilir. Çok fazla gürültü yaratmadan işimize devam etmeliyiz. Anlaşıldı mı?"

Ailesi de öyle bir şey mırıldandı.

Sonra Joshua Sheridan'a döndü. "Annesiyle ilgili soruşturmayı konuşmak için eşiniz bize katılana kadar beklemek ister misiniz?"

Lanet olsun.

Kucağındaki tabak ve bardağı dengelemek zorunda kalmamak için masaya yakın bir sandalye bulmakta acele etmedi.

"Evet Sheridan, öyle mi?" Thorn kendini beğenmiş bir tavırla sordu. "Yoksa Vanessa'ya henüz söylememiş olabilir misin?"

"Daha bugün evlendim," diye mırıldandı Sheridan. "Ona söyleyecek zamanım olmadı."

Olivia ona dikkatle baktı. "Thorn bana daha biz nişanlanmadan önce söyledi."

"Sen aşıktın." Sheridan tabağı masaya bıraktı. "Bu farklı bir şey."

"O zaman öyle değildik," dedi Thorn. "Ya da en azından bunu birbirimize itiraf etmiyorduk."

"Gerçi dürüst olmak gerekirse," dedi Olivia, "Thorn annem hakkındaki şüphelerini -kanıtlanmamış şüphelerini- ağzından kaçırdı. Eğer yapmasaydı, hâlâ bilmiyor olabilirdim."

"Bu doğru değil," dedi Thorn. "Evlenmeden önce sana söyledim, eminim."

Bir kaşını kaldırdı, sonra Sheridan'a döndü. "Annemin ne yaptığından şüphelendiğini öğrendiğimde, bunun için ona acı verdim."

Sheridan konyağından bir yudum alarak, "Tamamen aynı fikirdeyim," dedi. *Bu* tartışma için ona ihtiyacı olacaktı. "Tartışmaya neden olabilecek bir konuyu açmadan önce en azından birkaç gün evlilik mutluluğu yaşamayı tercih ederim." Kadehini yere bıraktı. "Ayrıca, bu gerçekten onu ilgilendirmez." Kardeşleri ve Joshua homurdanıp eşleri de ona hançer gibi bakınca, "Ne? Hiç de değil. Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok. On yıl sonrasına kadar doğmamıştı bile. Ben sadece onu annesiyle ilgili gerçeklerden koruyorum."

Kendi annesi homurdandı. "Onu *bundan* korumuyorsun. Bazı açılardan Cora hakkındaki gerçeği zaten biliyor. Vanessa'yı seninle gerçekten neden evlenmek zorunda kaldığını öğrenmekten koruyorsun. Çünkü hepimiz biliyoruz ki, onun arkadaşı olduğunu gizleyerek yürüttüğün bu soruşturma olmasaydı, onunla asla evlenmeyecektin."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti. Ama doğru olduğunu biliyordu.

Sonra kapı aralığından bir ses geldi. "Annen hangi soruşturmadan bahsediyor?"

Oh, Tanrım, hayır. Vanessa, onu tamamen saran banyosuyla odaya girdi. Kalbi göğsünde küt küt atarken ayağa kalktı. "Seni endişelendirecek bir şey yok Vanessa. Sen yatağına dön. Birazdan geleceğim."

"Bir yere gitmiyorum." Kadının gözlerindeki soğukluk adamın kanını dondurdu. "Hangi soruşturmadan bahsettiğini öğrenene kadar olmaz. Ve bunun annemle ne ilgisi olduğunu."

On Beşinci Bölüm

Bütün gözler onun üzerindeyken, Vanessa kendini savunmasız ve açıkta hissediyordu. Tek tesellisi, ona aptalmış bakmamalarıydı. Bunun yerine, ona sempatiyle bakıyorlardı. Tanrı'ya şükür burada müttefikleri vardı.

Sheridan muhtemelen onlardan biri değildi.

Mutlu bir uykudan uyandığında onu bulamaması gerçekten de sadece birkaç dakika önce miydi? Onu geldiğinde, onu ailesinin yanında değil de bir kilerde bulacağını mı düşünmüştü? Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

"Lütfen biri bana ne kaçırdığımı söylesin," dedi boğazına düğümlenen gözyaşlarının arasından. Onunla aşk için evlenmediğini biliyordu - bunu beklemiyordu. Ama Juncker'ı kıskandırmak için zaman harcadığını, çünkü ona gerçekten değer verdiğini düşünmüştü. Çünkü onlar "arkadaştı."

Yanılmıştı. O kadar da önemsememişti. Gerçi bu onu yatağa atmasına engel olmamıştı, değil mi?

Kimse cevap vermediği için, şu anda ona bakamadan devam etti. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Hepiniz annemle ilgili bir şeyi araştırıyordunuz. Ve Sheridan da benim arkadaşım olduğunu 'gizleyerek' onu sorgulamakla görevlendirildi. Bu doğru mu?"

Bir an için oda tamamen sessizleşti ve Sheridan'ın kendisinden çok annesiyle ilgilendiği tüm zamanları, sorduğu tüm tuhaf soruları ve daha da kötüsü, annesinin ona cevap vermekten kaçındığı birçok yolu hatırlama şansı verdi.

"Eee?" diye tekrarladı, artık sabırsızdı. "Öyle mi?"

Oda, onun kaldıramayacağı kadar çok açıklamayla dolup taştı. Ama sadece Sheridan ona yaklaştı, elinde anlaşılmaz bir şekilde bir tabak yemek ve bir bardak konyak tutuyordu, sanki bunlar barış teklifleriymiş gibi. "Belki de sen ve ben özel bir yere gitmeliyiz, böylece açıklayabilirim, tatlım."

Kadın ona ters ters baktı. "Bu konuda çok az şansın var, *sevgilim*. Seni dürüst tutmak için ailenin burada olmasına ihtiyacım var."

Maskelemeden önce gözlerinde acı . "Bu konuda sana yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bunca zamandır bu konuda bana yalan söylüyordun, değil mi?" "Hayır. Sadece bazı detayları atlıyordum."

"Yani, artık evli olmamıza rağmen neden bensiz gizli toplantılar yapmak zorunda olduğun gibi mi? Yoksa beni hâlâ ailenin planlarının bir parçası olacak zekâyâ sahip olmayan bir beyinsiz olarak mı görüyorsun?"

"Seni öyle biri olarak görmüyorum-"

Thornstock gülerek, "Şimdi işin tam ortasına düştün," dedi.

"Bu işe karışma Thorn," diye tersledi Sheridan, "yoksa yemin ederim çenenı kırarım."

Vanessa nefesini tuttu. Sheridan'ın karakterindeki bu vahşî yönü bir şekilde gözden kaçırmış mıydı? Bay Juncker'e vurmasının kendisinden kaynaklandığını düşünmüştü, ama şimdi kendisinden kaynaklanan *bir* şey olup emin olmadığına göre, merak etmesi gerekiyordu.

Thornstock homurdandı. "Doğru. Aziz Sheridan benimle savaşıacak."

Vanessa, "Ona haksızlık etmeyin," dedi. "Bir adamı yumrukladı daha önce. Onu bunu yaparken gördüm."

Ailesi şaşkınlıkla ona bakarken Sheridan yumuşak bir sesle, "Sadece senin için tatlım," dedi.

Sheridan'ın sözlerinin içinde yarattığı zevk dalgasını görmezden geldi. Belli ki Sheridan dalkavuklukta şimdiye kadar fark ettiğinden daha iyiydi.

"Kime yumruk attın?" Lord Heywood ağabeyine sordu. Sheridan bakışlarını ona sabitleyerek, "Juncker," dedi.

"Ohhhh," dedi herkes hep bir ağızdan, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Bunu hak ettiğine şüphe yok," diye ekledi Thornstock.

Adama kaşlarını çatma sırası ondaydı. "Bay Juncker'in arkadaşınız olduğunu sanıyordum."

Thornstock omuz silkti. "Öyle. Bazen götlük yapabildiğini de bu sayede biliyorum."

Sheridan ona, "Özellikle de kadınların yanında," dedi.

"Bay Juncker hakkında konuşarak beni amacımdan saptıramazsınız!" Vanessa odayı taradı. "Kocam olmayan biri bana neler olduğunu anlatabilir mi lütfen? Belli ki herkesin karısı bu tartışmaya dahil edilmiş. Neden ben değil?"

"Neden siz değil, gerçekten." Düşes nazik bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve onun elini tutmak için yanına gitti. "Gel yanıma otur canım, bütün sorularını cevaplayalım." Vanessa'yı kendi yanındaki sandalyeye doğru götürürken, Sheridan'ın tabağını almak için durakladı. "Sanırım bu yemek benim içindi, oğlum." Bardağı alıp Vanessa'ya uzattı. "Ve Tanrı biliyor ya, karın *bu* tartışmayı atlatmak için biraz konyak içebilir."

Vanessa Sheridan'a bu kadar kızgın olmasaydı, annesi yemeğini, içkisini ve karısını alıp giderken yüzünde beliren şaşkın ifadeyle eğlenebilirdi. Ama Vanessa şu anda eğlenecek durumda değildi. Sheridan'a meydan okurcasına bakarak konyağından büyük bir yudum aldı.

Ateş yutmak gibiydi. Bir öksürük nöbeti geçirdiğinde, düşes ona bir mendil uzattı.

Vanessa tekrar konuşabildiğinde, "Aman Tanrım," dedi. "Bir insan neden o iğrenç şeyi içer ki?"

Olivia, "Alıştıktan sonra aslında oldukça lezzetli" dedi. Sheridan bunu Olivia'nın söylemesine şaşırmış gibi bakınca, savunmaya geçerek ekledi: "Evet, öyle. Ama benim tecrübelerime göre, yudum yudum içerseniz daha iyi olur."

Sheridan nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, ama Vanessa onu görmezden geldi. Bu kez küçük bir yudum aldı ve Olivia'nın haklı olduğunu anladı. Bir yudum onu bunaltmadan yeterli sıcaklığı sağlıyordu.

Düşes onun elini okşadı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, canım, duyacaklarının çoğu bir ay öncesine kadar *bana* bile söylenmemişti. İlk olarak neyi bilmek istiyorsun?"

Vanessa bir yudum daha içtikten sonra bardağı yakındaki bir sehpanın üzerine bıraktı. "Eninde sonunda, annemin tüm bu olanlarda nasıl bir rol oynadığını duymak istiyorum. Ama kulağa bundan daha büyük bir hikâye gibi geliyor, bu yüzden belki de biri en baştan başlamalı." Sheridan ağzını açtığı anda, "Ama sen değil" dedi.

Kocasını bir küfür savurarak arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ona attığı kötü bakış, yakında onunla uğraşmak zorunda kalacağı konusunda adil bir uyarı niteliğindeydi. Ama önce hikâyeyi kafasında netleştirmesi gerekiyordu.

Sheridan hariç herkes Binbaşı Wolfe'a baktı ve o da çekti. "Sanırım en tarafsız gözlemci benim. Hem zaten hepinize rapor etmem gereken şeyler var, o yüzden ilk ben başlayabilirim."

Rapor mu? Soruşturma terimini kullandıklarında abartmıyorlardı.

Binbaşı Wolfe dalgın dalgın dizini ovuşturdu. "Geçen yıl boyunca, Bayan .

... ee ... üzgünüm ..."

"Lütfen bana *Vanessa* deyin," diye araya girdi. "Kocam öyle olduğumu düşünmese de ben hepinizi ailem olarak görüyorum."

Şimdi Sheridan ona kesinlikle ters ters bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi binbaşı. "Bana Joshua demekten çekinmeyin. Diğer herkes öyle diyor."

"Teşekkür ," dedi Vanessa.

"Her halükarda, düşesin üç kocasının da büyük ihtimalle öldürülmüş olduğunu fark ettik."

Adamı yanlış duyduğundan emin olduğunu düşündü. "Öldürüldü mü?" dedi, sadece açıklığa kavuşturmak için. "Üç dük mü? Herhalde biri bunu fark ederdi."

"Ölümler hastalık ya da kaza süsü verilmiş." Binbaşı Sheridan'a hızlıca bir bakış attı. "Gerçekten de tutarsızlıkları ilk fark eden kocanız oldu."

"Amcamız ve babamız birkaç ay içinde şüpheli kazalarda öldükten sonra," diye ekledi Heywood yardımsever bir şekilde.

Joshua başıyla onayladı. "Dürüst olmak gerekirse, ilk başta hepimiz Sheridan'ın aptal olduğunu düşündük. Sonra gizemli şeyler olmaya devam etti-"

"Elias adında bir adamın Thorn'un arabasını sabote etmeye çalışması gibi," dedi Leydi Gwyn. "Ben, Thorn, annem ve Joshua içinde Londra'ya seyahat ederken! Bir de Grey'in babasının ague yüzünden ölmediği, yıllar önce arsenikle zehirlendiği ortaya çıktı." Olivia'ya doğru gülümsedi. "Olivia bunu gerçekten keşfetti."

"Elias sağ olsun," dedi Olivia, "ilk seferinde keşfetmemi engellemek için laboratuvarımı havaya uçurmuştu."

Vanessa'nın içine bir ürperti yayıldığında, konyağı erken bıraktığını düşünmeye başladı. Duyduklarına inanamıyordu! "*İlk kez mi? Peki Elias kim?*"

Olivia şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla, "Kiralık bir cani olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Bize bir şey söyleyemeden hapishanede zehirlendi." Elini Thornstock'un dizine koydu. "Ama bu, Thorn beni taşraya götürdükten ve deneylerimi tekrar yapabilmem için bana yepyeni bir laboratuvar satın aldıktan sonraydı."

Yüce Tanrım. Patlamalar, arsenik zehirlenmeleri, deneyler ve uydurma "kazalar." Bu aile başka nelerle uğraşıyordu? Sheridan'ın ona yaptığı muamele kıyaslandığında önemsiz görünüyordu.

Çenesini uzattı. Hayır, bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecekti. *Bay Juncker'e olan hislerin hakkında ona yalan söyledin. Ona doğruyu söyleseydin onunla evlenmezdin.*

Bu tedirgin edici düşünceyi zihninin karanlık bir köşesine iterek konyak bardağını aldı ve bir yudum daha içti.

"Bunu bir kerede kabul etmenin çok zor olduğunu biliyorum," dedi binbaşı, belli ki onun brendi tüketimini fark etmişti. "Ama neden bunu araştırmaya çalıştığınızı anlayabilirsiniz."

"Kendi başımıza," dedi Leydi Gwyn, "çünkü hiçbirimiz aile dışında kime güveneceğimizi bilmiyoruz."

Joshua, "Yine de şüphelilerimizi üç olası kötü adamla sınırlandırdık," dedi.

"*Kötü kadınları* , değil mi?" Sheridan'ın bakışları şimdi ona sabitlenmişti.

Vanessa'nın bunun nedenini anlaması bir anını aldı. Sonra Sheridan'a kaşlarını çatı. "Sence *annemin* bu işle bir ilgisi var mı?"

"Grey kesinlikle öyle düşünüyordu." Sheridan derin bir nefes aldı. "Anneni sorgulayacak kişinin o olması gerekiyordu. Ama annenin ondan hoşlanmadığını ve Beatrice'in doğumuna çok az kaldığını düşününce, onunla birlikte olmak istedi ve-"

Vanessa onun yerine, "Bunu yapmanı o istedi," diye tamamladı. Yüreği ağzına geldi. Eğer annesinin bir katil olduğu ortaya çıkarsa, buna nasıl dayanabilirdi? Kabul etmek gerekir ki, annesi birlikte yaşaması kolay biri değildi, ama Vanessa onun hapse atıldığını ya da daha kötüsü asıldığını görmek istemiyordu. Grey'in neden annesinin bunu yapabileceğini düşündüğünü anlayabiliyordu, ama yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı.

Aklına başka bir şey daha geldi. Eğer Grey Sheridan'dan annesini sorgulamasını istemeseydi, Vanessa Sheridan'la evli olmayacaktı. Gerçi şu anda kuzeninin ona bir iyilik yaptığından emin değildi. "Bekle," dedi *kötü adamlar* kelimesi kafasına dank edince, "üç kadından mı şüpheleniyorsun?" Diğerlerinden biri olma ihtimaline tutunarak Joshua'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Annem ve başka kim?"

Olivia alaycı bir tavırla, "Annem ve Leydi Hornsby," dedi.

Yüce Tanrım. Hepsi de rütbeli, saygıdeğer kadınlardı. "Bunu yapmak için birbirleriyle işbirliği yaptıklarından şüphelenmediğinizi varsayıyorum."

"Hayır, elbette değil," dedi Joshua. "Yine de birlikte ortaya çıktılar. Dowager Düşesi ile birlikte." Durakladı. "Ve evet, önce kayıinvalidemi eledik. Bir cinayette doğum sancısı çekiyordu, Armie Amca'nın cinayetinde ise ülkede bile değildi. Her ne kadar ilk iki cinayeti işleyen kişinin muhtemelen ikinci iki cinayeti işlemesi için birini tuttuğunu düşünsek de -belki Elias- kimsenin bunu uzaktan ayarlayabileceğini sanmıyoruz. Düşesin ailesi o sırada Berlin'deydi ve bunu yapmak için çok uzak bir mesafedeydi."

Vanessa onun söylediklerini düşünmeye çalıştı ama bir anlam veremedi. "Neden bu 'kötü kadın' 'kötü kadın' birini öldürmek ya da öldürtmek için neden onlarca yıl beklesin?"

Joshua omuz silkti. "Armie Amca'nın Sheridan'ın babasını ve annesini İngiltere'ye geri getirmek için öldürüldüğünü ve böylece Sheridan'ın babasının öldürülebileceğini düşünüyoruz."

Bu biraz mantıklıydı. Bir şey hariç. "Evet, ama neden *o zaman*? Armie amcanın geçen yıl değil de on ya da yirmi yıl önce öldürülmemiş olmasının bir nedeni olmalı."

"Şey," dedi Joshua, "Armie Amca zaten unvanı miras almamış olsaydı, onun ölümü Sheridan'ın babasını geri getirmezdı. Sheridan'ın büyükbabası hâlâ hayatta olsaydı, o kadar fark yaratmayabilirdi. Ve Armie Amca'nın karısının ölümü de her şeyi harekete geçirebilirdi, çünkü her zaman bir varis doğurma ihtimali vardı."

"Evet ama bu Armie Amca öldürülmeden on yıl önceydi," diye araya girdi Sheridan. "Kabul et Joshua, düzenli varsayımlarımızdaki tek kusur bu. Katil neden bu kadar bekledi? Bir nedeni olmalı."

Kadın deyince Vanessa gözlerini Sheridan'a dikti. "Ve ben hala neden kadınlardan şüphelendiğini anlamıyorum. Yani, erkeklerden şüphelenmek daha mantıklı olmaz mıydı? Elbette erkekler kadınlardan daha fazla suç işliyor."

Joshua başını salladı. "Doğru. Ama ilk iki cinayeti her kim işlediyse Grey'in babasına ve Thorn'un babasına ulaşmış olmalı. Her iki cinayet için de ev partileri düzenleniyordu ve her ikisinde de hazır bulunan tek konuklar bu üç kadındı."

Vanessa kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Neden katilin bir misafir olduğunu düşünüyorsunuz?"

Thorn, "Hizmetçilerin hepsi partilerin yapıldığı evlere bağlıydı," dedi. "Her iki partide de bulunamazlardı."

"Tabii özel hizmetkârları değilse," dedi Vanessa. "Eminim Leydi Hornsby yanında bir hizmetçi ve birkaç uşakla seyahat ediyordur, değil mi? Annemin genellikle aile hekimimizin bizimle seyahat etmesi konusunda ısrar ettiğini biliyorum. Her türlü rahatsızlığı var, biliyorsunuz. Bu sefer onu getirmemesinin tek nedeni, ona sormak için kasabada olmamasıydı."

Düşes öne doğru eğildi. "Leydi Norley her zaman leydisinin hizmetçisini de getirdiğini söyledi. Aranızda kişisel hizmetçileri düşünen oldu mu?"

Adamlar birbirlerine baktılar.

Vanessa başını salladı. "Yapmadın, değil mi? Erkekler. Ev personelinin hiç düşünmezler."

Joshua doğruldu, bu dikkatsizliğin kendisine gösterilmesinden açıkça rahatsız olmuştu. "Haklısınız. Ama aynı hizmetkârların her iki parti sırasında da işverenleri için çalıştıklarından emin olamayız. Ayrıca, hizmetkârlarını incelemeden önce her bir kadını elemek zorundayız."

"Doğru," dedi Thorn.

Joshua devam etti. "Ve belki de Vanessa her şeyi öğrendiğine göre, daha yakın zamandaki olayları ele almaya devam edebiliriz. Sheridan, Leydi Eustace'dan bir şey öğrendin mi?"

Adam ona temkinli bir bakış attığında, Vanessa parmaklarını ipek giysili dizine vurmakla yetindi ve onu görmezden gelmeye çalıştı. Kadınların da bu banyanlar gibi sargıları olmasını isterdi. Onlar çok daha az açıktı. Ama aynı zamanda bu banyanın kocasının en sevdiği baharatlı kolonya gibi baştan çıkarıcı bir şekilde kokmamasını da diledi. Bu ona kocasının kızlığını ne kadar şefkatle bozduğunu hatırlatıyordu.

Lanet olası adam. Ne zaman ona kızgın kalmak istese, onun yaptığı güzel bir şeyi hatırlıyordu. Tersine, bu ona ters ters bakmasına neden oluyordu. "Sanırım ben yokken anneme cinayeti itiraf ettirdin."

"Pek sayılmaz," diye homurdandı Sheridan. "Onu o iki ev partisi hakkında bile konuşturamıyorum."

Vanessa, "Çünkü yanlış yapıyorsun," dedi. "Annem ancak hatırladığı şey onu çok iyi yansıtıyorsa hafızasını kaybeder. Annemin her şeyin kendisiyle ilgili olduğuna dair inancına hitap etmelisin. Daha da iyisi, onu sorgulamama izin vermelisin."

Sheridan bakışlarını ona dikti. "Hiç şansın yok. O senin annen. Objektif olacağına nasıl güvenebiliriz?"

Burnunu çekti. "Annem hakkında oldukça objektif olabilirim, eğer ondan gerçeği öğrenmeme izin verirsen bunu öğrenirsin."

Olivia sandalyesinde doğruldu. "Vanessa annesini sorgulayabiliyorsa, benim neden sorgulayamayacağımı anlamıyorum."

Joshua ona sert bir bakış attı. "Bu Thorn'un anneni henüz sorgulamadığı anlamına mı geliyor?"

"Şey, hayır." Olivia kocasına özür dileyen bir bakış attı. "Ama ikimiz de ondan öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenmeye çalışacağız. Onu tanıdığınızda gerçekten de oldukça makul biri."

"Aslında öyle," dedi Thorn. "Dokuz yıl önce evlenmem için bana şantaj yapma girişimini bir kenara bırakırsak, öyle."

"Thorn!" Olivia itiraz etti.

"Bunu hak ettim, tatlım. değil."

"Hmph." Olivia gruba döndü. "Annemin ailesini korumak için neredeyse her şeyi yapacağını kabul ediyorum, ama kimseyi amaçsızca öldürdüğünü düşünemiyorum ve ilk iki cinayet işlendiğinde ben doğmamıştım bile, yani hiçbir nedeni yoktu. Oysa Vanessa'nın annesi ..." Sanki küçümseyici bir şey söylemek üzere olduğunu fark etmiş gibi sözünü kesti. Vanessa buna aldırmadı, Olivia'yı tanıdığı kısa süre içinde kadının genellikle açık sözlü olduğunu öğrenmişti.

Vanessa bakışlarını odada gezdirerek, "Bak," dedi, "annemin zor, hatta zalim olabileceğini biliyorum. Grey'e karşı korkunç davrandığı kesin. Ama iki kişiyi öldürmek ve iki kişinin daha öldürülmesini ayarlamak? Tek başına bunun mantıksızlığı bile Mama'yı eliyor. İlk balomu bile tek başına idare edemedi, Grey'den yardım almak zorunda kaldı. İnan bana, annem asla senin tarif ettiğin türden usta bir suçlu olamaz. Bu çok fazla çaba gerektirirdi."

Dowager düşes başını salladı. "Bu *benim* eskiden tanıdığım Cora'ya daha çok uyuyor. Onun kötülüğü her zaman zayıflıktan kaynaklanırdı." Yüzü asıldı. "Kendilerini savunamayan çocukları ve sadece onun sevgisini isteyen kendi kızını avlıyor. Ama üç güçlü dükü ve yeni tahta çıkmış birini öldürmek? Bunu göze aldığını öğrendiğimde şok olurdum. Peki ne için? Neden dükleri öldürmeye devam etsin ki?"

"Kocasının düklüğü miras almasını umduğu için mi?" Joshua söyledi.

"Bu sadece ilk cinayet için geçerli." Sheridan kaşlarını çatı. "Gerçi bebek Grey'i de zehirleyip zehirlemediğini bilmiyoruz. Babasıyla aynı zamanda hastaydı."

"Vanessa, "Ama annem ona arsenik verseydi ölmez miydi?" diye sordu. Bir bebeğin böylesi bir zehirlenmeden sağ çıkabileceğini düşünemiyorum.

zehirlenme. Öyle olsa bile, eski Greycourt'un ölümünden annem sorumlu olsa bile, Thorn ve Gwyn'in babasını öldürmek için ne gibi bir sebebi vardı?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Joshua, "daha önceki iki cinayetin nedeni ya da nedenleri konusunda hala biraz bulanıkız. Üzerinde hemfikir olduğumuz tek şey, bu cinayetlerde dul düşesin parmağı olduğu." Herkes öfkeyle ona baktı. "Şüpheli olarak değil, ama bir şekilde kurban olarak."

Olivia, "Leydi Eustace'ın Grey'in babasını öldürmüş olması için en azından bir neden var," dedi. "Ama annemin cinayetlerin hiçbirini için bir nedeni yok. Elinde arsenik olmadığı sürece bir neden olmadan erişim pek bir şey kanıtlamaz."

Düşes Olivia'ya baktı. "Ve ikinci cinayet -eğer bir cinayetse- bir araba kazası gibi gösterildi. Annenin bir arabayı sabote ettiğini düşünemiyorum. Ya siz?"

"Tabii ki hayır," dedi Olivia. "Nasıl yapılacağını bile bilmez."

"Kötü kadının Leydi Hornsby olması gerektiğini mi söylüyorsun?" Joshua Olivia'ya baktı. "Ya da üç kadının kişisel hizmetkârlarından biri mi?"

Gwyn, "Leydi Hornsby'ye hak vermemek elde değil," diye homurdandı. "Sürekli benden kaçıyor. Sanki neyin peşinde olduğumu biliyor gibi."

"Ben daha onunla konuşmadan düğünü terk etti," dedi düşes. "Gerçi etkinliklerden erken ayrılması alışılmadık bir durum değil. Oldukça yoğun bir sosyal hayatı var."

Konyağından bir yudum daha aldıktan sonra Vanessa tekrar söze girdi. "Peki *onun* nedeni ne olabilir?"

"O benim ilk kocamı istiyordu," dedi düşes. "Ve evliliğimiz onun bu isteğini engelledi."

Thorn sessizce, "Babamızla senin arkandan görüştüğü de söyleniyordu," dedi.

"Size söyledim," dedi düşes, "bu çok saçma."

Vanessa brendisinden daha büyük bir yudum daha aldı. Olivia haklıydı. Bir yudum alındığında oldukça lezzetliydi.

Olivia, "Leydi Hornsby'nin kocasının hummadan öldüğünü de söylemiştiniz," dedi. "İlk kocanız gibi mi? Kendi kocasını zehirlemiş olması mümkün mü?"

"Sanırım mümkün ama pek olası değil," dedi dul düşes. "Ve eğer Thorn ile Gwyn'in babasını elde etmek için yaptıysa, o zaman neden onun yerine beni öldürmedi? Neden ikinci kocamı öldürsün? Bu hiç mantıklı değil."

"Gerçekten de öyle değil," dedi Gwyn. "İyi bir nedeni yok. Öldürmek için bir nedeni *olabilecek* tek kişi rahmetli kocasıydı."

Sheridan başını salladı. "Adam yaşlıydı, o yüzden ölene kadar bekleyebilirdi."

Thorn, "Ya da belki de erkeklerden manyakça hoşlanmıyor ve sadece kendisi ve en yakın arkadaşı için onları mümkün olduğunca ortadan kaldırmaya çalışıyordu," dedi.

Vanessa Thorn'un sözlerini o kadar saçma buldu ki, biraz daha brendi yudumladı. Bunu yaparken, Sheridan'ın yüzünde şüpheli bir ifade olduğunu fark etti. En azından Thorn'un sözlerinin saçma olduğunu düşünen tek kişi o değildi.

Joshua, "Şimdilik nedenini bir kenara bırakalım," dedi. "Bunun ne olabileceğini belirlemek için henüz yeterince bilgimiz yok. Öncelikle cinayetlerle bir ilgileri olup olmadığını tespit etmemiz gerekiyor. Sheridan'ın babasının, muhtemelen Elias tarafından o köprüden aşağı itilebilmesi için kız kardeşimle paylaştığımız eve çekildiğinden şüpheleniyoruz. Bir sahtecilik uzmanına hem dükü çağırmak için kullanılan notu hem de Elias'ın Leydi Norley'e yazdığı mektubu gösterdim. Uzman ikisinin aynı kişi tarafından yazılmış *olabileceğini* söyledi ama yemin edemedi."

"Elias'tan bahsetmişken," dedi Thornstock, "onu hapisanede kimin zehirlediğine dair bir fikrimiz var mı?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Joshua. "Her gardiyanı ve mutfakta çalışan her bireyi sorguladım. Ya bilmiyorlar ya da söylemiyorlar. Hapishaneler yolsuzlukla ünlüdür, bu yüzden orada çalışanlar benim gibi sadece denizcilerle çalışan ve mahkemelerin resmi bir çalışanı olmayan birinden daha çok üstlerinden korkarlar. Zamanla, her bir bireyin bağlantıları hakkında daha kapsamlı bir araştırma yaparak belki de cevabı öğrenebilirim ama şu anda bu arayışa ara zorundayım. Ancak. . .

."

Joshua bir yazı masasının üzerinde duran bir yığın kâğıdın olduğu yere doğru yürüdü. "Neyse ki morgda Elias'ın bir robot resmini çizdirecek kadar ileri görüşlüydüm. Gwyn hepimiz için kopyalarını çıkardı."

"Onlar binalar gibi görünmüyorlar, değil mi onlar?" Thorn şaka yaptı.

Görünüşe göre Gwyn mimariyle ilgili her şeye karşı bir sevgi besliyordu.

"Çok komik," diye söylendi Gwyn. "Sen sadece benim nasıl çizim yapılacağını bildiğimi kışkınıyorsun, oysa senin tek yeteneğin ..." Thorn sertleşince durakladı. "Çekilmez olmak."

Joshua gözlerini devirdi. "Her halükarda, adamı sadece Thorn, Olivia, Gwyn ve ben gördük, yani içinizden biri onu başka bir bağlamdan tanıyabilir. Ayrıca Sheridan'ın onları Sanforth'ta gezdirip delikanlıyı tanıyan biri olup olmadığına bakabileceğini düşündüm. Çünkü Elias yakınlarda olsaydı-"

Heywood, "O zaman iki adamı da öldüren o olabilir," dedi.

"Aynen öyle," dedi Joshua.

"Bilmiyorum," diye söze girdi Thornstock. "Elias bana herhangi birinin emriyle cinayet işleyecek biri gelmedi. Olivia'nın orada olmadığından emin olana kadar laboratuvarı havaya uçurmamaya dikkat etti." "Ah, ama o bir kadın," diye Joshua. "Olivia'nın bir kadın olduğunu iki yaşlı dükü öldürmekten farklı bir şekilde. Özellikle de bunu yapmak için iyi para alıyorsa."

"Doğru," dedi Sheridan. "Robot resmin şehirde gösterilmesi gerektiğine ben de katılıyorum. Ama bunu yapacak kişi ben olamam. Başka birinin yapması gerekecek."

"Uzun bir balayı planlıyorsun, değil mi?" Thorn sordu. "Öyle mi sen?" Vanessa tekrarladı. O bu bütün buluyordu. büyüleyici bir tartışmaydı. Belki de sadece konyak yüzündendir.

"Ne yazık ki hayır." Sheridan şimdi *onun* bakışlarından kaçıyordu. "Londra'da Bonham'la defterleriyle ilgili bazı sorularımı görüşmek üzere buluşacağım. Toplantıdan önce hesapları gözden geçirmem gerekiyor, o yüzden Vanessa, ben ve annesi sabah yola çıkıyoruz."

"Öyle mi?" Vanessa sordu. Bu konuda kimse *ona* danışmamıştı. Bunun üzerine brendiden bir yudum daha aldı. Gerçekten de oldukça ısıtıcıydı.

"Mükemmel!" dedi Gwyn. "Yolda Leydi Eustace'ı sorgulayabilirsin."
"Deneyeceğim," dedi Sheridan. "Ama o kadar da açık sözlü değil."
"Bu doğru," dedi Vanessa. "Hiç de değil."

Joshua kendisi de bir bardak brendi doldurmak için
yürüdü. "Senin sadece rom içtiğini sanıyordum," dedi
Thorn.

"Romu tercih ederim, ama biz denizcilerin dediği gibi fırtınada
herhangi bir liman." Joshua likörden uzun bir yudum aldı.

"O gerekir olmak Dikkatli ol." Vanessa fısıldadı
için ve ama sesi oldukça yüksek çıktı. "Yudumlarsanız
daha iyi olur."

Joshua kıkırdadı ama Sheridan Vanessa'nın neredeyse boşalan
bardağını almak için yaklaştı. "Bundan kaç 'yudum' içtin?"

Vanessa çenesini yukarı kaldırdı. "Ne kadar istersem o kadar, çok
teşekkür ederim."

"Ne başlattığını görüyor musun?" Sheridan annesine söyledi.

"*Benim* başlattığım şey! Niyetin konusunda onu yanlış yönlendiren
sensin."

Vanessa kelimeyi biraz geveleyerek, "Evet," dedi. "Kesinlikle. Onu
yanlış yönlendirdin ... beni ..." Elini annesine doğru salladı. "Söylediği
şey."

"Devam edeyim mi?" Joshua sordu.

"Elbette," ve Dowager Duchess dedi. "Ama I düşünmek Ben
yaparım. Vanessa'yı yatması için yukarı çıkar. Geç oldu ve
eminim oldukça yorgundur."

"Artık buna böyle mi diyoruz?" Gwyn Thorn'a mırıldandı.

Sheridan ikisine de ters ters baktı. Düşes Vanessa'nın ayağa
kalkmasına yardım edince, iki kadını takip etmeye başladı. "Ben de
sizinle geliyorum."

"Hayır, kesinlikle," dedi annesi. "Bu tartışma için senin burada olman
gerekıyor. Öte yandan benim yok. Vanessa'nın yatağına yerleştiğinden
emin olduktan sonra geri döneceğim."

"," dedi temkinli bir şekilde.

Vanessa'nın düşes tarafından götürülmeden önce gördüğü son şey,
Sheridan'ın yüzünde endişeyle ona bakmasıydı. Bu onun incinmiş
duygularını biraz olsun yatıştırmaya yardımcı oldu.

Kolunu Vanessa'nın belinden ayırmayan annesiyle birlikte
merdivenleri sessizce çıktılar. Ancak Vanessa'nın yatak odasına
girdikleri anda, kayınvalidesi onu serbest bırakarak geri çekildi

yatak örtüsü. Vanessa biraz sallandı ama çoğunlukla umutsuzca uyumak istiyordu.

Düşesin yatağa bakarken keskin bir nefes alması bunu engellemiş gibi görünüyordu. "Oh, canım, hizmetçinizi bulmam gerekecek. Bridget nerede, canım?"

"Üst katta, sanırım? Onu bu akşam için kovdum." Vanessa kaşlarını çatı. "Kocamın düğün gecemizde bir aile toplantısı yapmasını beklemiyordum."

Kayınvalidesi gülümsedi. "Ve hepimiz bunun için üzgünüz. Biz de böyle bir şey yapmasını beklemiyorduk. Ama anladığım kadarıyla yemek almaya gelmiş ve Thorn'la karşılaşmış. Erkekleri ve iştahlarını bilirsiniz." Vanessa'nın hâlâ giydiği Sheridan'ın banyanının kemerini çözmek için yürüdü. "Hizmetçini çağırmam gerekecek. Çarşafta kan var, eminim üzerinde uyumak istemezsin."

"Kan mı?" Vanessa gözlerini kapattı. Çok ağırdılar.

"Bakire kanın, canım kızım," dedi kayınvalidesi banyanı omuzlarından indirmek için arkasından gelirken.

"Ah. Doğru. Bridget bana bundan bahsetmişti." Ayrıca hiç kan olmazsa, Büyük Yapılacaklar'ın olacağını da söylemişti. "Bu ... iyi, değil mi?"

"Sorun değil. Ama bu çarşafı değiştirmemiz gerektiği anlamına geliyor. Bir dakika burada bekle. Kıpırdamayın. Hemen döneceğim." Dowager düşes koridora çıkmak için ayrıldı.

Vanessa çok yorgundu. Ve yatak *tam oradaydı*. Neden tekrar yatağa giremiyordu? Kanla ilgili bir şey mi? Sanırım kafası karışmıştı. Gerçekten hatırlayamıyordu.

Yatağa tırmandı, başını yastığa koydu ve hemen uykuya daldı.

On Altıncı Bölüm

Vanessa ve annem gider gitmez, Joshua hepsinin biraz serinlemek isteyebileceğini söylemişti. Bir hizmetçi çağırmış, o da çay, şarap ve biranın yanı sıra kesilmiş portakal ve elma getirmeye gitmişti. Sheridan ve ailenin geri kalanı bunlar hazırlanırken havadan sudan konuşmuşlardı.

Ama artık hizmetkârlar da gittiğine göre, Joshua konyağından son bir yudum aldı ve kadehini yere bıraktı. "Nerede kalmıştık?"

Sheridan elinde bir kadeh şarapla sandalyesine geri oturdu. "Bize raporunuzu veriyordunuz. Ve Sanforth'un iyi vatandaşlarını sorgulamamı öneriyordunuz."

Heywood, "Eğer sen gidersen, bunu yapabilirim," dedi.

"Cass sorun olur mu?" Joshua sordu.

"Elbette," dedi Heywood. "Şu anda burada olmamasının tek nedeni ... şey, çok fazla uyuması."

"Elbette öyle," dedi Joshua. "Her an doğum yapabilir. Haksız mıyım?"

Heywood kıkırdadı. "Gerçekten de öylesin."

Vanessa'nın yakında *onun* çocuğunu taşıyabileceği Sheridan'ın aklına geldi. Bu düşünce ona öylesine zevk veriyordu ki, diğerlerinin söylediklerine konsantre bile olamıyordu. Elbette, eğer Vanessa onun hilesine o kadar öfkelenmişse ve bir daha onunla yatmasına izin vermeyecekse...

Hayır, böyle bir şey olmayacaktı. Sevişmelerinden zevk almıştı. Bundan emindi. Şu anda kızgın olabilirdi ama eninde sonunda yaptığı şeyin iyi bir amaç için olduğunu görecekti.

Ona yalan söylemek. Onu yanlış yönlendirmek. Senin gibi görmeyecektir.

"Gwyn?" Joshua dedi ki. "Neden bize Leydi Hornsby hakkında ne bulduğunu anlatmıyorsun?"

Gwyn çayına biraz daha şeker karıştırdı. "Sana zaten söyledim."

"Evet, ama neden odadaki *diğer* insanlara da söylemiyorsunuz? seninle evli."

"Ah. Elbette." İçini çekti. "Korkarım pek bir şey öğrenemedim. Düğünde bile onu yalnız yakalayamadım. Törenin ne kadar mükemmel olduğu ve Vanessa'nın ne kadar güzel görüldüğü dışında hiçbir şey hakkında konuşmaya kesinlikle ilgi duymuyordu."

"Karım gerçekten de çok güzel görünüyordu," dedi Sheridan. "Her zaman öyledir." Diğerleri gülünce, "Bu doğru," dedi.

Thorn kuru bir sesle, "Ve sen de etkilenmemişsin," dedi.

Sheridan aşık olmamıştı, kahretsin. Buna cesaret edemezdi. Bu, kalbini bir masanın üzerine koyup hayatın ona bir tokmakla vurmasını beklemek gibi bir şey olurdu.

Gwyn sırtıttı. "*Her neyse*, Joshua ve ben Londra'ya döner dönmez Leydi Hornsby'yi ziyaret etmeyi planlıyorum, ki bu Sheridan'dan çok sonra olmayacak. Şansımız yaver giderse kontes taşrada bir yerlerde tozmuyor olacak. Ve asla bilemezsiniz, belki de diğer hakkında söyleyecek bir şeyleri vardır."

"İnsan her zaman umut edebilir." Joshua odayı taradı. "Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı? Çünkü sizi bilmem ama ben aklıma gelen her şeyi söyledim."

"Mükemmel!" Thorn dedi ki. "Yemek odasında hâlâ jambon, ekmek ve peynir var. Ve tartlar."

Olivia'nın gözleri parladı. "Elmalı tart mı?"

"Başka ne var?" Gwyn ayağa kalktı ve paytak adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Turşu da olduğu sürece size katılıyorum."

Heywood başını salladı. "Tanrı'ya şükür Cass bu iğrenç kombinasyondan hoşlanmıyor yoksa bir öğünü asla tamamlayamazdım."

Joshua, "Buna alışıyorsun," dedi.

Elinde bastonuyla karısını takip etmeye başladığında Sheridan onu durdurdu. "Sizinle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

"Birazdan orada olacağım, canım!" diye seslendi Gwyn'in ardından. Sonra Sheridan'a döndü, artık tamamen işle ilgiliydi. "Bu yeni karınla mı ilgili?"

"Aslında hayır. William Bonham hakkında. Annem onu kendisine kur yaptığı için mi davet ediyor yoksa sadece iyi mı çalışıyor anlayamıyorum. Ama onu araştırmamı istiyorum."

Joshua gözlerini kırptırdı. "Anladığım kadarıyla uzunca bir süredir aileniz için çalışıyor."

"Evet, Armie Amca'ya on beş yıl önce ilk miras kaldığından beri. Babam onu çok fazla iş için kullanmadı - yapılması gereken işlerin çoğunu Berlin'de halletmesi gerekiyordu, bu yüzden Bonham'ın dolabında iskelet olmadığından emin olmak istiyorum. Özellikle de annemle aralarında bir ilişki varsa."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Yine de hatırlatmak isterim ki, annenizi sadece babanızla birlikte gördüyseniz, ona kur yapılmasını izlemek her zordur."

Joshua haklıydı. Ve *herkesin* annelerinin altında olduğunu düşünen Thorn dışında, diğerleri Sheridan kadar rahatsız görünmüyordu. Neyden? Arkadaşlık mı? Kur yapmaktan mı? Sheridan bunun ne olduğunu bilmemekten hoşlanmıyordu. "Muhtemelen haklısın. Annem de biraz mutluluğu hak ediyor. Sadece Bonham'la bunu bulabileceğinden pek emin değilim."

"O zaman Sör Noah'ı da araştırmamı ister misiniz?" Joshua sordu. "Bonham'la tören sırasında sırayla birbirlerine bakmalarına bakılırsa, o da kıza ilgi duyuyor gibi görünüyor."

"Fark ettim. Ve muhtemelen adam hakkında daha fazla bilgi edinmekten zarar gelmez. Grey'e de onu sormak isteyebilirsiniz. Onun Sör Noah'dan bahsettiğini hiç duymadım." Sheridan içini çekti. "Bir süre daha bu tür şeyler yapmamız gerekebilir. Annem etraftaki bütün dulları kendine çekiyor gibi görünüyor. Bu kadar çok uygun dul bekâr olduğunu bilmiyordum."

"Sadece ikisi olduğu sürece," dedi Joshua gülerek, "geçmişlerini araştırmayı kaldırabilirim. Ama daha fazla avlanmamaya çalışın."

"Güven bana, elimizdeki ikisini ben avlamadım. Erkekler anneye ayların bala çekildiği gibi çekilir. Anladığım kadarıyla hep öyleydi."

"Bu şaşırtıcı değil. Annen nazik bir ruh. Erkekler her önce bunu fark eder." Joshua'nın gözlerinde sevgi dolu bir bakış vardı. "Ben kesinlikle

Bunu kız kardeşinde
fark ettim." "Gwyn?
Nazik mi?"

"Sen onun erkek kardeşisin ve erkek kardeşler kız kardeşlerini her zaman kız kardeşlerinin kocalarıyla aynı şekilde görmezler. Lafı açılmışken, işimiz bittiyse ..."

Sheridan başıyla onayladı ve kapıda ayrıldılar; Sheridan üst kata, Joshua da yemek odasına çıktı. Sheridan'ın midesi gurulduyordu ama umurunda değildi. Kardeşleri ve eşleriyle bir gece için yeterince uğraşmıştı. Karısını istiyordu.

Joshua'nın söylediklerini düşündü. Vanessa bazen nazik *olabiliyordu*. Ama aynı zamanda ateşli, ilgi çekici ve sürprizlerle dolu da olabiliyordu. Bunlardan herhangi biri onu kendisine sevdirebilirdi ama hepsi bir araya geldiğinde onu karşı konulmaz kılıyordu. Bu düşünce adımlarını hızlandırmasına neden oldu.

Ayrıca, olanlardan sonra Vanessa'yı annesiyle uzun süre yalnız bırakmak istediğinden emin değildi. Annesinin ne tür sırları açığa çıkarabileceğini bilemezdi. Ve sırlarını Vanessa'ya kendisi anlatmak istiyordu.

Ana yatak odasına giden koridora ulaştığında, annesinin karısının odasından çıktığını gördü. Sanki onu oyalayacakmış gibi ona doğru geldi.

"Vanessa'nın hizmetçisini getirmen gerekiyor." Durakladı. "Aslında herhangi bir hizmetçi de olur. Yatağın çarşafı değiştirilmeli."

"Neden?"

"Üzerlerinde kan var tabii ki."

"Tabii ki mi? Sizi temin ederim ki asla incitmem ..." Bağlantıyı kurarken sözünü yarıda kesti. "Ah. Doğru. Sanırım kanı fark etmedim."

"İkinizin birlikte ne yaptığını bakılırsa, bu pek de şaşırtıcı değil."

Yüzünde sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu. "Söz veriyorum, başka hiçbir erkeğin düğün gecesinde yapmayacağı hiçbir şey yapmadım."

"Bunun farkındayım. Ve eğer eylem sırasında ona gerçekten zarar vermiş olsaydın, eminim ben ayrılırken olduğu gibi uykusunda gülümsüyor olmazdı."

Gözlerini göğe doğru kaldırdı. "Gerçekten bunu konuştuğumuza inanamıyorum."

"Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Her neyse, şu anda kendi kanının içinde yatıyor ve taşınması gerekiyor. O yüzden bir uşak da çağırın. Ne yazık ki o kadar yorgundu ki ben birini getiremeden yatağa girdi. Artık evlendiğine personel sayısını artırmalısın."

Bir kaşını kaldırarak mırıldandı, "Yorgun mu? Yoksa ona zorla içirdiğin konyak yüzünden çakırkeyif mi?"

"Çakırkeyif mi? Tek kadehle mi?" dedi annesi. "Saçmalama. Onu zorlamadım, gerçi itiraf etmeliyim ki fazla bir şey yemediğini ve yorgun olduğunu bildiğim halde içirmemeliydim. Ama sabaha bir şeyi kalmaz. Ancak ondan önce onu taşıması için bir uşak getirmelisiniz."

"Hiçbir uşak karımı bir yere taşıyamaz," diye tersledi Sheridan. "Bunu kendim yapacağım. Ben taşırken sen de hizmetçiyi getirebilirsin."

"Pekâlâ." Sanki başından beri niyeti gibi neşyle söyledi ve sonra aceleyle hizmetçilerin merdivenlerine doğru ilerledi.

Tanrım, şimdi keşke bu evi Grey'e yüklü bir meblağa satmasaydım diye hayıflanıyordu; bu meblağ da malikânenin ayakta kalması için harcanmıştı. Belki Grey evi ona bir şarkı karşılığında kiralayabilirdi. Çünkü evin devasa büyüklüğüne rağmen annesinin ayakları altında olmak zor olacaktı. Yine de Vanessa için evde Bridget'ten başka bir kadın arkadaşın olmasının iyi olacağını düşündü. Ne de olsa Vanessa ve annesi birbirlerinden hoşlanıyor gibiydiler.

Bu ona Vanessa'yı taşıması gerektiğini hatırlattı. Karısının yatak odasına girdi. Vanessa yatağın üzerinde yatıyordu, banyosu da bir sandalyenin üzerine kabaca atılmıştı. Onu rahatsız etmekten neredeyse nefret ediyordu ama annesi haklıydı; temiz bir yatakta daha rahat ederdi.

Kendisinin.

Sahiplenme duygusuyla yatağına doğru yürüdü ve onu uyandırmamak için elinden geldiğince dikkatli bir şekilde kucağına aldı. Şimdi onu kollarına aldığı anda gözlerinin altındaki gölgeleri görebiliyordu. Evlenmeye karar verdiklerinden beri tam gaz çalışıyordu. Bu, sevişmeleriyle ve muhtemelen soruşturmayı duymanın uyandırdığı duygularla birleştiğinde onu çok yormuş olmalıydı.

Duygusuz bir kocaydı ve onun kollarında olması ihtiyacını yeniden uyandırıyordu. Bu tamamen kabul edilemezdi.

Bitişik kapıya ulaştığında, düğmeyi çevirebilmek için onu kaydırdı. Kadın anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve adamın boynuna sarıldı. Bu onu daha da tahrik etti, lanet olsun. Çünkü kız eskisinden daha da büyüleyici görünüyordu, tabii böyle bir şey mümkünse. Saçları koluna dökülürken, uzun kirpikleri bir kadının şalındaki siyah saçak gibi görünürken ve onu soğuk odasına taşırken meme uçları keten geceliğinde noktalar oluştururken, onu bir kez daha yatağa atmaktan başka bir şey istemiyordu.

Kendi kendine kaşlarını çatı. Kızın nefesi teninde sıcakken, kız bir sera gülüydü ve o, kızın tüm yapraklarını koparmak isteyen hain bir baştan çıkarıcı gibi davranıyordu.

Annesi arkasından, "Bana bırak," dedi ve aceleyle yorganı onun için indirdi.

Vanessa'yı yatağına yatırdıktan sonra, yorganı Vanessa'nın üzerine örtmek için döndü.

Bir süre daha ona baktıktan sonra annesi, "Şimdi uyuyor. Bu gece onu yalnız bırakmalısın."

"Tavsiyen için teşekkür ederim," dedi sertçe. "Ama o benim karım ve sonrasını ben halledebilirim."

Yine de bu annesini göndermedi. "Ona Helene hakkında bir şey söyledin mi?"

Bir iniltiyle Vanessa'ya baktı ama Vanessa derin bir uykuya dalmış, yorganın altına kıvrılmış, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Yine de işini şansa bırakmayacaktı. Annesini açık olan bitişik kapının yanına çekti. Diğer yatak odasında birkaç hizmetçi çarşafı değiştirmekle meşguldü ve kan lekesi üzerinden bilmiş bakışlar atıyorlardı.

Dük olmanın en nefret ettiği yanlarından biri de buydu. Birinin tüm ev halkı onun hakkında dedikodu yapar ve başarısına yatırım yaptığını hissedirdi. Herhangi bir başarısızlığın sadece kendisini değil, yörüngesindeki herkesi de kendisiyle birlikte aşağı çektiğini hissediyordu.

Bir an için kapıyı çekti. "Bu seni ilgilendirmez anne ama hayır, henüz Helene'den bahsetmedim. Ancak doğru zaman geldiğinde bahsedeceğim."

"Yerinde , bunu daha sonra yapmaktansa daha erken yapardım. Helene'i kardeşlerinden birinden duymasını istemezsin -ya da Tanrı korusun, Gwyn'den." Diğer odaya açılan kapıyı itmeye başladı, sonra durakladı. "Annesiyle neler yaşadığınızı ona anlatmalıydın, biliyorsun, bunu yaparken değilse bile, geçen hafta içinde, nişanlandıktan sonra."

Vanessa'yı uyandırmamak için sesini alçaltmadan önce bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ona gerçeği söylemedim çünkü Leydi Eustace'ın suçlu olması durumunda annesini uyarması riskini almak istemedim."

Annesi homurdandı. "Ona gerçeği söylemedin çünkü söylersen seninle evlenmeyeceğinden korktun." Annesi sonra diğer odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Onu geri aramak, sözlerini inkâr etmek, Vanessa'ya duyduğu pervasız fiziksel çekim yüzünden evlenmeye zorlandıkları konusunda ısrar etmek istedi. Ama yapamadı. Çünkü annesi haklıydı. Ruhunun derinliklerinde bir yerlerde Vanessa'ya duyduğu özlemi görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı.

Kendine dikkat etmezse, Helene'in büyüüne kapıldığı gibi onun da büyüüne kapılacaktı. Ve *bu* yolda acı ve yıkım yatıyordu.

On Yedinci Bölüm

Perdelerin açılma sesi ve geniş, çok camlı pencereden Vanessa'nın kapalı gözlerine vuran güneş ışığı onu aceleyle uyandırdı. Neredeydi acaba? Şehirdeki evlerindeki yatak odasında bu kadar büyük bir pencere yoktu.

Bekle, burası onun yatak odası değildi.

Bridget aceleyle hanımının yanındaki masaya gitti ve içinde kızarmış ekmek, çay ve bunlarla birlikte gelen her şeyin bulunduğu bir tepsiyi masaya koydu. "Sizi uyandırdığım için beni bağışlayın hanımefendi, yani Ekselansları, ama Ekselansları bir saat içinde Londra'ya gideceğini söyledi, ben de hazırlanmak için zamana ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Vanessa bu söz üzerine yatakta doğruldu. "Bana bu kadar resmi davranmana gerek yok, Bridget. Evlilik yoluyla bir düşes olabilirim, ama hâlâ tanıdığın ve korktuğun aynı metresim."

Vanessa'nın da bildiği gibi, bu Bridget'in gülmesine neden oldu. "Yine de hanımefendi, sanırım başkalarının yanındayken gerçek unvanınızı kullansam iyi olacak."

"Muhtemelen. Özellikle de annem. Ne yazık ki, herkese hükmetmek için iyi vakit geçirecek. Ve zavallı bir dükle evlenmek zorunda kaldığım için hayıflanacak."

"Büyük öyle."

"Kocam nerede ki? Burası *onun* yatak odası değil mi?"

Vanessa bu odayı hafta başında Armitage Malikânesi'ni gezdirdikleri zaman görmüştü ve evin geri kalanı kadar güzel döşenmişti. Ne yazık ki perdelerin onarılması, yatak örtülerinin değiştirilmesi ve daha pek çok şeyin yapılması gerekiyordu.

"Majesteleri siz uyurken giyindi. Hareket bile etmedin!" Bridget Vanessa'ya çayını doldurdu ve üzerine krema ve biraz da şeker ekledi. "Çok yorulmuş olmalısın. Uşağı da çok sessizdir."

Vanessa çayından büyük bir yudum aldı. "Herkes benim hazır olmamı mı bekliyor?"

"Pek sayılmaz. Sandıklar hizmetkârların arabasına yüklendi bile ama arabanız iki ya da üç iri yarı uşak tarafından didik didik aranıyor. Belki de Majesteleri'nin arabası bozulmaya meyillidir?"

Daha büyük olasılıkla, Majesteleri'nin arabası onu ve arabasında onunla birlikte olacakları için onu ve annesini öldürmek amacıyla hasar görebilirdi. Bu onu hemen ayılttı. Düşesin ailesinin başına her ne , bu durum onu da etkileyebilirdi. Dün gece bütün aksilikler ve cinayetler anlatılırken bunu hiç düşünmemişti.

Bridget, Vanessa'nın ona bir yıl önce aldığı cep saatini inceledi. "Şimdi hazırlanmak için elli dakikanız var hanımefendi. Aşağı yukarı."

"Oh, tamam." Bir dilim tereyağlı kızarmış ekmek alarak yatak odasına giderken bir yandan da onu çiğniyordu ve Bridget elinde tepsiyle arkasından geldi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kıyafetleri çoktan yatağın üzerine serilmişti. Bridget'ten hiç şikâyet etmek zorunda kalmamıştı. Leydisinin hizmetçisi her zaman her türlü olasılığa karşı hazırlıklıydı.

On dakika kala merdivenlerden indi, Prenses Elizabeth mavisii eldivenlerini giydi ve aynı maviden, kırmızı süslemeli başlığını bağladı. Grey'in ona düğün hediyesi olarak almakta ısrar ettiği çeyizdeki en sevdiği takım buydu: Prenses Elizabeth mavisii sade bir araba elbisesi, beyaz astarlanmış kırmızı yünden bir pelisse, beyaz kürklü bir manşon ve onunla birlikte gelen bone ve eldivenler.

Kapıdan çıkarken Sheridan uşaklardan biriyle konuşurken başını kaldırdı ve gözlerindeki hayranlık açıkça görülüyordu. onu kürklü yününden çok daha fazla ısıttı.

pelisse. Özellikle de kızın arabaya binmesine yardım ederken, öpme fırsatı bulana kadar elini bırakmayı reddettiğinde.

Sertçe yutkundu. Onun bu davranışının aralarında her şeyin yolunda gitmediğinin bir göstergesi olmasını umuyordu. Ama henüz onu affetmeye hazır değildi. Bu gerçekleşmeden önce, onun bazı soruları yanıtlamasına ihtiyacı vardı.

Vanessa daha bu konuyu açamadan, yeni kocası merdivenlerden yukarı bakabilmek için duruşunu değiştirdi ve "Annen gecikti," dedi. Vanessa başını salladı. "Korkarım bu onun tipik özelliği. Onunla çok fazla seyahat etmek zorunda kalmayacağımızı ummak zorundayız. onu."

Kaşlarını çatarak saatine baktı. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur?" dedi, sonra bakışlarını ona çevirdi ve kaşlarını çatı. "Bu sabah kesinlikle iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Gerçekten de iyi uyudum." Pardösüsünü düzeltti. "Yatağınız çok rahatmış."

Açık vagon kapısına doğru eğildi. "Ve seni içinde görmek beni çok mutlu etti," dedi alçak bir sesle, dün gece yatağında yaptıkları güzel boğuşmayı hatırlayarak koltukta *kıvrınmasına* neden oldu. Yine de onun yatağındayken neden kendisine hiç yaklaşmadığını merak ediyordu.

"Beni yatırdığınız için teşekkür ederim," dedi ona.

"Bunun için benden çok anneme teşekkür etmelisin. Kendi kanının içinde yattığını fark etmemiştim bile."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum. Yine de beni yatağına taşıdığını hayal meyal hatırlıyorum."

Ona yakından baktı. "Uyanık olmadığını sanıyordum."

"Aslında değildim. Sadece senin gibi kokan birinin beni taşıdığını fark edecek kadar uyandım." Ona alaycı bir bakış attı. "Çok farklı bir kokunuz var."

"Ah."

"Tilki olduğum için de özür dilerim. Genelde alkollü içki içmem." Kıkırdadı. "Bunu söyleyebilirim."

"Sadece üzgündüm-"

"Biliyorum. Olmaya hakkın vardı. Eminim başka sorularınız da vardır. Ama bunları bu gece handa özel olarak konuşmalıyız.

Cambridge'de kaldığımız yer." Annesinin merdivenlerden indiği yere doğru başıyla işaret etti, gelirken zavallı bir hizmetçiye azarlıyordu.

Vanessa daha fazla zamanı olmasını dileyerek içini çekti. Ama yola çıkmadan önce bir şeyi bilmek istiyordu, hayal edebileceğini düşündüğü -daha doğrusu umduğu- bir şeyi. "Helene kim?"

Yüzündeki şaşkın ona hayal görmediğini söylüyordu. "Biz . . . onu bu gece de tartışacağız."

"senin metresin değil, değil mi?"

"Tanrım, hayır." Sesini alçalttı. "Sana söyledim. Benim hiç olmadı."

"Bir tane ne?" Annem ona ulaştığında sordu.

Sheridan sertleşince Vanessa, "Bir evcil hayvan. Ona bir kaniş almamız gerektiğini söylüyordum."

Annesinin arabaya binmesine yardım ederken kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ve kızınıza eğer bir köpek alırsak -ki ben buna karşı değilim- bunun bir kaniş olmayacağını söyledim."

Annesi Vanessa'nın yanındaki koltuğa yerleşti, arabada erkeklerle birlikte seyahat eden kadınlar için uygun olduğu üzere yüzü öne dönüktü. "O pis yaratıklardan birini evinizde neden istediğinizi anlayamıyorum, Dük. Benim evime girmelerine asla izin vermedim."

Sheridan, Vanessa'nın tam karşısındaki koltuğa otururken onunla sempatik bir bakış alışverişinde bulundu. "Bir köpek mi, Leydi Eustace? Yoksa bir kaniş mi?"

"İkisi de." Annem başını salladı. "Eğer herhangi bir köpek edinirsen, çok geçmeden onları katlanılamayacak kadar zahmetli bulacaksın."

Vanessa annesini görmezden geldi. "Hangi cinsi tercih edersin, Sheridan?"

"Bir setçi. Setterleri severim. Çocukken iki tane evcil hayvanımız vardı."

"Oh, bunu unutmuşum." Vanessa gülümsemeye cesaret etti. "Grey bana setterlerini geride bırakmak zorunda kaldığını söyledi. Demek ki siz de onları miras aldınız."

Sheridan başını salladı. "O gittikten beş yıl kadar sonra öldüler. Ama o zamana kadar benim değişmez yoldaşlarım oldular."

"Bir tane daha aldın mı?"

"Hayır. Annem köpeklerin pis yaratıklar olduğu konusunda çoğunlukla sizinkilerle aynı fikirdeydi. Bu yüzden bir kedisi vardı. Onlar kendilerini temizler."

"Oh, kedileri *severim!*" Vanessa da her zaman onlardan bir tane istemişti.

Ama annem bunu bile yasaklamıştı. Onun için evcil hayvan yoktu.

Ancak artık evli olduğuna göre, istediği evcil hayvanı edinebilirdi. Bu şimdiye kadar aklına gelmemişti. Yine de önce Sheridan'a danışması gerekecekti, ki bu da her kararı babasından, annesinden ya da bir kayyumdan geçirmek zorunda kalmaktan sadece biraz daha iyiydi. Gerçekten de kadınlar istediklerini elde ettiklerinde bile her istediklerini elde edemiyorlardı.

Konuşma o anda kesildi. Sheridan annesini sorgulamaya nasıl başlayacağını anlamaya çalışır gibi ikisini de izlerken, Vanessa arabanın penceresinden dışarıya, güzel manzaraya bakmaya başladı. Ev partileri sırasında annesine nerede olduğunu söyletmeleri gerektiğini biliyordu, ama Vanessa'nın gönlü buna razı değildi.

Dün gece sorularını sormuş olmalıydı. Belki de adamın gözlerini üzerinde hissettiğinde, sanki onu uyandırıp uyandırmamayı düşünüyormuş gibi. Ama havasında değildi. Yorgundu, adamın kendisinden sakladığı şeyleri tartışmaktan yorulduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Annesinin bir katil olma ihtimali ve onu itiraf etmesi için tuzağa düşürenin Sheridan olma ihtimali arasında, Vanessa'nın kendisinden sakladığı bu büyük sır hakkında ona ne söyleyeceğini düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ve ondan başka neler saklıyor olabileceğini sormak için.

Eninde sonunda, sadece korkularını dindirmek için bile olsa sorularını sormak zorunda kalacaktı. Ama annesi arabada olduğu için sorularını ertelemek zorunda kalacaktı. Zaten annesinin her konuşmayı kendi etrafında döndürmek gibi bir huyu vardı.

"Ülkeyi neden bu kadar aceleyle terk etmek zorunda kaldığımızı anlamıyorum," dedi annem en kızgın sesiyle. "Armitage Hall çok çarpıcı bir konuttu. Eminim iyileştirmeler yapıldıktan sonra daha da çekici olacaktır."

"Şu anda yapacağım tek iyileştirme kiracılarımdan evlerinde olacak," dedi Sheridan sert bir ifadeyle. "Kiracılarım ... *kiracılarımız* ev sahiplerinin çok ihtiyaç duydukları onarımları yapması için uzun süredir bekliyorlar."

"Sanırım bunun için kızımın çeyizini kullanacaksın." Annem burnunu çekti. "Gerçi para israf etmek yerine önce kendi evinizi iyileştirmek isteyeceğinizi düşünebiliriz."

"Kocamla aynı fikirdeyim," diye araya girdi Vanessa. "Kiracılar bir mülkün belkemiğidir ve bu nedenle bizim ilgimizi hak ederler." Kaba konuştuğunu fark eden Vanessa ekledi: "Ayrıca anne, Sanforth gibi küçük bir köyün sana eğlence sağlaması hoşuna gitmezdi. Ne yazık ki Aziz Brice Günü geçti, bu yüzden boğa koşusunu bile göremezsiniz."

Sheridan Vanessa'ya sıcak bir şekilde gülümsedi. "Boğa koşusunu henüz görmedim ve orada yaşıyorum. Ayrıca geçen yıl yastaydım ve böyle şeylere katılamadım, bu yıl ise Londra'daydım."

Vanessa annesiyle için dönmeden önce kendi kendine gülümsedi. "Genelde olmayı tercih ettiğin yer de orası anne. Neden bu sıkıcı eski ülkede kalmak istediğini anlayamıyorum."

Sheridan belli ki onun sözlerindeki alaycılığı fark etmişti, çünkü gülmemeye çalışır gibi dudaklarını sıktı. Annemin Armitage Hall'dan uzaklaştırılmasının tek nedeni, düşesle olan kavgasını yeniden başlatmasını engellemekti.

Neyse ki annesi bunu anlamamıştı. "Haklısın canım. Yine de sensiz kasabada olmak zor olacak." Annesi mendilini çıkarıp kupkuru gözlerine sürdü. "Seni çok özleyeceğim. Londra'da eğlence için daha fazla seçenek var ama bunlara tek başıma katılmak zorunda kalırsam ne işe yarar ki? Artık evlendiğine göre, uçümüz bazılarına gitmeliyiz."

Tanrı yardımcısı olsun. En son isteyeceği şey, annesinin Vanessa'nın evliliğine katılabileceği bir kulüp gibi davranmasıydı.

Vanessa çılgınca annesinin cesaretini kıracak bir şeyler ararken Sheridan ona göz kırptı. "Ne yazık ki Vanessa ve ben kasabada fazla kalamayız. En fazla birkaç gün."

Bu kadar çabuk devreye girmesi ne kadar akıllıcaydı. Bazı konularda iyi bir koca olduğunu kanıtlıyordu ve görünüşe göre annesini idare etmekte fazlasıyla yetenekliydi. Bu da başlı başına bir sanattı.

"Bonham'la görüştükten sonra," diye devam etti Sheridan, "bahsettiğim iyileştirmelere başlamak için Armitage Hall'a döneceğiz. Korkarım size eşlik etmesi için bazı arkadaşlarınıza güvenmek zorunda . Ya da kardeşinize."

"Noah mı? Sanırım istekli olabilir. Yarın kasabaya gidene kadar ailenizle birlikte malikanede kalacağını söyledi. Malikânenizden bahsetmişken, ahırlarınızı da iyileştirmek istediğinizi sanıyorum. Binicilik için yeterince iyi eyer atı bile yoktu." Sheridan'a utangaç bir bakış fırlattı. "Bunu hemen düzeltmeniz gerekecek Dük."

Yüzünden geçen acı dolu ifadeyi fark etmemek zordu, ancak bunu çabucak maskeledi. "Umarım yakında bunu başarabilirim." Şimdi anneme ilgiyle bakıyordu. "Ata biner misiniz, Leydi Eustace?"

Annesi kız gibi bir kahkaha attı. "Elbette. Gençliğimde oldukça iyi bir biniciydim."

Başını salladı. "Annemin bundan bahsettiğini sanıyordum. Yıllar önce Grey'in vaftiz töreni için Carymont'taki ev partisindeyken koltuğunuzun ne kadar güzel olduğundan bahsetmişti."

"Öyle mi yaptı? Çok nazikti." Annemin *kibar* kelimesini kullanışında küçümseme vardı. "Ama beni sadece ilk gün ata binerken gördüğünü unutmuş olmalı, hepimiz araziye gezmeye çıktığımızda. Bir tavşan fırladı ve atımı ürküttü, o da beni fırlattı."

Annesi olayı anlatmak için ellerini kullandı, mendili her hareketinde dalgalanıyordu. "Bacağım bir kayaya çarptı ve öyle bir hale geldi ki ziyaretin geri kalanında onu hareket ettiremedim bile! Kalan tüm zamanımı ateşin yanında bacağımı bir üzerine koyarak geçirdim. Trajediye kadar olan tüm zamanımı ."

Sheridan'ın bakışları Vanessa'ya kaydı ve aralarında söylenmemiş bir mesaj geçti. Grey'in babasını zehirleyen kişi annesi olamazdı. Annesinin hikâyesini Carymont'taki hizmetçilerden ve belki de bunu hatırlamış olması gereken düşesten doğrulamaları gerekecekti. Ama annesi, Grey'in babasını öldürmüş olabilecek kişiler listesinden kendisini çıkardığının farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Vanessa'nın içi rahatlamıştı. Oh, Tanrıya şükür annesi değildi! Annesi onu kızdırabilirdi, ama Vanessa onu kaybetmek istemiyordu.

Ayrıca, eğer annemin katil olduğu ortaya çıksaydı, Vanessa bir daha asla Grey'in yüzüne bakamayacaktı.

Öte yandan, annemin temize çıkması Sheridan'la boşu boşuna evlendikleri anlamına geliyordu. Ya buna içerlediyse? Ya onunla birlikte olduğu için pişman olduysa? Grey'in annemi sorgulama isteğini kabul etmemiş olsaydı, Sheridan onunla flört edecek, onu öpecek ya da ... pozisyonda olmayacaktı.

"Karım ... düşesim ... tanrıçam ..."

Elbette bu sözler tamamen yalan değildi, mi? Onu böylesine sevgi dolu bir ilgiyle evlilik ilişkisine başlattığına göre, ona karşı küçük de olsa bir şefkat duymuş olmalıydı.

Cevap aradığı soruyu ona çoktan sormuş olmayı ne kadar da isterdi. Çünkü şimdi ona gerçekten sormadan önce üzerinde durması gereken koca bir gün vardı. Annesi de , zaten yeterince uzun bir gün olacaktı.

Cambridge'e vardıklarında Sheridan huzursuzlanmaya başlamıştı.

Leydi Eustace'ın cinayetlere karışmadığından emin olmak için ona ikinci ev partisinin nasıl olduğunu sormuştu. Leydi Eustace, arkadaşı

Lydia'yı hapsedildiği süre boyunca eğlendirmek için düzenlenen heyecanlı bir amatör tiyatro gösterisini anlatmıştı. Hizmetçiler hakkında soru sorulduğunda, onunla alay etmişti. Orada hangi hizmetkârların olduğu kimin umurundaydı? O ve ailesi önemsiyordu. Ama bu soruyu

Vanessa'ya bırakması gerekiyordu. Elini göstermek istemiyordu ve karısı annesini daha doğal bir şekilde sorgulayabilirdi.

Yine de cinayetlerin hiçbirini Leydi Eustace'ın işlemediğinden oldukça emindi. Vanessa haklıydı, annesi zalim olabilirdi ama böylesine ayrıntılı bir kötülük planı için hırsı yoktu. Ve bunun için gerçekten bir nedeni de yoktu.

Hana vardıklarında, Leydi Eustace odasına bir tepsi getirilmesini istedikten sonra dinlenmeye fazlasıyla hazırды, tabii ki Majesteleri'nin izniyle.

Sheridan kadının huzurunda bir dakika daha geçirmek zorunda kalmamak elli tepsinin parasını bile ödeyebilirdi. Tabii şimdi yeni karısıyla yüzleşmek ve onu neden aldattığını açıklamak zorundaydı... tabii bunu onu tatmin edecek şekilde yapabilecekse. Yapabileceğinden emin değildi.

Ama denemek zorundaydı. Vücudunun kıvrımları üzerinde kayacak kadar ince, saydam bir muslin elbiseyi ortaya çıkarmak için kırmızı pelisesini çıkarmasını izlemek bile, tüm ipeksi yerlerinde ziyafet çekebilmek için onu yırtmak istemesine neden oldu. Onun da aynı şeyi istediğini varsayarak, bu gece onunla tekrar birlikte olmak istiyordu. Bir şekilde onu, zorlu başlangıçlarına rağmen çok iyi bir çift olabileceklerine ikna etmeliydi.

Neyse ki Cambridge'deki bu handa kredisi hâlâ iyiydi; kaldıkları yer iyi döşenmişti ve Vanessa ile kendisi için tuttıkları süitin her iki odasında da şömine vardı. Odalardan birinde büyük bir test yatağı ve seyahat için ihtiyaç duyacakları eşyaları koydukları iki küçük sandık için bolca yer vardı. Diğer ise bir çeşit oturma odasıydı ve içinde sadece yan sehpalı bir kanepede değil, aynı zamanda dört sağlam, eski moda sandalyesi olan bir yemek masası da vardı.

Varışlarından kısa bir süre sonra akşam yemekleri getirildi; koyun eti, mantar, patates ve havuçtan oluşan doyurucu bir yahni ve yanında bir şişe Madeira. Ama yemeğe oturduklarında, Vanessa'nın sadece yemekle ilgilendiğini ve şarabı hiç içmediğini fark etti.

"Aç değil misin?" diye sordu. "Öğle yemeğinde neredeyse hiçbir şey yemedin." "Sana bir şey sormam gerek." Bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Ve bana gerçeği söylemeni istiyorum.

Acıt beni."

Lanet olsun. Kulağa hiç hoş gelmiyordu. ". "

"Ailenizin soruşturması için Mama'yı sorgulamanız gerekmeseydi, bana kur yaparak Bay Juncker'i kışkırtmamayı teklif eder miydiniz?"

Durumlarının tam kalbine inmeyi Vanessa'ya bırakın.

Kadının söylediklerine rağmen yalan söylemeyi düşündü. Ama artık onunla gerçeklerden kaçmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

"Hayır, . "

İfadesini okumak zordu. İncinmiş miydi? Üzülmüş müydü? Rahatlamış mıydı? Anlayamadı. Sonra çatalının sapını nasıl ovuşturduğunu fark etti, ileri geri, tekrar tekrar, sanki ona nasıl hissettiğini göstermemeye çalışıyormuş gibi.

Bu onun iç dünyasında bir şeyler yaptı. "Ama bu, işlerin gidişatından, senin gelinim olmandan mutsuz olduğum anlamına gelmiyor.

Zerre kadar mutsuz değilim. Ve eminim ki senden etkilendiğimi söyleyebilirsin."

Ona doğru baktı. "Sadece bana kendi başına kur yapmana yetecek kadar değil."

Sertleşti. "Muhtemelen hayır."

"Planında tamamen başka bir yol izleyebilirdin, biliyorsun, ve annemden ne istediğini bana aıklayabilirdin. Ondan gerçeği renmene yardım ederdim ve tüm bu kur yapma olayı da annemin şüphelerini tutmak için yaptığımız bir şey olurdu."

Adam bununla alay etti. "Annenin cinayetten suçlu olup olmadığını belirlememe yardım edeceğini mi söylüyorsun?"

"Yemin ederim, sadece annemin bunu yapamayacağını kanıtlamak için bile ne gerekiyorsa yapardım."

"şüphelerimizi ona sylemeyeceğinizden nasıl emin olabilirdim?"

Vanessa yüzünü buruşturdu. "Sanırım . Ama Grey'in bunu bilmesi gerekirdi. Grey doğrudan benden yardım istemeliydi. Emin olmak için sorsaydı ona yardım *ederdim*." Sheridan şimdi onun sesindeki ihanet imasını duyabiliyordu. Sıkıntısının temelinde bu yatıyor gibiydi. "Ama kimse bana sormadı. Onun yerine-"

"Biliyorum. Grey her şeyi bana devretti." Grey, onun ağabeyi. Çok sevdiği kişi. İhanete uğramış hissetmesine şaşmamalı. "Ben de devreye girdim ve kendim hallettim."

"beni düşündürürken siz beni Bay'dan korumak istediniz. Juncker."

Bu onun öfkesini artırdı. "Seni Juncker'dan korumak istedim. Senin aşık olduğun belliydi ve o sadece seninle oyalanmakla ilgileniyordu."

"Aıktı, değil mi?" dedi soğuk bir sesle.

Bu tuhaf tepkiyi görmezden gelmeyi tercih etti. "Bu kurnazlığın çok uzun sürmesine izin verdiğimi fark ettim. Annem evlenmeden önceki hafta sana söylemem gerektiğini, sana bir şans vermem gerektiğini söylüyor..."

"Seninle evlenmeyi reddetmek için mi?" şarabından küçük bir yudum aldı. "Belki bu riski göze alabilirdim, ama çoğunlukla

ne para ne de başka bir nedenle kendini buna zorlanmış hisseden bir adamla evlenmeyi asla istemezdi."

Nedenini bilmiyordu ama bu onu kızdırmıştı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Seninle para için evlenmedim. Seninle evlendim çünkü fiziksel dürtülerime göre hareket ettim ve seni zor bir duruma soktum." Odayı adımlamak için ayağa kalktı. "Bir beyefendinin, istemeden de olsa bir kadının itibarını zedelediğinde ne yapması gerektiğini biliyorum ve ben bir beyefendiyim." Duraksayarak ona baktı. "Belki de bunu düzeltmeliyim. Senin yanında olduğum zamanlar dışında bir centilmenim. O zaman tüm mantığımı kaybediyorum."

Tanrım, bunu itiraf etmemeliydi, özellikle de ona. Yüz ifadesi çoktan yumuşamıştı. Nedenini bilmiyordu. Juncker'e aşıktı, değil mi?

Tam soracaktı ki, kız "Çeyizime ihtiyacın yok mu?" dedi.

Vanessa açık sözlüydü, hakkını vermeliydi. "Ben öyle demedim. İşe yarayacağından eminim. Ne yazık ki, çoğu kadının çeyizinin çok daha fazla paraya ihtiyacım var."

"Ve kesinlikle benim değil."

"Vanessa, ben-"

"değil. Anlıyorum."

"Düşündüğün gibi değil."

"Ne değil? Benimle evlenmeye zorlandığın mı? Zamanla buna içerleyeceğini mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Sheridan kararlılıkla. "Sana duyduğum çekim benim için yeterli."

"Hemen şimdi." İç çekti. "Ama daha sonra senin için yeterli olup olmayacağını kim bilebilir? Eninde sonunda görünüşüm solacak."

"Anlamıyorsunuz. Elimde olsa evlenmemeyi seçeceğimi söyledüğimde yalan söylemiyordum."

Birkaç derin nefes aldı. "Helene yüzünden mi?"

Bunu itiraf edip etmemekte tereddüt etti. Ama ona gerçeği söyleyeceğine söz vermişti. Ve o da bunu duymayı hak ediyordu. "Evet," dedi usulca. "Helene yüzünden."

On Sekizinci Bölüm

Vanessa bunu başlatması gerektiğinden emin değildi, çünkü her kelime kalbine saplanan bir hançer gibiydi. Ama artık evliydi. Aralarında hiçbir sır olmamalıydı. Annesininki gibi, babasının her istediğini yaptığı, annesinin ise giderek daha mutsuz ve acılı olduğu bir evlilik istemiyordu. Hangisinin önce geldiğinden emin değildi; annesinin mutsuzluğu mu babasını metres tutmaya itmişti? Ya da anneyi mutsuzluğa sürükleyen babanın metreslerinin olması.

Gerçekten önemli değildi, çünkü sonuç aynıydı - anne ve babası mutsuzdu ve o doğmadan önce de öyleydi. Bunu kendisi için istemiyordu. Sadece arkadaşlar arasında bir evlilik yapabilse bile, bu anne babasının evliliğinden daha iyiydi - düşmanlar arasında bir evlilik.

"Bana Helene'den bahset," dedi, acısını göstermemek için kendini zorlayarak. Düne kadar onun hayatında başka bir kadın olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Bunu bilseydi, onu kocası olarak kazanmak için bu kadar uğraşmazdı. "Sonunda başka biriyle mi evlendi? Yoksa onu Prusya'da bırakmak zorunda mı kaldınız?"

Sert bir kahkaha attı. "Öyle de denebilir. Onu Berlin'de bir mezarda bıraktım."

Şimdi *bunu* beklemiyordu. "Oh! Oh, Sheridan, çok üzgünüm. O . . . evli miydiniz? onunla *evli miydin?*"

"Hayır. Sadece nişanlıyım." Sandalyesine geri döndü ve kendine bir bardak Madeira doldurmak için oturdu. "Onun ilk çıkışında tanıştık."

Adam , kadın bir kez daha, "Bana ondan bahset," dedi. Adam biraz Madeira yudumladı. "Çok güzel bir kızdı."

"Benim hesabımdaki ayrıntılarla oynamana gerek yok." Bunları duymak onu öldürse bile.

". Güzeldi o zaman, ama senden farklı bir şekilde. Uzun boylu, zayıf ve yarı saydam bir teni vardı. Zayıflığının ve cildinin tüketimin ilk aşamalarında olmasından kaynaklandığını bilmiyordum."

"Yüce Tanrım." Vanessa'nın yüreği ağzına geldi. "Korkunç bir şey olmalı, biliyorum. Tükenmek, ölmek için çirkin ve korkunç bir yoldur. Bir tüketim hastasını seven herkes, sevgilisinin gözlerinin önünde eriyip gitmesini izlemek zorunda kalır."

Ona sorgulayan bir bakış fırlattı. "Sanki aşınaymışsınız gibi konuşuyorsunuz."

"Noah Amca'nın karısı veremden öldü," diye açıkladı. "Sanırım sonunda yeniden evlenmeye hazır olmasının bir nedeni de bu. Bir veremliyle evli olmak onu yavaş yavaş kaybetmek anlamına geliyor, ta ki sonunda tanıdığınız kişiyi neredeyse hiç göremeyene kadar."

"Bu doğru bir değerlendirme." Bardağının kenarında gezindi. "Tabii ki Helene'e kur yaparken hasta olduğunu bilmiyordum. O ailesinin bile bildiğini sanmıyorum. Her zaman zayıftı ve ben onunla tanışmadan çok önce boyu uzamıştı."

"Ona aşkıydın," dedi, bu düşünce karşısında duyduğu acıyı bastırarak. Bunu belli etmemeliydi. Kendisini sevmeyen, *asla* sevemeyecek olan bir adama özlem duyan kadınlardan biri olmayacaktı.

"Yirmi üç yaşında bir adamın olabileceği kadar aşkıydın." Ona alaycı bir gülümseme attı. "Dürüst olmak gerekirse, aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Çekici ve zarıftı, bir diplomatın eşi olarak mükemmel olabilecek türden bir kadındı."

"Ya da bir dükün," diye araya girdi.

"Onu bilemiyorum. Sanırım hasta olmasaydı bile buraya taşınmak istemezdi. Armie Amca öldüğünde, babam aileyle birlikte geri dönmemde , böylece unvan ve mirası ondan devralmaya beni hazırlayabilirdi. Eğer Helene karım olsaydı, yaşasaydı, buraya gelmemek için daha fazla mücadele edebilirdim. Ama o olmadan Prusya'da kalmanın hiçbir anlamı yoktu."

Ve eğer orada kalmayı , Vanessa onu asla tanıyamayacaktı. Bu onun için korkunç ve bencilceydi, ama Helene'in ölmüş olmasından pişmanlık duymuyordu. Sadece kadının Sheridan'ın kalbini de kendisiyle birlikte mezara götürmemiş olmasını diledi.

Sheridan içini çekti. "Ama ne demişler, 'Dilekler at olsaydı, dilenciler binerdi' . benim karım olmadı, buraya benimle gelmedi ya da orada benimle yaşamadı, hepsi bu." Vanessa'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Artık hepsi geçmişte kaldı."

"Pek sayılmaz. Şarap kadehini tutuş şeklinden 'her şeyin geçmişte kalmadığını' söyleyebilirim."

"Sanırım Helene ile yaşadığım talihsiz aşkın ayrıntılarını öğrenmek istiyorsunuz." Elindeki bardağa baktı. "Her şeyi benden öğrenmek için ısrar ediyorsun."

Uzanıp adamın boştaki elini kavradı. "Seni neden evlenmekten alıkoyduğunu bilmekte ısrar ediyorum. Bahçede birlikte yakalanmamış olsaydık neden *benimle* evlenmeyecektin?"

"Bunu bilmeyi hak ediyorsun." Biraz şarap yudumladı, sonra kadehi bıraktı ve diğer elini yavaşça onunkinden çekti.

Zorlukla yutkunarak ellerini kucağına koydu ve onun geri çekilmesinin kendisini nasıl rahatsız ettiğini göstermemeye çalıştı. Ama gerisini öğrenmesi, neyle ya da kiminle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Bütün Berlin sezonu boyunca Helene'e kur yaptım," dedi duygularını kontrol ediyormuş gibi ölçülü bir sesle. "Onunla çok az ortak noktamız vardı. Ama ikimiz de müziği seviyorduk, özellikle de dokuz yaşındayken çalarken izlediğim Mozart'ı."

"Mozart dans için harika müzikler yazdı."

"Gerçekten de öyle. Tabii ki Helene onun adını duyduğunda, öleli on yıl ya da daha fazla olmuştu."

Vanessa, Helene'in Mozart'ın müziğini sadece Sheridan sevdiği için "sevmiş" olabileceğini belirtmenin akıllıca olmadığını düşündü. Sheridan'ın kendisini küçük gördüğünü düşünmesini istemiyordu. Ama istedikleri bir erkeğe uymak için hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları şeyleri rutin olarak değiştiren pek çok genç kadın tanıyordu.

Şarap kadehini aralarındaki masaya koydu. "Her halükarda, ikimiz de oldukça suskun bir yapıya sahip olduğumuz için mizaç olarak birbirimize çok uygun olduğumuzu keşfettik." Çenesinde bir kas çalıştı. "Ben teklif ettim

ve o da kabul etti. Ancak ailesi uzun bir nişanlılık dönemi istedi, biz de evlenmek için bir yıl beklemeye karar verdik."

"Bir yıl!" diye haykırdı. "Bu gerçekten de uzun bir süre."

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Emin olmak için bir haftadan çok daha uzun bir süre."

"Doğru. Gerçi dürüst olmak gerekirse, sen ve ben birbirimizi bir buçuk yıldır tanıyoruz. Sadece bir haftadır nişanlı değiliz."

Garip bir ifadeyle ona baktı, sonra aniden ateşi körüklemek için ayağa kalktı. "Her neyse, sanırım Helene'in ailesi bir diplomat olarak onu görevim nedeniyle Prusya'dan uzaklaştırabileceğimden endişe ediyordu. Ve belki de haklı olabilirlerdi."

Masaya dönerek şarabından bir yudum daha aldı. "Tahmin edebileceğiniz gibi ikimiz de bu kadar uzun süre beklemekten memnun değildik, özellikle de Helene kaçmamızı istiyordu. Bunun diplomatik kariyerime vereceği zararı düşünerek reddettim. Bu kararımдан pişman oldum, çünkü bir yıl dolduğunda Helene ölmüştü."

"Bu senin için korkunç bir şey olmalı," dedi Vanessa. "Ve tabii ki ailesi için de."

İfadesinin doğruluğunu kabul edercesine başını salladı. "Hastalığı arttıkça bana nişanlılığımızı sona erdirmem gerektiğini söyledi. Ama bu bir şekilde yanlış geliyordu. Sonunda annem hastalığa yakalanırım korkusuyla onu ziyaret etmemem için ikna etti."

"Ama yine de gittin."

O başladı. "Gerçekten de öyle. Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen iyi bir adamsın, sorumluluk sahibi bir adamsın. Ve böyle bir adam bunu yapar." Eteklerini düzeltti. "Özellikle de kendini çoktan bir kadına adanmış aşık bir adam."

"Yine de sonunda orada değildim," dedi sert bir sesle. "Gece yatağında yalnız öldü. Ve ben-"

"Suçlu hissettim." Elini tekrar kendi eliyle örtmek için uzandı. "Ama yapmamalısın. Birçok insan yalnız ölüyor çünkü hiçbirimiz ölüm anının ne zaman bilmiyoruz." Nefesini tuttu. "Babam yalnız öldü. Ve yaptığı tüm korkunç şeylere rağmen, de veda etmek için orada olabilmeyi diledim."

Onun elini tuttu. "Şimdi ailemin ve neden babalarımızın cinayetlerini çözmek zorunda hissettiğimizi anlıyorsunuz. Özellikle de babaminkini,

Çünkü o aslında hepimizin babasıydı. O da yalnız öldü, yanında sadece katili vardı."

Boğazına bir yumru oturdu. Bu, onun ve kardeşlerinin takıntısıyla ilgili pek çok şeyi açıklıyordu. Sheridan'ın babasını hatırladı, biraz çekingen olsa da iyi bir adamdı. Aslında oğluna çok benziyordu.

Sheridan onun elindeki eline baktı. "Tüm bunları sana sevdiklerimin ölümleri yüzünden çok şey kaybettiğim konusunda seni uyarmak için anlatıyorum. olsa neden bekâr kalmayı tercih sormuştun. Gerçek şu ki. O acıyı tekrar yaşayamam."

"Benim de yakında ölmemi , değil mi?" diye takıldı.

Bakışları onunkilere kaydı. "Bunun şakasını bile yapma." Diğer eliyle onun yanağını okşadı. "Helene'i ve ardından babamı kaybetmek o kadar acı verdi ki, bu deneyimi tekrar yaşamak istemiyorum. Böyle bir acıyı tekrar yaşamaktansa ailemin sahip olduğu türden bir evliliği tercih ederim."

"Başka bir deyişle, beni sevmeye ya da gerçek seni görmeme izin vermeye niyetin yok."

Gerildi, sonra başını salladı.

"Ya evliliğimiz Grey'in anne babasıninkine ya da daha kötüsü *benim* anne babaminkine benzer bir hale gelirse? Sevmeye izin vermemek acısız bir hayatı garanti etmez."

Elini bırakarak sandalyeye geri oturdu. "Ama birincil acı kaynağını ortadan kaldırıyor, değil mi?"

"Aşkın getirebileceği acıyı yaşamama kararlılığınız yüzünden kendinizi hayatın en büyük zevklerinden birinden mahrum mu bırakacaksınız? Bu, düşmekten korktuğunuz için ata binmeyi reddetmeye benzer."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Anlayamazsın. Dünyanızın merkezi olan birini hiç kaybetmediniz."

Buna itiraz edemezdi. Bu doğruydı. Başka bir yol denedi. "Peki ya çocuklarımız olduğunda? Yoksa çocuğumuz mu olacak?"

"İsterdim, evet," dedi temkinli bir şekilde.

Öne doğru eğilerek ona ciddi bir bakış fırlattı. "Çocuklarından biri ölürse acı çekmemek için onları da sevmemeye çalışacak mısın? Ebeveynler bazen çocuklarından daha uzun yaşar, biliyorsun."

Masadan kalktı, dudakları ince bir çizgi halindeydi. "Elbette çocuklarımızı seveceğim."

"Sadece anneleri değil."

Ona doğru döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Peki ya ve benim hakkımda hissettiklerin? Juncker'a aşıksın. Bu muhtemelen *bana* aşık olmanı engelliyor, değil mi?"

Ama bıçağı nasıl çevireceğini biliyordu, değil mi? Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. "Bay Juncker'a aşık olduğumu hiç söylemedim."

"Yapmak zorunda değildin. Onu seni öperken yakaladığımda ve sen buna engel olmadığında acı verici bir şekilde belliydi."

Ona Bay Juncker'ın umurunda bile olmadığını söylemeli. Hiç umursamadığını. Ama o zaman Sheridan onun sevgisinin tek nesnesinin her zaman *kendisi* olduğunu anlayabilirdi. Ve Sheridan onun kendisiyle evlenmek zorunda kalması için durumu bir şekilde manipüle ettiğine ikna olmakla kalmaz, aynı zamanda kendisini asla sevemeyecek bir adamı istediği için zavallı bir aptal gibi görünürdü. Bunun için çok fazla gururu vardı.

Sheridan içi boş bir sesle, "Kendi sözlerinizi kullanacak olursak," dedi, "'Bana ne kadar acı vereceğini düşünseniz de bana gerçeği söyleyin. Juncker'e aşık mısınız?"

Buna vereceği herhangi bir cevabı tatmin edici bulmayacaktır. Tartışmalarını her ikisinin de daha tatmin edici bulacağı bir konuya çevirmesinin zamanı gelmişti.

Adamın başını sıkmak ve onu dudaklarından öpmek için yaklaştı. Geri çekildiğinde alçak sesle, "Bay Juncker, Helene ve hatta cinayetler hakkında konuşmak istemiyorum," dedi. Adamın kravatını çözdü ve bir kenara fırlattı. "Hiç konuşmak istemiyorum." Kadın adamın ceketini çekiştirdi ve adam da mecburen ceketini çıkardı. "Bu balayına en yakın anımız olabilir ve yalnızız." Adamın yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Daha eğlenceli bir şeyler yapmayı tercih ederim."

Adamın elini tutarak göğsünün üzerine koydu. Adam ona öylece baktı, sanki onun bu kadar yüzsüz olduğuna inanamıyormuş gibiydi. Kendisi de inanamıyordu. Ama onu baştan çıkarmaktan başka nasıl aklını Bay Juncker'den uzaklaştırabilirdi ki? Bunu nasıl yapacağından tam olarak emin değildi ama ilerledikçe çözecekti.

Onu tekrar öptü, bu sefer ağzının üzerinde oyalandı. Adam yarım saniye kadar donup kaldı. Sonra yeleğini silkti ve kolunu kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekti ve lezzetli olduğu kadar karanlık ve muhtaç bir öpücük kondurdu.

"Kahretsin Vanessa," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Bunu çok zorlaştırıyorsun."

Kesinlikle öyle umuyordu. Çünkü herkesin onu aziz sandığı kişiyle evlenmeye hiç niyeti yoktu. Onun istediği günahkâr tarafıydı, sadece ona gösterdiği taraf. Günahkâr Sheridan en azından sevme yeteneğine sahipti. "Sanırım"-diye fısıldadı-"*bunu* zorlaştıran sensin." Ve elini adamın pantolonunun üzerine, tam da şişkinliğin en hoş şekilde olduğu yere koydu.

Bir iniltiyle onun elini tuttu ve tahrik olduğunun kanıtı olan elini daha sıkı tuttu. Sonra onu aşağı yukarı hareket ettirirken, boynundan aşağıya, korsajının alt kısmına doğru öpmeye başladı. "Arkanı dön, baştan çıkarıcı kadını," dedi sert bir sesle ve kadının tüylerini diken diken etti.

Kadın adamın yaptı, nabızı beklentiyle hızlanmıştı.

Hızla elbisesinin bağlarını çözdü, sonra korsesini çözdü ve hepsini iterek çıkardı, onu vardiyası ve çoraplarıyla bıraktı. Adam tekrar kadının önünde dönerken, kadın da elbisesinin bağlarını çözdü. O çıkaramadan, adam açıklığı ayırdı ve bağını gevşetti, böylece önünü göğüslerini çıplak bırakacak kadar aşağı indirebildi. "Bunlardan asla bıkmam," diye homurdandı.

Onu gafil avlayarak masanın üzerine kaldırdı, sonra sandalyesini çekerek oturdu ve göğüsleriyle ziyafet çekti. Masada rahatça otururken onun meme uçlarını emmesi, yalaması ve alay etmesinde çok ... şehvetli bir şey vardı. "Beni beslemeni seviyorum. . benden beslenmen hoşuma gidiyor," dedi küçük bir kahkaha atarak, parmaklarını onun ipeksi buklelerine gömerken.

"Akşam yemeğinde seninle olmak hoşuma gidiyor," diye mırıldandı bir göğsüne karşı. "Güzel kokuyorsun. Tadın çok güzel. Beni çok ... çok ... acıktırıyor" "

Bunu boğuk bir sesle söylemesi kadının içinde bir heyecan yarattı.

"Sen a
dalkavuk."

Belki de bir erkeğin kalbine giden yol gerçekten de midesinden geçiyordu. Bu düşünce kadının kıkırdamasına neden oldu ve adam duraklayarak kaşlarını kaldırıp ona baktı. Açıklamak istemeyerek, "Bunları ne zaman çıkaracaksın?" dedi ve pantolonunun kemerini çekiştirdi.

Hemen arkasına yaslandı ve botlarını çıkardı. "Kendine dokun," dedi. "Ne? Nerede?"

"Göğüslerin. Dokun onlara. Sen hiç kendine dokunmaz mısın?" "Sadece yıkanmak için. Neden?"

Pantolonunun düğmelerini açmak için ayağa kalkarken inledi. "Banyo yapıyormuşsun gibi davran. Daha da iyisi, ben seni yıkıyormuşum gibi yap."

"Ohhh." Neden bu fikir bile onu titretiyordu?

Kendini biraz mahcup hissederek göğüslerini ovmaya başladı. Kendini çok *yaramaz* hissediyordu, özellikle de hâlâ kıyafetlerinin yarısını giydiği için.

Ama uzun sürmedi. Kadın, elbisesinin açıklığından utanmadan göğüslerini okşarken, adam soyunmaya devam etti ve bakışları onu yiyip bitirdi. "Bir erkeğin gözleri için ziyafetsin, benim ahlaksız karım."

Etkileyici kaslarıyla artık çıplak olan göğsünü, sonra da etkileyici bir şekilde şişkinleşen iç çamaşırını ya da her ne deniyorsa onu inceledi. "Sen de öylesin, benim ahlaksız kocam."

Ancak tamamen çıplak kaldığında kadının önündeki yerine oturdu. Bacaklarını açarak sert bir sesle, "Ve sanırım tatlı için hazırım," dedi. Başını altından geçirebilmek için yeterince yukarı çekti.

Sonra onu tam mahrem yerlerinden öptü, kimsenin öpmek isteyeceğini hayal bile edemeyeceği bir noktadan. Kadın adamın başını kendine doğru çekerken, adam da diliyle orasını okşamaya başladı. İlk başta gıdıklandı, ama dilini uzun, sıcak okşamalarda kullandıkça, zaten yüksek olan duyularını daha da karıştırdı. Ve bu *harikaydı*. Onun içini titretti, dışını titretti, bir kadının titreyebileceği her yerini titretti.

Oh. Aman *Tanrım*. Ne kadar şaşırtıcı! Adam açıkça yatak odasının efendisiydi.

Kız, adamın dilinin hışırtısı altında kıvrılırken, adamın başparmakları birdenbire oldukça hassaslaşan üst uyluklarının iç kısmında küçük daireler çiziyordu.

"Bu çok kötü görünüyor," boğuk bir ses çıkardı.

Hayalet gibi bir gülümsemeyle, "Kötü olmanın sakıncası var mı?" diye soracak kadar uzun süre durakladı.

"Seninle mi? Hayır."

"Güzel," diye mırıldandı, sonra da dudakları, dili ve dişleriyle kızın derisi patlayacakmış gibi olana dek onunla alay etmeye devam etti.

"Sheridan. . . İstiyorum . . . İstiyorum

..." "Ne istiyorsun, benim kötü karım?"

"Seni . . . içimde."

Zeki diliyle ona biraz daha eziyet ettikten sonra, "İstediğinin bu olduğuna *emin* misin?" diye sordu.

"Oh, evet ... *lütfe* "

"Pekâlâ," dedi ve ağzını onun vardiyasına sildi.

Sonra onu masadan çekip üzerine oturttu, böylece dizleri geniş sandalyenin koltuğundaki dar kalçalarının her iki yanında duracak şekilde kalçalarına bindi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Eğer beni içinde , o zaman bana bin."

Gözlerini kırıştırdı, önce anlayamadı. Sonra kafasına dank etti. Dün gece yaptıklarını tersinden yapmak istiyordu. Ne kadar da . . . ilgi çekici.

Ve bu şekilde, ona "binerken" tüm o erkek ihtişamı önünde olacaktı.

"Eee?" diye sordu, tek kaşı yukarı kalkmış ve dudakları sırtıyordu.

"Bu hoşuma gidebilecek bir şeye benziyor."

"Olabilir mi? Yaptığından emin olacağım." Çoktan kalçalarına dolanmış olan elbisesinin eteklerini tuttu. "Ama önce şundan kurtulalım." Ve ellerinin hızlı bir hareketiyle, onun vardiyasından kurtuldu. "Böylesi daha iyi," dedi gözleri parlayarak.

"Beni çıplak görmek hoşuna gidiyor, değil ?" dedi, biraz kasılarak.

"Hâlâ çorap giyiyorsun."

"Onları da çıkarayım mı?"

"Tanrım, hayır." Ellerini kalçalarından jartiyerlerine doğru kaydırды. "Seni çoraplar içinde seviyorum."

"Beni *neredeyse* çıplak görmek hoşuna gidiyor," diye alay etti.
"İncilerle. Ya da çoraplarla."

"Oh, evet." Adam onun göğüslerine baktı. "Kesinlikle seviyorum." "Ve ben de seni"

"Cadı," dedi ve gülümsedi. "Şimdi beni görme, beni hissetme zamanı. . . senin içinde."

Sheridan, Vanessa'nın çoraplar içinde çıplak bir şekilde üzerine oturması kadar erotik bir görüntü hayal etmemişti, bu da görüntüyü bir şekilde daha da erotik hale getiriyordu. Düşesi de hızlı bir çalışma olduğunu kanıtladı. Tek yapması gereken ona birkaç talimat vermek ve sert aletini saf, nefis bir sıcaklıkla kaplaması için onu aşağıya doğru yönlendirmektir.

Tanrı onu korusun, onun bu haliyle, üstünde, etrafında mutlu bir şekilde ölebilirdi. Duyularını onun leziz tadı, misk kokusu ve yatak sporu hakkında yeni bir şey öğrenmiş olmanın tatlı, tatlı şaşkınlığıyla dolduruyordu.

"Şimdi ... hareket etmelisin, benim ahlaksız tanrıçam," diye .
"Yukarı ve aşağı. Dün gece senin içinde hareket ettiğim gibi. . . dün gece."

"Ohhh. Tabii ki," dedi, nefesi hızlanarak. "Mantıklı."

Kadın adamın istediğini yaptı ve adam neredeyse o anda patlayacaktı. Kız sıcak saten gibiydi, alevler saçıyor, onu tutuşturuyordu. Ellerini onun cömert göğüsleriyle doldurdu -bu kadar dolgun olmasını seviyordu- ve şimdi daha hızlı hareket etmesi için sabırsızlanarak ona doğru itti.

Ama o ipucunu almadı. Ve dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi gördüğünde, bunu sadece ona işkence etmek için yaptığını biliyordu.

"Bundan zevk , değil mi kız?" diye homurdandı.

"Birazcık." Onun üzerinde kıvrılırken gülümsemesini genişletti.
"Çoğunlukla, senin nelerden hoşlandığını anlamaya çalışıyorum."

"Ben daha hızlı severim," diye homurdandı. Hızını *onun* belirlemesine izin verdiği için böyle olmuştu.

Gırtlaktan bir kahkaha attı ve ritmini artırdı. Sallanarak ve kıvrılarak, sanki bir safkanmış gibi ona biniyor, kendi zevkini bulmanın ve onunkini ateşlemenin en iyi yolunu arıyor görünüyordu. Ne isterse yapmasına izin veriyordu. Çünkü onun istediğini istiyordu.

Ve çünkü sevişmekten hoşlandığı gerçeği onu rahatlatmıştı. Pek çok saygıdeğer kadının hoşlanmadığı söylenmişti ona. Ama o doğuştan ahlaksızdı ve onu yavaş yavaş delirtiyordu.

"Ah, Sheridan . ." diye fısıldadı, ellerini göğsünün üzerinde gezdirirken ve hatta meme uçlarını okşarken, ona bunu kendisine yaptığına nasıl hissetmesi gerektiğini tattırıyordu ... ya da kendi kendine yaptığına.

Kendine dokunurken nasıl görüldüğünü hatırlamak onu daha da ateşlendirdi. Şimdi onun sikinin üzerinde daha hızlı hareket ediyordu ve kalçaları devraldı, kollarını kavrarken ve kendi serbest bırakılmasına doğru koşarken ona sertçe pompaladı. "Ah... benim tatlı düşesim... artık benimsin... her zaman. Benimsin."

"Senin . ." diye nefes aldı. "Sonsuza kadar."

Bu sözler bir yemindi. Onu endişelendirmeleri gerekirdi. Bunun yerine, serbest kalmaya yaklaşırken şiddetli bir sahiplenme uyandırdılar. Kızın anlaşılmasız bir çığlık atmasından ve içinde patlamasından saniyeler önce onun sikinin etrafında sıkıştığını hissetti.

Kadın ona doğru yığılırken, adamın tohumu hâlâ içine akarken ve kadının bukleleri adamın üzerine dökülürken, adam kendi yeminini etti. "Sen benimsin. Yorganın altında. Yorganın üstünde. Her yerde."

"Evet." Onun boynuna sokuldu. "Oh, evet, sevgilim."

Juncker hakkındaki sorusuna hiç cevap vermediğini ancak onu yatağa götürdükten sonra fark etti. Bunun yerine, onu baştan çıkarmaya çalışmıştı - başarılı bir şekilde. Ancak daha sonra, kolunu hâlâ çıplak ve uyumakta olan karısının üzerine atarken, onunla sevişirken Juncker'i düşünüp düşünmediğini merak etti.

Tanrım, ya olsaydı? Ya Juncker onun kalbine sahipken Sheridan sadece bedenine sahip olsaydı? Bilmek zorundaydı. Ama ona Juncker hakkında tekrar soru sormak onu hiçbir yere götürmeyecekti. O piç hakkında ne hissettiği sorusundan zaten bir kez kaçmıştı. Helene'in anısı hâlâ peşini bırakmazken ona bunu sormaya hakkı da yoktu.

Daha doğrusu, onu kaybetmenin acısını hatırlıyordu. Altı yıl sonra Helene'in kendisini zar zor hatırlayabiliyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. Bir zamanlar aşık olduğu kadının kalbinde, varlığının bu silik yankısından daha fazla yer edinmiş olması gerekmez miydi?

Tanrı aşkına, öz annesi Thorn'un babasına aslan kesilmişti. Eski aşkı Sheridan'ın öz babasıyla arasına girmişti. Bu yüzden annesiyle babası birbirlerine hiç aşık olmamışlar, hatta aşık olma şansları bile olmamıştı... çünkü annesi hâlâ sadece bir yıl evli kaldığı adamın hatırasına tutunuyordu. Yirmi dokuz yıl sonra bile bu hiç değişmemişti.

Yine de altı yıldan fazla bir süre Helene'in yasını bile tutamadı.

Aşkın getirebileceği acıyı yaşamama kararlılığınız yüzünden kendinizi hayatın en büyük zevklerinden birinden mahrum mu bırakacaksınız? Bu, korktuğunuz için ata binmeyi reddetmek gibi bir şey.

Tavana bakmak için arkasına yaslandı. Vanessa onu sevmediği halde nasıl olur da aşk hakkındaki fikirlerini söyleme cüretini gösterebilirdi? Onu sevdiğini kesinlikle söylememişti. Kendisi bu adımı atmazken onun atmasını gerçekten bekliyor muydu?

Tabii Juncker'le birlikte almadıysa.

Ya öyleyse? O zaman onu bu adamdan koparmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Çünkü o küstah herif tarafından boynuzlanmayı -sadece ruhen bile olsa- reddediyordu.

Yarın Londra'ya varır varmaz Juncker'i bulacak ve sahte oyun yazarıyla arasında tam olarak ne kadar ilişki olduğunu öğrenecekti. Çünkü Vanessa artık onun olmuştu. Bunu söylerken ciddiydi. Ve hiçbir lanet şair onu ne ruhen ne de başka bir şekilde ondan alamayacaktı.

Kendisine bu sözü verdikten sonra nihayet uykuya .

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra Londra'ya vardılar. Sheridan şehri görmekten ve yeni kayınvalidesinden kurtulmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştı. Yolculuk boyunca karısının annesini ustalıkla idare edişini izlemiş ve bunu kadını boğmak istemeden nasıl yaptığını merak etmişti.

Leydi Eustace bir baş belasıydı, sade ve basit. Önce üşüyordu, sonra ısınıyordu, sonra havaya ihtiyacı oluyordu, sonra hava onu üşütüyordu. Karısına havaya ihtiyacı olduğunu ve bunu da arabacısıyla birlikte tüneğe çıkarak almaya niyetli *olduğunu* söyleyene kadar bu dizi durmadan tekrarlandı. Kadın ona özür dileyen bir bakış attığında, adam kaçtığı için suçluluk duydu ama kalmayı teklif edecek kadar değil.

Ayrıca Vanessa'yla ata binmek başlı başına bir eziyetti. Vanessa'nın çenesine kadar uzanan, her yeri kaplayan, koyu yeşil bir redingot giymesine rağmen, bunun altında ne tür tatlı cazibelerin yattığını hâlâ hatırlayabiliyordu. Dün geceki eğlenceleri yeniden yaşama dürtüsüne direndi. İsteyeceği son şey, kayınvalidesinin kızı için aklından geçenleri fark etmesiydi. Arabacısıyla birlikte tüneğin tepesinde oturmak için bir neden daha, adam muhtemelen bunu ne kadar tuhaf bulmuş olursa olsun.

Leydi Eustace'ı şehirdeki evinde bırakıp Sheridan'ın Londra'daki devasa, para yiyen malikânesine doğru yola çıktıklarında, Vanessa en azından ona neşeli bir gülümseme gösterecek kadar canlanmış görünüyordu. "Personel bizi bekliyor, değil mi?"

"Öyleler." Neyse ki düğünden önce onu onlarla tanıştırmıştı ve 'un 'un 'un 'u büyülemesini hepsini ile izlemişti.

Burada bir iltifat ve orada bir fikir için bir soru. "Akşam yemeğinden önce bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Yüzü düştü. "Yarına kadar bekleyemez mi?"

"Korkarım ki hayır. Ama uzun süreceğini sanmıyorum." Elinden geldiğince yalan söyledi. "Sadece Lincolnshire'a gitmeden önce halletmem gereken küçük bir iş meselesi. Akşam yemeğine kadar dönerim, söz veriyorum."

Neşesi biraz azalmış gibi görünse de başını salladı. "Yarın 'evde' bir gün geçirmek istiyorum. O zaman bana katılabilecek misin?"

"Tabii ki."

Gwyn onu, yeni evli çiftlerin evde bir gün geçirerek tebriklerini iletmek isteyenleri kabul etmelerinin beklendiği konusunda uyarmıştı.

Onun hayal kırıklığını gizlemeye çalıştığını görünce, karşısındaki koltuğundan kayarak onun yanına oturdu ve elini tuttu. "Yemin ederim uzun sürmeyecek."

Yine de öyle olmamasını umuyordu. Juncker'in nerede yaşadığını biliyordu ve eğer kış orada değilse, onu Covent Garden'da arayacağını biliyordu, ancak adamı orada bulmak çok daha uzun sürecekti. Kadın ona titrek bir gülümseme verdiğinde, onu öpmekten kendini alamadı. Korkularını yatıştırmak için hızlı bir öpücük olarak tasarladığı şey hızla daha tutkulu bir şeye dönüştü.

At arabasının Armitage House'un önünde durması ikisini de ortak zevklerinden uzaklaştırdı.

Ona, bu sabah onu uyandırdığı zamandan çok iyi tanıdığı uyuklu bir bakış attı. "Sadece Armitage incilerini takarak seni bekleyeyim mi?" dedi alçak bir sesle ve bu onun azgın bedeninin her santiminde yankılandı.

Bir an için, kendisi karısını baştan çıkarırken arabacının Hyde Park'ta tur atmasını düşündü.

Ama Hayır, o vardı için yap Bu İlk önce. Aksi takdirde, o her zaman seviştiklerinde gerçekten kimi düşündüğünü merak ediyordu. "Sanırım bu akşam yemeğinde çalışanlarımı şok ederdi, değil mi?" diye espri yaptı.

Uşak kapıyı açıp basamağı indirirken neşeyle güldü. Sheridan dışarı fırladı ve inmesine yardım etti.

merdivenleri tırmanırken, arabacısına kendisini Albany'ye götürmesini söyledi.

Neyse ki Juncker odasındaydı ya da personelden biri ona öyle söyledi. Adamın Juncker'ı aşağıya getirme teklifini geri çeviren Sheridan, Juncker'ın geldiğini kimsenin haber vermesini istemediği için yukarıya tek başına çıktı. Sonunda Sheridan'ın aklına, birbirlerini son gördüklerinde Sheridan'ın onu yumrukladığı geldi. Adam onunla buluşmak için o kadar da istekli olmayabilirdi.

Juncker, Sheridan'ın kapıyı çalması üzerine kapıyı açtığında adam ona kaşlarını çattı. "Burada ne işin var senin?"

"Sizinle karım hakkında konuşmaya geldim."

Juncker kapıyı yarıya kadar açmıştı ve Sheridan'ı içeri almak için yerinden kıpırdamıyordu. "Her şeyi tersinden anlıyorsun. Karınla benim hakkımda konuşmalısın."

"Denedim. Bana hiçbir şey söylemedi."

Juncker onu şöyle bir süzdükten sonra içeri çekti. "Madem öyle, içeri gel."

Juncker uzaklaşırken Sheridan adamın odalarına girmek için kapıyı itti. Odalar Sheridan'ın bir şairden beklediğinden çok daha güzeldi. "Kardeşim oyunlarının yazarı olarak poz vermek için sana iyi para ödüyor olmalı."

"Bunu biliyor muydun?"

"Olivia yanlışlıkla ağzından kaçırdı."

Juncker kıkırdadı. "Tam ona göre." Üzgün görünmüyordu, bu da Sheridan'ı şaşırtmıştı. Juncker daha sonra kendine bir brendi doldurmak için yanına gittiğinde ve Sheridan'a bir tane isteyip istemediğini sorduğunda, adam onu daha da şaşırttı.

Sheridan, "Bu sosyal bir çağrı değil," diye çıkıştı.

Juncker kadehini kaldırdı. "Keyfin bilir." Bakışlarını Sheridan'a dikmeden önce biraz yudumladı. "Bana tekrar yumruk atmayı planlamıyorsun, değil mi?"

"Bu, karımla olan ilişkiniz hakkında bana ne söyleyeceğinize bağlı."

Vanessa yatak odasında volta atıyordu. Sheridan yaratılışın neresindeydi? Çalışanlara akşam yemeğinin genellikle ne zaman servis edildiğini sormuş, onlar da akşam yedi demişlerdi. Saat altı kırk beşti ve Sheridan'dan hiçbir iz yoktu. Kısa süre içinde evde olacağına dair verdiği söz buraya kadarmış.

Bu onu tedirgin ediyordu. Bu yeni evinde, yani Londra'daki yeni evinde sorumlu olduğu ilk yemekti ve bunu mahvetmek istemiyordu. Sheridan ona her şeyin zamanında ve düzenli olmasını bekleyecek türden bir adam gibi gelmişti.

Yatak odası hariç. Hayır, bunu düşünemezdi. Bu onu yeniden endişelendirmeye başlardı.

Bağlantı kapısı açıldı ve kocası içeri girdi. "İşte buradasın. Aşağıda, salonda bir kadeh şarap içiyorsundur diye düşünmüştüm."

Tuttuğunu fark etmediği nefesini dışarı bıraktı. Yatak odasını işaret etti. "Akşam yemeği için üstünüzü değiştirmeye vaktiniz var. Personel bana-"

"Endişelenmeyin. İçeri girer girmez onlara bir saat ertelemelerini söyledim." "Yemeklerin devam ettiğini ona söylemeyi düşündü. geciktirildiğinde iyi saklayamadı ama muhtemelen anlamayacağını düşündü. Ne de olsa o bir erkekti. "Toplantınız iyi geçti mi?"

"Oldukça iyi, aslında." Nedense onu özellikle yakından izliyordu.

Tanrım, dışında bir şey mi vardı? Geldikten sonra o armudu yememeliydi. Belki de dışında bir parça kabuk vardı. Şimdi, tamamen giyinik olmasına rağmen aynaya bakma ihtiyacı duymasına nasıl bir neden gösterecekti?

"O halde," diye devam etti, "size bir sorum var. Dün cevaplamayı reddettiğin sorunun aynısı: Juncker'e aşık mısın?"

Bu onu kısa kesmesine neden oldu. Bunu neden *şimdi* soruyordu ki? Görünüşe göre dün gece onu baştan çıkarması ona sadece bir gün kazandırmıştı. Ve bu konudan kaçmaktan yorulmuştu. "Hayır, . Hiçbir zaman da olmadım."

Gözlerini ona dikti. "Juncker öyle demedi."

"Bir dakika, Bay Juncker ile bu konuyu mu *konuştunuz*? Ne zaman?" Cevap vermekte tereddüt etti ve bu ona çok şey anlattı.

"Bu öğleden sonra onunla konuştun, değil mi?" Odanın öbür ucundan ona doğru yürüdü. "O senin toplantındı!"

Kaşlarını çattı. "Bilmek zorundaydım, lanet . Bana söylemediğin için . . ."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ve ona aşık olduğumu mu söyledi? Neden, o ... o alçak! Yalan söyledi."

"mi yaptı?" Sheridan yüz ifadesini okumanın imkânsız olduğunu söyledi.

"Kesinlikle yaptı!" Sheridan'ın etrafında volta attı. "Ama neden yalan söylesin ki? Bu ona ne kazandırabilir ki? Onu umursamadığımı biliyor, o yüzden böyle bir şey olamaz. Üstelik sırrımı saklayacağına yemin etti. Pis hain."

"Ne sırrı?" Sheridan sert bir sesle sordu.

Hay Allah. *Bunu* söylememeliydi. Sheridan onu o kadar telaşlandırmıştı ki hangi tarafın yukarı olduğunu bilmiyordu.

Artık yapacak bir şey yoktu. Juncker'in yalanına karşılık vermek için bile olsa ona söylemek zorundaydı. "Sır şu ki ... Sadece seni istedim. Bay Juncker'la hiç ilgilenmediğimi. Onu sadece seni kıskandırmak için kullandım." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ve işe de yaradı, değil mi? Ya da en azından biraz."

"İlk etapta işe yarayacağını nereden çıkardın?" Sheridan yine ne düşündüğüne dair hiçbir şey söylemeyen o ses tonuyla sordu.

Sertçe yutkundu, adamın kendisini teşhir etmesine neden olmasından nefret ediyordu. "Çünkü senin de beni benim kadar çekici bulunduğunu hissettim. . . seni bulduğum gibi. Ama sonra beni fark etmeni sağlayamadım. Bana Grey'in küçük kız kardeşi gibi davranmaya kararlı görünüyordun ki bu hiç mantıklı değildi. Senin de benim gibi hissedip hissetmediğini anlayamıyordum. Ben yetişkin bir kadındım ve beni gerçekte olduğum gibi görmeni istiyordum."

"Yani beni kıskandırmak için Juncker'i kullanmaya mı karar verdin? Madem ona karşı bir şey hissetmiyordun, neden o?"

Tanrım, bu çok zordu. "Bunu tam olarak planlamamıştım. Onun kim olduğunu bile zar zor biliyordum. Ama babanın öldüğü sıralarda Grey biriyle ilgilendiğimi tahmin etti ve ona bunun sen olduğunu söylemeye cesaret edemedim. Söylersem bunu sana açıklayacağını biliyordum ve sana olan ilgimi şüpheli bulmandan korkuyordum. Beni bir düke aşık olmuş aptal bir genç kadın olarak görürdünüz. Bu yüzden Grey'e bir şair olduğunu söyledim. Bay Juncker'in şiirlerini okuyordum ve bu bana mantıklı geldi."

İç çekti. "Her şeyin kontrolden çıkması dışında. Bay Juncker bir şekilde bir şaire olan ilgimi öğrendi ve bana karşı farklı davranmaya başladı. O zamana kadar onunla neredeyse hiç ilişkim olmamıştı ama birdenbire benimle flört etmeye ve beni tanıyormuş gibi davranmaya başladı. Ben de ona kadınsı tavsiyelerde bulundum, bunun onu biliyordum. Ama sanırım daha sonra beni seni ve Thornstock'u kızdırmak için kullanabileceğini düşündü."

"Haklıydı," diye mırıldandı

Sheridan. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi Sheridan. "Hepsi bu kadar. Korkunç bir şekilde ters giden bir plan."

"Sanırım öyle de diyebilirsiniz." Ondan uzaklaştı. "Ve ikimiz de entrikalardan ne kadar nefret ettiğini biliyoruz. Ve entrikacılarıdan."

", bu doğru," dedi yumuşak bir sesle. "Ama senden asla nefret edemem."

Kalbi acıyordu ve onun sözleri sadece acısını biraz dindirdi. "Buna asla inanmayacağınızı biliyorum ama Bay Juncker ona olan ilğim hakkında yalan söyledi. Ona *asla* böyle bir şey söylemedim."

"Biliyorum." Kollarını onun beline dolamak için yaklaştı. "Bana inanıyor musun?"

"Evet. Ve ona inanıyorum. Başta bana yalan söyledi. Dediğiniz gibi, Juncker Thorn'u ve onun tüm arkadaşlarını ve akrabalarını kızdırmaktan hoşlanıyor. Tam şakacıdır. Ama ona boğazını sıkacakmışım gibi baktığımda hemen yalanı itiraf etti." Bir kaşını kaldırdı. "Bay Juncker'in kendini korumaya yönelik güçlü bir eğilimi var."

Tutuşundan kurtulan Vanessa ona döndü. "Az önce buraya geldiğinde, onunla hiç ilgilenmediğimi *bildiğini* mi söylüyorsun?"

"Söyledim," dedi, ama birden temkinli görünmeye başladı. "Ama bunu senden duymam gerekiyordu. Juncker'e güvenmiyorum."

"Yine de ilk başta ona inandınız." Ona doğru eğildi. "Ona aşık olduğumu söylediğinde."

Sheridan ellerini kaldırdı. "Tam olarak değil tatlım, yemin ederim. Daha yalanı itiraf etmeden önce birkaç şeyi düşünmeye başladım - Juncker hakkında konuşmaya ben senden çok annenle ilgilenirken başlamış olman gibi. Ve gerçek şu ki

Grey seninle ilgili Juncker'dan bahsetmeden çok önce benimle flört ediyordun."

"Bu sizi ikna etmeye yetmedi mi?"

"Dün gece Juncker hakkında soru sorduğumda konuyu değiştirdin. Aklımı ondan uzaklaştırmak için beni baştan çıkardın. Ve dürüst olmak gerekirse, Juncker'in yanlış olabileceğine dair bana başka pek fazla işaret vermedin."

"Başka birçok işaret. Gerçekten mi?" Bu onu gerçekten kızdırdı. "Seninle evlenmeyi kabul ettim."

"Sadece birbirimizin kollarında yakalandığımız için." Başını eğdi. "Ve bu da Juncker'in seni büyük bir coşkuyla öpmesine izin verdiğin için oldu. Yoksa bunu unuttun mu?"

"Yapmadım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Söz verdiğin ziyarete gelmediğini unuttun mu? Ona eşlik edeceğini söyledikten sonra beni Bay Juncker'e bıraktığını? Seni kaybettiğimi sanmıştım. Eğer sana sahip olsaydım. Sürekli dikkatini çekmeye çalıştım ve tiyatrodaki öpüşmemizden sonra yanağıma bir öpücük bile kondurmadın. Evet, Bay Juncker beni öpmek istediğinde kabul ettim. Neden olmasın diye düşündüm. Eğer sana sahip olamayacaksam, ne fark ederdi ki?"

"Özür dilerim." Ona yeni gözlerle bakıyor gibiydi. "Bunca zamandır beni takip ettiğinden haberim yoktu."

"Peki bunu bilseydin benimle vakit geçirir miydin?" Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Belki de. Emin değilim."

"Bu arada, evlendikten sonra, hevesle yatağını paylaştım. İki kez. İkincisi de annemi sorgulaman gerektiği için bana ilgi gösterdiğini öğrendikten sonraydı. Bu Juncker'i ziyarete gidip saçmalıklarına inanmandan çok önceydi. Seni önemsemişime dair daha ne kadar kanıta ihtiyacın vardı?"

Onu belinden yakaladı. "Haklısın. Sana güvenmeliydim. Ben sadece-"

"Kıskanç mı?"

"Evet." Şakağını öpmek için başını eğdi. "Kalbinin onda olabileceğini düşünmek beni delirtti."

"Merhum nişanlının senin nişanına sahip olması iyi bir şey," diye fısıldadı, "ama benim senden önce başka bir adamı seçmiş olmam doğru değil mi?"

"Vanessa . " dedi nefret ettiği o yatıştırıcı ses tonuyla.

"Seni her zaman istedim, Sheridan Wolfe. Dük olduğun için değil, Grey'in kardeşi olduğun için de değil, gerçi bu da bir düşünce. Ama sen sen olduğun için. Ve eğer bu senin için yeterli değilse-"

"Öyle, benim tatlı düşesim. Yemin ederim. Evlendiğimiz için mutluyum. Buna inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama gerçek bu."

Onu kollarının arasına aldı ve öpmeye başladı.

Dudaklarını onunkilerden ayırdı, onu affetmeye tam olarak hazır değildi. "Hizmetçiler belirlenen saatte yemek yememizi bekliyorlar."

"Öyle mi?" diye mırıldandı ve onu öpmeye çalışmaya devam etti. "Sheridan! Daha yeni giyindim!"

"Tekrar giyinmene yardım edeceğim," dedi boğuk bir sesle. "Ama umutsuzca karımla sevişmek istiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, o da umutsuzca aynı şeyi istiyordu. "Pekâlâ," diye fısıldadı onun dudaklarına.

Bir kahkaha atarak onu yatağına doğru itti ve o da buna izin verdi. Sheridan söz konusu olduğunda kendini hiç kontrol edemiyordu.

Hâlâ onu sevdiğini söylememişti ama o da onu sevdiğini söylememişti.

Onu seviyor muydu? Sevdiğinden çok korkuyordu. Gerçekten istediği tek erkek oydu ve onu bulması yıllarını almıştı. Onun için ayakta duran, kitap sevgisini paylaşan ve bahçe sevgisini anlayan tek kişiydi. Kanını coşturan ve kalbini hoplatan tek kişiydi. Ama ona bir kez daha aşık olmaya niyeti olmadığını söylemişti ve ona kalbini açtığı anda aynı sözleri söylerse buna nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Sadece ona nasıl hissettiğini göstermesi ve bir gün onun da kendi duygularını paylaşacağını umması gerekiyordu.

Yirminci Bölüm

İki gün sonra Sheridan Londra'daki malikânesindeki çalışma odasında oturmuş, öğleden sonra Bonham'la yapacağı korkunç toplantıya hazırlanmak için emlak hesaplarını inceliyordu. Bunu olması gerekenden daha uzun süre ertelemişti.

Dün ailesinin geri kalanı Londra'ya dönmüştü, annesi de dahil olmak üzere, şimdilik onlarla birlikte yaşamaya devam edecekti. Ama muhtemelen fazla ortalıkta olmayacaktı. Yarın Beatrice ve Grey'in nasıl olduğunu görmek için Carymont'a gitmeyi planlıyordu, çünkü Beatrice hâlâ bebeğini doğurmamıştı. Diğerlerini de sık sık ziyaret edeceğine şüphe yoktu.

Buna hiç aldırmış etmedi. İnsanın evlilik hayatına alışmaya çalışırken annesinin yanında olması çok zordu. Ama annesi gider gitmez -ve Bonham'la görüşmesi biter bitmez- Vanessa'yla vakit geçirmenin tadını çıkarabilirdi. Onunla sopacılıktan başka bir şey yapma şansı olabilirdi. Sopalamaktan rahatsız olduğundan değil. Sandalyesinde arkasına yaslanarak kendi kendine gülümsedi.

"Neden böyle gizlice gülümsüyorsun, sevgilim?" Vanessa telaşla onun çalışma odasına girerken sordu.

"Ben sadece dün geceyi düşünüyordum. Ve ondan önceki geceyi. Oh, evet, ve ondan önceki gece. Ve-"

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum Sheridan Wolfe ve Bonham'a rahatsız olduğunu ya da buna benzer bir şey söylemem için beni baştan çıkaramayacaksın. Bu öğleden sonra geldiğinde hazırlıklı olman gerekecek."

"Lanet olsun. Farkında olmadan dırdırcı bir kadınla evlenmişim," dedi alaycı bir telaşla. "Ah, , sanırım artık sana mahkûmum."

"Çok eğlenceli." Geçirimsiz ve çok güzel kaşlarını kaldırarak masanın onun tarafına geçti ve pencereden avludaki bahçeye baktı. "Çalışma odanı neden sevdiğini söylediğini anlayabiliyorum. Arkanızdaki bahçe size dışarıyı güzel bir şekilde görme imkânı veriyor."

"Gerçekten de öyle," dedi, sandalyesinde dönüp dışarıya bakarak.

"Evin hanımı olarak ele alacağım ilk iş bu olacak. Küçük bahçenizin biraz bakıma ihtiyacı olduğu açık ve onu iyi bir yönetim altına almaktan keyif alacağım."

Sheridan onu daha yakına çekti. "Aklıma 'iyi bir yönetim altında' yapabileceğin başka şeyler de geliyor."

Güldü. "Doyumsuzsunuz efendim. Ve bunun ne yeri ne de zamanı."

"Bundan emin değilim," dedi, bir elini kalçasının üzerinden uyluklarına doğru kaydırarak.

Ona gözlerini devirerek masasına doğru döndü. "Yani bunlar hesap defterleri mi?"

Bu hatırlatma ruh halini bozdu. "Gerçekten de öyleler." Elini onun güzel vücudundan çekti. "Herkesin hesaplarını farklı tuttuğunun farkındayım ama Bonham'ın sistemini bir türlü anlayamıyorum. Ne zaman çözdüğümü düşünsem, bana çözemediğimi söyleyen başka bir şey çıkıyor."

Kitaplardan birini aldı ve ona baktı. "Eh, şaşılacak bir şey yok. Bu hiç mantıklı değil."

"Rakamların senin de gözlerinin önünde yüzdüğünü söyleme bana." "Hayır." Kadın adama tuhaf tuhaf baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Tanrı kahretsin, bunu söylememeliydi. "Önemli bir şey değil."

"Bu hiçbir şey değil. Bazı insanlar sayılarla sorun yaşar. Büyük amcam çok zor zamanlar geçirirdi. Sonra büyük teyzem ne zaman emlak müdürüyle görüşmek zorunda kalsa onu nasıl delirttiğinden yakınırdı." Bir rakamı işaret etti. "Bu nedir?"

"Yedi yüz yirmi altı pound."

"Hayır, canım. Yedi yüz altmış iki pound."

Tekrar baktı. "Haklısın. Şimdi görebiliyorum ama yemin edebilirim ki-"

"İşte, başka bir tane deneyelim." Bu kez bir cetvel aldı ve bir şeklin altına koydu. "Bu nedir?"

"Bu beş bin yirmi beş pound eder." "Tekrar bak."

Kaşlarını çattı. "Ne faydası var ki? Ne zaman bir sayıya baksam, gördüklerime güvenemiyorum."

"Bu sadece birinin sizin için rakamlara bakması gibi basit bir mesele. Dürüst olmak gerekirse, bununla uğraşmamalısınız bile. Bir iş adamınız var. Bu onun işi."

"Babam her zaman, mülk sahibi bir adamın hesap defterlerine bakıp birinin kendisini aldatıp aldatmadığını ya da mülk yönetiminin bazı yönlerini daha verimli bir şekilde yapıp yapamayacağını anlayabilmesi gerektiğini söylerdi."

"Sanırım baban , ama bunu neden bu kadar ileri götürmen gerektiğini anlamıyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Ayrıca, baban ne kadar zamandır bir mülkü yönetiyordu?"

Bu Sheridan'ın kısa kesmesine neden oldu. "Altı ay kadar. Her zaman büyükbabamın mülk yönetimiyle ilgili kendi kurallarını aktardığını düşünmüşümdür ama öyle olsaydı bile bunları babama değil Armie Amca'ya aktarırdı."

"Yani babanızın gerçekten çok az deneyimi vardı."

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Hiç düşünmemişti.

"Senin ve kardeşlerinin öldürüldüğünü düşündüğünüz diğer kişi Armie Amcan mıydı?"

"Evet. Malikaneyi yerle bir eden oydu." "Bundan emin misiniz?"

Sheridan sandalyesine geri oturdu. "Öyleyim. Ben miras almadan önce babam biliyordu, kiracılar biliyordu ve Bonham da biliyordu. Bonham'ın sistemini çözebilseydim *ben* de bilirdim. Bana defalarca açıklamaya çalıştı ama görünüşe göre sayılarla olan sorunun anlamamı engelliyor."

"Hmm." Şüpheli görünüyordu. "İstersen senin için defterleri *okuyabilirim*, bakalım çözebilecek miyim? Sayılarla aram iyidir ve eskiden babam için defter tutardım."

"Bağışla beni tatlım, ama ailenin babanın yönetimi altında mücadele ettiği düşünülürse, bu pek de iyi bir onaylama değil."

Ellerini güzel kalçalarının üzerine koydu. "Bunun nedeni babamın metresleri ve annemin aşırı harcamalarıydı."

"Armie Amca'nın kendisinin de pek çok metresi vardı ve aşırı harcama onun çalışma şekliydi."

Vanessa gözlerindeki ateşle bir kalçasını masaya dayadı. "Evet, ama onun arkasında bir dükün geliri vardı -bir sürü kiracı ve başka yatırımlar. Oysa babamın ikinci oğlu olarak, annesinin ona bıraktığı Suffolk'taki kır evimiz vardı sadece. Hiç kiracısı yoktu. Ne aşırı harcamaya ne de metres tutmaya gücü yetiyordu ama bu onu durdurmadı. Sizce neden Grey'in sahipsiz mülklerini çalmaya çalıştı?"

Haklı olduğu bir nokta .

"Ve inanın bana," diye devam etti, "eğer 'Annem' için bu kadar çok harcamayı bırakırsa geçinecek çok şeyimiz olacağını savunmak için elimden geleni yaptım. İkimiz de paranın hepsini anneme ve bana harcamadığını biliyorduk ama o aksini iddia ediyordu, ben de buna izin veriyordum. Kimse babama karşı çıkmadı, en azından ben."

Sheridan yumuşak bir sesle, "Grey yaptı," dedi.

"Ve bildiğiniz gibi bunun için acı çekti." Çenesini öne doğru uzattı. "Yaşamak için bize kalan çok az şey vardı çünkü ben ..bizi borçluların hapishanesinden uzak tutmak için malları sakladım. Bay Bonham'ın da düklüğü ayakta tutmak için benzer bir şey yapmış olması muhtemel. Ne de onlarca yıldır Armitage düklerinin yanında."

"olsaydı bana mutlaka bu konuda bir şeyler söylerdi."

Omuz silkti. "Belki de sana güvenip güvenemeyeceğini, sana açıklarsa ekstra fonları idare edip edemeyeceğini görmek için bekliyordur."

Sheridan bundan şüpheliydi ama onun umutlu olduğunu söyleyebilirdi. Bir ay önce, onun umudunun para isteğinden kaynaklandığını düşünebilirdi. Şimdi sadece ona yardım etmek istediğini biliyordu, bu çok tatlıydı ama muhtemelen boşuna bir çabaydı.

"Kitaplara bakarsam ne kaybedersin?" diye sordu. "Yine zekamdan şüphe mi ediyorsun?"

"Yine mi? Senin zekandan ne zaman şüphe ettim ki?"

"Beni anlamsız bir olarak gördüğünde."

"Eğer gerçekten inanmış olsaydım, bu düşünceden çoktan vazgeçmiştim."

Söylenecek en doğru şey buydu, çünkü duruşunu yumuşattı. "Yani üzerlerinden geçmeme izin vereceksin."

"Eğer çok istiyorsan, kesinlikle. Ama bulduğunuz her şeyi bana açıklamanız gerekecek ki ben de ona ifade edebileyim."

"Elbette. Önce şuna bir göz atayım, bakalım hangi sistemi kullandığını anlayabilecek miyim?"

"Çift girişli olduğunu söylüyor."

Başını iki yana salladı. "Bana çift girişli gibi görünmedi." Gwyn aniden odaya daldı. "Annem nerede?"

Sheridan ona baktı. "Hiçbir fikrim yok. Neden?"

"Leydi Hornsby'ye ne olduğunu bildiğini umuyorum. Hizmetçilerinin söylediğine göre kontes Londra'da ya da malikânesinde değilmiş ve gerçekte nerede *olduğu* konusunda kesinlikle konuşmuyorlarmış." Gwyn masasının karşısındaki sandalyeye çöktü. "Sizce soruşturmamızdan haberdar oldu ve Londra'yı terk edip bilinmeyen yerlere mi gitti?"

Sheridan, "Sanırım bu noktada her şey mümkün," dedi. "Araştırması için kocanızı göndermelisiniz."

"Yapamam. Joshua dün gece Londra'dan sizin için araştırdığı bir şeyle ilgili olarak ayrıldı, bana söyledi ama ne olduğunu söylemedi."

Sheridan kıkırdadı. "Çünkü kocanız size söylediğinde bunun her yerde duyulacağını biliyor."

"Pek sayılmaz. Bunca zaman Thorn'un sırrını sakladım. Bahse girerim ne olduğunu bile bilmiyorsundur."

"Eminim vardır," diye karşı çıktı Sheridan. "Ama kimseye söylemeyeceğime yemin ettim ve sen, sevgili kızım, dün neredeyse söylüyordun."

"Neredeyse hangi sırrı söyleyecekti?" Vanessa sordu. "Tanrım, ailenizin çok fazla sırrı var."

Sheridan Vanessa'ya alttan alta, "Sana sonra anlatırım," dedi. Olivia ve Thorn'un nasıl tanıştıklarını her zaman açıklayabilirdi. Bu gerçekten de ilginç bir sırdı. Gerçi Gwyn ve Olivia'nın gidişatına bakılırsa, Thorn'un oyun yazarı kimliğinin sırrı gelecek hafta ortaya çıkabilirdi.

Annesi içeri girdi.

"Yüce Tanrım," diye haykırdı. "Neden hepiniz benim çalışma odamda toplanıyorsunuz? Odanız yok mu -ya da sizin durumunuzda, Gwyn, bir *eviniz*

-Kendinin mi?"

Annem suratını astı. "Gwyn'in burada olduğunu öğrendim, hepsi bu. Grey ve Bea'nın bebeğinin doğup doğmadığını duyup duymadığını öğrenmek istedim."

Vanessa hesap defterine bakarken bile, "Hayır, gelmedi," dedi. "Hâlâ bekliyorlar."

Sheridan ona şaşkın bir bakış attı. "Nereden biliyorsun?"

"Bridget bunu Grey'in evindeki bir hizmetçiden duymuş. Grey'in çalışanlarıyla arası çok iyi."

"Bu beni şaşırtmadı," diye mırıldandı Sheridan. "Hanımefendinin hizmetçisi oldukça becerikli bir kadın."

Onu görmezden gelen Gwyn annelerine döndü. "Leydi Hornsby'yi kaybettim anne ve kimse bana nerede olduğunu söyleyemiyor."

"Size Richmond Park yakınlarında romantik küçük bir kulübesi olduğundan bahsetmek istemiştım. Orayı tamamen unutmuşum. Evli bir sevgilisiyle kaçamak yaptığında oraya çekilir. İşte, yönünü yazayım." Sheridan'ın masasına doğru yürüdü ve bir kalemle kâğıt çıkardı. Her iki çocuğunun da kendisine baktığını fark edince, "Ne? Bir keresinde ... şey ... şimdiki sevgilisi kuzeye geciktiğinde ona eşlik etmek için oraya gitmişim" dedi.

"Sanırım haklısın Vanessa." Gwyn ayağa kalktı ve annelerinin elindeki kâğıt parçasını almak için yanına gitti. "*Gerçekten* de çok fazla sırrımız var. Ve sanırım sabahın geri kalanında ne yapacağımı biliyorum."

Sheridan kaşlarını çattı. "Richmond Park'a tek başına gitmiyorsun, değil mi?"

"Bir uşak alacağım," dedi Gwyn kayıtsızca.

"Kesinlikle ." Sheridan ayağa fırladı. "Beni alacaksın ve ben de her ihtimale karşı tabancamı taşıyacağım. Joshua, hamile karısının yanında sadece bir hizmetçiyle zina yuvasına gitmesine izin verirsem beni asla affetmez. Her şey ."

"Ooh, evet," dedi Gwyn alaycı bir tavırla. "Çırılçıplak bir markiz ya da yargıç görebilirim."

"Ve eğer yaparsan," dedi Sheridan, "hikayeyi anlatacak kadar yaşayamayabilirsin. O yüzden ne olur ne olmaz diye bunu getireceğim." Masanın çekmecesini açtı ve tabanca çantasını çıkardı, sonra Vanessa'ya döndü.

Ancak o daha bir şey söyleyemeden, "Git, git. Ben sadece burada oturup hesap defterlerine bakmayı planlıyorum. Ve eğer Bay Bonham gelmeden eve varmazsanız, sizden özür dileyeceğim."

"Teşekkür ederim, tatlım." Onu öpmek için eğildi, sonra kapıya yöneldi. "Anne? Geliyor musun?"

"Hayır, canım," dedi. "Yarın yine seyahat edeceğim, bu yüzden Richmond Park'a gitmek için bir saatimi otobüsün içinde geçirmek isteyeceğim son şey."

"Pekâlâ. Çok uzun sürmez. Şansımız yaver giderse Bonham gelmeden çok önce dönmüş oluruz."

Vanessa zaten konuğulanları yarım yamalak dinliyordu, bu yüzden Sheridan ve Gwyn gittiklerinde Vanessa hesap defterlerine iyice dalmığtı. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Sheridan sorun için kendini suçluyor olabilirdi ama bunun tek nedeni rakamları nasıl gördüğüne dair temkinli olmasıydı.

Öte yandan, o sayıları gayet iyi görüyordu ve bunlar hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hiçbiri birbirini tutmuyordu. Her şeye düzenli bir şekilde bakması gerekiyordu çünkü Bay Bonham gelmeden önce bunu çözmek için yeterli zamanı yoktu.

"Canım," dedi yumuşak bir ses ve Vanessa neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Sonra düşesin aslında gitmediğini fark etti. "Bağışlayın Düşes," dedi gülümseyerek. "Sheridan'ın zina yuvalarından, tabancalardan falan bahsetmesi beni biraz ürküttü."

"Bugünlerde hepimiz öyleyiz. Ve lütfen bana anne de. Diğer tüm eşler öyle diyor."

Vanessa, "Onur duyarım," dedi.

"Neyse, sizi fazla tutmayayım ama yukarı çıkmadan önce size bir şey sormak istiyorum."

Vanessa temkinli bir şekilde arkasına yaslandı. "Peki bu ne ?" "Benim tecavüzcü oğlum sana Helene'den bahsetti mi?"

". Kendisi için çok zor bir dönem olduğunu söyledi."

"Gerçekten de öyleydi."

Vanessa yutkundu. "Anladığım kadarıyla harika bir insandı."

Kayınvalidesi homurdandı. "Oğlumun düşündüğü kadar harika biri değildi. Şahsen ben onu uçarı ve ciddiyetsiz buluyordum... ta ki trajik durumu ona belli bir asalet kazandırana kadar."

Vanessa bir iç çekti. "Korkarım Sheridan'ın hafızasında onun karakterinden geriye kalan tek şey 'tavırlarındaki asalet'."

"Beni yanlış anlamayın. Ölümü bir trajediydi. Ailesini tanırdım ve çok iyi insanlardı. Kızlarını bu kadar genç yaşta kaybetmeyi hak etmediler. Eğer Gwyn olsaydı ..." Başını iki yana salladı. "Asla eskisi gibi olamazdım."

"Bunu gayet iyi anlayabiliyorum."

"Sorun şu ki Sheridan babasına çok benziyor. Bir insana bağlandı mı, sonuna kadar sadıktır. Maurice benimle evlendi çünkü ben onun arkadaşının karısıydım ve bir kocaya ihtiyacım vardı, o kadar sadık bir arkadaştı ki benimle evlendi. Bu nitelik bir malikâne lordunda harika bir şeydir. Sheridan'ın hizmetkârlarının, kiracılarının ve diğer personelinin, o yardım ederse, asla yoksun kalmayacağından her zaman emin olabilirim. Değer verdiği herkesin geçimini sağlamak için dişiyle tırnağıyla mücadele edecektir."

"Onda bunu fark ettim. Kendini çok adanmış görünüyor."

Kayınvalidesi iç çekti. "Ama nedense Helene söz konusu olduğunda bu nitelik kafasında çarpıtılıyor. Onu artık eskisi gibi sevmediğini itiraf ederse, bir şekilde ona sadakatsizlik etmiş olacağını düşünüyor."

"Sanırım bu konuda haklısın." Bu onun kalbinin daha da sıkışmasına neden oldu. "Dürüst olmak gerekirse, benimle sadakatten pek de farklı olmayan bir görev duygusuyla evlendi. Ona göre itibarımı mahvetmişti, bu yüzden bunu düzeltmesi gerekiyordu. Ama ben bu konuda çok endişeli değildim. Ben sadece onun beni sevmesini istiyordum. Ya hiç sevemezse?"

Kayınvalidesi masanın etrafından dolanarak kolunu Vanessa'nın omuzlarına koydu. "Bence seni zaten seviyor. Sadece bunu kendine itiraf etmek istemiyor, inatçı şeytan. Meşaleyi o kadar uzun süre onun mezarı üzerinde tuttu ki, nasıl söndüreceğini bilmiyor."

dışarı. Korkarım bu değiştirmek için çok güçlü bir şey gerekecek. Tek yapmamız gereken, benim babasıyla olduğum gibi sen de otuz yıl evli kalmadan önce bunun gerçekleşmesini ummak."

"Otuz yıl! Sevdiiğim adam tarafından sevildiğimi görmek için otuz yıl beklemek istemiyorum."

"Sadece şaka yapıyordum, canım." Düşes kapıya doğru yürüdü ve ardından, "Çoğunlukla, her neyse," diye mırıldandı.

Vanessa inledi. Kayınvalidesinin şaka yaptığını kesinlikle umuyordu. Adam onun duygularını fark etmede bu kadar iyi olduğu halde, kendi duygularını nasıl bu kadar kör olabiliyordu?

Vanessa kadar derinden hissetmiyorsa tabii. Ne de olsa zorla evlendirilmişti.

Bence seni zaten seviyor.

Bunun doğru olmasını umuyordu. Elinden geldiğince bu olasılığa tutunmaya çalışacaktı. Bu arada, onu kendisine sevdirmenin bir yolu vardı ve bu da Bonham'ın muhasebesine güvenilip güvenilemeyeceği sorununu çözmeyi içeriyordu.

Bununla birlikte, çalışmaya koyuldu.

Bölüm Yirmi Bir

İki saat sonra Sheridan ve Gwyn, Leydi Hornsby'nin evinden çıkıp arabasına doğru yola koyuldular. "Bu tam bir zaman kaybıydı," diye homurdandı Sheridan.

"Sana ve diğerlerine o olmadığını söyledim. Genç ve yaşlı erkekleri baştan çıkarmaktan gereğinden fazla hoşlanıyor olabilir ve konuşması biraz arsızca olabilir ama özünde iyi bir insandır ve çok naziktir."

"Başkalarının kocalarını periyodik olarak boynuzlamak dışında."

Gwyn içini çekti. "Doğru. Onun dışında."

Üvey kız kardeşinin arabaya binmesine yardım etti ve onun arkasından bindi. "Kontesin bunca zamandır Lisbourne'la bir ilişkisi olduğuna hâlâ inanamıyorum." Ürperdi. "Vanessa'nın ne kadar kıl payı kurtulduğu hakkında hiçbir fikri yok."

"Leydi Hornsby'nin Lisbourne'un kendisinden çok daha genç bir kadınla evlenmesini kabul edeceğinden şüpheliyim, en azından Lisbourne'la ilişkisi varken. Ve belli olmaz - belki de zaman içinde Lisbourne'la evlenirler. Adamın zaten bir varisi var ve kızın da çocuk sahibi olması mümkün değil. Hornsby ona iyi bir miras bıraktı ve Lisbourne'un da paraya ihtiyacı var. Cennette yapılmış bir eşleşme olabilir."

"Sen öyle diyorsan." İçten içe kuşkuluydu. "Ama sizce ev partisi konusunda doğruyu mu söylüyordu?"

"İlki mi? Kuşkusuz. Annemin anlattığına göre Hornsby pek de iyi bir koca değilmiş, bu yüzden de ilk aşkıyla -birçoğuyla- mümkün olan en kısa sürede küçük aşk yuvasına gitmiş olması mantıklı. Annemle notlarımızı karşılaştırmamız gerekecek ama bence bu inandırıcı."

"Leydi Hornsby'nin ikinci ev partisi sırasında ne yaptığına dair açıklaması bana biraz daha inandırıcı geliyor. Sosyetede Thorn'un babasının metresi olduğuna dair dedikodular dolaşırken bir ev partisine katılmakta nasıl isteksiz olabileceğini kolayca anlayabiliyorum. Annemle hâlâ iyi arkadaş olduklarını varsayarsak -ki aksini düşünmek için bir nedenimiz yok- anneme nezaketen uzak durmuş olabilir."

"Ama neden partide konuk olarak listelenmiş?"

Sheridan, "O listeler davetiye listeleriydi," diye . "Birkaç hafta önceki balonuza katılanların listesini tuttunuz mu? Sanırım sadece davet ettiklerinizin kaydını tutmuşsunuzdur."

Gwyn kaşlarını çattı. "Doğru. Bunu hiç düşünmemiştim. Acaba annem Leydi Hornsby'nin ev partisinde olup olmadığını hatırlar mıydı? Öyle ya da böyle hatırladıysa bile bize söylemesi gerekmez miydi?"

"Tüm parti boyunca doğum sancısı çektiyse olmaz." "Ah, doğru ya. Doğum sancısı çektiğini unutmuşum."

"Bunu nasıl untabildin anlamıyorum," diye alay etti Sheridan. "Sen ve Thorn'la birlikte doğum sancısı çekiyordu."

Gwyn yüzünü ona çevirdi ve o da güldü.

Sonra ikisi de bir süre sessizce oturdu. Sonunda Sheridan, "Sanırım bu artık hizmetkârları ve diğer personeli araştırmamız gerektiği anlamına geliyor. Çünkü ikimiz de Leydi Norley'nin büyük bir suçlu olmadığını biliyoruz. Belki Leydi Hornsby için ve kesinlikle Leydi Eustace için buna inanabilirim ama Leydi Norley, üvey kızını sevdiği için kocasının kışına katlanan sevimli hanımefendi."

Gwyn başını salladı. "Bu onu özetliyor." Onun dizini dürttü. "Bu arada, evlilik hayatı *sana* nasıl davranıyor?"

"Bu şartlar altında oldukça iyi."

"Sonunda Vanessa'ya Helene'den , değil mi?"

"Söyledim."

"Ve Vanessa'ya *ona* aşık olduğunu , değil mi?"

Sertleşti. "Vanessa'ya aşık değilim. Ona karşı büyük bir sevgi besliyorum ve kesinlikle ona karşı sağlıklı bir arzum var, ama aşk? Ona aşık olmak *istemiyorum*. En son aşık olduğumda, bu beni neredeyse mahvediyordu."

"Yine de , yine tamamen bütünsün." Gwyn başını salladı. "Kimse aşık olmak *istemez*. İnsan neden kalbini paramparça edebilecek bir duyguyu seçer ki?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyordum."

"Demek istediğimi anlamıyorsun. Sen aşkı seçmezsin; aşk *seni* seçer. Söz hakkınız ya da çareniz yoktur ve bu gerçekleştiğinde direnmek anlamsızdır."

"Kulağa endişe verici geliyor." Aynı zamanda yıllar önce Helene'e hissettiklerine de yakındı. Aslında *şimdi* Vanessa'ya karşı hissettiklerine daha yakındı. Lanet olsun.

Gwyn esnemesini bastırmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

"Yorgunsun," dedi Sheridan. "Neden dönüş yolunda biraz kestirmiyorsun?"

"Teşekkür ederim. Sanırım uyuyacağım." Onun elini okşadı, sonra başını muşambaya yasladı ve hemen uykuya daldı.

Ona bakarken, Vanessa'nın enseinte olduktan sonra kadar yorgun olup olmayacağını merak etti. Garip yiyecekler yiyecek miydi? Onun çocuğunu taşımaktan mutlu olacak mıydı?

Çocuklarınızdan biri öldüğünde acı çekmemek için onları da mi çalışacaksınız?

Vanessa'nın çocuklar hakkında söylediklerini hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Bunun üzerinde durmayı bırakmalı ve düşüncelerini soruşturmalarında bundan sonra nereye gideceklerini bulmaya yöneltmeliydi.

Ne yazık ki Gwyn'le birlikte Sheridan'ın evine vardıklarında pek bir plan yapamamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde Joshua onların gelmesini bekliyordu, çünkü Sheridan'ın uşağı arabanın kapısını açmadan Joshua elinde bastonuyla merdivenlerin dibinde . "Bekle Sheridan. Gitmeden önce seninle konuşmam gerek."

Sheridan arabanın penceresinden dışarı eğildi. "Yarım saat içinde Bonham'la defterleri gözden geçirmek için buluşacağım, bu yüzden önemli olsa iyi olur."

"Bu çok önemli. Bonham'la nerede buluşacaksın?" "Benim evimde. Neden?"

"Çünkü bu onu ilgilendiriyor. Ve ben de seninle gelmeliyim." Joshua arabanın içine baktı ve "Gitmemelisin, tatlım" dedi.

"Ne bulduğunuzu duymak istiyorum. Ben de bunun bir parçasıyım, biliyorsun."

Joshua tereddüt etti ama muhtemelen Gwyn'in topuklarını sıktığı bir anda onunla tartışmaktan daha iyisini yapacağını biliyordu. "Pekâlâ. Ama Sheridan'a vardığımızda seni eve geri göndereceğim."

Bu kulağa kesinlikle endişe verici geliyordu.

Joshua arabaya bindi ve karısının yanına oturdu. İner inmez, "Sör Noah'ın geçmişiyle ilgili ayrıntıları doğrulamak için şehirden ayrılmadım ama onu tanıyan ve ona kefil olacak birkaç beyefendiyle konuştum. Sanırım onu ."

"Tanrıya şükür," dedi Sheridan. "Vanessa'ya amcasından şüphelendiğimi söylemek için sabırsızlanıyordum. Annesinden şüphelenmem yeterince kötüydü. Bu arada, o da artık bir olasılık olmaktan çıktı."

"Hiç şaşırmadım," dedi Joshua. "Bonham konusunda dediğinizi yaptım. Neyse ki önceki kimliğini keşfettikten sonra her şeyi araştırmak oldukça kolay oldu."

Alarm Sheridan'ı boğazından yakaladı. "Hangi önceki kimlik?"

"İş adamınız William Bonham'dan önce Henry Davenport'tu."

"Durun, bu soyadı tanıdık geliyor," dedi Sheridan.

"Leydi Eustace'ı sorgularken tesadüfen ortaya çıkarmış olabilirsiniz," dedi Joshua. "Annen onunla evlenmeyi reddedince kendini öldüren genç bir adamdan hiç bahsetti mi?"

Sheridan sanki buzdan bir yumruk kalbinin etrafını sarmış gibi hissetti. "Matthew Davenport. Matthew Davenport. Evet. Aşk için öldü."

"O Bonham'ın -Henry Davenport'un- büyük kardeşiydi."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Gwyn.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, bu bir tesadüf değil," dedi Joshua. "Matthew kendini öldürdükten sonra ailesi zor günler geçirdi. Skandal Henry'nin avukat olan babasını mahvetti. Tüm müvekkillerini ve itibarını kaybetti. Sonunda o ve Henry'nin annesi borçlular hapishanesine düştüler ve ikisi de orada ölünce on altı yaşındaki Henry kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldı. Böylece çok zeki olan Henry hayatta kalabilmek için kimliğini değiştirdi. Babası sayesinde hukuk hakkında biraz bilgisi olduğu için, annesinin ailesinin tanınmamış bir üyesinin adını aldı."

Ailesi uzun zaman önce ölmüş ve bir şekilde bir avukatlık bürosunda katip olarak işe girmiş."

"Bonham'ın hukuk geçmişi olduğunu biliyordum," dedi Sheridan.

"Babamın bazen ondan avukatı olarak bahsetmesinin nedeni bu olmalı." "Muhtemelen. Bonham'ın yanında çalıştığı avukat, onun hukuk katibi olarak yaptığı işlerden o kadar etkilenmişti ki, Bonham'ı sık sık müvekkilleri adına yapılan seyahatlere götürürdü." Joshua'nın yüz ifadesi . "Tahmin edin avukatın en önemli müşterilerinden biri, zengin bir

arkadaşıydı."

"Yüce Tanrım," dedi Sheridan, kalbi küt küt atıyordu. "Grey'in babası." "Kesinlikle. Bonham'ın evin, Grey'in babasına ait olduğunu duyunca şok olduğunu söyleyebilirim.

İşvereniyle birlikte katıldığı partinin ev sahibi, muhtemelen ailesini mahvettiğini düşündüğü Greycourt'un yeni Düşesi Lydia Fletcher Pryde'dan başkası değildi."

"Anlamıyorum." Gwyn gözlerini kocasına dikti. "Eğer annemi suçluyor ve ondan intikam almak istiyorsa, neden kocasını öldürdü? Neden sadece *onu* öldürmedi?"

"İtiraf etmediği sürece asla emin olamayız," dedi Joshua, "ama bunu yapmaya niyetli olduğundan şüpheleniyorum. Bunun yerine zehir bir şekilde Dük'ün yemeğine ya da içeceğine karıştı. Ve daha sonra, annenizin kocasının ölümüne ne kadar az üzüldüğünü gördüğünde, bu muhtemelen Bonham'ın onun güzelliğini ve cazibesini kardeşini ve diğer talihsiz erkekleri avlamak için kullanan ölümcül bir siren olduğu imajını güçlendirdi."

"Bu hiç adil değil!" Gwyn ağladı. "Anlatılanlara bakılırsa Grey'in babası aşağılık bir adammış ve annemle ilişkilerini toplum tarafından kolayca fark edilmeden sürdürebilmek için onunla evlenmiş. Görünüşe göre anne tarafından büyükbabamız, büyükannemizin kiminle yatmayı seçtiğini umursamıyormuş, yeter ki ağzı sıkı olsun."

"Bunu biliyor muydun?" Sheridan söyledi. "Bunu daha yeni duydum, Leydi Eustace bana anlattığında. İtiraf etmeliyim ki çok şaşırdım ve ona pek inanmadım."

"Doğru olup olmadığını bilmiyorum ama ben bunu Grey'den öğrendim, o da bunu amcasından öğrenmiş, o da zaman zaman yüzüne vurmuş." "Ben bunların hiçbirini bilmiyordum," dedi Joshua.

"Bonham'ın da bilmediğini söyleyebilirim. Zavallı annen. Tekrar evlenmesine şaşmamalı.

hızlıca. Ne oldu, bir yıl sonra mı?"

"İki yıl." Gwyn çenesini uzattı. "Ve *bizim* kızla evlendi. aşk için baba."

"Yine de iki yıl bazı insanlar için çok kısa bir süre ve Bonham zaten annenizden nefret etmeye yatkın olduğu için bu aceleci evliliği onun işbirlikçi doğasının bir kanıtı olarak görebilirdi. Eminim ondan intikam almak için en iyi yolu planlamıştır. Bu yüzden işverenini de aynı davete davet ettirdi ya da imzalanacak bir belgeyi kendisinin getirmesi gerektiği gibi bir bahane uydurdu. Oraya vardığında, doğum yapan bir kadını öldürmeyi kendine yediremediğinden şüpheleniyorum. Ama belki de sevdiği adamı öldürmenin onun doğum yaparken ölmesine yol açabileceğini düşündü."

Gwyn kaşlarını çatı. "Bu adam bir canavar."

"On altı yaşında tüm ailesini kaybeden biri, Gwyn," dedi Sheridan. "Bunun için onu mazur görmüyorum, ama Helene'i hastalıktan kaybettikten sonra, bir erkek kardeşini intihardan ve anne babasını hastalıktan kaybetmenin nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebilirim. Suçu birinin üzerine atması gerekiyordu. Ve suçlamak için annemizi seçti, çünkü annemiz kardeşini reddetmişti. Ona göre, olaylar zincirini harekete geçiren annemizdi."

Joshua homurdandı. "Hikâyenin annen tarafını henüz bilmiyoruz Sheridan. Kardeşine karşı Bonham'ın düşündüğü kadar zalim olmayabilir."

Gwyn başını salladı. "Sanırım annem babamla evlendikten ve o da aileyi Prusya'ya götürdükten sonra Bonham'ın yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Eminim onları orada takip etmek zor olurdu."

"Evet," dedi Joshua. "Belli ki intikam planlarından vazgeçmiş, en azından geçici olarak. Hukuk diplomasını aldı ve bazı zengin müşteriler edindi. Hatta evlenmiş bile. Bir şekilde büyükbabanın işlerini yürüten adam olmanın yolunu bulmuş."

Sheridan, "Bu konuda 'bir şekilde' diye bir şey yok," dedi. "Bonham zeki olmasıyla, sadece hukuk değil muhasebe konusunda da yetenekli olmasıyla ünlüdür. Babam, büyükbabamın mektuplarında sık sık onu övdüğünü söylerdi."

"Bu iyi bir nokta," dedi Joshua. "Onu tanıyan herkes hem rakamlar hem de sözleşmeler konusunda yetenekli olduğunu, şimdiye kadar kullandıkları en iyi avukat olduğunu söyledi. Kimse onun çifte katil olduğunu tahmin edemezdi."

"Sadece ifte katil değil," dedi Sheridan acımasızca. "Amcamı ve babamı da öldürdü." Bir an düşündü. "Anlayamadığım tek şey, büyükbabama ve amcama yıllarca hizmet ettikten sonra neden aniden Armie Amca'yı öldürüp babamı ve ailenin geri kalanını İngiltere'ye getirmeye karar verdiği ve böylece babamı da öldürebileceği. Neden bunu neredeyse otuz yıl sonra yapmaya karar verdi?"

Gwyn düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Bonham'ın karısı Armie Amca'dan kısa bir süre önce öldü. Hatırlıyorum ünkü Bonham onunla tanıştığımızda hâlâ yas tutuyordu. Ve annem karısının ona hiç ocuk doğurmadığını söyledi."

Sheridan, "Annemin beş çocuğu olması onu çok rahatsız etmiş olmalı," dedi, "o zamanlar ikisi düktü. Onun tüm mahvetme çabalarına rağmen nispeten mutlu, dolu dolu bir hayat yaşıyordu."

"Bu yüzden mi annene kur yapıyormuş gibi davranıyor?" Joshua koltuklara yaslandı. "Şimdiye kadar onu on kez öldürebilirdi. Yani intikamdan vazgeçti ve onun yerine annenle evlenmeye mi karar verdi?"

Farkına vardığında Sheridan inledi. "Nihai planı bu olabilir - kocası olarak onun üzerinde tam bir kontrole sahip olacaktı - ama Armie Amca'yı öldürdüğünde ille de babamı İngiltere'ye geri getirmeye çalıştığını sanmıyorum. Bence Armie Amca babamın daha sonra keşfettiği şeyi keşfetti ve ikisinin de ölümüne neden oldu."

Sheridan gerildi. "Dahi William Bonham düklükten zimmetine para geçiriyor ve büyük olasılıkla bunu son birkaç on yıldır yapıyor. Görünüşe göre intikamını alarak zengin olmaya karar vermiş."

Joshua nefesinin altında küfretti. "Bunun kanıtı var mı?"

"Henüz değil. Ama Vanessa bu sabah hesap defterlerine baktığında bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendi-" Sheridan bir yemin etti, sonra cep saatini çıkardı. "Lanet olsun. Saat neredeyse dört. Bonham'la buluşmayı o zaman kararlaştırmıştık." Kanı kulaklarında uğuldadı. "Vanessa'yı kitaplara bakarken bıraktım. Annem de evde."

Ön paneli kaydırarak açtı ve arabacısına seslendi. "Acele et, Harry! Bir an önce Armitage House'a dönmeliyiz."

Arabacı hemen hızını artırdı.

"Oraya vardığımızda," dedi Joshua, "arabada kalmanı istiyorum, Gwyn."

"Hayatta olmaz! Yardım edebilirim."

"Çocuğumuzu taşıyorsun," dedi Joshua kısık sesle. "Seni o ne yapacağı belli olmayan piçin yakınında istemiyorum."

"Yardımcı olmak için onun yanında olmam gerekmiyor. En azından annemi meşgul edebilirim."

Sheridan başını salladı. "Bu faydalı olabilir."

"Ya sonunda anneni öldürmeyi denemeye karar verirse?" Joshua ısırdı. Gwyn'in elini kendi elinin içine aldı. "Eğer onun yoluna çıkarsan, tatlım-"

"Yapmayacağım." Gwyn omuzlarını dikleştirdi. "Evde olduğumu bile bilmeyeceksin."

Joshua tartışacakmış gibi görünüyordu ama Gwyn açıkça direnmeye kararlıydı. "Peki," dedi. Sheridan'a baktı. "Bir plana ihtiyacımız olacak."

"Kesinlikle yapacağız." Sheridan'ın kalbi savaşa giden bir askerin çılgın temposuyla atıyordu. "Silahınız var mı? Çünkü tabanca çantam yanımda ve benim tabancalarımından birini kullanabilirsin. İkisi de dolu. Leydi Hornsby'nin evinde neyle karşılaşabileceğimizi bilmiyorduk."

Joshua gözlerinde bir parıltıyla paltosunu açarak her birinde bir tabanca bulunan iki cebi gösterdi. "Bunlara ihtiyacımız olabileceğini düşündüm."

"Ve bastonu bir kılıca dönüşüyor," dedi Gwyn yardımsever bir şekilde.

"Aslında bu, sapında daha küçük bir tabanca olan baston," diye düzeltti kocası onu. "Ama botumda bir bıçak var."

"Yüce Tanrım, yürüyen bir cephanelik gibisin!" Sheridan dedi ki. "Yine de bundan memnunum. Şu anda bile Vanessa o manyakla yalnız kalabilir."

"O iyi olacak." Gwyn uzanıp onun elini sıktı. "Kıvrak zekâlı ve beceriklidir. Bonham'ın da onun oyununu çözdüğümüzden şüphelenmesi için bir neden yok zaten."

Sheridan, "Vanessa zimmetine para geçirme konusunda onunla yüzleşirse bir tane kazanabilir," dedi.

"Bunu çözdüğünü varsayıyorum," dedi Joshua. "Eğer çözdüyse, o alçağın içeri girmesine bile izin vermeyeceği kesin."

"Ama eğer herhangi bir nedenle bunu yaparsa, onu hiçbir şey bilmediğine ikna etmesi gerekecek, yoksa biz ona ulaşmadan ölmüş olabilir. Kaybedecek hiçbir şeyi yok."

Kimse buna karşı çıkmadı. Kim karşı çıkabilirdi ki? Onun haklı olduğunu biliyorlardı. Sheridan onu o defterlerle yalnız bırakmıştı. Bonham da yoldaydı. Hem de onu sevdiğini söylemeden.

Elbette onu seviyordu. Helene'e karşı hissettikleri, Vanessa'ya duyduğu ruhunu saran aşkın yanında soluk bir taklitti. Öyle olmasaydı, onun için göğsünü titreten bu korkuyu duymazdı. O onun hayatıydı, kalbiydi. Ve tek istediği ona bunu söyleyebilme şansıydı. Çünkü bunu yapamadan onu kaybederse ...

Hayır, bunun olmasına izin vermezdi.

Dayan tatlım, geliyoruz. Ben de geliyorum. Oraya varana kadar hayatta kal.

Vanessa kendinden oldukça memnundu. Defterden bir sayfa almış ve temiz bir kağıda düzgün bir şekilde yeniden yapmıştı. Hesaplamaları haklı olduğunu gösteriyordu. Bay Bonham'ın rakamları . Küçük bir miktardı ama eğer bunu yıllardır yapıyorsa, kayıp para büyük bir yekûn tutuyordu. Ve paranın tam olarak kimin cebine girdiğini biliyordu, ancak tam olarak ne kadar çaldığını bulmak için defterleri yeniden düzenlemek aylar alacaktı.

Düklüğün zor durumda olmasına şaşmamalı. Sheridan, Bay Bonham'ın rakamlarını sorgulamakta haklıydı. Rakamları doğru göremese bile, bir şeylerin mantıklı olmadığı sonucuna varmıştı ve bu etkileyiciydi.

Bay Bonham yakalanmadan bu kadar uzun süre bunu yapmayı nasıl başarmıştı? Belki de Sheridan'ın büyükbabasının zamanında zimmetine hiçbir şey geçirmemişti. Armie Amca başa geçtikten sonra - ki bu tür konularla pek ilgilenmeyen bir adamdı- Bay Bonham fonları daha iyi hortumlayabilmişti. Parayı çekip Armie Amca'nın aşırı harcama yaptığını düşünebilirdi.

İçini bir korku kapladı. Sheridan ve kardeşleri Armie Amca'nın öldürüldüğünden neredeyse emindi. Ya Bay Bonham

açgözlülüğünün davranışlarını yönetmesine izin vermiş ve hırsızlığını daha da pervasızlaştırmış olabilir miydi? Belki de ihmalkâr Armie Amca bile bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti. Eğer Bay Bonham'ı onu kovmakla ya da tutuklatmakla tehdit ettiyse...

Ürperdi. Bu Bay Bonham'ın Armie Amca'yı öldürdüğü anlamına geliyordu. Ve Sheridan babasının Sheridan'ın defterleri kendi başına incelemeyi öğrenmesi konusunda kararlı olduğunu söylemişti. Belki Sheridan'ın babası da Bay Bonham'ın zimmetine para geçirdiğinden şüphelenmişti. Belki Bay Bonham *da onu* aynı nedenle öldürmüştü.

Sonra Sheridan ortaya çıktığında, sayıları doğru görme konusunda açıkça sorunları vardı, Bay Bonham muhtemelen yakalanma konusunda endişelenmemeye karar vermiş, Sheridan'ın küçük, kasıtlı hatalarını asla fark etmeyeceğini düşünmüştü.

Kibirli alçak! Bay Bonham'ın varlıklı bir adam olduğu söylenmişti ona. Şimdi onun sadece Armitage dükaliğinden mı yoksa diğer müşterilerinden de mi çaldığını merak ediyordu.

Kahyaları çalışma odasının kapısında belirdi. ", Bay Bonham burada. Dük ile bir randevusu var. Onu içeri alayım mı?"

"Dük dönmedi mi?" diye sordu. "Henüz değil, hayır."

"Bay Bonham bunu biliyor mu?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Ona kesinlikle söylemedim."

"Çok mantıklısın." Ne yapacağını düşündü. Ama Sheridan yanında olmadan Bay Bonham'ın kendisine yaklaşmasını istemiyordu. Özellikle de artık ona güvenilemeyeceğini bildiği için. "Neden ona beklemesini söylemiyorsun, Phipps? Kocamın başka bir işle meşgul olduğunu ve birazdan onunla birlikte olacağını söyle."

"Çok iyi, ."

Uşak gider gitmez defteri incelemeye geri döndü. Muhtemelen daha eski bir zamana ait başka bir defter bulmalıydı. Ayağa kalktı ve Sheridan'ın onları sakladığı kitaplığa giderek bir tane bulup bulamayacağına baktı. Bu, eğer-

"Majesteleri nerede?" diye sordu sert bir ses.

Kadın yerinden sıçradı. "Aman Tanrım, beni korkuttunuz Bay Bonham," dedi, kalbi kulaklarında çarpıyordu. Kendini toparlaması bir saniye sürdü.

Bir düşesin buyurgan tavrıyla ona dönmeden önce kendi kendine "Phipps ona sizi bekletmesini söylediğimde yanlış anlamış olmalı."

"Beni bir salona tıktı ve gitti. Dük randevularımıza asla geç kalmaz, peki nerede o?"

Annemin aristokratik küçümseme tonunu taklit ederek, "Bu seni ilgilendirmez," dedi. "Birazdan burada olur, eminim. Belki de o gelene kadar salonda beklemeyi tercih edersiniz."

Onun ses tonunu duymazdan gelerek odaya girdi. "Dük'ün defterleriyle ne yapıyorsun?"

"Ortalığı toparlıyorum tabii ki," dedi. "Masasının üzerinde birkaç tane vardı ve benden onları kaldırmamı istedi."

Bay Bonham hâlâ biraz şüpheli görünüyordu. "Mevcut defterden daha fazlasına neden ihtiyaç duyduğunu anlayamıyorum."

"Ben de yapamam," dedi kayıtsızca. "Muhasebe hakkında bir şey bildiğimden değil. Benim için tamamen Yunanca."

"Öyle mi?" Masaya doğru yaklaştı.

İşte o zaman, gerçek sayıların ne olması gerektiğini hesapladığı kâğıt parçasının gözünün önünde durduğunu fark etti.

Ama o henüz bunu fark etmemiş gibiydi. Elinden geldiğince kayıtsız bir şekilde masaya yürüdü. "Eminim kocam her an burada olabilir. Bir şeyler içmek ister misiniz? Çay? Kahve?"

Bu arada, dikkat çekmemeye çalışarak kâğıdı defterin altına kaydırды.

Görünüşe göre yeterince göze batmıyordu, çünkü Bay Bonham masanın yanında belirdi ve "Sakladığın şey ne?" dedi.

"Saklanmak! Neden bir şey saklayayım ki?"

"Bu harika bir soru," diye tersledi. "Neden sorasın ki?" Ve o daha tepki bile veremeden, adam defterin altından bir kâğıt parçası çıkarıp eline tutuşturdu.

Dikkatle inceledi. Sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. "Dük biliyor. Ya da en azından şüpheliler."

"Neyi biliyor? Neyden şüpheleniyor?" dedi, uçarı görünmek için mücadele ederek.

"Artık aptal numarası yapmayı bırakabilirsiniz Düşes. Ben aptal değilim. Sizin ve dükün muhasebe uygulamalarım hakkında bulduğunuz her şeyi bilmek istiyorum."

Bölüm Yirmi İki

Sheridan'ın arabası Armitage Evi'nin önüne yanaşır yanaşmaz Bonham'ın faytonunu park etmiş, seyisini de bir basamakta oturmuş efendisini beklerken gördüler. Bu manzara karşısında Sheridan'ın kanı buza dönüştü.

Joshua ve Gwyn'i bekleme zahmetine girmeden, araba durur durmaz Sheridan dışarı fırladı ve merdivenleri koşarak çıktı. İçeri girdiğinde uşağı, "Oh, işte buradasınız, Majesteleri. Bay Bonham sizi bekliyor."

"Beni nerede bekliyorsun?"

"Salonda tabii ki. Siz henüz gelmediğiniz için düşes siz gelene kadar onu oraya koymamı söyledi."

Sheridan, "Tanrıya şükür," diye mırıldandı ve tüccarlar ve benzerleri için kullandıkları salona doğru yürüdü.

Ama boştu.

Sheridan aceleyle girişe geri döndü. "Orada değil." "Ama ... ama onu orada bırakmıştım," dedi Phipps. "Görünüşe göre kalmamış."

Gwyn ve Joshua içeri girdi ve Sheridan durumu açıkladı. Gwyn, "Yani büyük olasılıkla Vanessa ile yalnız," dedi.

"Evet."

Sheridan koridora ama çalışma odasına doğru yürümeye fırsat bulamadan Joshua kolundan yakaladı. "Bu konuda akıllı davranmalıyız. Planı unutma. Bonham'ın bir şeylerden şüphelendiğine inanmak için hiçbir nedenimiz yok. Hepimizle sosyal olarak birçok kez birlikte oldu. Onu hâlâ Vanessa ile sohbet ederken bulabiliriz."

"Beni endişelendiren de bu. Sana söyledim, onun sadece kötü bir muhasebeci olduğunu düşünüyor. Daha da kötüsü, onun zimmetine para geçirdiğinden şüpheleniyor."

"Eğer adamın zimmetine para geçirme ihtimalini aklından bile geçirmişse, düşüncelerini gizleyecektir. Karına güvenmeyi öğrenmelisin, Sheridan. İyi içgüdüleri var."

Sheridan, eniştesinin haklı olduğunu bilse de koridordan aşağıya, çalışma odasına silahlarını ateşleyerek dalmamak için kendini zor tuttu. "Güvensiz olduğum o değil. Bonham hem anlayışlı hem de aldatıcı olmadan bu kadar ilerleyemezdi - temasa geçtiği herkesi kandırarak ve yakaladıklarını öldürerek. Ölümcül bir kombinasyon olduğu kanıtlandı."

Endişe Gwyn'in kaşlarını çatı. "Gidip annemle kalacağım." Phipps'e döndü. "Annem şu anda nerede?"

Phipps iki adama bariz bir merakla bakıyordu. "Onu en son gördüğümde müzik odasındaıydı leydim."

"Teşekkür ederim Phipps," dedi Gwyn ve merdivenlere yöneldi.

Belki de Joshua haklıydı ve her şey yoluna girecekti. Peki Sheridan neden Vanessa'nın hayatının tehlikede olduğunu söyleyen bir içgüdüye sahipti?

Joshua Sheridan'a döndü. "Hazır mısın?"

Sheridan pantolonunun paçasına soktuğu dolu tabancayı kontrol etti, diğeri de paltosunun arka cebindeydi. "Hazır."

"Pozisyonumu almam için bana birkaç dakika verin."

Sheridan başını sallayarak Joshua'nın avlunun bahçesine açılan en yakın kapıya yönelmesini izledi. Dayanabildiği bekledikten sonra koridordan aşağıya, çalışma odasına doğru yürüdü. Kapı kapalıydı, lanet olsun.

Yüzüne umursamaz bir ifade yapııştırarak kapı kolunu dikkatlice kaldırdı ve kapıyı açtı.

İçeri girdiğinde Bonham'ın Vanessa'nın kolunu tuttuğunu ve ikisinin de masanın arkasında durup bir şeye baktıklarını gördü. Göt herif Sheridan'ı görür görmez Vanessa'nın kafasına bir tabanca dayadı. "Karin beni zaten aptal yerine koydu. Bu yüzden öneririm."

Sheridan'ın kalbi neredeyse orada duracaktı. "Aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi kısık sesle. Vanessa'nın korku dolu gözlerinin içine baktı ve ona anladığını umduğu bir bakış attı.

Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Önce ölmeyi tercih ederim. Seni seviyorum.

Tanrım, bu sözleri daha önce söylemiş olmayı ne kadar isterdi.

"Kapıyı çek," dedi Bonham. "Bir hizmetkârın konuşmamıza tanık olmasını istemiyorum."

Sheridan Bonham'ın dediğini yaptı, ama bunun yerine kendini masanın üzerine atıp ellerini Bonham'ın boğazına dolamak istiyordu. Ama Bonham'ın pozisyonu Vanessa'ya ölümcül bir isabetle ateş edebileceği anlamına geliyordu, Sheridan ise ateş ederse Vanessa'yı vurma riskiyle karşı karşıyaydı. Adamın arkasında bıraktığı bakılırsa, Bonham da bunu yapmakta tereddüt etmezdi. Sheridan onu tehlikeye atamazdı. Tehlikeye *atamazdı*.

Bu yüzden Sheridan, Joshua'nın Bonham'ın arkasındaki Fransız kapılarının camında belirlediğini gördüğünde rahatlamamıştı. "Ne istiyorsun?" Sheridan söyledi. "Onu almana izin vermeyeceğim." Sözlerini vurgulamak istercesine başını salladı ve Joshua, Sheridan'ın Bonham'ı vurmanın güvenli olmadığına dair işaretini anladığını göstermek için başını salladı. Henüz.

"Başka seçeneğiniz yok," dedi Bonham. "Bizi takip etmediğiniz sürece ona bir şey olmayacak. Temizlenir temizlenmez onu serbest bırakacağım. Size söz veriyorum."

"Bir hırsızın sözü. Ne işe yarar ki?"

"!" Bonham tısladı. "Karın benim mali fark etmiş olma ihtimalini reddetti ama notlarını gördüğümde yalan söylediğini anladım."

Sheridan, "Ben hiçbir şey fark etmedim," dedi. "Vanessa anladı. Karım zeki bir kadındır."

"Eğer gitmemize izin vermezseniz çok zeki biri olacak. Şimdi!" Sheridan'ın kalbi midesine inerken onu masanın etrafında sürüklemeye başladı.

"Buradan onunla birlikte ayrılmıyorsun," dedi Sheridan, elini tabancasının kabzasına götürmek için düşerken. Her şeye hazırlıklı olmak en iyisiydi. "Onun yerine beni al. Bu senin kaçma ihtimalini artıracaktır. Ve annemin kalbine bir kazık saplayacak. İstedığın bu, değil mi? Annemi de senin aileni incittiği gibi incitmek?"

Vanessa'nın gözleri irileşince Bonham kaşlarını çattı. "Sen bu konuda ne bilirsin ki? Hayatında bir gün bile acı çekmedin."

"Hayır mı? Senin sayende babamı ve amcamı aynı yıl içinde kaybettim. Bu yüzden acı çekmek hakkında biraz bilgim var."

Sheridan'ın arkasındaki çalışma odasının kapısından içeri biri girdi. "William!" diye bağırdı bir ses. "Ne yapıyorsun sen?"

Annemdi, lanet olsun. Sheridan gözlerini Bonham'dan ayırmadan, "Git buradan," dedi. "Bunu ben hallederim."

"Gitmiyorum," dedi sertçe. "Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz."

Sheridan ne kadarını açıklayacağını tartıştı. Ama diğerlerinin bilmediği bir şey biliyor olabilirdi, Vanessa'yı kurtarmaya yardım edecek bir şey. Sheridan, "Bonham kocalarınızı öldürdü," dedi. "Ve Armie Amca ile Elias'ı da."

"Saçmalama," dedi annem. "O asla Yapamaz ..." Bonham'ın kendini savunmadığını fark edince sözlerini yarıda kesti.

"O sandığınız adam değil," dedi Sheridan. "Siz onu Henry Davenport olarak tanırdınız."

"*Matthew'un* kardeşi mi?" diye fısıldadı.

"Evet. Yani Henry'yi de tanıyordun, öyle mi?" Sheridan sordu.

"Onunla hiç tanışmadım, hayır, ama Matthew'un ondan bahsettiğini duydum. Matthew onun oldukça zeki olduğunu söyledi."

Bonham Sheridan'a kaşlarını çatı. "Gerçek adımlı nasıl öğrendin?"

"Ben yapmadım. Kayınbiraderim yaptı. Kendini ele verdiğini anladıktan sonra gerisi kolay oldu. İzlerini sandığın kadar iyi saklayamamışsın."

Bonham, Sheridan'ın annesine kanını donduracak bir bakış fırlattı. "Senin yüzünden her şeyimi kaybettim, biliyorsun. Matthew kendini öldürdü ve tüm ailem mahvoldu, hepsi senin onu kendinden aşağı görmen yüzünden oldu."

"Bu doğru değil!" Annem itiraz etti. "Eğer Matthew'la seve seve evlenirdim! Ama annem babamı, bazı borçların affedilmesi karşılığında beni Grey'in babasıyla nişanlamaya ikna . Dük ile evlenmezsem babamın borçlular hapishanesine gideceğini söylediler. Gençtim ve başka bir seçeneğim olduğunu anlamamıştım."

"Yalancı!" Bonham tükürdü, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Matthew'un kalbini kırdın. Onu istemediğini söyledin."

Annem ona ters ters baktı. "Matthew evlenme teklif ettiğinde ben çoktan nişanlanmıştım! Ve nişanlım, yaklaşan evliliğimizin koşulları hakkında tek bir kelime bile edersen Matthew'u öldürmekle tehdit etti." Nefesi boğazında düğümlendi. "Önemli değildi. Matthew yine de öldü."

"O *ölmedi*. O kendini öldürdü, seni . . . seni cadaloz! Boğazına ipi kendin de bağlayabilirdin." Bonham'ın tabanca tutan eli titredi.

Sheridan'ın kanı dondu. Eğer o kış Vanessa'ya zarar verdiyse-"Bak Bonham, annemle olan çatışmaların ne olursa olsun, karım sana hiçbir şey yapmadı. Ölmeyi hak etmiyor. Onun yerine beni al."

"Cehenneme kadar yolum var." Bonham Sheridan'dan annesine baktı. "Karşılığında birini alacaksam, bu düşes olacak."

Tanrım, adamın anneme olan nefreti tüm sınırların ötesine geçmişti.

"Anlamıyorum Will, yani Henry," dedi annem. "İçten içe beni bu kadar hor görürken, geçen yıl ya da daha uzun süre boyunca nasıl arkadaşımış gibi davranabildin?"

Sheridan bunu kendisi de merak ediyordu. Belki de Anne, Bonham'ın "arkadaşı" olarak, Vanessa'yı bırakması için onu ikna edebilirdi.

Keşke o piç kurusu lanet tabancasını çekebilseydi. Sheridan ateş etmeye fazlasıyla hazırды.

Gwyn odaya daldı. "Anne!" diye bağırarak annelerini odadan çıkarmaya çalıştı. "Gel, gitmeliyiz. Bırak Sheridan bununla ilgilensin."

"Yani," dedi Sheridan Bonham'a, "şu anda burada dört kişiyiz. Hepimizi öldürmeyi mi planlıyorsun? Çünkü yemin ederim Vanessa'yı vurursan ölürsün." Masaya bir adım daha yaklaştı. "Sen daha silahını dolduramadan seni gebertirim."

Sheridan'ın hareket halinde olduğunu ve karısının da odada olduğunu gören Joshua, Sheridan'ın ateş etme ihtimaline karşı Bonham'ın hemen arkasında olmamaya dikkat ederek Fransız kapılarına yaklaştı.

Gwyn en azından kocasının olmaması gereken bir yerde olduğunu görmezden gelmeyi biliyordu ama anneleri irkildi ve için elini ağzına kapattı. Bonham'ın yaptığı gibi

aptal olmadığını söyledi. Onun tepkisini görünce cam kapılara doğru döndü ve tabanca Vanessa'nın kafasını birkaç değerli saniye için terk etti.

Sheridan bunun tek şansı olabileceğini biliyordu ve görünüşe göre Vanessa onun niyetini anlamıştı çünkü o anda Bonham'dan ve tabancasından uzaklaştı. Sheridan da şansını denedi ve ateş etti.

Kurşun Bonham'ın kafasına isabet etti.

Sonra her şey bir oldu. Bonham yere yığıldı. Joshua Fransız kapılarından içeri daldı ve Bonham'ın nabzını kontrol etmek için eğilmeden önce bastonunu kullanarak Bonham'ın hâlâ dolu olan tabancasını adamın elinden aldı. Ve Vanessa kendini Sheridan'ın üzerine attı.

"Ah, sevgilim, çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Notlarımı saklamak için çok geç olana kadar gizlice içeri girdiğini fark etmedim ve o-"

"Sorun yok, tatlım. Hiçbir şey senin hatan değil. İyi iş çıkardın ve artık bitti. Sonunda bitti." Onu omuzlarından tuttu ve bakışlarını üzerinde gezdirdi. "Sana zarar vermedi, değil mi? İyi misin?"

"Elbette iyiyim." Ona titrek bir gülümseme attı. "Seninleyim, değil mi?"

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, sen her zaman benimle olacaksın." Yeşu yanlarına geldi ve mırıldandı: "O öldü. Onu çağıracağım.

Fitzgerald. Ona her şeyi açıklayacağım. Yine de Vanessa'yı buradan götürmek isteyebilirsin." Arkalarından baktı. "Görünüşe göre Gwyn anneni çoktan götürmüş."

Sheridan başını salladığında Vanessa'nın yüzünde dehşet ifadesiyle Bonham'a baktığını gördü. "Gel tatlım, dışarı çıkalım."

Avluda kış güllerini, sarmaşıkları ve onu mutlu eden her şeyi görebilirdi. Ve Savaş Bakanı'nın müsteşarı Lucius Fitzgerald'ın ne zaman gelip kendisiyle konuşmak isteyeceğini takip edebiliyordu. Joshua ve hükümetteki bağlantıları için Tanrı'ya şükürler olsun.

Dışarı çıkar çıkmaz onu kendine doğru çekti ve alnından, yanaklarından ve yüzünün onun için değerli olan her yerinden öptü, ki bu hemen hemen her yeri idi. "Seni seviyorum

tatlı, cesur düşes. Bunu sizi kaybetme ihtimaliyle yüzleşmeden önce söylemeliydim ama-"

"Beni seviyor musun?" dedi, gözleri parlıyordu. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Gülümsedi. "Yemin ederim ve ölmemeyi umuyorum. En azından yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar."

"O zaman sanırım ben de seni tüm kalbim, aklım ve bedenimle sevdiğimi itiraf edebilirim." Onu tekrar arzulamasını sağlayacak kadar uzun süre öptü.

Ama adam öpücüğü derinleştirmeye çalıştığında, kadın geri çekildi. "Peki ya Helene?" diye sordu tereddütle.

"Peki ya o?"

"Bir daha sevmek istemediğini söylemiştin. Onun yüzünden."

"Zeki kız kardeşimden alıntı yapacak olursam, 'Siz aşkı seçmezsiniz; aşk *sizi* seçer. Hiçbir söz hakkın ya da çaren yoktur ve bu gerçekleştiğinde direnmek anlamsızdır. Sana direnmek için çok mücadele ettim ama kesinlikle başarılı olamadım."

Çenesini yukarı kaldırdı, duyguları boğazını tıkıyordu. "Geçtiğimiz birkaç gün içinde geçmişin geleceği gölgelememesi gerektiğini öğrendim, yoksa insan Bonham gibi sıkışıp kalır ki bu da tehlikeli bir yerdir. Çok uzun zamandır geçmişe takılıp kalmış durumdayım. Helene'i bir zamanlar sevmiştim, doğru, ama sonunda onu ait olduğu yere geri koydum. Sen benim bugünüm ve geleceğimsin, çocuk sahibi istediğim kadınsın, sevdiğim kadınsın. Sen benim doğan güneşim ve hasat ayımsın. İhtiyacım olan her şeysin ve sahip olduğum hiçbir şey değilsin. Şimdiye kadar."

Çapkın gülümsemesi kalbini çalmıştı. Bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü.

Ama adam onu öpmeden, kadın bir eş edasıyla kravatını düzeltti. "Bir yıl önce Grey'e bir şaire olan ilgimden bahsettiğimde doğru söylüyormuşum demek ki. Sen daha şairmişsin, aşkım."

"Bu sadece beni ne kadar hafife aldığınızı kanıtlıyor." Tek kaşını kaldırdı. "Ben sadece örtünün altındaki bir dük değilim, biliyorsun."

"Hayır, gerçekten. Aynı zamanda mükemmel bir nişancı ve iyi bir aşıksın. Gerçi ikincisi konusunda emin olmak için yeterince deneyimim olmadı. Belki Bay Fitzgerald gelip gittikten sonra biraz daha pratik yapabiliriz?"

Düşüncesi bile kanını kaynattı. "Ne derler bilirsın, sevgili karıcığım. Pratik yapmak mükemmelleştirir."

Sonsöz

Aralık 1809

Vanessa, Armitage Hall'daki Noel ev partisinden sağ çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Sheridan'a göre, böyle bir toplantıyı düşünmeyeli *yıllar* olmuştu. Daha önce hiç bu kadar büyük bir partiye ev sahipliği yapmamış, hatta kırk davetlinin katıldığı bir partiye bile katılmamış olan Vanessa için, partinin büyüklüğü bunaltıcıydı.

Çoğu aileden olsa da, o ve Sheridan, Bay Bonham'ın sevdiği (ve sevmediği) insanları sistematik bir şekilde ortadan kaldırdığını keşfettiğinde yaşadığı şoktan sonra onu neşelendirmek için düşesin yakın arkadaşlarından birkaçını seçmişlerdi. Vanessa'nın taktiği işe yaramış olmalıydı çünkü düşes yardım etmeye ve konuklarla sohbet etmeye fazlasıyla hevesliydi.

Vanessa'nın ailedeki üç hamile kadına özel olarak verdiği isimle Enceinte Üçlüsü de başlangıçta yardım etmeye söz vermişti. Sonra Beatrice'in bebeği üç hafta önce, Gwyn'in *ikizleri* de geçen hafta doğmuştu ve geriye bir tek Cass kalmıştı; neyse ki onun da doğum tarihi gelecek yıla kalmıştı. Vanessa'nın baldızı Cass'in düzenleme ve organize etme yeteneği vardı, bu yüzden Vanessa ona oldukça güveniyordu. Ayrıca, Cass ve Heywood yolun hemen yukarısında oturuyorlardı, bu yüzden Cass ve Vanessa hızla arkadaş olmaya başlamışlardı.

Cass, Vanessa'nın misafir odasındaki masada oturup öpücük dallarını bir araya getirdiği yere geldi. Malikânedeki her salon ve ortak oda için birer tane olmak üzere bunlardan bir sürü istiyordu. "Leydi Hornsby, Lord Lisbourne'unkine bitişik bir yatak odasında kalmak istiyor. Senin için uygun mu?"

Bu mu? Ayrıca kayınvalidemiz amcanızı kendi odasının bitişiğindeki odaya yerleştirdi, eğer sorun olmazsa." Cass bir kaşını kaldırdı. "Bu hızla gidersek, partiniz tüm dedikodu gazetelerinde yer alabilir."

"değil. Gittiklerinde çarşıları değıştirmemi istemedikleri sürece kimin kime bitişik olduğu benim için önemli , ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Cass bir kahkaha patlattı. "Oldukça çirkin bir bayansınız, değil mi?"

"Denerim. Aziz Sheridan benimle neden evlendi sanıyorsun? Arada sırada halesinde delikler açacak birine ihtiyacı oluyor." Vanessa çalışmasına ara vererek evin haritasını inceledi. "şimdi de diğeri insanların yerlerini değıştirmem gerekiyor. Teyzen ve kuzenin geldiler mi? Leydi Hornsby'yi doğu kanadındaki bu sevimli küçük süite yerleştirmeyi planlıyordum, ama soyunma odalarıyla birlikte *onlar* için mükemmel olurdu, yine de düne kadar yıllardır temizlenmediğine yemin edebilirim."

"Hayır, katılamadılar." Cass başını salladı. "Kitty Londra'da kendi partisini düzenliyor ve nasıl sonuçlanacağını düşünmek bile beni ürpertiyor. O bu işlerde senin benim gibi usta değil."

"Geldik!" diye neşeli bir ses duyuldu arkasından. "Modaya uygun olmayan bir şekilde erken geldik elbette ama yardımcı olabileceğimizi düşündük."

Vanessa ayağa fırladı ve etrafında döndü. "Gwyn! Kimse bana geleceğini söylemedi. Daha yeni ikizlerin oldu, neden seyahat ediyorsun? Ve Beatrice! Sen de buradasın!" Kollarını ikisine de doladı. "Geldiğimize inanamıyorum!" Sonra geri çekilip kaşlarını çattı. "Gelmemeliydiniz. İkinizin de buna hazır olduğuna emin misiniz?"

"Gerçekten de büyük ilişkinizi kaçıracağımızı mı düşünüyorsun?" Beatrice öyle dedi. "Hayatta olmaz. Ayrıca, kocalarımız sağlığımız konusunda endişelenerek bizi deli ediyor. Ben posset içmekten bıktım. O kadar iyi hazırladığınız malikane şarabından biraz içmek için sabırsızlanıyorum."

Vanessa kuru bir sesle, "Ben demlemiyorum," dedi, "Sheridan'ın erdemlerini övmesine bakılırsa, armutları kendisinin sıkıldığını sanırsınız."

"İyi bir posset'in nesi var?" Cass öyle dedi. "Ben de posset severim. Düğünümüz için bir posset seti aldık ve aşçımız bunu oldukça sık kullanıyor."

"İlaç istersem ilaç alırım," dedi Gwyn, "alkollü bir içecek ya da tatlı istersem şarap içerim ya da syllabub yerim. İlaçlarımla içeceklerimin bir arada olmasını istemiyorum."

"Ve Gwyn'in onlara bir itirazı olmasa da, her gün, günde iki kez posset istemiyorum, inanın bana." Beatrice derin bir nefes aldı. "Tekrar evde olmak çok güzel. Ya da uzun zamandır eve bu kadar yakın olmamıştım. Kulübe konusunda ne yapacağınıza karar verdiniz mi? Grey senin ve Sheridan'ın ihtiyacı olan her şeyi yapmaktan mutluluk duyar."

"Sanırım dul düşes gerçekten de orada yaşayacak." Vanessa gülümsedi. "Bu harika çünkü bu onun yakınlarda olacağı anlamına geliyor. Tabii amcam da bu konuda söz sahibi olabilir. "

"Bu harika olur. Amcandan hoşlanıyorum." Gwyn misafir odasını taradı. "Olivia nerede?"

Vanessa güldü. "Muhtemelen bir yerlerde perry'yi şaraba dönüştürmeye çalışıyordur ya da demiri eritmek için mürekkep ve sülfürik asit kullanıyordur. Tanrı bilir. Bu kadın deney yapmaya bayılıyor ve Thorn'la birlikte dün geldiklerine göre, muhtemelen çoktan bir deneyin ortasındadır."

"Şey," dedi Gwyn gizlice, "ona bir hediye getirdik." "Ne tür bir hediye?" Cass sordu.

"Joshua ve ben ona verdiğimizde öğreneceksin," dedi Gwyn. "Üzerinde çalıştığınız şey nedir? Yardım edebilir miyiz?"

Vanessa, "Hepinizin yardımını memnuniyetle kabul ederim," dedi. "Bütün koridorlar, salonlar, yemek odası ve kahvaltı odası için öpücük dalları yapıyordum. Bir araya getirmem gereken yaklaşık on tane kaldı."

"Yüce Tanrım, ne kadar çok öpücük dalı var." Beatrice Vanessa'nın yanına oturdu ve bir parça kurdele aldı. "Ama onları yapmaktan zevk alıyorum."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Gwyn masanın diğer tarafına, Cass'in daha önce çalıştığı yerin yanına oturdu. "Ama ben hiç yapmadım, o yüzden bana nasıl yapılacağını göstermen gerekecek. Bu arada erkekler nerede? Kardeşlerimi görmek istiyorum, onları son gördüğümünden beri bana tek bir mektup bile yazmayan o haylazları."

"Yoldan çekiliyorlar," dedi Vanessa, "akıllı adamların yapmayı bildiği gibi."

Kadınların hepsi güldü.

"Her an gelebilirler," dedi Cass ve masada onlara katıldı. "Keklik vurmaya gittiler. Silahlarını çok seviyorlar."

"Ve keklikleri," dedi Beatrice. "Ya da en azından Joshua hep öyle yapardı. Kardeşim için kaç tane keklik seçtiğimi tahmin bile edemezsin. Bir dükle evlenmenin avantajlarından biri de kesinlikle bu." "Neyse ki," dedi Gwyn, "benim keklik seçmeme gerek yok. Joshua için keklik. Kocam sormaması gerektiğini çok iyi bilir."

Vanessa boğuk bir sesle, "Herhangi bir şeyden vurulmaktan nefret ederim," dedi. "Bay Bonham'ın tabancayla vurulmasına tanık olmak bile yeterince kötüydü."

Gwyn bir kolunu ona doladı ve sıktı. "Lionel denen o korkunç adamın vuruluşuna ben de tanık olduğum için seni çok iyi anlıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Açıkçası bana yaşattıklarından sonra onu kendim vurmayı tercih ederdim."

"Kardeşime yaşattıklarından bahsetmiyorum bile," dedi Beatrice. "Bay Bonham'a dönecek olursak, kayınvalidemiz nasıl? Bir ara hepimiz onun o göt herifle evlenebileceğini düşündük."

"Beatrice!" Cass onun *kıç* kelimesini kullanmasına şaşırarak, "Beatrice!" dedi.

"Ne? Sakın bana geçtiğimiz ay içinde en az bir kez bu kelimeyi ona atfen kullanmak istemediğini söyleme."

"Şey ..." Cass söyledi.

Vanessa daha fazla küfürlü konuşmamak için, "DüĞes bu konuda oldukça sessiz," dedi, "ama endiĞelenecek kadar değil. Sanırım ilk aĞkı ve ilk korkunç evliliğiyle ilgili pek çok eski anıyı canlandırdı. Üzgünüm, Beatrice. Adamın hâlâ Grey'in babası olduğunu biliyorum."

"Benim için fark etmez, Grey'in de etmeyeceğini sanıyorum. Eğer Bay Bonham babasını zehirlememiş olsaydı, muhtemelen hiçbirimiz tanışamayacaktık."

"Ya da doğmuş." Gwyn kaşlarını çattı. "Oh, bunun hakkında konuşmayalım."

Beatrice, "Umarım çaldığı para müşterilerine geri döner," dedi. "Gazetelerde okuduğuma göre, sadece Armitage ailesinin parasını zimmetine geçirmemiş."

Vanessa alışırken, "Ne yazık ki bunun doğru olduğu kanıtlandı," dedi. "Ve birkaç vakada, aslında müşterinin imzasını taklit etti, bu yüzden yaşıyaydı, işlediği suçlar nedeniyle yine de asılacaktı ve bu, cinayetleri hesaba katılmadan önceydi."

"Joshua bana bu cinayetlerin," dedi Gwyn, "tek başlarına ele alındıklarında muhtemelen cezalandırılmalarına yetecek kadar kanıtlanamayacaklarını, ancak birlikte değerdendirildiklerinde neredeyse kesinlikle mahkûmiyetle sonuçlanacağını söyledi. Sheridan'ın 'kazaları' ilk etapta cinayet olarak kabul etmesi ne kadar akıllıca. Eğer o olmasaydı ..."

Vanessa, "O sülük hâlâ aileyi yok etmeye çalışıyor olacaktı," dedi. "Umarım hepiniz hak edene hakkını verirsiniz."

"Bunu ilk yapan ben olacağım," dedi Beatrice. "Ama Sheridan şimdi güvende mi? Bay Bonham'ın ölümünden dolayı kimsenin ona dava açmayacağını sanıyordum ama emin değildim. Joshua'dan öğrenmeye çalıştım, ama ben enceinte iken bu konuda konuşmak istemedi ve mektup yazma tarihindeki en kötü mektup yazarıdır, özellikle de kız kardeşine yazmak söz konusu olduğunda."

"Vanessa, "Sheridan beni neredeyse kesin olan bir ölümden koruduğu için yargıç bunu haklı bir cinayet olarak değerdendirdi," dedi.

O gece onu Bay Bonham'ın pençelerinde ilk gördüğünde gözlerindeki dehşet ifadesini asla unutamayacaktı. Yüzündeki ifade onu kurtarmak için öylesine kararlıydı ki, onu zarar görmekten kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordu. Yüzündeki o ifadeyi hatırlamak hâlâ kalbini ısıtıyordu.

"Paraya gelince," diye devam etti, "hepsi yasal meselelere bağlı, ancak Bay Bonham'ın mirasına karşı açılan hukuk davasında bir uzlaşma olursa, özellikle de miras bırakacak bir ailesi olmadığı için, bundan biraz mali rahatlatma görebiliriz. şu anda hukuk davasında kullanmak üzere en büyük kayıpların nerede olduğunu belirlemek için sistematik olarak hesapları gözden geçiriyorum." Bir ökseotu dalının ucuna bir parça tel bağladı. "Neyse ki Sheridan, Bay Bonham'ın aileyi yanlış yönlendirmesi, hainliğini örtbas etmek için defterlerle oynaması ve paramızı alması olmadan, bir anlaşma olmadan bile telafi edebileceğimize inanıyor ve ben de onun iyimserliğini paylaşıyorum."

Cass hepsini gözden geçirdi. "Sizce Bay Bonham gerçekten de düşese kur yapmaya mı çalışıyordu? Demek istediğim, eğer

haksız kazançlarını miras alacaksa, neden savaşmaya devam edelim?"

"Sen orada deęildin, Cass." Vanessa, Bay Bonham'ın dūřese sūyledięi ięrenę sūzleri hatırlayarak ūrperdi. "Bence onu orada ūldūrebilseydi, ūldūrūrdū. Onu ve onun soyundan gelen herkesi yok etmek istiyordu. Ve eęer bu Armitage ailesinin mali ilięini emmek anlamına gelseydi, bunu yapardı."

"O zaman Tanrı'ya řūkūr gitti," dedi Gwyn parlak bir sesle. "Ve bunu bir dakika daha tartıřarak ona mezarının ūtesinde herhangi bir gūę vermek istemiyorum. Anlařtık mı?"

Vanessa tūm kalbiyle, "Katılıyorum," dedi. "şimdi, bebekler hakkında bir şeyler duymalıyım. Hepsini getirdin mi? Hię getirdin mi?"

"Hepsi bizimle birlikte," dedi Gwyn, bir sedir dalına kurdele baęlayarak, "ęūnkū Beatrice de ben de kendi emzirme iřimizi yapıyoruz."

"Kūęūk Maurice ięin sūtanne olmayacak," dedi Beatrice sert bir sesle.

"Kūęūk Isabel ve Andrew ięin de ūyle," dedi Gwyn. "İkisini birden beslemek beni ūldūrse bile. ūldūrebilir de."

"Yine de sorun ęıkarmayacaklar," dedi Beatrice. "Bakıcılarımızı getirdik."

"Bunu takdir ediyorum," dedi Vanessa. "İşte bu yūzden her ihtimale karşı ęocuk odasını ağtık ve iyice temizledik."

Olivia o anda salona girdi. "Vanessa, hię aqua regia var mı?" Grup kahkahalara boęulunca durakladı. "Oh, herkes burada. Ne kadar gūzel!"

Vanessa Olivia'ya dūnmeden ūnce dięerlerine, "Size bir deney yapacaęını sūylemiřtim," dedi. "Peki aqua regia ile ne yapmak istiyorsun, eęer biraz olsaydı, ki yok?"

"Altını eritmeyi kastediyorum. Annem bunun mūmkūn olduęuna inanmıyor." "ęūzmek ięin ayırabileceęin altın var mı?"

"Hayır, ama annemin kullanabileceğim kırık bir zinciri var." Olivia içini ęekti. "Aslında laboratuvar ekipmanı olmadan bunu yapmak pek akıllıca olmaz. Burada hiç matara falan yok, değil mi?"

Sonuncusu umutlu bir tonlamayla sūylendięinde, Vanessa bařını salladı ve gūlmesini engellemeye ęalıřtı. "Tek řiřeleriniz

arazide bulunanlar, erkeklerin sahip olduğu, konyakla doldurulmuş ve atış seferleri için alınmış olanlardır."

"Hem mataraların hem *de* oyun çantalarının boş olarak geri getirileceğine dair ne kadar bahse girersin?" Beatrice, Gwyn'i dđrterek söyledi.

Cass, "Sizi temin ederim ki kocam dolu bir oyun çantası getirecek," dedi.

"Thorn'un bir şey vurmayaacağını hepimiz biliyoruz," dedi Olivia ve Vanessa'nın diğer tarafındaki masaya oturdu, "ve biraz brendiyi sever, bu yüzden kocamın boş bir matara ve boş bir oyun çantası getirme olasılığının en yüksek olduğuna dair kırık bir altın zincire bahse girerim."

Gwyn, "Sheridan'ın dolu bir oyun çantası getireceğine dair ikizlerden biriyle bahse girerim," dedi.

Ona bön bön baktılar.

"Şaka yapıyorum. Yani, çoğunlukla. O ikisi aynı anda uyumuyor bile. Peki hiç aynı anda iki bebeği emzirmeyi denediniz mi? Kolay değil, sana söyleyeyim."

"Karım yine emzirmekten mi şikâyet ediyor?" Joshua kapı aralığından seslendi.

"Her zaman," dedi Gwyn kocası başını öpmek için yanına yaklaşırken. "Olivia'ya hediyesini şimdi verelim mi?"

"Thorn gelene kadar bekle."

Sanki kelimeler onu sihirli bir şekilde canlandırmış gibi, Thorn kapı aralığından, "Adımın boş yere kullanıldığını mı duyuyorum?" dedi.

Oda bir anda, üşüyen ayaklarına yeniden kan dolması için tepinen ve ateşin yanında yer kapmak için birbirleriyle yarışan palto giymiş adamlarla doldu. Tanrıya şükür Vanessa, hizmetkârların iyi halıyı, adamların atışları bitene kadar sermelerine izin vermemiştı.

Grey her şeyin ortasında içeri girdi. "Sheridan, konyağını nerede saklıyorsun?"

"Al, benimkinden biraz iç," dedi Thorn ve matarasını Grey'e uzattı.

Gwyn Olivia'ya, "Sanırım kırık bir zincirin gururlu sahibiyim," dedi.

"Grey henüz ondan içmedi," dedi Olivia.

Yeterince emindi, açtı ve geri itti, sonra Thorn'a kaşlarını çattı. "Bu boş."

"Biliyorum," dedi Thorn, şişeyi kendisine fırlatan ağabeyine sırtarak.

Thorn eğildi ve şişe Sheridan'ın sırtına isabet etti.

"Ne oluyor be?" Sheridan bağırdı ve şişeyi tekrar eğilen Thorn'a fırlattı.

Matara masaya çarptı ve yarısı tamamlanmış bir öpücük dalını yerinden oynattı. Tam o sırada düşes içeri girdi ve bağırdı, "Çocuklar, çocuklar!! Kendinize gelin!"

Oğulları durdu ve sonra kahkahalara boğuldu. Bu sırada eşleri sadece gözlerini devirdi. Gwyn Joshua'ya bir bakış attı ve o da başını salladı. Sonra ayağa kalktı ve herkesin dikkatini çekene kadar elindeki şişeyle masaya vurdu. "Kocam ve benim Olivia'ya vermek istediğimiz bir şey var."

Thorn, omuz silkmiş olan Olivia'ya baktı. "Noel gelmedi," dedi Sheridan.

"O zaman buna erken bir Noel hediyesi diyelim," dedi Gwyn. "Joshua? Bu şerefe nail olmak ister misin?"

Şimdi sol elinde bir şey taşıdığını görebiliyorlardı. Bir gazeteye benziyordu. "Bu, *The Chronicle of the Arts and Sciences*'in çok özel bir kopyası."

Thorn ilk anlayan oldu ve sırtıtmaya başladı. Ama Joshua ona vermek için yanına geldiğinde Olivia şaşkın şaşkın baktı. "Teşekkür ederim," dedi ve kâğıdı kucağına koydu. "Bu kâğıt hoşuma gidiyor."

"Sevgilim," dedi Thorn, "bilim bölümünü aç ve oku." Bunu yaptığında nefesi kesildi. "Almışlar! Makalemi almışlar!" Joshua'ya sarılmak için ayağa fırladı. "Oh, teşekkür , teşekkür !"

Gwyn'e sarılmak için masanın etrafında koştu.

"Eee?" Sheridan Vanessa'ya sevgiyle baktı. "En azından başlığını söyle."

Kâğıdı önünde tuttu ve yüksek sesle okudu. "Bir Cesette Arsenik Varlığını Tespit Etmek İçin Adli Olarak Hidrojen Sülfür ve Hidroklorik Asit Kullanımı. Thornstock Düşesi tarafından." Sonra, tipik Olivia tarzıyla, herkese gülümsedi. "Beni bu ana getirdiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Herkes onun başarısını alkışladı ve tezahürat yaptı, bu da Vanessa'nın gözlerini yaşarttı. Aile o kadar çok şey yaşamıştı ki, yine de birbirlerine ve eşlerine bu kadar derinden değer verebiliyorlardı.

Olivia, Thorn'un ceketinin kolunu çekiştirmek için yanına gitti. "Şimdi söyle onlara Haberleriniz."

"Saçmalama," dedi Thorn, alışılmadık bir tevazu gösterisiyle. "Bu senin zamanın."

"O zaman onlara ben söylerim," dedi Olivia. "Thorn bir oyun yazdı. Savaşan iki oyun yazarının çok zekice, çok esprili bir öyküsü. Ve kendi adıyla sahnelenecek."

"Yani," diye seslendi Vanessa, "artık Juncker'ın adıyla yayın yapmıyor musun?" Kocasına ona Juncker ile Thorn'un "anlaşmasından" söz ettiğinde Sheridan'la evleneli henüz bir hafta bile olmamıştı.

"Nereden bildin-" Thorn kaşlarını çatarak Sheridan'a baktı. "Ona söyledin." "Çünkü diğer herkesin zaten bildiğini fark ettim." Sheridan söyledi.

"Anne?" Thorn sordu.

"Üzgünüm evlat, ama senin yazdığını anlamam için bir oyun izlemem yetti," dedi.

"Gri mi?" Thorn sordu.

Grey güldü. "Arabada 'Juncker'in' oyunlarını tartıştığımız o gün Beatrice ve benim davranışlarınızı fark etmediğimizi mi sandınız?"

"Ve *benim bildiğimi* zaten biliyorsun," dedi Gwyn. "Bu da Joshua'nın bildiği anlamına geliyor."

"Yüce Tanrım," dedi Thorn, parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Juncker beni öldürecek."

" sen öde," dedi Joshua. "olmamalı."

"Aynen öyle. Ben onun ana gelir kaynağıyım. Ve Felix oyunlarının yazarı olmaktan gerçekten hoşlanıyor."

"İyileşeceğinden şüpheleniyorum," dedi Olivia gülerek. "Onunla son konuştuğumda yeni bir şey üzerinde çalışıyordu. Ayrıca, biz senin aileniz. Sırrını saklayacağız."

Thorn ona ters baktığında, diğer herkes güldü.

"Juncker nerede bu ?" Vanessa sordu. "Davet edildi."

"Ah, sana söylemeyi unuttum," dedi Sheridan. "Noel yaklaşana kadar gelememi."

Vanessa bakışlarını kocasına dikti.

Sheridan ellerini kaldırdı. "Yemin ederim! Gelecek haftaya kadar burada olmayacak."

Grey masaya bakmak için yaklaştı. "Bütün bunlar da *ne* ?"

"Öpücük dalları yapıyoruz," dedi Olivia masadaki yerine dönerken.

"Vanessa onları her yerde istiyor."

"İyi fikir," dedi Thorn ve gelip karısının yanına oturdu. "Öpücük dalları için her şeyi yaparım. Peki bu nasıl çalışıyor?"

Vanessa'nın kayınvalidesi kuşkuyla, "Öpücük dalı yapacaksın," dedi.

"Neden olmasın?"

Diğer adamlar birbirlerine baktılar. Grey, "Neden olmasın ki?" dedi.

Sonra hepsi eşleriyle birlikte masanın etrafına doluşup dalları, telleri ve kurdeleleri toplamaya başladılar. Bir sandalye eksikti, bu yüzden Vanessa ayağa kalktı ve "Zaten ilgilenmem gereken bazı ev sahibesi meseleleri var" dedi.

Ayrıca, gözlerinde yaşların biriktiğini hissedebiliyordu ve diğerlerinin önünde kendini utandırmak istemiyordu. Odadan aceleyle çıktı ama Sheridan peşinden gelmeden önce koridorda fazla ilerleyememişti.

"Vanessa, iyi misin?" diye sordu onu mendiliyle gözlerini silerken yakaladığında.

"Ben iyiyim," diye gözyaşlarının arasından çıkmayı başardı. Adamın misafir odasının hemen dışında durduğu yere geri döndü. İçeriye baktı. "Burası çok güzel. Hiç böyle bir ailem olmamıştı."

"Ve şimdi biliyorsun," dedi gülümseyerek, onun elini kendi elinin içine alırken.

Gözlerini biraz daha kuruladı. "Benim hatırlım için anneme katlanmak zorunda kalmayı umursamıyor musun?"

"Zerre kadar değil. Sen buna değersin."

Bir an durup manzarayı özömsediler.

"Haklıydın, biliyorsun," diye devam etti. "Acıdan kaçınmak için kendini sevgiden mahrum etmek, gerçekten de düşme korkusuyla ata binmeyi reddetmek gibidir. Bazı şeyler verdikleri acı ya da rahatsızlığa değer. Çünkü sundukları şey hayal edebileceğimizden çok daha iyidir."

Adam kolunu kızın beline doladığında, kız yeni ailesine gülümsedi.

Kesinlikle daha iyi.

*Don't miss the other dazzling novels in the
Duke Dynasty series!*

*'Anyone who loves romance must
read Sabrina Jeffries!'
Lisa Kleypas, New York Times bestselling author*

Şu andan itibaren

*At St. George's Club, guardians conspire
to keep their unattached sisters and wards
out of the clutches of sinful suitors.
Which works fine...*

...except when the sinful suitors are members.

Don't be shy.
Meet the Sinful Suitors.

[Şu andan itibaren](#)

*Do you dare to encounter the
Hellions of Habstead Hall?*

They're the scandalous Sharpes,
five hell-raising siblings tainted by a shocking family legacy.

Meet Lord Oliver, Lord Jarret, Lady Minerva,
Lord Gabriel and Lady Celia.

Expect secrets, shenanigans and sensuous romance.

[Şu andan itibaren](#)

KALBINIZIN ARZUSUNU BULUN. . .

WEB SITEMİZİ ZİYARET EDİN: www.headlineeternal.com
BİZİ FACEBOOK'TA BULUN: facebook.com/eternalromance
TWITTER'DA BİZİMLE BAĞLANTI KURUN: [@eternal_books](https://twitter.com/eternal_books)
BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN: [@headlineeternal](https://instagram.com/headlineeternal)
BİZE E-POSTA ATIN: eternalromance@headline.co.uk

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.